ΟΗΣΑΥΡΟΣ

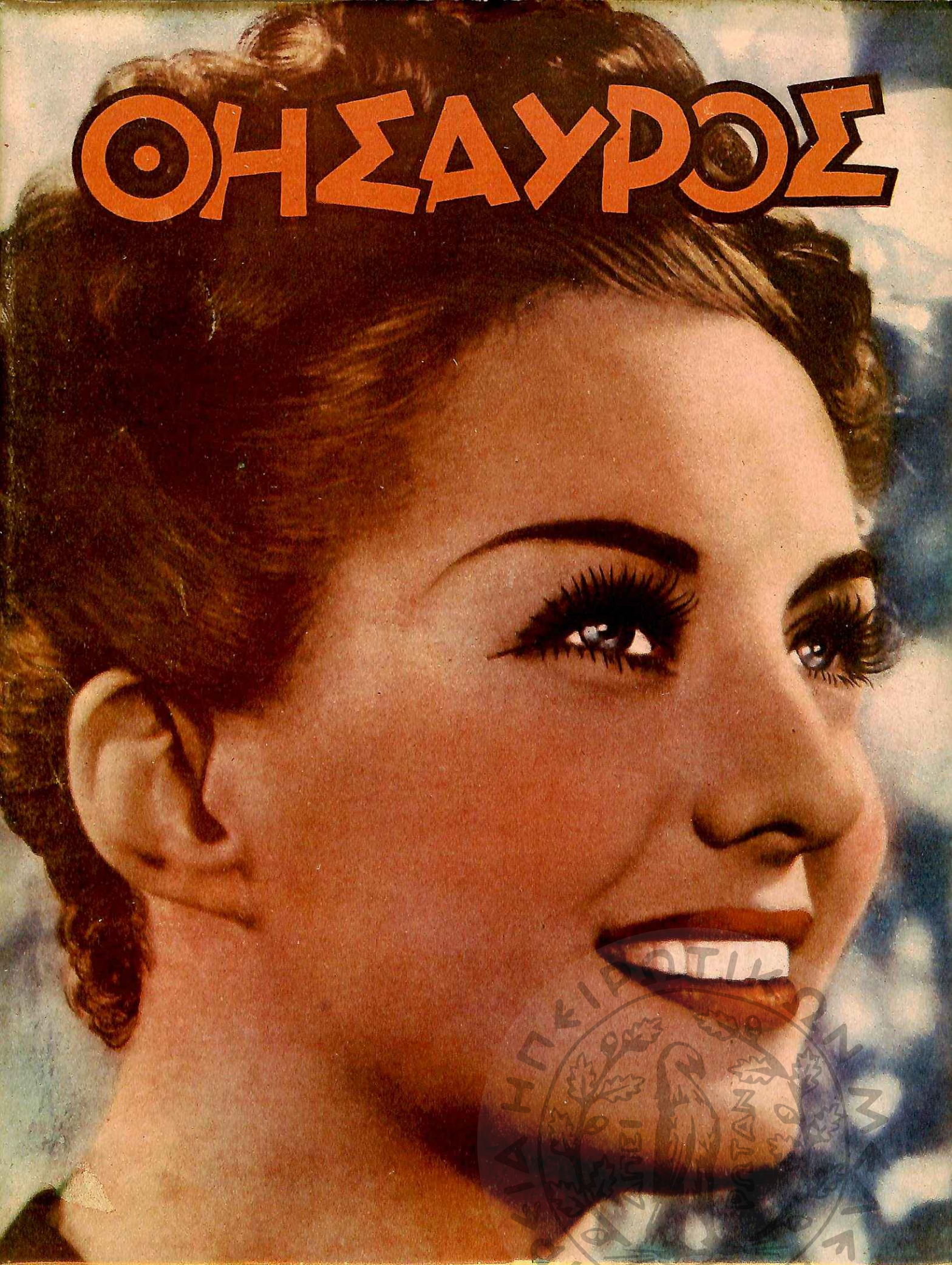

ΦΩΤΟ-OFFSET
ΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΣΕΛ. 72

Δέν εἶχε καταλάβει...

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

№ 60
ΔΡ. 5

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 60

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939

Ὁ Ἥλιος

Κάθε καλοκαῖρι ὁ ἥλιος
τὴ χρυσῆ κλωστὴ ξεπλέκει
καὶ κεντάει ἐδῶ τὸ ρόδο,
τὸ ἁγιόκλημα παρέκει
καὶ τὶς ἀντηλιὲς ὑφαίνει
μὲ ὑπομονὴ καὶ τάξι,
μὲ τὸ ξέφτι μιᾶς ἀχτίνας
καὶ μὲ ρόδινο μετάξι.

Τὸ χειμῶνα πιὰ δὲ βάζει
οὔτε βελονιὰ στὰ κλώνια·
σπάζουν καὶ λυγοῦν στὰ
(φύλλα
τὰ χρυσᾶ του τὰ βελόνια,
καὶ ξεφτοῦν κ'οἱ ἀντηλιές,
καὶ οἱ μαγικές του ἀχτῖνες,
τυλιγμένες στὰ κλωνάρια,
γίνουνται χρυσᾶ κουβάριο
στὶς πορτοκαλλιές.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΝ 42ο

ΠΩΣ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΜΕ ΤΟΝ... 'Ιούλιον!

Ἐγώ, ὁ Βροῦτος, ὁ Κράσος καὶ ἄλλοι

ΕΝΑΣ ἄνθρωπος ντυμένος μὲ ρωμαϊκὴν χλαμύδα μὲ ἐπλησία σε μὲ προφύλαξι καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σκοτώσουμε τὸν 'Ιούλιο.

— Σώπα! 'Αλήθεια;

— Ναί.

— Γιατί;

— Διότι μᾶς ἔψησε τὸ ψάρι στὰ χείλη.

— Ἔχεις δίκηο.

— Μᾶς ἐζεμάτισε αὐτὲς τὶς μέρες.

— Πράγματι.

Ἔβρισκα, ὅτι ὁ συνομιλητής μου μιλοῦσε πολὺ σωστά. Ἔπρεπε νὰ τελειώνουμε, βρὲ ἀδερφέ, μ' αὐτὸν τὸν 'Ιούλιο, ὁ ὁποῖος εἶχε καταντήσει τελευταίως πολὺ ἀφόρητος Καῖσαρ. Μᾶς ἔκαψε κυριολεκτικῶς.

—Θὰ λάβῃς μέρος στὴ συνωμοσία; μὲ ρώτησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ρωμαϊκὴ χλαμύδα.

— Βεβαίως ἀπήντησα· 'Αλλὰ δὲν μοῦ εἶπες, ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

— Εἶμαι ὁ Βροῦτος.

— Ὦ, χαίρω πολύ, κύριε Βροῦτε! ἀπήντησα καὶ πῆγα νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι. Καθὼς τὸν ἄγγιξα, διεπίστωσα ὅτι ἔκρυβε κάποιο πολο κάτω ἀπὸ τὴν χλαμύδα του.

— 'Οπλοφορεῖς; τὸν ρώτησα.

— Ναί, μοῦ εἶπε. Ἔχω ἀπάνω μου τὸ τόξο μου.

— Εἶναι καλὸ τόξο;

— 'Επαναληπτικό, συστήματος Μπράουνιγκ·

ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

'Επῆρα ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Βροῦτον νὰ βρῶ καὶ ἄλλους συνωμότας. 'Εβολιδοσκόπησα τὸν φίλον μου Σεμπρώνιον Σκαιόλαν, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ κατάστημα ψιλικῶν πλησίον τοῦ Καπιτωλίου.

—Ἔρχεσαι νὰ ξεμπερδέψουμε τὸν 'Ιούλιον; τοῦ εἶπα.

— Νὰ τὸ σκεφθῶ τὸ πρᾶγμα, μοῦ ἀπήντησε.

— Δὲν ἔχει νὰ τὸ σκεφθῇς. Πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸν κύριον Βροῦτον.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας.

— Φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶναι κανένας χοντρός, γιὰ νὰ τὸν πειράζῃ τόσο πολὺ ἡ ζέστη, ὥστε νὰ θέλῃ νὰ ξεμπερδέψῃ τὸν 'Ιούλιον.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος. Ὁ Βροῦτος θέλει νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ αὐτὴ τὴν μαρτυρικὴ κατάστασι τῆς ζέστης.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΥΠΟ 'Ασημ. Γιαλαμᾶ

Συνέχισα τὶς συνεννοήσεις καὶ μὲ ἄλλους παράγοντας. Καὶ τελικῶς κατήρτισα τὴν δολοφονικὴν ὁμάδα, ποὺ θὰ ἔβγαζε ἀπὸ τὴν μέση τὸν 'Ιούλιο. Παρουσιάσθηκα στὸν Βροῦτο καὶ τοῦ ἀνέφερα:

— Ὅλα ἐν τάξει, ἀρχηγέ.

— Βρῆκες τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ μᾶς χρειασθοῦν;

— Τοὺς βρῆκα.

— Πρέπει νὰ εἶναι ὅλοι θαρραλέοι καὶ νὰ μὴν ἰδρώνῃ τὸ αὐτί τους.

—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον κύριε Βροῦτε.

— Γιατί;

— Διότι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἰδρώνει τὸ αὐτί τους, δὲν ἔχουν καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ 'Ιουλίου. Ἴσια - ἴσια, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἰδρώνουν, μᾶς χρειάζονται.

— Ἔχεις δίκηο, ἀπήντησεν ὁ Βροῦτος. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ. 'Εν πάσῃ περιπτώσει εἶναι καλοὶ οἱ ἄνθρωποί μας;

— Ἕνας κι' ἕνας. Ἔχουμε τὸν Τούλλιον Σκηπίωνα, τὸν ξέρεις;

—Ποιὸν λές. 'Εκεῖνον τὸν Ψηλέα;

— Ναί, εἶναι πανύψηλος. Θαρρῶ, ὅτι κάποτε ἦταν ὕπατος.

— Βεβαίως. Καὶ ὄχι μιὰ φορά. Ἔχει χρηματίσει ὕπατος τρεῖς φορές.

— Ἄ, γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν φωνάζουν τρίπατο!

— Λοιπόν, ἄκουσε μοῦ εἶπε ὁ Βροῦτος. Θὰ τοὺς πάρῃς ὅλους καὶ θἀρθετε ἀπόψε στὴν ταβέρνα τοῦ Κράσου, στὴν ὁδὸν Ταρκινίου τοῦ Πρεσβυτέρου. 'Εκεῖ θὰ τὰ ποῦμε.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Πράγματι. Τὸ βραδάκι συγκεντρωθήκαμε ὅλοι στὴν ὁρισθεῖσα ταβέρνα. Ὁ... Κράσος εἶχε τὸν λόγο μέχρι τὸ πρωῒ καὶ κατώρθωσε τελικῶς νὰ μᾶς πάρῃ τὰ μυαλὰ καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ μεθύσουμε ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Διεπιστώσαμε κατὰ τὴν συζήτησιν ὅτι ἡ τακτικὴ τοῦ 'Ιουλίου προεκάλεσε σὲ ὅλην τὴν ὑφήλιον ἀναβρασμόν. Οἱ ρωμαϊκοὶ ἀετοὶ εἶχαν καὶ ἐκεῖνοι παραλύσει ἀπὸ τὴν ζέστη. Ἕνα μάλιστα τραγουδάκι, τῆς ἐποχῆς διέδιδε τὰ ἑξῆς:

Ἕνας ρωμαϊκὸς ἀετὸς καθότανε
στὸν ἥλιο καὶ λιαζότανε.

Ὅταν λοιπὸν καὶ οἱ ἀετοὶ τῶρριξαν στὴν ἡλιοθεραπεία, φαντασθῆτε τί γινότανε στὸν κόσμο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπάμβουμε καὶ νὰ ἐπισπεύσουμε τὸ τέλος τοῦ 'Ιουλίου.

Κατεστρώσαμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς δολοφονίας. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα περιμέναμε ὠπλισμένοι τὸν 'Ιούλιο, νὰ πάῃ στὴν Σύγκλητο, γιὰ νὰ τὸν κτυπήσουμε· 'Επὶ τέλους τὸν εἴδαμε νὰ ἔρχεται. Ὅταν ἐπλησίασε, τοῦ ἐπιτεθήκαμε μὲ ξίφη, μὲ κομμάτια πάγου, μὲ ἀνεμιστῆρες, μὲ καλαμπούρια καὶ μὲ πᾶν τὸ προστυχόν.

Ὁ 'Ιούλιος στὴν ἀρχὴ ἀμύνθηκε γενναῖα. Καὶ ἀπέκρουσε τὴν ἐπίθεσίν μας. Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας ἀνέκραξε:

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ τὴν γλυτώσῃ φθηνά.

— Γαιτὶ τὸ λὲς αὐτό, δειλέ; τοῦ ἐφώναξα.

— Διότι βρισκόμαστε στὸ δεκαήμερο τῆς φθήνειας, μοῦ ἀπήντησε.

Αὐτὸ ἦταν! Ὁ 'Ιούλιος, μόλις ἄκουσε αὐτὴν τὴν εὐφυολογίαν, δὲν ἄντεξε πιά. 'Εξηπλώθη φαρδὺς πλατὺς στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς του κτιρίου, ἀνακράζων τὸ ἱστορικόν:

— Καὶ σὺ Βροῦτε!...

Δὲν μπόρεσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ συνεχίσῃ τὴν φράσιν του. 'Αλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο συνῆλθε κάπως καὶ συνέχισε:

— Καὶ σὺ Βροῦτε... ξαπλώσου στὰ πλακάκια. Ἔχει δροσιά!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς φράσεως τοῦ 'Ιουλίου Καίσαρος. Ὁ Βροῦτος βέβαια δὲν ὑπήκουσε. Ἀλλὰ μᾶς πῆρε καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. 'Εφυγοδικήσαμε μερικὸ διάστημα. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα περίπου, τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης Αὐγούστου ἀκριβῶς, ἐμάθαμε ὅτι ὁ 'Ιούλιος ἐξέπνευσε.

'Εμεῖς ἐν τῷ μεταξὺ εἴχαμε τρεχάματα. 'Εδώσαμε τὴν μάχην στοὺς Φιλίππους. Ἀλλὰ πάθαμε πανωλεθρίαν. Ὕστερα ἀπὸ τὴν τελευταία κούρσα ὁ ἀρχηγὸς τῆς πορείας, ὁ Βροῦτος, ἀνέκραξε:

— Τὸ χάσαμε τὸ παιγνίδι...

— ...Διότι δὲν εἴχαμε καλὰ προγνωστικά, συνεπλήρωσα.

Καὶ ξεκινήσαμε πεζῆ δι' 'Αθήνας.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

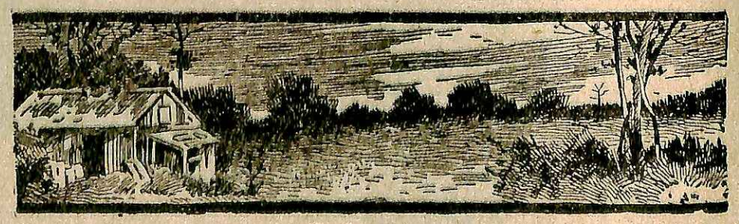

Μιὰ νέα ἔμμετρη σειρὰ τοῦ συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

Χ. Ο ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

Καμμίαν σχέσιν, φίλοι μου, δὲν ἔχει μὲ τὸν πρῶτον τὸν Δὸν Ζουάν, ποὺ ἔκανε στὸν κόσμον τόσον κρότον
καὶ τοῦ ζητοῦσαν τὸ φιλὶ μὲ ὕφος ἐπαιτείας
οἱ ὄμορφες ἀρχόντισσες τῆς πάλαι Βενετίας...
Ὁ Δὸν Ζουὰν ὁ σύγχρονος δὲν ἔχει τόσα θύματα
οὔτε καὶ τόσον ἄφθονα ἐρωτικὰ παθήματα.
Εἶνε μικρὴ ἡ δράσις του καὶ συντηρητικὴ
κι' οἱ ἔρωτές του, συνεπῶς, ὄχι σημαντικοί.
Δὲν τοῦ ζητᾶνε τὸ φιλί. 'Εκεῖνος τὸ γυρεύει.
Αὐτὲς δὲν τὸν ζηλεύουνε. 'Εκεῖνος τὶς ζηλεύει.
Ὡστόσο, εἶνε ἄψογος κι' ἔχει σπουδαῖον ὕφος
ἀκόμη κι' εἰς περίπτωσιν ποὺ θὰ τοῦ βγοῦνε τζίφος
ὅλες του οἱ προσπάθειες νὰ κατακτήσῃ κάποια
κοπέλλα ποὺ τοῦ ἄρεσε καὶ μένει μοναχή...
Ἂν τάβρῃ κάπου δύσκολα κάνει εὐθὺς τὴν πάπια
καὶ δὲν μονομαχεῖ
ὅπως ἐκεῖνος ὁ παληὸς λαμπρὸς συνάδελφός του.
Μπορεῖ ν' ἀφήσῃ ἔκθετον, πᾶσαν στιγμήν, τὸ «φῶς (του»,
δείχνοντας συναισθήματα ψυχρὰ καὶ... ὑδαρῆ,
ἂν πρόκειται νὰ φονευθῇ ἢ ἔστω νὰ δαρῇ!
Στοὺς τύπους ποὺ ἡ σύγχρονη, μᾶς δείχνει, ἀν- (θρωπότης,
αὐτός, εἶν' ὁ λιγώτερο γενναῖος καὶ ἱππότης.
Φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο του καὶ τρέμει σὰν παιδί.
—Φοβᾶμαι πῶς ὁ ἄνδρας σου Λιλή, μᾶς ἔχει δῆ!
—Πῶς νὰ μᾶς δῇ, ἀνόητε; Ἄνοιξε τὴ σκεπή:
—Καὶ λὲς ὅτι δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τοῦ τὸ πῇ;
—Τί νὰ τοῦ πῇ, ἠλίθιε;
—Ὅτι ἐγὼ καὶ σύ...
Κατάλαβες τὸ πνεῦμα μου, ἀγάπη μου χρυσῆ;
—Ὄχι, δὲν τὸ κατάλαβα τὸ πνεῦμα σου καθόλου.
—Γι' αὐτὸ θὰ πᾶμε, τελικῶς, κι' οἱ τρεῖς κατὰ διό- (λου...
Ὅλα ἐδῶ, ἀγάπη μου, θὰ γίνουν ρημαδιὸ
ἂν αἴφνης, ὅ μὴ γένοιτο, μᾶς πιάσῃ καὶ τοὺς δυό,
γυρίζοντας νωρίτερα, ἀπὸ τὸ μαγαζί...
—Λαμπρά! Τότε θὰ φύγουμε, νὰ ζήσουμε μαζί!...

.. ..

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ἱστορίας καὶ Θρύλου

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

ΔΕΚΑ ὁλόκληρα χρόνια, ὁ στρατὸς τῆς Ἑλλάδος βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὶς βάσεις του, πολεμῶντας ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτα μιᾶς γυναίκας: Ὁ ὄμορφος Πάρις, ὁ γυιὸς τοῦ Πριάμου, τοῦ βασιλιᾶ τῶν Φρυγῶν, ἐπωφελήθηκε τῆς περιστάσεως ὅταν ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὴν Κρήτη ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Μενέλαος, ποὺ τοὺς φιλοξενοῦσε, τἄφιαξε μὲ τὴν πανέμορφη Ἑλένη, τὴν φιλήδονη βασίλισσα, κι' ἕνα πρωῒ κλέφτηκαν καὶ ἔφυγαν νὰ πᾶνε νὰ στήσουνε τὴ φωλιὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀπιστίας των στ' ἀνάκτορα τῆς ἔνδοξης Τροίας.

Μάταια οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἑλλάδος ἔστειλαν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πρίαμο, νὰ τοὺς γυρίσῃ πίσω τὴν Ἑλένη ποὺ ἄφησε τὸν ἄνδρα καὶ τὸ κορίτσι της γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Πάρι. Μάταια τὸν φοβέρισαν. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἰδῇ σὲ λίγο καιρὸ χίλια πλοῖα ν' ἀγκυροβολᾶνε στὴν κοντινὴ παραλία καὶ ἑκατὸ χιλιάδες διαλεχτὸ στρατὸ, μὲ τοὺς διασημοτέρους ἥρωες, νὰ πολιορκοῦνε τὰ χείχη τῆς πλούσιας πόλεώς του.

Ὅλη σχεδὸν ἡ Ἑλλὰς βρισκόταν στὴν Τροία. Ὅλα σχεδὸν τ' Ἀσιατικὰ βασίλεια βοηθοῦσαν τὸν Πρίαμο. Καὶ στὴ διάρκεια τοῦ πολυχρόνιου ἐκείνου πολέμου, διαδραματίσθησαν ἄθλοι ποὺ προκαλοῦνε τὸν θαυμασμὸ καὶ ἐσκοτώθηκαν γενναῖοι παιδιὰ κι' ἔνδοξοι ἀρχηγοί, ἐνῶ ἡ Ἑλένη, ὑπερήφανη ποὺ εἶχε προκαλέσει μὲ τὴν ὀμορφιά της τὸν πόλεμο, ἀπελάμβανε τὸν ἔρωτά της, ἀσυγκίνητη στὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν ποὺ στερήθηκαν τοὺς ἄνδρες τους καὶ στὰ βογγητὰ ἐκείνων ποὺ πεθαίνανε ἐξ αἰτίας της.

Φρύγες καὶ Ἕλληνες ἀγωνιοῦν στὴν παράτασι τοῦ πολέμου καὶ γυρεύουν νὰ βροῦν τὸν τρόπο νὰ τὸν τελειώσουνε. Μιὰ ἰδέα ρίχτηκε: Ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἑλένη, γιατὶ νὰ σκοτώνωνται ἄλλοι; Ἂν ὁ Πάρις γλεντοῦσε τὰ κάλλη τῆς ὄμορφης βασίλισσας, γιατὶ νὰ χάνωνται οἱ πατριῶτες του; Καὶ τί ἔφταιγαν οἱ Ἕλληνες, ἐπειδὴ ἀπάτησε τὸν Μενέλαο ἡ γυναῖκα ποὺ διάλεξε; Ἡ ἀφορμὴ ἦταν προσωπική. Ἂς ἔλυαν τὴ διαφορὰ μοναχοί τους. Ὁ Μενέλαος μὲ τὸν Πάρι.

Ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδος γενναίων Φρυγῶν παρουσιάσθη ἕνα πρωῒ μπροστὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων, ὁ Πάρις, πάνοπλος μοναχός του καὶ χρυσοντυμένος, λεπτοκαμωμένος κι' ὡραῖος. Καὶ προχωρήσας ἀγέρωχος καὶ ἀτρόμητος προσκάλεσε σὲ μονομαχία τὸν γιγαντόσωμο Μενέλαο, ποὺ ἦταν ἀπ' τοὺς γενναιότερους Ἕλληνας.

Πήδησε ἀμέσως ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ἅρμα του καὶ γοργὸς πῆγε σὲ συνάντησί του. Ἦταν τόσο ἐπιβλητικὸ τὸ μεγαλεῖο του, ἦταν τόσο τρομερὸς μὲ τὶς ἀστραπὲς τῶν ματιῶν του ὁ ἀπατημένος Σπαρτιάτης, καὶ τόσο ἐπικίνδυνος μὲ τὸν βαρὺ ὁπλισμό του, ποὺ ὁ ὄμορφος Πάρις ἀπομακρύνθηκε πτοημένος.

Ἀλλ' ἐπενέβη τότε ὁ ἡρωϊκὸς ἀδελφός του, ὁ τρομερὸς Ἕκτορας καὶ μὲ αὐστηρὰ λόγια τοῦ θύμησε τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ τὸ καθῆκον. Ντροπιασμένος ὁ Πάρις δέχθηκε τὴ μονομαχία, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δοθῇ ἡ Ἑλένη σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ νικοῦσε καὶ σὲ λίγο ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαιτητῶν ἄρχισε ἡ μονομαχία, στὴν ὁποία τὰ μπράτσα χαλύβδωναν τὸ μῖσος καὶ τὴ ζήλεια τους.

Ὁ Πάρις νικήθηκε, ἀλλὰ δὲν ἐσκοτώθηκε καὶ ξέφυγε. Οἱ Τρῶες ἀρνήθηκαν νὰ παραδώσουν τὴν ὄμορφη λεία τους, πλήγωσαν προδοτικὰ τὸν Μενέλαον καὶ κλείσθηκαν στὰ τείχη νὰ συνεχίσουν τὸν πόλεμο.

Περάσανε δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ πεῖνα βασάνιζε τὴν Τροία, οἱ ἀρρώστειες δεκατίζουν τοὺς Ἕλληνας. Νεκροὶ οἱ γενναιότεροι μαχηταί. Νεκρὸς ὁ Πάτροκλος, ὁ ἀήττητος Ἀχιλλέας, ὁ θαυμάσιος Ἕκτορας! Μαραμένη ἡ νειότης ἀπ' τὶς στερήσεις, τὴν ἀγωνία καὶ τοὺς κόπους. Καὶ ἀνθηρὴ μονάχα ἡ ὀμορφιὰ τῆς Ἑλένης ποὺ, ἀνεβαίνοντας στὰ ψηλὰ τείχη, παρατηρεῖ ὑπερήφανα τὰ κουφάρια ποὺ ἀπλώνονται σὰν σὲ θυσία στὴν τρέλλα τῆς σάρκας της.

Ἡ ὁρμὴ τῶν Ἑλλήνων συντριβότανε μπρο σ τ ὰ στὴν ἀντίστασι τῶν τειχῶν. Ὁ Ὀδυσσέας καὶ ὁ Διομήδης μπῆκαν ἀγνώριστοι νὰ κατασκοπεύσουν στὴν πόλη καὶ σώθηκαν χάρις στὴν μεγαλοψυχία τῆς βασίλισσας Ἑκάβης, τῆς γυναίκας τοῦ Πρίαμου. Ἡ ἀπελπισία διέτρεχε τὶς τάξεις τῶν πολιορκητῶν. Τότε ὁ παμπόνηρος Ὀδυσσέας πρότεινε νὰ μεταχειρισθοῦν τὴν ἀπάτη.

Ὁ Ἐπειὸς ἀπὸ τὴν Φωκίδα κατασκεύασε τότε ἕνα μεγάλο ξύλινο ἄλογο, τὸν «Δούρειον ἵππον» καὶ μέσα στὴν κοιλιά του κρύφθηκαν πάνοπλοι τολμηροὶ Ἕλληνες. Τὸν ἄφησαν κοντὰ στὰ τείχη καὶ εἶπαν στοὺς Τρῶες πὼς τὸν πρόσφερναν δῶρο στὴν Ἀθηνᾶ, τώρα ποὺ θἄφευγαν, ἐπειδὴ ἀπελπίσθηκαν πὼς θὰ νικοῦσαν. Ἔπειτα ἀποτραβήχθηκαν πρὸς τὴν παραλία καὶ μπῆκαν στὰ πλοῖα τους.

Χαρούμενοι οἱ πολιορκημένοι, οἱ νέοι, οἱ γέροι καὶ τὰ παιδιὰ, μὲ τρελλὰ τραγούδια καὶ ἀναμμένες δᾷδες, ξεχύθηκαν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη καὶ ἐθαύμαζαν τὸ ὡραῖο κατασκεύασμα, παρ' ὅλες τὶς συμβουλὲς τοῦ Λαοκόοντα, τοῦ ἱερέα τοῦ Ποσειδῶνος, ποὺ ἔλεγε:

«Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας».

Γκρέμισαν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ τείχη, ἔδεσαν μὲ σχοινιὰ καὶ ἔμπασαν τὸν Δούρειον Ἵππον, τὸν πῆγαν στὴν πέτρινη κατοικία τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ρίχθηκαν στὸ γλέντι γιὰ τὴ σωτηρία τῆς πολυβασανισμένης πατρίδας των. Οἱ φλογέρες ἀντιλαλοῦσαν φρυγικὰ τραγούδια, οἱ παρθένες τραγουδοῦσαν χαρούμενες στὰ σπίτια, οἱ δᾷδες σκορπούσανε τὶς καπνισμένες τους λάμψεις.

Μὰ ξαφνικὰ τρομερὴ κραυγὴ μπῆκε στὰ σπίτια τῆς Τροίας.

Οἱ κλεισμένοι μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου εἶχαν βγῆ καὶ εἶχαν ἀνοίξει τὶς πύλες. Εἶχαν κάνει σύνθημα, μὲ τὶς φωτιὲς ποὺ ἄναψαν στὸν στρατὸ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἦταν στὰ πλοῖα καὶ πρὶν ξημερώσῃ ἡ πόλις βρέθηκε παραδομένη στὴν πυρκαϊά, στὴν σφαγὴ καὶ τὴ δήωσι.

Ἡ πλούσια Τροία, παραδομένη στὶς φλόγες, ἀντηχεῖ ἀπ' τὰ βογγητὰ τῶν δυστυχισμένων ποὺ σφάζονταν στὰ κρεββάτια τους. Σπαρακτικὲς ἱκεσίες ἀνακατεύονταν μὲ τὴν κλαυγὴ τῶν σπαθιῶν καὶ τὰ οὐρλιάσματα ἐκείνων ποὺ σκοτώνονταν γκρεμισμένοι ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις. Τῶν νεκρῶν τὰ ματωμένα κουφάρια κοίτονται ξεσχισμένα ἀπὸ τὰ ὄρνεα, πολεμισταὶ ξεψυχᾶνε στὸν δρόμο, γυναῖκες θρηνοῦν τοὺς καλούς των.

Ἔρημα τ' ἅλση καὶ τῶν θεῶν τὰ παλάτια γεμᾶτα αἵματα, σκοτώθηκε ὁ βασιλιᾶς Πρίαμος στὸ βωμὸ τοῦ Ἑρκείου Διός, ὅλο τὸ χρυσάφι μαζεύθηκε στὰ πλοῖα τῶν νικητῶν, ἡ πένθιμη ἐρημιὰ εἶνε ἀπλωμένη παντοῦ. Τὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλιᾶ, ξεθεμελιώθηκε, τὰ παιδιά του σφαγμένα τὰ περισσότερα, ἡ ὄμορφη κόρη του, ἡ παρθένα Κασσάνδρα, βιασμένη ἀπὸ τὸν Αἴαντα, ἀφήνει τὶς οἰμωγὲς τῆς ἀπελπισίας της γιὰ τὸν τέτοιο χαμὸ τῆς ἀγνότητάς της.

Οἱ νηὲς Τρωαδίτισσες εἶνε τώρα σκλάβες. Βασιλοποῦλες κι' ἀρχόντισσες, ἡ Κασσάνδρα, ἡ Ἀνδρομάχη, ἡ γυναῖκα τοῦ θρυλικοῦ Ἕκτορα, ἡ Πολυξένη, ἡ πανέμορφη πριγκηποπούλα ποὺ τὴν ἀγάπησε ὁ Ἀχιλλέας, ὅλες οἱ παρθένες ἀφήνουν μὲ σπαρακτικὸ κλάμα τὰ σπίτια τους ν' ἀκολουθήσουν τοὺς νικητάς.

Ἀντιβουΐζει ὁ Σκάμανδρος ἀπ' τοὺς πολλοὺς στεναγμούς, τὰ κορμιά τους προσφέρονται μὲ κλῆρο στοὺς ἀρχηγούς, ἡ ἀπελπισία εἶνε ἀπλωμένη παντοῦ. Ὅλες, κουρελιασμένες κι' ἐλεεινές, θρηνοῦνε τὴν τύχη τους καὶ μοναχὰ ἡ Ἑλένη, ἡ αἰτία τῆς συμφορᾶς, σκλάβα κι' αὐτή, παρουσιάζεται στολισμένη καὶ γελαστή, ὡπλισμένη μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ὡραίου κορμιοῦ της γιὰ νὰ νικήσῃ τοὺς νικητάς..

Ἡ Ἑκάβη, ἡ δοξασμένη πρὶν βασίλισσα, ξαπλωμένη κουρελιάρα μπροστὰ στὴν σκηνὴ μὲ τὶς ἄλλες σκλάβες, χύνει ποτάμι τὰ δάκρυα.

— Σήκωσε τὸ κεφάλι σου δυστυχισμένη — λέει μονολογῶντας στὸν ἑαυτό της, μὲ μυαλὸ κλονισμένο ἀπὸ τὴ συμφορὰ — ὄρθωσε τὸν λαιμό σου, ἡ Τροία πάει! Δὲν εἴμαστε πιὰ βασιληάδες! Ἀκολούθησε τὴν πορεία ποὺ ἔχει τὸ ρεῦμα, ἀρμένισε ὅπως θέλ' ὁ θεός. Τρὶς ἀλλοίμονό μου, πῶς νὰ μὴν στενάξω, συμφορά μου, ποὺ ἔχασα τὴν πατρίδα μου καὶ τὰ παιδιά; Ὤ, θαυμαστὲ τῶν προγόνων πλοῦτε, χαμένε πιά, δὲν ἤσουνα τίποτα! Τί νὰ εἰπῶ, καὶ τί νὰ σωπάσω; Δυστυχισμένη ἐγώ, πόσο μὲ πονάει τὸ κορμί μου, ἁπλωμένο μὲ τὴ ράχη χάμω στὸ σκληρὸ ἔδαφος. Ἀλλοίμονο, κεφαλή μου, κρόταφοί μου, στήθη, ποὺ σᾶς στριφογυρίζω ἐλεεινά, βρίσκονται ἀνακούφισι στοὺς πένθιμους ἀναστεναγμούς μου μονάχα... Ὤ, καταραμένες πλῶρες τῶν γρήγορων πλοίων ποὺ ἀρμενίσατε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν ἱερὴ Τροία μὲ τὴν βοήθεια τῶν κουπιῶν, ἀνάμεσα ἀπ' τὴν πορφυρωμένη θάλασσα, μ' ἕνα στριγγὸ παιᾶνα, μὲ βροντεροὺς ἤχους αὐλῶν καὶ συρίγγων, γιὰ νὰ ξαναπάρετε τὴ μισημένη γυναῖκα τοῦ Μενελάου, τὸ ντρόπιασμα τοῦ Ἕρωτα, αὐτὴν ποὺ ἦταν ἀφορμὴ νὰ σφαχθῇ ὁ Πρίαμχος, ὁ πατέρας πενῆντα παιδιῶν! Ἀλλοίμονό μου! Μ' ἔουραν μακρυὰ ἀπ' τὸ παλάτι—γρηὰ γυναῖκα σκλάβα — μὲ τὸ κεφάλι πένθιμα ξυρισμένο, μὲ τὴ φοβέρα τῶν χάλκινων δυράτων! Ὤ, δύστυχες παρθένες καὶ πιὸ δυστυχισμένες ἀρρωβωνιαστικές... Ἂς κλάψουμε τὴν Τροία ποὺ καπνίζουνε τὰ ἐρείπιά της. Ὁ τρόμος κυρίεψε τὶς καρδιὲς τῶν Τρωάδων, ἡ κρυάδα του παραλεῖ τὶς ψυχές μας...

Κι' ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα καὶ μητέρα, ἐλεεινὸ κατάντημα, σκλάβα ριγμένη σὰν ἕνα κουρέλι σὲ μιὰ σκηνὴ μ' ἄλλες γυναῖκες, λυώνει στὴ φρίκη της γιὰ τ' ἄμετρα δεινὰ ποὺ τὴν βρήκανε...

Ποιανοῦ θὰ ἤτανε σκλάβα, ἐλεεινὴ γρηὰ καὶ σὲ ποιὸν τόπο, ἔχοντας τὴν ὄψι νεκρῆς καὶ σὰν φάντασμα, θ' ἀγρυπνοῦσε στὴν πόρτα τῶν σπιτιῶν ἢ θὰ φύλαγε τὰ παιδιὰ, αὐτὴ ποὺ εἶχε στὴν Τροία τιμὲς βασιλίσσης;

Ὁ ἀπεσταλμένος τῶν νικητῶν δὲν ἄργησε νὰ δώσῃ πληροφορίες στὴν κάθε μιὰ γιὰ τὴν τύχη της. Ὁ κλῆρος ἔδωσε τὴν Ἑκάβη στὸν Ὀδυσσέα κι' αὐτὸ τὴν ἐτρόμαξε.

— Πώ! Πώ! φώναξε ἀπελπισμένη ἡ δυστυχισμένη γρηά· Χτύπα, Ἑκάβη, τ' ἀτριχό σου κεφάλι, σχίσε τὰ δυὸ μάγουλα μὲ τὰ νύχια σου. Ἀλλοίμονό μου! Εἶμαι ἀναγκασμένη ἀπὸ τὴν τύχη νὰ δουλέψω σ' ἕνα πονηρὸ καὶ ἀποτρόπαιο ἐχθρὸ τοῦ δικαίου, ὁχιὰ ποὺ τοὺς νόμους πατεῖ κι' ὑποστηρίζει τ' ἄδικα

—...Ἀλλὰ θάρθῃ νικήτρια μέσα στοὺς πεθαμένους· ἀφοῦ ρημάξω τὰ σπίτια τῶν Ἀτρειδῶν ποὺ εἶνε οἱ αἴτιες τοῦ δικοῦ μας χαμοῦ.

μὲ τὴν ψεῦτρα του γλῶσσα, ποὺ γεννάει τὸ μίσος ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει ἡ ὁμόνοια... Κλάψτε με, Τρωαδίτισσες, χάνομαι ἡ δυστυχισμένη. Ὁ πιὸ φρικτὸς κλῆρος σὲ μένα ἔπεσε...

Ποιὸς νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀπαρηγόρητη, ἀφοῦ ὅλες τὶς ἔλυωνε ἡ ἴδια θλῖψι; Σπαραγμὸς ἀντήχοῦσε ὑπόκωφος καὶ ἡ ἄγρια εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας ἔγινε τρομερότερη, ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος ζήτησε κι' ἦρθε ἡ Κασσάνδρα, ἡ βιασμένη παρθένα, ποὺ εἶχε κληρωθῆ γιὰ ἐρωμένη καὶ σκλάβα τοῦ Ἀγαμέμνονα.

Τρελλαμένο ἀπ' τὴ συμφορὰ τὸ δυστυχισμένο κοριτσι, μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ κινήσεις καὶ λόγια ἀσυνάρτητα, ἄλλοτε τεντώνοντας τὸ κορμὶ κι' ἄλλοτε κουλουριάζοντας, τώρα μὲ φωνὴ δυνατὴ καὶ σὲ λίγο ὑπόκωφη, ἡ ἀπελπισία ζωντανεμένη, ἐρχόταν χοροπηδῶντας μὲ γρήγορο ποδι πρὸς τὴ σκηνὴ τῆς μητέρας της, κρατῶντας ἀναμμένη μιὰ δᾷδα καὶ ξεφωνῶντας:

— Ἐπάνω σήκω, στάσου στὸ πλάϊ· Φέρνω τὸ φῶς, κάνω νὰ λάμψῃ ἀπ' τὶς δᾷδες ὅλος ὁ ναός. Ὑμὴν! Ἄναξ ὑμέναιε, συμφορά! Εὐτυχισμένος ὁ σύζυγος! Κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη ποὺ πάω στ' Ἄργος νὰ πλαγιάσω στὸ βασιλικὸ κρεββάτι. Ὑμὴν, ἄναξ ὑμέναιε! Γιατί κλαῖς ἐσὺ κι' ἀναστενάζεις, μητέρα μου, γιὰ τὸ νεκρὸ πατέρα μου καὶ τὴν ἀγαπημένη πατρίδα; Ἀνάβω αὐτὴ τὴ φλόγα, κάνω νὰ λάμψῃ, νὰ λαμποκοπήσῃ αὐτὴ ἡ δᾷδα γιὰ τοὺς γάμους μου. Ὑμὴν! Ὑμέναιε βασιλῆ, χῦσε τὸ φῶς σου, Ἐκάβη, γιὰ τοὺς παρθενικοὺς ᾧ τοὺς γάμους — εἶν' ἡ συνήθεια! Σήκωσε πρώτη τὸ πόδι τοῦ χοροῦ. Εὖοι, εὐάν, ὅπως στὶς πιὸ εὐτυχισμένες μέρες!... Σῦρε τὸν ἱερὸ χορό, Φοῖβε! Θυσιάζω στὸν δαφνοστολισμένο ναό σου! Ὑμὴν! Ὑμέναιε βασιλῆ! Χόρευε, μάνα, σήκωνε τὸ πόδι, σέρνε τὸν κατὰ δῶ, σέρνε το κατὰ κεῖ τὸ χορὸ μὲ τὰ πόδια σου — κι' ἐγὼ μαζί σου! Ὑμνεῖτε τὸν Ὑμέναιο μὲ βοὲς καὶ τὴ νύφη, μὲ τραγούδια χαρούμενα! Ἔμπρός, κόρες τῶν Φρυγῶν μὲ τὰ ὄμορφα πέπλα, τραγουδῆστε τοὺς γάμους καὶ τὸν ἄντρα ποὺ μοῦπεσε...

Δοκίμασαν νὰ τὴν καθησυχάσουν ἀλλὰ μὴ νοιώθοντας τίποτα ἐκείνη, ἐξηκολούθησε:

— Μητέρα, στόλισε τὸ νικηφόρο κεφάλι κι' εὐφραίνου μὲ τοὺς βασιλικοὺς γάμους μου· ὁδήγα με μὲ τὴ βία! Γιατὶ θἄναι με μὲ τὴ βία! Γιατὶ θἶναι δυστυχέστερος κι' ἀπ' τῆς Ἑλένης ἀκόμα ὁ Ὑμέναιος τοῦ Ἀγαμέμνονα, τοῦ δυξασμένου ρήγα τῶν Ἀχαιῶν. Θὰ τὸν σκοτώσω, ναί, καὶ τὸ σπιτικό του θὰ τὸ ρημάξω, τιμωρῶντας τὸ φόνο τοῦ πατέρα καὶ τῶν ἀδελφῶν μου· Ὡστόσο ἂς σταθῶ ἔξω ἀπ' τὸ μεθῦσι, ποὺ αὐτοί, ζητῶντας νὰ ξαναποκτήσουν μιὰ γυναῖκα — τὴν Ἑλένη — κι' ἕνα κρεββάτι — τὸ δικό της — σκότωσαν χιλιάδες ἀνθρώπους!

Γελῶντας τραγικὸ γέλιο, συνέχισε τὶς προφητικὲς ἀσυναρτησίες της.

— Θὰ ριχτῶ, κατάγυμνο κουφάρι στὶς φάραγγες, ὅπου κυλάει τῶν χειμάρρων τὸ ρέμα, καὶ σιμὰ στὸ μνῆμα τ' ἀνδρός μου θὰ σχισθῶ ἀπ' τ' ἀγρίμια τὰ σαρκοφάγα, ἐγὼ ἡ ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνα. Ἄφησα γιὰ πάντα τὰ στολίδια ποὺ μοῦδιανε τρανὴ χαρά. Ποῦ εἶναι τὸ καράβι τοῦ στρατηγοῦ, σὲ ποιὸ πρέπει ν' ἀνέβω πλοῖο νὰ πάω μακρυὰ ἀπὸ τούτη τὴ γῆ; Χαῖρε, μητέρα! Φθάνουν τὰ δάκρυα, ἀγαπημένη μητέρα μου. Ἀδέλφια ποὺ κοίτεσθε κάτ' ἀπ' τὸ χῶμα, πατέρα ποὺ μὲ γέννησες, σὲ λίγο θὰ μὲ ξαναδῆτε. Ἀλλὰ θἄρθω νικήτρια μέσα στοὺς πεθαμένους ἀφοῦ πρὶν ρημάξω τὰ σπίτια τῶν Ἀτρειδῶν ποὺ εἶναι οἱ αἰτίες τοῦ δικοῦ μας χαμοῦ.

Κι' ἔφυγε ξεφωνίζοντας καὶ τραγουδῶντας, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη μητέρα της σωριαζόταν χάμω βαρειὰ γιὰ νὰ κλάψῃ καὶ τὴ νέα αὐτὴ συμφορὰ καὶ τὶς ἄλλες ἐκεῖνες ποὺ τὶς προμάντευαν οἱ κατάμαυρες προαισθήσεις της.

Ἦταν βασίλισσα κι' εἶχε ἀναστήσει δοξασμένα παιδιά, γενικὸ καύχημα. Τὰ εἶδε νὰ πέφτουν σκοτωμένα ἀπὸ τὰ δόρατα τῶν Ἑλλήνων κι' ἔκοψε τὰ μαλλιά της στῶν νεκρῶν τὸν τύμβο.

Ἔκλαψε τὸν πατέρα τους, τὸν Πρίαμο, ποὺ ἔσφαξαν μπροστά της, εἶδε ν' ἁρπάζωνται οἱ παρθένες ποὺ προῶριζε νὰ γινοῦν ταῖρια λάμπρων συζύγων καὶ νὰ παραδίνωνται σ' ἄλλα χέρια γιὰ διασκέδασι μιᾶς νύχτας. Σκλάβα ἡ ἴδια, ἔβλεπε τρελλὴ τὴν Κασσάνδρα της, κι' ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτα μιᾶς γυναίκας... Ἡ κατάρα της γι' αὐτὴν ἔβγαινε ἀπ' τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της...

Καὶ νὰ, σὲ λίγο, εἶδε νἀρχεται ἡ ἄλλη της κόρη, ἡ Ἀνδρομάχη, μὲ τὸ μικρὸ παιδάκι της, τὸν Ἀστυάνακτα, τὸν γυιὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ γυιοῦ της, τοῦ Ἕκτορα. Σκλάβα κι' αὐτὴ — δοσμένη στοῦ Ἀχιλλέα τὸ γυιό, νὰ γλεντήσῃ τὸ χυτὸ κορμί της — ἐπήγαινε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴ μάνα της, ἀλλὰ τὴν πρόφθασε ἐκεῖ ὁ ἀγγελιαφόρος νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν φρικτὴ ἀπόφασι τῶν στρατηγῶν, νὰ σκοτώσουν τὸ μικρὸ παιδὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἕκτορα, τὸν Ἀστυάνακτα, ρίχνοντάς το ἀπ' τὶς ἐπάλξεις. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ γιανῆ κι' ἐκεῖνο, σὰν θὰ μεγάλωνε, τρομερὸς σὰν τὸν πατέρα του καὶ νὰ παρουσιασθῆ στὴν Ἑλλάδα μιὰ μέρα νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησι.

Ἄκουσε φρικιῶντας ἡ Ἀνδρομάχη τὴν ἀποτρόπαιη καταδίκη. Κι' ἐνῶ τὸ παιδάκι ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της σφιγγόταν στὰ στήθη της, σὰν νὰ κατάλαβε πῶς μιλοῦσαν γι' αὐτό, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἕκτορα ἄφησε φωνὴ σπαρακτική.

— Ὦ, ἀκριβό, πολυαγαπημένο μου βλαστάρι, ὠλόλυξε, σφίγγοντάς το τρελλά, θὰ σκοτωθῆς ἀπ' τὸ χέρι τῶν ἐχθρῶν σου κι' ἔρμη τὴ δόλια σου μάνα θ' ἀφήσῃς! Ἡ παλληκαριὰ τοῦ πατέρα σου σὲ χαντάκωσε. Κλαῖς, παιδί μου; Νοιώθεις τὴ συμφορά σου; Γιατὶ μὲ πιάνεις μὲ τὰ χεράκια σου καὶ θέλεις νὰ σχίσῃς τὸν πέπλο μου, καὶ κρύβεσαι σὰν ἀφτέρινο πουλάκι κάτ' ἀπ' τὰ φτερά μου; Ἀλλοίμονο, δὲν θὰ βγῆ ἀπ' τὴ γῆ πάλλοντάς δόρυ ὁ Ἕκτορας! Πέφτοντας μὲ τὸ κεφαλάκι σου θὰ ξεψυχήσῃς! Τρυφερὸ βάρος τῶν χεριῶν μου ποὺ σὲ λάτρευα, γλυκειὰ τῆς ζωῆς μου πνοούλα, λοιπὸν μάταια σὲ θήλασα; Ἀγκάλιασε τὴ μάνα σου γιὰ τελευταία φορά, σφίξε με, φίλησέ μου τὸ στόμα... Ἀργεῖοι ποὺ μελετᾶτε αὐτὰ τὰ βάρβαρα, αὐτὸ τὸ βρέφος σᾶς τρόμαξε; Ἀ, κοταραμένη Ἑλένη, παιδὶ τοῦ φθόνου καὶ τοῦ Θανάτου κι' ὅσων τεράτων τρέφει ἡ γῆ! Στάχτη νὰ γιανῆς ποὺ μὲ τὰ τρισόμορφα μὰ ντροπιασμένα σου μάτια ρήμαξες τοὺς φημισμένους φρυγικοὺς κάμπους... Νά, πᾶρτε το, φεύγατε, ρίχτε τὸ ἀπ' τὰ ὕψη, ἀφοῦ αὐτὸ σᾶς ἀρέσει, φᾶτε τὴ σάρκα του. Καὶ κρῦψτε τ' ἄθλιό μου κορμὶ σ' ἕνα πλοῖο, φέρτε νὰ γλεντήσω ποὺ χάνω τὸ βρέφος μου...

Ἄφησε στεναγμὸ καὶ σωριάσθηκε χάμω, θλιβερὸ ράκος δίπλα στὴν ἄλλη δυστυχισμένη, τὴ μάννα της, ἐνῶ ἀπὸ μακρυὰ ἔφθαναν οἱ φωνὲς τῆς ξετρελλαμένης Κασσάνδρας, ποὺ ξεφωνοῦσε χαιρετῶντας τὴν ἀτίμωσί της.

Δυὸ τοξότες πῆραν ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀνδρομάχης τὸ τρομαγμένο παιδί της, καὶ ἀνέβηκαν στὰ τείχη. Κι' ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὕψη ξεσφενδόνισαν τὸν Ἀστυάνακτα καὶ τὸ κεφαλά κι του συντρίφτηκε κι' ἔλυωσε. Καὶ τὸ παιδάκι ποὺ τρόμαζε μὲ τὴν καταγωγή του τοὺς νικητάς, βρίσκονταν τσακισμένο κάτω ἀπ' τὰ τείχη ποὺ ἔδοξασε ἡ μυθικὴ λεβεντιὰ τοῦ πατέρα του.

Σὲ λίγο ὅ,τι εἶχε μείνει ὄρθιο ἀπ' τὴν πλούσια πόλι, παραδόθηκε κι' αὐτὸ στὴ φωτιά.

Ἡ Τροία σπαρμένη ἀπὸ κορμιὰ καιγόταν ὁλόκληρη, μέσα στὰ βογγητὰ τῶν σκλάβων καὶ τὰ θρηνολογήματα τῶν συντριμμιῶν ἐκείνων ποὺ δὲν ἔκαναν πιὰ οὔτε γιὰ ὑποζύγια.

Ἡ φρίκη φτερούγιζε ἐλόμαυρη ἐπάνω ἀπ' τὴν πρὶν εὐτυχισμένη πολι κι' ἡ τραγικὴ βασίλισσα, ἡ δυστυχισμένη Ἑκάβη, ποὺ παρατηροῦσε τὸ ἀπαίσιο θέαμα, ὁραματιζότανε μέσα στὶς φλόγες της τὶς νέες συμφορὲς ποὺ τὴν περιμένανε, αὐτὴν καὶ τὶς κόρες της, τὴν Κασσάνδρα ποὺ τὴν ἔσφαξαν στὶς Μυκῆνες ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονα Κλυταιμνήστρα μὲ τὸν ἐραστή της, τὸν Αἴγισθο, καὶ τὴν Πολυξένη της, τὴν ἡρωϊκὴ Ἀνδρομάχη, καὶ ὅ,τι ἀκόμη δὲν εἶχε σεβασθῆ ἢ δὲν εἶχ' ἀνακαλύψει ἡ μανία τῶν νικητῶν.

Κουρελιασμένη, ἐλεεινή, στυγνὴ τὴν ὄψι, ἡ δυστυχισμένη Ἑκάβη, ἐνῶ οἱ σάλπιγγες ἠχοῦσαν καλῶντας τὶς σκλάβες στὰ πλοῖα, κύτταζε τὸ ἀπαίσιο θέαμα κι' ἀφογκραζόταν τὴν ὑπόκωφη βοὴ ποὺ συνώδευε τὸν χαλασμὸ τῶν κτιρίων.

— Εἶνε τὸ τράνταγμα τῆς πόλης ὅλης ποὺ πέφτει! ψιθύρισε. Μὲ πιάνει ἀνατριχίλα! Τρέμω σύγκορμη...

Μὲ γουρλωμένα τὰ βαθουλωμένα της μάτια, μὲ τεντωμένο τὸ τρεμάμενο χέρι της γιὰ νὰ στηριχθῆ στὶς ἄλλες ποὺ τὴν εἴχανε πρῶτα βασίλισσα, μὲ φωνὴ ποὺ φαινόταν πῶς ἔβγαιν' ἀπ' τὰ βάθη τοῦ τάφου, ψιθύρισε:

— Ὁδηγῆστε με νὰ πάμε νὰ ζήσουμε σκλάβες...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Δ. ΨΑΘΑ

Βίος καὶ Πολιτεία ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥΣ

ΕΞΟΧΗ

Ζέστη. Ὁ ἥλιος καίει ὅλη μέρα τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ δράδυ πνίγεται κανεὶς σὰν νὰ κάθεται μέσα σὲ σβυσμένο φοῦρνον. Οὔτε ἴχνος ἀέρος. Οὔτε ὑπόνοια δροσιᾶς.

Ἡ Σουσοῦ ἀφοῦ ματαίως ἠρεύνησε κι' ἐξήτασε ὅλα τὰ σημεῖα ἀπ' ὅπου ἦταν δυνατὸν «νὰ τὸ φέρῃ» λιγάκι, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ παράθυρο. Ὁ δρόμος ἦταν στενὸς καὶ καμμιὰ φορὰ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ κανένα ρευματάκι. Ἐκρατοῦσε στὸ δεξί της χέρι ἕνα τεράστιο καρτόνι ποὺ ἐκουνοῦσε δεξιὰ - ἀριστερὰ ἀργά, μὲ πόζα, μὲ μεγαλοπρέπειαν:

— Κάνει ἀέρα κυρία Σουσοῦ;

— Πῶς!

— Ὡραία βεντάλλια εἶναι.

— Ναί. Ἔχω δῆ τὴν βεντάλλια τῆς λαίδης Γουρούνομηδ στὸ θέατρο καὶ εἶπα νὰ μοῦ φτιάξουν μίαν ὅμοια.

— Ἐξοχῆ δὲν θὰ πάτε κυρία Σουσοῦ;

— Πῶς! Ἀστεῖο πρᾶμα!

— Γιὰ ποῦ λέτε;

— Νὰ σᾶς πῶ! Ὁ Παναγιώτης ἐπιμένει σῶνει καὶ καλὰ Κηφισιά. Ἐγὼ ὅμως δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ Κηφισιὰ καὶ προτιμῶ Μύκονος, Πορταριά, ἢ τελοσπάντων Κέρκυρα ἐν ἐσκάτῃ ἀνάγκῃ...

— Ἔχετε πάει ἄλλη φορὰ στὴ Μύκονο;

— Ἀστεῖο πρᾶμα!

— Εἴδατε τί ὡραῖοι ποὺ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ μῦλοι.

— Μῦλοι! Τί λὲς κυρία Εὐδοκία μου! Μῦλοι! Καὶ τί τὴν πέρασες τὴν Μύκονο! Ἂς γελάσω! Χα-χα-χά! Μῦλοι στὴν Μύκονος... Νομίζετε πῶς εἶναι τίποτες χωριό; Ἐκεῖ πηγαίνει ὅλη ἡ ἀριστοκρατία κυρία Εὐδοκία μου καὶ κάνει μπάνιμίξι! Ἀστεῖο πρᾶμα! Ἂς γελάσω πάλι. Χά-χά-χά!

Αὐτὲς τὶς κουβέντες ἔκανε ἡ Σουσοῦ κάθε βράδυ ἀπ' τὸ παράθυρό της μὲ τὴ γειτονιά, ἰδιαιτέρως, μάλιστα, τὶς τελευταῖες μέρες ποὺ ἔσφιξαν οἱ ζέστες. Καὶ μόλις ἐγύριζε ὁ Παναγιωτάκης — ἀπ' τὸν στρατὸ ἀπελύθη ὡς ἀνίκανος — ἄρχιζε ἡ αἰώνια ἱστορία:

— Παναγιώτη.

— Ἄσε με καϋμένη γυναῖκα κι' ἔχω κρεπάρει ἀπ' τὴ ζέστη. Ἄμα μοῦ μιλᾶς κι' ἐσὺ μοῦρχεται λιποθυμία. Κόφτο!

— Παναγιώτη! Καταλαβαίνεις ὅτι εἶσαι ἀναιδής;

— Νὰ χαρῆς τὰ ματάκια σου Σουσάνα μου, δὲν μπορῶ, ἄσε τὶς σαχλαμάρες. Ἔχω μπαϊλντίσει ἀπ' τὴ ζέστη.

— Κι' ἐγὼ παρομοίως.

— Ἐν τάξει λοιπόν.

— Δὲν μπορῶ πιά! Θέλω ἐξοχή. Ἐδῶ ἔχουν φύγει γιὰ τὴν ἐξοχὴ οἱ πτωχοὶ τῆς γειτονιᾶς. Κι' ἐγὼ μιὰ κυρία καθὼς πρέπει νὰ κάθωμαι καὶ νὰ τηγανίζωμαι μέσ' τὴν Ἀθήνα. Τί θὰ λέῃ ὁ κόσμος!

— Νὰ κοιμᾶσαι στῆν ταράτσα!

— Στὴν ταράτσα νὰ κοιμᾶσαι ἐσύ, σαχλέ! Δὲν κοιμᾶσαι ποὺ κοίμιθηκα ἐνὰ βράδυ καὶ τὸ πρωῖ ἐξύπνησα καὶ γλέπω στὴν πλατὺ ταράτσα ἕναν ἀναιδέστατο μὲ τὶς νυχτικὲς νὰ μοῦ στρίβῃ τὸ μουστάκι! Γιὰ τίποτις τσόκαρο μὲ πέρασε! ὁ γελοῖος!

Κάθε βράδυ ἡ ἴδια ἱστορία. Κάθε βράδυ ἡ ἴδια συζήτησι. Κάθε βράδυ ὁ ἴδιος ὁ καϋμός: Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς πυργοδέσποινας τοῦ Βούθουλα δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ παραμείνῃ στὴν Ἀθήνα, καλοκαίρι, κι' ἦταν ἀνένδοτη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅπου ὁ ἀτυχὴς Παναγιωτάκης — ἄνθρωπος κατὰ βάθος, ἀγαθότατος — στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ἐνδώσῃ.

— Καὶ ποῦ θὲς νὰ πᾶς;

— Στὴν Μύκονος!

— Τρελλάθηκες γυναῖκα;

— Ὄχι, σαχλέ! Ἐπῆγε πέρσυ ἡ κυρία τοῦ γιατροῦ καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἦταν θάγμα! Ὅλος ὁ καλὸς κόσμος ἐκεῖ πηγαίνει. Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ στείλῃς μὲ τίποτις γυναικοῦλες στὴν Πάρνης!

Ἐκεῖ ἐπάνω ἔγιναν καυγάδες. Τὸ ποῦ κατέληξαν κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτέ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐνὰ πρωῖ τοῦ Ἰουλίου ἐβγῆκε θριαμβευτικῶς ἡ Σουσοῦ στὸ παράθυρο κι' ἀνήγγειλε ἐπισήμως στὴ γειτονιά, κουνῶντας τὸ τεράστιο καρτόνι, στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου εἶχε ἀνοίξει μιὰ τρύπα γιὰ νὰ περνᾶ τὸ δάχτυλό της, σὰν τὴν βεντάλλια τῆς λαίδης... Γουρούνομηδ.

— Φεύγω τὸ λοιπόν!

— Γιὰ ποῦ κ. Σουσοῦ;

— Στὴν Μύκονος!

— Ἀλήθεια;

— Ἀμέ; Ἐτελεγράφησα στὸ ξενοδοχεῖο νὰ μοῦ κρατήσουνε δυὸ δωμάτια μὲ κουζίνα καὶ ἀναχωρῶ. Ἔχουνε πάει κάτι κυρίες φιλενάδες μου ἀπὸ τὸ Κολωνάκι καὶ μοῦ ἔγραψαν πῶς εἶναι τρέλλα! Τρέλλα!

— Εἶναι ὅμως ἀκριβά.

— Ἀστεῖο πρᾶμα! Περὶ λεφτὰ θὰ κάνω συζήτησις; Ἂς γελάσω. Χα-χα-χά! Ὅταν θὰ πάῃ κανεὶς ἐξοχὴ πρέπει νὰ ξοδεῦῃ κι' ὅλας! Οἱ πτωχοί, τί νὰ κάνουν οἱ καϋμένοι; Μένουν μέσα στὴν Ἀθήνα. Ὁ καλὸς κόσμος ὅμως ξοδεύει κυρα-Κατίνα μου!

Καὶ ἡ Σουσοῦ ἑτοιμάστηκε πυρετωδῶς καὶ ἕνα πρωῖ κατέπλευσε στὴν πόρτα της ἕνα αὐτοκίνητο ὅπου καὶ ἐφόρτωσε ὅλα τὰ κουρελία της, κάτι καρέκλες ἑτοιμόρροπες, κάποιο τραπέζι τρικλίζον, κάποια σαίζ-λόγκ σαρακοφαγωμένη, κάποιο μπαοῦλο πανάθλιο καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ παρακολουθοῦσε ἐπιβιβαζόμενα ἀπὸ τὴν πόρτα, μὲ τὸ φασαμαὶν στὰ χέρια. Στὸ τέλος ἀπεβιβάσθη καὶ ἡ ἴδια:

— Ἀντίο σας.

— Ἀντίο κυρία Σουσοῦ. Ποιὸς στὴ χάρη σας. Καλὸ ταξεῖδι. Κι' ἄμα φτάσετε στὴν Μύκονο καὶ τρῶτε τίποτις ἀστακοὺς νὰ μᾶς θυμηθῆτε.

— Καὶ βέβαια!

Ἔφυγε ἡ Σουσοῦ κι' ἐβούηξε ἡ γειτονιά. Πῶς τὰ κατάφερε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Μύκονο κι' ἐλυπόντουσαν ὅλοι τὸν δυστυχῆ τὸν Παναγιωτάκη, ποὺ ἔμενε μεσ' τὴν Ἀθήνα, τρισάθλιος κι' ἐλεεινός, ἑκοιμᾶτον στὴν ταράτσα κι' ἐξυπνοῦσε μαῦρος ἀπ' τὴν σκόνη, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του διεσκέδαζε στὴν Μύκονο.

⁂

Θὰ ἔχουν περάσει δεκαπέντε μέρες ἀπ' τὴν ἀναχώρησι τῆς Σουσοῦς, ὅταν ἕνα Κυριακάτικο πρωῖ οἱ γειτόνισσες ὠργάνωσαν μιὰ ἐκδρομὴ γιὰ τὴν Πεντέλη. Ἦταν κυρίες μέν, ἡ ἀφρόκρεμα τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τοῦ Βούθουλα, ἡ κυρά-Πανωραία, ἡ κυρά-Βάσω ἡ χοντρή, ἡ κυρά-Ματίνα ἡ γκαβή, ἡ κυρά-Παγώνα ἡ μουρμούρα, ἡ κυρά-Λέλα ἡ τσίμπλοῦ, ἡ κυρά-Νίτσα ἡ ταβανόσκουπα, κύριοι δέ, ὁ ἀξιότιμος κυρ-Θοδωρῆς ὁ ζόρικος, ὁ Ἀντωνάκης ὁ μουστάκιας, ὁ ἀξιότιμος κυρ-Μίστος ὁ κουτσάρτης, ὁ διαπρεπὴς βαρύτονος Ἀναστασάκης ὁ σαχλέας, Μανώλης ὁ κρύος καὶ Νότης ὁ ἐπιλεγόμενος καὶ μπάμιας, ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον.

Ἀπὸ τὶς πέντε τὸ πρωῖ ἐβούϊζε ἡ γειτονιά. Φασαρία. Χαλασμός. Φωνές. Μωρὰ καὶ σκυλιὰ ἀνάκατα, κοφίνια, σάκκοι μὲ τρόφιμα, καρπούζια, κάτι τεράστιες κουλοῦρες, ὅλα αὐτὰ σ' ἕνα φοβερὸν συρφετόν, σωστὸ πανδαιμόνιον.

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς συγκοινωνίας ἔφερε **ὅλο αὐτὸ** τὸ ἀνεκδιήγητον μπουλοῦκι στὴν Πεντέλη, ὅπου καὶ τὸ ἀπεβίβασε. Ἐκεῖ ἐδημιουργήθη νέον πανδαιμόνιον. Ὁ Ἀντωνάκης ὁ Μουστάκιας ἐπέμενε νὰ πᾶνε πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῶ ὁ διαπρεπὴς βαρύτονος Ἀναστασάκης ὁ σαχλέας ἐπέμενε σῶνει καὶ καλὰ νὰ τραποῦν πρὸς τὰ ἀριστερά. Τόσο δὲ ἀξύτατη ἦταν ἡ διαφορά, ὥστε οἱ δυὸ κύριοι θὰ ἤρχοντο στὰ χέρια καὶ θὰ ἐσκοτώνοντο ἂν δὲν ἔπεφταν στὴ μέση ἡ κυρά-Λέλα ἡ τσιμπλοῦ, τῆς ὁποίας ὁ λόγος πάντα ἀκουγόταν, μαζὶ μὲ τὴν κυρά-Ματίνα τὴν γκαβή. Ἀκολαϋθήσαν στὸ τέλος ἰσία τὸν δρόμο κι' ἐπερνοῦσαν ὅλοι μαζὶ μέσα ἀπὸ τὶς πρόχειρες κατασκηνώσεις γιὰ νὰ βροῦν ἕνα μέρος μὲ ἀρκετὴ σκιὰ γιὰ νὰ καθήσουν. Ἔξαφνα ὅμως καθὼς ἐπροχωροῦσαν ἀντήχησε μιὰ κατάπληκτη φωνή!

— Βρέ!

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 59)

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ἰουδήθ

Ἡ ἀνέραστη κόρη τῆς Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ὅλοι ἐξυμνοῦσαν τὴν ἀμορφιὰ τῆς κόρης τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεθούλης, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἤξεραν ὅτι ἡ Ἰουδὴθ δὲν ἀγαποῦσε κανένα. Ἕνα ἀπομεσήμερο τοῦ Μαΐου, ἡ νέα ἐτραγουδοῦσε στὸ κῆπο τοῦ ἀνακτόρου τοῦ πατέρα της καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω σ' ἕνα μαρμάρινο ἐδώλιο. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα μικρὸ ἐρπετὸ κατέδηκε στὸν θραχίονά της καὶ τὴν ἐδάγκωσε. Ὅλοι οἱ γιατροὶ καὶ οἱ μάγοι τοῦ παλατιοῦ δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ νὰ γιατρέψουν αὐτὴ τὴ θανατηφόρο πληγὴ καὶ μόνο μιὰ γρηᾶ μάγισσα ἐζήτησε νὰ τῆς φέρουν ἕνα βοτάνι, ποὺ νὰ βρίσκεται ἐπάνω σὲ νειόσκαφο μνῆμα κόρης. Ὁ Εὐφραίμ, ὁ δοῦλος τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεθούλης θυμήθηκε τότε ὅτι ὁ Χάν, ὁ κυνηγός, ποὺ ζοῦσε σὰν ἐρημίτης κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Γενησαρέτ, εἶχε θάψει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ κοντὰ στὴν καλύβα του τὴ φίλη του, ποὺ εἶχε πεθάνει ξαφνικά. Τρέχει τότε καὶ τὸν παρακαλεῖ καὶ ὁ Χὰν δέχεται νὰ φέρῃ τὸ βοτάνι αὐτὸ στὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεθούλης. Ἡ Ἰουδὴθ γίνεται τότε καλὰ καὶ ὅλοι σπεύδουν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν σωτῆρα της. Ἀλλ' ὁ Χὰν θέλει νὰ φύγῃ καὶ πεί θεται νὰ μείνῃ μόνον ὅταν τὸν παρακάλεσε ἡ Ἰουδήθ).

2ον

Ἀλλά, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Εὐφραίμ, ὁ δοῦλος, ἔτρεξε κοντά του καί, μὴ μπορώντας νὰ συγκρατήσῃ περισσότερο τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του, ἐπῆρε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ παραφορά.

Ὁ Χὰν γύρισε καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ ὀργισμένο βλέμμα.

Τί ἐσήμαινε τάχα αὐτὴ ἡ ἐκδήλωσις;

—Τὴν ἔσωσες!, εἶπε ὁ Εὐφραὶμ καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὸν σφίξῃ καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Χὰν ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀπώθησε μὲ μιὰ βίαιη κίνησι τὸν φίλο του.

Ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξόδου καὶ ἐκινήθη γιὰ νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ὁ Εὐφραὶμ ἔτρεξε κοντά του.

—Μὴ φεύγεις, Χάν, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ἀκόμη...

Ὅλοι ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ γέρω Μανασῆς ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε σκεφθῆ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σωτηρία τῆς κόρης του. Ἔβλεπε ἐκστατικὸς τὸ θαῦμα ποὺ εἶχε συντελεσθῆ καὶ ἀπὸ τὸ μυαλό του δὲν ἐπέρασε καθόλου ἡ σκέψις νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκείνους ποὺ τὴν εἶχαν σώσει ἀπὸ τὸν θάνατο.

Τὰ λόγια τοῦ Εὐφραὶμ τὸν ἀφύπνισαν.

—Γιατί φεύγει ὁ Χάν; ρώτησε. Γιατὶ φεύγει ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔσωσε τὴν ἀγαπημένη μου Ἰουδήθ;

Ὁ ἐρημίτης ἐκοντοστάθηκε μιὰ στιγμή, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε.

—Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ φύγῃς, ἐσυνέχισε ὁ γέρων. Πῶς μπορεῖς νὰ φυγῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Σοῦ χρωστοῦμε ὅλοι τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ μᾶς ἔδωκες. Πρέπει ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Βεθούλης καὶ ὡς τὰ πέρατα τῆς Ἰουδαίας ἀκόμη, νὰ μάθουν πὼς ἐσὺ ἔσωσες τὴν κόρη τοῦ ἄρχοντος Μανασῆ.

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἐφάνηκε στὰ χείλη τοῦ Χάν.

—Ἐγὼ εἶμαι ἕνα ἄθλιο ἐρπετό, εἶπε, ποὺ κανεὶς δὲν μ' ἐπρόσεξε ὡς σήμερα. Δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι ἀνάμεσά σας... Ἀφῆστε μὲ νὰ γυρίσω στὴν καλύβα μου...

—Παιδί μου, εἶπε ὁ γέρω Μανασῆς, μόνον οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔκαμαν κάτι ἀποφεύγουν νὰ βλέπουν τοὺς ἄλλους καὶ κρύβονται ἀπὸ τὰ βλέμματά των. Ἀλλὰ σὺ δὲν ἔκαμες κανένα κακό. Ἔκαμες εὐτυχισμένον ἕναν πατέρα κι' ἔδωκες τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι σ' ἕναν ὁλόκληρο λαό, ποὺ ἀγωνιοῦσε ὡς μερικὲς στιγμὲς τρίν. Πῶς μπορεῖς νὰ φύγῃς ἔτσι;

—Καὶ ὅμως, ἐγὼ θέλω νὰ φύγω, ἀπήντησε μὲ τὸ ἀπότομο ὕφος του ὁ Χάν. Δὲν βρίσκω καμμιὰ εὐχαρίστησι κοντά σας.

—Ἔχεις λοιπὸν λόγους ν' ἀποφεύγῃς τοὺς ἀνθρώπους;

—Ἴσως.

—Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ λόγοι;

—Δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσω, ἀπήντησε ὁ Χάν, ποὺ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις τὸν στενοχωροῦσαν καὶ ἐκινήθη καὶ πάλι πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδας τὸν συνεκράτησαν.

—Δὲν μιλοῦν ἔτσι στὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως! τοῦ εἶπαν. Εἶναι ὁ κύριος ὅλων μας !

—Ὁ δικός σας ἴσως, ἀπήντησε ὁ Χάν, ἀλλ' ὁ δικός μου ὄχι. Ἐγὼ δὲν ἐζήτησα ποτὲ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλευθερία μου. Ἀφῆστε με νὰ φύγω...

Ἀλλ' ὁ γέρω Μανασῆς εἶχε ἔλθει τώρα κοντά του.

Τὰ λόγια τοῦ παραδόξου αὐτοῦ νέου τὸν εἶχαν ἐκπλήξει στὴν ἀρχή, ἀλλὰ δὲν εἶχαν προκαλέσει οὔτε τὴν ὀργὴ οὔτε τὸ θυμό του. Τούναντίον μάλιστα ἔνοιωθε ἕνα παράξενο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

—Μπορεῖς νὰ φύγῃς ὁποτεδήποτε θελήσῃς, νέε μου, εἶπε. Ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ περιμένῃς γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωκα. Ἀμέσως θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ πλουσία ἀμοιβὴ ποὺ ὥρισα γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ ἔσωζε τὴν κόρη μου.

—Ὁ Ἄρχων Μανασῆς εἶναι δίκαιος καὶ μεγαλόψυχος! ἐψιθύριζαν οἱ παριστάμενοι, ποὺ εἶχαν συγκινηθῆ ἀπὸ τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ κυρίου των.

Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του θὰ ὠργίζετο ἴσως καὶ θὰ διέτασσε τὴν τιμωρία τοῦ Χάν.

Ἀλλ' ὁ γέρω Μανασῆς δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὸν παρὰ μόνο τὸν σωτῆρα τῆς κόρης του. Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε δώσει καμμιὰ προσοχὴ στὰ προσβλητικὰ λόγια του.

—Δὲν ἐζήτησα καμμιὰ ἀμοιβή, ἀπήντησε ὁ Χάν.

—Δὲν ἔμαθες λοιπὸν τὴν προκήρυξή μου;

—Ὁ Εὐφραὶμ μοῦ τὴν ἀνέφερε, ὅταν ἦλθε νὰ μὲ βρῇ στὴν καλύβα μου, ἀλλ' οὔτε τότε οὔτε τώρα ἔδωκα καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτήν. Δὲν ἐζήτησα καὶ δὲν θέλω νὰ πάρω καμμιὰ ἀμοιβή.

—Αὐτὸ εἶναι δικαίωμά σου, ἀπήντησε ὁ Μανασῆς καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ δεχθῆς διὰ τῆς βίας ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἐπιθυμεῖς. Ἀλλ' ἐγὼ ποὺ εἶμαι γεροντότερος ἀπὸ σένα θὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλὴ καὶ πρέπει νὰ σκεφθῆς καλὰ τὰ λόγια μου, νέε μου. Ἡ ἀμοιβὴ ποὺ ἔχω ὑποσχεθῆ εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ σὲ κάμῃ πλούσιο κι' εὐτυχισμένο. Κανένας στὴ θέσι σου δὲν θὰ τὴν ἀρνεῖτο καὶ δὲν θὰ προτιμοῦσε τὴν φτωχικὴ καλύβη του ἀπ' ὅλα τὰ πλούτη ποὺ τοῦ προσφέρω, γιατὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διώχνῃ τὴν εὐτυχία ποὺ ἔρχεται νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα του. Σκέψου καλά, νέε μου καὶ ἀποφάσισε. Εἴτε τώρα, εἴτε ἀργότερα, ὁποτεδήποτε μοῦ τὴν ζητήσῃς, ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ θὰ εἶναι στὴ διάθεσί σου. Ἂν τὴν βρίσκῃς μικρή, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς καὶ ἀμέσως θὰ τὴν διπλασιάσω καὶ θὰ τὴν τριπλασιάσω...

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ περισσότερο, ἀπήντησε ὁ Χάν. Ἔχω πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ζητῶ μόνο εἶναι νὰ μὲ ἀφήσετε ἐλεύθερον νὰ φύγω. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ γυρίσω στὴν φτωχική μου καλύβη, ὅπου ἐπέρασα ὅλη μου τὴ ζωή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔνοιωσα τὸν κόσμο. Τὰ πλούτη σας δὲν μὲ συγκινοῦν, γιατὶ δὲν μοῦ χρειάζονται. Οἱ καρποὶ ποὺ παράγει ἡ γῆ καὶ θὰ θηράματα ποὺ σκοτώνω μὲ τὸ θέλος μου μοῦ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσω. Σὲ τί θὰ μοῦ ἐχρησίμευαν τὰ πλούτη σας; Θὰ ἐμεγάλωνα ἴσως τὶς ἐπιθυμίες μου καὶ θὰ μ' ἔκαναν δυστυχισμένον. Ἐνῷ τώρα εἶμαι πανευτυχής. Γιατὶ εἶμαι ἐλεύθερος. Οἱ ἀνάγκες μου εἶναι τόσο λίγες, ποὺ μπορῶ ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήσω νὰ τὶς ἱκανοποιήσω. Ὅλα σας τὰ πλούτη δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ μοῦ δώσουν τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χαρίζει ἡ ἐλευθερία. Χαῖρε, ὦ ἄρχων Μανασῆ καὶ σεῖς ὦ ἄρχοντες τῆς Βεθούλης. Δὲν θ' ἀκούσετε πιὰ νὰ γίνεται ποτὲ λόγος γιὰ τὸν Χάν...

Λέγοντας αὐτά, ἐκινήθη πρὸς τὴν ἔξοδο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ κανεὶς δὲν ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Καὶ αὐτὸς ὁ γέρω Μανασῆς τὸν ἐκύτταζε σκεπτικὸς καὶ περίλυπος, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Τὰ λόγια τοῦ Χὰν τὸν εἶχαν συγκινήσει καὶ τοῦ εἶχαν δώσει μιὰν ἐκτίμησι καὶ ἕναν σεβασμὸ σχεδὸν γι' αὐτὸν τὸν νέο, ποὺ περιφρονοῦσε μὲ τόση ἀδιαφορία τὰ πλούτη ποὺ τοῦ προσέφερε.

Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ προήρχετο ἀπὸ τὴν Ἰουδήθ.

Ἡ νέα εἶχε συνέλθει τώρα ἐντελῶς καὶ εἶχε παρακολουθήσει μὲ ἐνδιαφέρον στὴν ἀρχή, μὲ συγκίνησι καὶ θαυμασμὸ ἔπειτα τὰ λόγια τοῦ Χάν.

Ἀλλ' ἡ τελευταία κίνησίς του τὴν ἐβύθισε σὲ ἀπελπισία.

Πῶς μποροῦσε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ νὰ φύγῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε σώσει, χωρὶς νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅσο κι' ἂν ἦταν ὑπερήφανος καὶ ἤθελε νὰ τὸ κρύψῃ, ἦταν φανερὸ ὅτι ἦταν δυστυχισμένος.

Ἡ Ἰουδὴθ δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀκόμη.

Ἀλλὰ μὲ τὴ γυναικεία διαίσθησί της ἐμάντευε ὅτι κάποιος κρυφὸς πόνος ἐκρύπτετο μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Χὰν καὶ ὅτι ὁ πόνος αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀποφεύγῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ μοναξιά.

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἀναστάτωσε τὴν Ἰουδήθ.

Ἂν ὁ Χὰν ἦταν ὁ σωτήρ της, ὅπως ἔλεγαν, ὅλοι ὁλόγυρά της, δὲν εἶχε ὑποχρέωσι αὐτὴ νὰ φροντίσῃ νὰ μαλακώσῃ τὸν πόνο του καὶ νὰ τοῦ κάμῃ πιὸ εὐχάριστη τὴ ζωή του.

Ἂν δὲν τὸν συγκινοῦσαν τὰ πλούτη ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ πατέρας της, δὲν θὰ μποροῦσε ἄρα γε νὰ τὸν συγκινήσῃ ἡ φιλία της; Καὶ ἡ φιλία της αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χύσῃ ἕνα βάλσαμο παρηγοριᾶς στὴν ἀνοικτὴ πληγὴ ποὺ ἐμάντευε νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ νέου;

—Χάν!, ἐφώναξε, σὲ ἱκετεύω, μεῖνε. Ἔχω ἀνάγκη ἀκόμη ἀπὸ τὴν παρουσία σου...

Ὁ Χὰν ἐγύρισε τὸ κεφάλι.

Τὸ βλέμμα του ἦταν ἀκόμη ἄγριο καὶ βλοσσυρό. Ἀλλ' ἐμαλάκωσε μόλις ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπο τῆς Ἰουδήθ, ποὺ ἐξέφραζε μιὰ ἀπέραντη καλωσύνη καὶ τρυφερότητα.

Τὰ μάτια των διεσταυρώθησαν ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ βλέμμα τοῦ καθενὸς εἰσχωροῦσε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου.

Ἔμειναν ἔτσι ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα. Στὸ τέλος ὁ Χὰν μίλησε:

—Τί θέλεις, ὡραία Ἰουδήθ; εἶπε.

—Σοῦ ζητῶ γιὰ χάρι δική μου νὰ μείνῃς. Δὲν πρόκειται, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε κανεὶς ἄλλος νὰ σὲ κουράσωμε μὲ λόγια εὐγνωμοσύνης, ἀφοῦ εἶσαι τόσο περήφανος ὥστε δὲν θέλεις νὰ τὴν δεχθῆς. Σοῦ ζητῶ μόνο νὰ μείνῃς γιὰ νὰ μὲ συντροφεύσῃς στὴ χαρά μου γιὰ τὴ σωτηρία μου. Εἶναι πολὺ αὐτό, Χάν;

Ὁ νέος ἐδίσταζε.

Ἦταν φανερὸ ὅμως ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ κλονίζεται. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ποιὰ τρικυμία αἰσθημάτων καὶ παθῶν συνετάρασσε τὴν ψυχή του;

Ἔκαμε ἕνα ἀβέβαιο κίνημα.

—Ἔστω, εἶπε, ὡραία Ἰουδήθ, θὰ μείνω ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς. Ἀλλὰ σᾶς ζητῶ τὴ χάρι νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ φύγω ὁποτεδήποτε θελήσω.

—Κανεὶς δὲν θὰ σὲ ἐμποδίσῃ, Χάν, ἔκανε ὁ γέρω Μανασῆς. Μπορεῖς νὰ μείνῃς ὅσον καιρὸ θέλεις ἐδῶ καὶ νὰ φύγῃς κάλι ὁποτεδήποτε θελήσῃς χωρὶς νὰ ζητήσῃς ἄδεια ἀπὸ κανένα. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Ὁ νέος ἔκαμε μερικὰ βήματα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου.

Οἱ αὐλικοὶ παραμέρισαν μπροστά του. Ἡ στάσις καὶ τὰ λόγια του τοὺς εἶχαν κινήσει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸν θαυμασμό.

Ὁ γέρω Μανασῆς ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη χαρά, ἀκούγοντας τὴν ἀπόφασι τοῦ Χάν.

—Ἡ λογικὴ καὶ τὸ δίκαιον ἀπαιτοῦσαν νὰ μείνῃς κοντά μας, εἶπε. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη μας καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τὴν δεχθῆς. Δὲν μπορεῖς ὅμως ν' ἀρνηθῆς νὰ συμμετάσχῃς στὴ χαρὰ ποὺ νοιώθουμε ὅλοι γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἰουδήθ, ἀφοῦ ἡ σωτηρία αὐτὴ ὀφείλεται σὲ σένα.

Ἐγύρισε ἔπειτα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνακτόρου του:

—Ἐπεράσατε ὅλοι ὧρες ἀγωνίας, εἶπε, συμμεριζόμενοι τὴ θλῖψι καὶ τὴν τὴν ἀπελπισία μου. Τώρα εἶναι σωστὸ νὰ συμμερισθῆτε καὶ τὴ χαρά μου ἐπίσης. Ἐπιθυμῶ νὰ ἑορτάσω τὴν σωτηρία τῆς ἀγαπημένης μου κόρης καὶ σᾶς προσκαλῶ ὅλους ἐδῶ ἀπόψε. Ὁδηγῆστε μαζὶ τὶς συζύγους καὶ τὶς θυγατέρες σας καὶ ἔλθετε νὰ ἐφρανθοῦμε, γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ μᾶς στέλνει ὁ Θεός.

Ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι ὑπεκλίθησαν καὶ ἔφυγαν σὲ λίγο μὲ ἐπιφωνήματα χαρᾶς.

★

Ὅταν ὁ θάλαμος ἐξεκενώθη ἀπὸ τοὺς αὐλικούς, ὁ Μανασῆς εἶδε τὸν Εὐφραὶμ νὰ συνομιλῇ σιγὰ μὲ τὸν νέο.

—Εὐφραίμ, εἶπε στὸν πιστὸ δοῦλο, ἀνέλαβε νὰ ἑτοιμάσῃς ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν ἀποψινὴ ἑορτή, ποὺ δίνω στὸ ἀνάκτορό μου. Ἐγὼ πηγαίνω στὰ ἔργα μου. Ὁ Χὰν θὰ μείνῃ ἐδῶ γιὰ νὰ συντροφεύσῃ τὴν Ἰουδήθ.

Ὁ δοῦλος ἔφυγε ἀμέσως καὶ σὲ λίγο ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν θάλαμο καὶ ὁ κύριός του.

Ὁ Χὰν καὶ ἡ Ἰουδὴθ εἶχαν ἀπομείνει μόνοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ὁ Χὰν ἐμίλησε πρῶτος πρὸς τὴν κόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεθούλης.

—Μὲ ἐκράτησες διὰ τῆς βίας ἐδῶ, εἶπε. Τί μὲ θέλεις;

—Χάν, εἶσαι ἅγιος ὅπως οἱ περιστερὲς τῆς Γενησαρέτ, ἀτήντησε ἡ νέα.

—Ἐπέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ κοντά τους καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπίθανο, ἔκαμε ὁ νέος.

—Μισεῖς τοὺς ὁμοίους σου. Εἶσαι κακός, Χάν.

—Δὲν μισῶ κανένα, ἀλλὰ δὲν μὲ εὐχαριστεῖ ἡ συντροφιὰ τῶν ἀνθρώπων.

—Μόνο τὰ θηρία σκέπτονται ὅπως ἐσύ, Χάν. Ζῆς στὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα μαζί τους καὶ αὐτὸ σὲ κάνει νὰ σκέπτεσαι ὅπως ἐκεῖνα.

Ὁ Χὰν δὲν ἀπήντησε ἀμέσως. Ἐστήριξε τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὴν κόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Βεθούλης, καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Κόρη τῆς Βεθούλης, κάνεις λάθος ἐὰν νομίζῃς ὅτι ἡ δική σας ζωὴ εἶναι καλύ-

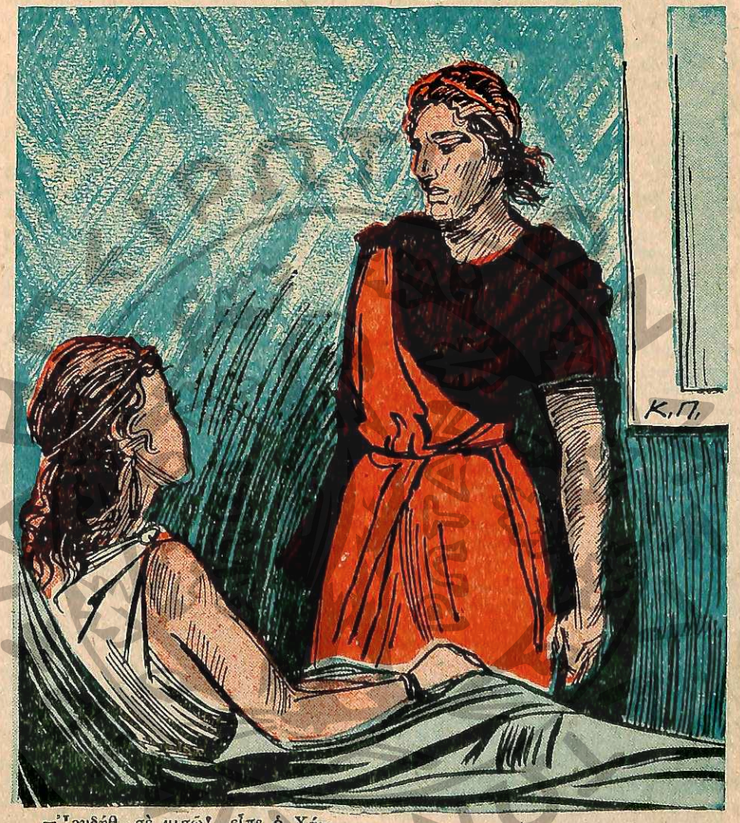

—Ἰουδήθ, σὲ μισῶ!, εἶπε ὁ Χάν.

τερη από τὴ δική μου, ἐπειδὴ σεῖς ζῆτε πίσω ἀπὸ τοὺς βαρειοὺς αὐτοὺς τοίχους, μέσα στὸ χρυσάφι καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν μεγάρων σας. Μόνο τὸ ψεῦδος καὶ ἡ κακία σᾶς περικυκλόνουν. Νομίζετε ὅτι ζῆτε ἐλεύθεροι καὶ ὅμως εἶσθε δοῦλοι των παθῶν καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ σας. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ σᾶς περιστοιχίζουν σᾶς κολακεύουν διαρκῶς καὶ ὅμως μέσα στὴν ψυχή τους σᾶς μισοῦν. Ἡ ἀλήθεια δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα σας καὶ μὲ τὸ ψέμα καὶ τὴν ὑποκρισία ἐξαπατᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἀλλ' εἶσθε εὐχαριστημένοι, γιατὶ ὅλοι σκέπτεσθε καὶ ἐνεργεῖτε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

»Ἡ κοινωνία σας!, ἐξηκολούθησε ὁ Χάν. Τί θάρχόμουν νὰ ζητήσω σ' αὐτήν; Τί μπορεῖ νὰ μοῦ προσφέρῃ; Στὴ δική μου ἐρημιά, ποὺ τόσο τὴν καταφρονεῖτε, βασιλεύει ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ χαρά. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε ἀδικία, οὔτε ψέμα, οὔτε δόλος. Γι' αὐτὸ τὴν προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ κοινωνία μέσα στὴν ὁποία ζῆτε. Ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος, ἐνῷ σεῖς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε ποτὲ τί σημαίνει ἐλευθερία...

Ἡ Ἰουδὴθ ἄκουγε τὰ λόγια του, χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν διακόψῃ.

Στὸ τέλος εἶπε:

—Ἔχω ἀκούσει, Χάν, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι πάντα αἴθριος ἐπάνω ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γενησαρέτ. Πῶς συμβαίνει λοιπὸν ὥστε οἱ δικές σου σκέψεις νὰ εἶναι πένθιμες καὶ σκοτεινές;

—Οἱ σκέψεις μου εἶναι μόνο ἀληθινές, ἀπήντησε ὁ Χάν.

—Καὶ ὅμως, εἶναι τόσο παράδοξες!

—Ἴσως, ἀπήντησε ὁ Χάν, σκεπτικός. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐπρόσθεσε:

—Ὡραία κόρη τῆς Βεθούλης, ζοῦμε μέσα σὲ δυὸ διαφορετικοὺς κόσμους. Εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεννοηθοῦμε. Τὰ λόγια μου σε στενοχωροῦν...

—Καθόλου, ἀπήντησε ἡ Ἰουδήθ. Τὰ βρίσκω μόνο παράδοξα. Ἡ συντροφιά σου ἀρχίζει νὰ μ' εὐχαριστῇ.

—Καὶ ὅμως, ἐνῷ στενοχωροῦμε ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Χάν.

—Γιατί, Χάν; ἐρώτησε ἀνήσυχη ἡ νέα. Δὲν βρίσκεις τίποτε λοιπὸν ποὺ νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ;

—Τίποτε.

—Μήπως καὶ ἡ δική μου παρουσία σὲ στενοχωρεῖ;

Ὁ Χὰν ἀνεστέναξε:

—Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω, εἶπε.

—Γιατί, Χάν; Ξέρεις ὅτι τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει.

—Εἶσαι μιὰ μεγάλη δέσποινα, κόρη ἑνὸς πανισχύρου ἄρχοντος, ποὺ ἡ δύναμίς του ἐξισώνεται μὲ τὴ δύναμι τοῦ βασιλέως. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα μπροστά σου. Ἕνας ἐρημίτης, ποὺ περιμένει νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ φύσις.

—Καὶ τί μὲ τοῦτο, Χάν;

—Οἱ νόμοι σας δὲν ἐπιτρέπουν στὸν ταπεινὸ νὰ λέῃ τὴν ἀλήθεια ἐμπρὸς στοὺς ἰσχυρούς.

—Ἐγὼ ὅμως δὲν σοῦ ἐπιτρέπω μόνο, ἀλλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ γι' αὐτό...

—Μὲ παρακαλεῖς; ἔκαμε ὁ Χὰν καὶ ἕνα πικρὸ χαμόγελο διεγράφη στὰ χείλη του.

—Ναί, Χάν, σὲ παρακαλῶ. Θέλω νὰ μοῦ μιλήσῃς ἐλεύθερα...

—Ἔχεις λοιπὸν τόση δύναμι γιὰ νὰ ἀκούσῃς τὴν ἀλήθεια;

—Ἡ ἐρώτησίς σου εἶναι πολὺ παράδοξη, Χάν.

—Τὸ φαντάζεσαι ἴσως εὔκολα γιατὶ ποτὲ ὡς σήμερα δὲν ἐδοκίμασες ν' ἀκούσῃς γυμνὴ τὴν ἀλήθεια.

—Ἔ, λοιπόν, ἂν εἶναι ἔτσι, ἐφώναξε ἡ Ἰουδήθ, τότε θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Ὁ Χὰν τὴν ἐκύτταξε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ σιωπηλός.

—Ἔπειτα, συγκεντρώνοντας τὸ βλέμμα του ἐπάνω της, εἶπε:

—Ὡραία κόρη τῆς Βεθούλης, σὲ μισῶ!

Ἡ Ἰουδὴθ ἀνεπήδησε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι της.

Εἶχε γίνει ξαφνικὰ κατακίτρινη καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

—Τί σοῦ ἔκαμα, Χάν, γιὰ νὰ μὲ μισῇς;

—Τὸ μεγαλύτερο κακὸ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ κάμῃ ἐπάνω στὴ γῆ.

Ἡ νέα τὸν ἐκύτταξε ἔκπληκτη.

—Ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ ὅτι δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ ὅ,τι μοῦ λές, εἶπε. Σὲ βλέπω γιὰ πρώτη φορά. Δὲν σὲ ἐγνώριζα ὡς σήμερα. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ σου ἔκαμα κανένα κακό.

—Γι' αὐτὸ καὶ νομίζω ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ σωπάσω.

—Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ κάμῃς αὐτό, Χάν, ἐπέτευσε ἡ νέα. Ἐὰν σοῦ ἔκαμα κακὸ πρέπει νὰ μιλήσῃς...

—Ὄχι, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Χάν, ἄφησέ με νὰ φύγω, ὡραία κόρη τῆς Βεθούλης. Ἡ ἱστορία μου δὲν ἀφορᾶ παρὰ μόνο ἐμένα...

—Ὄχι, Χάν. Πρέπει νὰ τὴν μάθω κι' ἐγώ. Ἀφοῦ νομίζεις ὅτι σοῦ ἔκαμα κακό, πρέπει νὰ μάθω ποιὸ εἶναι τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκαμα. Καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα σου δὲν ἔχει δεσμούς. Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια, ὁσοδήποτε σκληρὴ καὶ ἂν εἶναι.

—Μάθε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ τόσο πολὺ τὸ ἐπιθυμεῖς, εἶπε ὁ Χάν. Ἔκαμες ἕνα ἔγκλημα, ὡραία Ἰουδήθ.

Ἡ νέα ἀνεσκίρτησε.

—Ἔγκλημα, ἐγώ; Μὰ τὴν ἀλήθεια, Χάν, δὲν σὲ καταλαβαίνω...

—Ἐσκότωσες τὴν εὐτυχία μου!

Ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Ἰουδήθ.

—Βλέπω, εἶπε, ὅτι ἡ μισανθρωπία σου εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι τὴν φανταζόμουν. Βλέπεις ἐχθροὺς σ' ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ νομίζεις ὅτι μέσα σ' αὐτοὺς συμπεριλαμβάνομαι κι' ἐγώ. Οἱ ζοφερὲς σκέψεις σου σὲ κάνουν νὰ παραλογίζεσαι.

—Δὲν εἶναι οἱ ζοφερὲς σκέψεις μου ποὺ μὲ κάνουν νὰ παραλογίζωμαι, ἀπήντησε ὁ Χάν. Ἔκαμες ἕνα μεγάλο ἔγκλημα χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς... Ἐσκότωσες ἕναν ἄνθρωπο...

—Ἄνθρωπον ἐγώ; Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω, Χάν.

—Ἐσκότωσες τὴν κόρη ποὺ ἀγαποῦσα καὶ ποὺ τὴν ἐλάτρευα πιὸ πολὺ κι' τὴ ζωή μου.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ψέμα, ἐφώναξε ἡ Ἰουδήθ. Εἶναι ἔγκλημα. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ ἔκαμα κακό, ἀφοῦ δὲν σὲ ἐγνώριζα, ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζα τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶς;

—Ἔκαμες κάτι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς, εἶπε ὁ Χάν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μειώνει τὴ σημασία τοῦ ἐγκλήματός σου...

—Ἀλλά, Χάν, παραλογίζεσαι. Πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτό;

—Εἶναι μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἱστορία, ἀπήντησε ὁ ἐρημίτης τῆς Γενησαρέτ.

—Τότε πρέπει νὰ τὴν ἀκούσω, Χάν.

★

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Χὰν ἀπεφάσιζε ν' ἀνοίξῃ τὰ χείλη του, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν πόνο του.

Οἱ λίγοι ἄνθρωποι ποὺ εἶχε τύχει νὰ συναντήσουν τὸν ἐρημίτη φανταζόντανε μόνον ὅτι ἡ ζωή του ἔκρυβε κάποιο συναρπαστικὸ δράμα.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀκριβῶς τοῦ εἶχε συμβῇ.

Εἶχαν ἀκούσει ὅτι ὁ Χὰν εἶχε ἀγαπήσει μιὰ νέα, καὶ ὅτι ἡ νέα αὐτὴ εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ μιὰ μέρα.

Στὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπέδιδαν τὴ μισανθρωπία καὶ τὴ λύπη του.

Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ φαντασθοῦν τίποτε περισσότερο.

Τώρα ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Χὰν ἀπεκάλυπτε τὸ ἄγνωστο σ' ὅλους μυστικό του.

—Γνωρίζεις, εἶπε στὴν περίτρομη ἀκόμη Ἰουδήθ, ὅτι κάποτε εἶχα ἀγαπήσει. Εἶχα ἀγαπήσει πολὺ μιὰ ξανθὴ νέα, ποὺ ἡ τύχη θέλησε νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ληστῶν. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἡμέρα...

—Θέλω νὰ μοῦ πῇς ὅλη τὴν ἱστορία σου, διέκοψε ἡ Ἰουδήθ. Δὲν θέλω νὰ μοῦ κρύψῃς τίποτε...

—Ὅταν ἤρθα στὸν κόσμο, συνέχισε ὁ Χάν, δὲν ἐγνώρισα οὔτε γονεῖς οὔτε συγγενεῖς. Κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῇ τίποτε. Περιουσία δὲν εἶχα, κανεὶς δὲν βρισκόταν κοντά μου, γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃ. Ἐσυνήθισα νὰ ζῶ μέσα στὴ φύσι καὶ ἀργότερα ἔγινα κυνηγός. Ἐπηγαίνα τὸ πρωῒ στὰ δάση ποὺ εἶναι γύρω ἀπὸ τὴ Βεθούλη καὶ τὸ θράδυ ἐγύριζα στὴν πόλι γιὰ νὰ πουλήσω στοὺς ἐμπόρους τὰ θηράματα ποὺ εἶχα σκοτώσῃ. Ἄλλοτε πάλι ἔμενα ὁλόκληρες ἡμέρες στὸ δάσος καὶ δὲν ἐρχόμουν στὴν πόλι, παρὰ μόνον ὅταν εἶχα ἀνάγκη νὰ ἀγοράσω μερικὰ τρόφιμα.

»Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ἐγύριζα μέσα στὸ δάσος, ἄκουσα μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή. Ἔτρεξα ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἔλθει ἡ κραυγὴ καὶ τότε βρέθηκα ἐμπρὸς σ' ἕνα φοβερὸ θέαμα. Δύο λησταὶ εἶχαν συλλάβει τρεῖς ἀνθρώπους καὶ τοὺς παρέσυραν στὸ κρησφύγετό τους. Ἦταν δυὸ γέροι, πατέρας καὶ μητέρα, ποὺ ὁδοιποροῦσαν μαζὶ μὲ τὴν κόρη τους, γιὰ νὰ ἔλθουν στὴ Βεθούλη.

»Ἐτέντωσα ἀμέσως τὸ τόξο μου καὶ ὥρμησα ἐναντίον τῶν ληστῶν. Ἀλλ' ὡς ὅτου νὰ φθάσω, οἱ λησταὶ ἐσκότωσαν τοὺς δυὸ γέροντες. Κατώρθωσα ὅμως νὰ σώσω τὴ νέα καὶ μὲ τὸ θέλος μου ἐσκότωσα τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο λησταί. Ὁ ἄλλος κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ.

»Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀπόγνωσι τῆς νέας, ὅταν ἐπλησίασα κοντά της. Ἦταν σκυμμένη ἐπάνω στοὺς νεκροὺς γονεῖς της καὶ τοὺς καταφιλοῦσε, ἐνῷ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἄφθονα ἀπὸ τὰ μάτια της.

Τὴν ἐσήκωσα καὶ τὴν ἐκράτησα ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς στὴν ἀγκαλιά μου, ἐνῷ συγχρόνως τῆς ἐψιθύριζα μερικὰ λόγια γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἔπειτα, ἡ νέα ἐλιποθύμησε καὶ δὲν συνῆλθε παρὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀργότερα. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχα ἀνακαλύψει ἐκεῖ κοντὰ ἕναν μεγάλο φυσικὸ λάκκο καὶ ἔθαψα μέσα σ' αὐτὸν τὰ σώματα τῶν γονέων της. Στὸ τέλος ἐσκέπασα τὸ λάκκο μὲ λίγο χῶμα καὶ μὲ ἄφθονες ξερὰ κλαδιά. Ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ γίνουν βορὰ τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ τῶν ὀρνέων.

»Ἔπειτα ὡδήγησα τὴ νέα στὴν καλύβη μου. Ἦταν ὡραία, σὰν τὸ λουλοῦδι ἐπάνω στὸ κλαρί.

»—Τί θὰ γίνω τώρα; μὲ ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ ὥρα πολλή.

»Καὶ μοῦ ἐξομολογήθηκε ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων της δὲν εἶχε κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο. Ὁ πατέρας της εἶχε πουλήσει ὅλα τὰ κτήματά του καὶ ἐρχόταν τώρα νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Βεθούλη, ὅτου ἐλογάριαζε νὰ περάσῃ ἥσυχα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη του. Ἀλλ' οἱ λησταί, προτοῦ νὰ τὸν σκοτώσουν, τοῦ εἶχαν πάρει ὅλα του τὰ χρήματα.

»—Θὰ ζήσωμε μαζί, τῆς ἀπήντησα, σὰν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἕνωσε ἡ μοῖρα.

»Ἡ Σάρα —αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της— ἔκλαψε πολύ. Ἀλλὰ στὸ τέλος ἐδέχθηκε τὴν πρότασί μου, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά.

»Ἔτσι ἐπέρασε πολὺς καιρός. Ἀγάπησα τὴ Σάρα καὶ μὲ ἀγάπησε καὶ ἐκείνη....

Ἐδῶ ὁ Χὰν ἐσταμάτησε τὴν ἀφήγησί του, γιὰ νὰ σκουπίσῃ ἕνα δάκρυ ποὺ εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ Ἰουδὴθ τὸν ἄκουγε ἀσθμαίνουσα καὶ ἐπερίμενε ἀγωνιοῦσα τὴν συνέχεια.

—Ἀποφασίσαμε τέλος νὰ ἑνωθοῦμε μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, ἐξηκολούθησε ὁ Χάν. Ἔπρεπε ὅμως νὰ περάσῃ προηγουμένως τὸ πένθος γιὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων της. Ἐπειδὴ ἡ Σάρα ἐστενοχωρεῖτο πολὺ στὴν ἐρημιὰ τῆς Γενησαρέτ, τὴν ἔφερα τότε στὴ Βεθούλη... Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς μὲ συνώδευε στὸ κυνήγι καὶ περνούσαμε τότε ἀπὸ τὴ μικρὴ καλύβα μας, στὶς ὄχθες τῆς Γενησαρέτ, ὅπου εἶχε βλαστήσει γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἀγάπη μας. Γιατί ἐφύγαμε ἀπ' ἐκεῖ; ἀνεστέναξε ὁ Χάν. Γιατί ἐπροτιμήσαμε τὴ ζωὴ τῆς πόλεως ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς; Ἡ σκέψις αὐτὴ μᾶς κατέστρεψε. Ἂν ἐμέναμε στὴ φτωχική μας καλύβη, ἡ Σάρα θὰ ἦταν ἴσως ἀκόμη στὴν ἀγκαλιά μου...

—Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπόν; ἐρώτησε ἡ Ἰουδήθ.

—Μιὰ μέρα, ἀπήντησε ὁ Χάν, μᾶς συνήντησε ἡ γρηὰ μάγισσα...

—Αὐτὴ ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἐδῶ;

—Αὐτή!

—Λοιπόν;

—Ἡ Σάρα εἶχε ἀκούσει ὅτι ἡ μάγισσα ἐκείνη προέλεγε τὰ μέλλοντα καὶ ὅτι οἱ προφητεῖες της ἐξεπληρώνοντο κατὰ γράμμα. Μὲ παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ τῆς ζητήσωμε νὰ μᾶς πῇ καὶ τὴ δική μας τύχη. Ἐγὼ ἀρνήθηκα. Ἡ εὐτυχία ἡ δική μας, εἶπα στὴ Σάρα, βρίσκεται στὴν ἀγάπη μας. Οὔτε τὰ πλούτη οὔτε οἱ τιμὲς μᾶς ἐνδιαφέρουν. Τί ἄλλο ἔχομε νὰ ζητήσωμε; Σὲ λίγο θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας καὶ κανένα σύννεφο δὲν θάρθῃ ποτὲ νὰ σκιάσῃ τὴν εὐτυχία μας... Ἀλλ' ἡ Σάρα ἐπέμενε. Στὸ τέλος κι' ἐγὼ ὑπεχώρησα. Δὲν φανταζόμουν πῶς ἡ προφητεία τῆς μάγισσας θὰ κατέστρεφε ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ ἐκάναμε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή...

—Τί σᾶς εἶπε λοιπὸν ἡ μάγισσα; ἐρώτησε μὲ ἀνυπομονησία ἡ Ἰουδήθ.

—Ἡ μάγισσα μᾶς ἐκύτταξε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα καὶ τοὺς δύο. Ἔπειτα εἶπε: «Λογαριάζετε νὰ βάλετε ἕνα στεφάνι στὸ κεφάλι σας, ἀλλὰ ἐγὼ βλέπω ἕνα σταυρό». Καὶ ἔκανε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

»Ἡ περιέργειά μας εἶχε κεντηθῆ τώρα καὶ ἐτρέξαμε τὸ κατόπιν της, παρακαλῶντας την νὰ μᾶς πῇ τί ἐσήμαιναν τὰ παράξενα ἐκεῖνα λόγια της. Ἐκείνη ἐγύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε: «Θ' ἀγαπήσῃς καὶ θὰ πάρῃς γυναῖκα σου τὴν κόρη ποὺ ἔχει μαῦρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά». Ἀμέσως ἔπειτα ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο. Ἡ Σάρα, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά μου. Εἶχε λιποθυμήσει.

—Γιατί; ἐρώτησε ἡ Ἰουδήθ, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία ποὺ εἶχαν αὐτὰ τὰ λόγια.

—Γιατί ἡ Σάρα, ἀπήντησε ὁ Χάν, εἶχε ξανθὰ μαλλιὰ ἀλλὰ δὲν εἶχε μαῦρα μάτια.

—Τί σημασία εἶχε αὐτό, ἀφοῦ ἤξερε ὅτι τὴν ἀγαπᾶς;

—Ἐπίστευσε τὴν προφητεία τῆς μάγισσας καὶ ἐνόμισε ὅτι ἐγὼ θὰ ἀγαποῦσα κάποιαν ἄλλη καὶ θὰ τὴν ἐγκατέλειπα...

—Δυστυχισμένη νέα! ἐψιθύρισε ἡ Ἰουδήθ.

—Ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν τὴν ἐγκατέλειψε ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐμαραίνετο καὶ τὸ πρόσωπό της ἔχανε τὴ λάμψι του. Σὲ λίγο ἀρρώστησε... Ἀρρώστησε βαρειά. Ἐγὼ ἐστεκόμουν πάντα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ἡ ἀγάπη μου καὶ οἱ περιποιήσεις μου τὴν ἔκαμαν στὸ τέλος καλά.

»Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει οὔτε καὶ τώρα. Τὴν κατεδίωκε ἡμέρα καὶ νύχτα καὶ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ. Μιὰ μέρα τῆς εἶπα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ νέα μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια καὶ ὅτι ἂν ὑπῆρχε ἔπρεπε να εἶνοι πολὺ ἄσχημη. Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν παρηγόρησε κάπως καὶ ἄρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὶς δυνάμεις της. Τῆς ἐπρότεινα τότε νὰ ἐγκαταλείψωμε τὴν πόλι, ποὺ μᾶς εἶχε ποτίσει μὲ τόσες πικρίες καὶ νὰ ἔλθωμε νὰ ζήσωμε στὴν ἐξοχή. Θὰ ἐγυρίζαμε καὶ πάλι στὴ μικρή μας καλύβη κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς Γενησαρὲτ καὶ ἐκεῖ θὰ ζούσαμε εὐτυχισμένοι.

»—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία, εἶπα στὴ Σάρα. Μὰ κι' ἂν ὑπάρχῃ οὔτε θὰ μᾶς δῇ, οὔτε θὰ τὴν ἰδοῦμε ποτέ. Στὴ μικρή μας καλύβη δὲν θάρθῃ κανεὶς ποτὲ νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ. Θὰ ζήσωμε μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς κακίες τους, μὲ μόνο συντροφο τὴν ἀγάπη μας.

»Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐνθουσίασε τὴ Σάρα. Ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ ἐφόρεσε τὸ λευκὸ χιτώνα της καὶ τὴν ἐσθῆτα της τὴν ροδόχρουν, ποὺ ἔδενε κοντὰ στὰ γόνατα μιὰ πόρπη ἀργυρᾶ. Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως στὸν μικρὸ κῆπο, ποὺ περιέβαλλε τὸ σπιτάκι μας, ἔκοψα ἕνα ὁλόλευκο κρίνο καὶ τὸν ἐβύθισα στὴν ξανθὴ κόμη της.

—Πόσον ὡραία θὰ ἦταν ἔτσι ἡ Σάρα! ἐψιθύρισε ἡ Ἰουδήθ.

—Τὸ κρίνο ἔφεγγε σὰν ἄστρο, ἡ κόμη της ἐχρύσιζε σὰν ἥλιος καὶ τὰ γαλανά της μάτια εἶχαν τὴν διαύγεια τοῦ ἀνέφελου οὐρανοῦ καὶ τὴ λάμψι τῶν κυμάτων τῆς λίμνης τῆς Γενησαρέτ. Ἦταν ὡραία σὰν τὸ ἄνθος τῶν παρθενικῶν λειμώνων, τὸ ἄνθος μὲ τοὺς φλογεροὺς χυμοὺς καὶ τὰ ἀστραφερὰ χρώματα. Ἔπλεξε τότε τοὺς λευκοὺς θραχίονές της γύρω ἀπὸ τὸν τράχηλό του κι' ἐγὼ ἀπόθεσα τὰ φλογισμένα χείλη μου ἐπάνω στὰ δικά της.. Ποιὰ ἀλησμόνητη στιγμή!.. «Ἔλα, καλή μου, τῆς εἶπα, ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὴ μέθη τοῦ φιλιοῦ της. Λῦσε τοῦ τραχήλου μου τὰ δεσμὰ καὶ στήριξε τὸ χέρι σου ἐπάνω στὸ δικό μου. Ἂς φύγωμε ἀπὸ τὴν πόλι τῶν κακῶν ἀνθρώπων...»

Ὁ Χὰν ἐσταμάτησε καὶ ἄφησε ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμό.

—Ἐφύγαμε... εἶπε ἔπειτα, ἐνῷ τὸ βλέμμα του ἐγινόταν σκοτεινὸ καὶ ἡ φωνή του ὑπόκωφη... Ἐφύγαμε... Ποιὰ κακὴ μοῖρα μᾶς ἔσπρωξε νὰ ξεκινήσωμε ἐκείνη τὴ στιγμή; Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἂν ἐφεύγαμε, ἴσως δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε... Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ προφητεία τῆς μάγισσας...

—Τί συνέβη λοιπόν; ἐρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Ἰουδήθ.

—Ἡ μοιραία συνάντησις ποὺ κατέστρεψε τὴν εὐτυχία μας καὶ ἔστειλε τὴν ἀγαπημένη μου στὸν τάφο...

Τὰ μάτια τοῦ Χὰν ἔλαμναν τώρα καὶ ἡ φωνή του ἔβγαινε πνιγμένη ἀπὸ τὸ στῆθος του. Ἡ ἔκφρασίς του ἦταν τόσο κακή, ὥστε ἡ Ἰουδὴθ ἐτρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ἡσύχασε, Χάν, εἶπε, καὶ συνέχισε τὴν ἀφήγησί σου. Δὲν βλέπεις λοιπὸν πόσο ἀγωνιῶ γιὰ νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τῆς ἱστορίας σου;

—Θὰ τὸ ἀκούσῃς, ἀπήντησε ὁ Χάν, μὲ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ βρυχηθμό.

»Ἦταν ἡ ἡμέρα, ἐσυνέχισε, ποὺ ὁ ἄρχων Μανασῆς...

—Ὁ πατέρας μου;

—Ὁ πατέρας σου, ὡραία Ἰουδήθ. Ἦταν ἡ ἡμέρα ποὺ ἐώρταζε μιὰ νίκη του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας καὶ ἐπήγαινε στὸ ναὸ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό...

—Θυμᾶμαι, εἶπε ἡ Ἰουδήθ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρακολουθοῦσα ἐπίσημη τελετή. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβγαινα στὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ρωμαλέοι στρατιῶται ὑπεβάσταζαν τὸ φορεῖο μου...

—Ἡ πρώτη!.. ἐπανέλαβε ὁ Χάν.

—Λοιπόν; Συνέχισε τὴν ἀφήγησί σου, Χάν.

—Ἔξω στοὺς δρόμους ἦταν συγκεντρωμένο πλῆθος πολύ. Προχωροῦσαμε μὲ πολὺ κόπο. «Ἂς μείνωμε λίγο, μοῦ εἶπε ἡ Σάρα, νὰ παρακολουθήσωμε κι' ἐμεῖς τὸν θρίαμβο τοῦ ἄρχοντος Μανασῆ». Ἐσταθήκαμε τότε, σὲ μιὰ γωνιά... Γύρω μας ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ἐπρόφερε τὸ ὄνομά σου...

—Τὸ ὄνομά μου; ἐρώτησε ἡ Ἰουδήθ.

—Ναί, εἶχαν ὅλοι τὴν περιέργεια νὰ δοῦν τὴν ὡραία Ἰουδήθ, ποὺ ὅλοι ἐξυμνοῦσαν τὸ κάλλος της, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώριζε.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

Φροντίσατε νὰ ὑποβάλητε ἀμέσως δήλωσιν εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ραδιοφώνου σας. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἰς τὰ Δημοτικὰ καὶ Κοινοτικὰ Κατα στήματα τῆς περιφερείας. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ δηλώσουν τὰ ραδιόφωνά τους θὰ θεωρηθοῦν ὡς παρανόμως κατέχοντες ταῦτα καὶ θὰ τιμωρηθοῦν διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων ποινῶν. Οὐδεὶς ἐξαιρεῖται τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ραδιοφώνου. Ἔντυποι δηλώσεις διανέμονται δωρεὰν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο εἰδικῶς συσταθὲν Γραφεῖον τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, Φιλελλήνων 12.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

(«Ἑλλάς»)

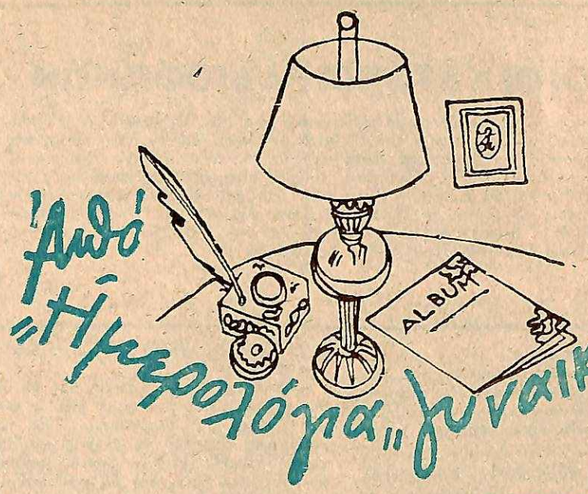

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ Μ' ΕΠΙΣΤΕΨΕ;

Ὑπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Ἀπό τό ἡμερολόγιο τῆς Ἕλλης

Μ' ἀγαπάει ὁ Παῦλος. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ ἔτσι μοῦρχεται νὰ γελάσω... Ὁ Παῦλος! Ἂν εἶνε δυνατόν! Νὰ μοῦ ἔλεγε πῶς μ' ἀγαπάει ὁ Ντῖνος, ὁ Τίμος, ὁ Τάκης... Ὅλοι τους αὐτοὶ μοῦ ἔχουν δώσει τέλος πάντων μιὰν ἀφορμὴ μέχρι σήμερα. Μὲ τὸ νὰ ζητοῦν νὰ χορεύουν μαζί μου, νὰ μιλοῦν ὧρες ὁλόκληρες μόνο μὲ μένα, νὰ μὲ κορτάρουν, νὰ δείχνουν μὲ χίλιους δυὸ τρόπους τὴν προτίμησί τους. Μὰ ὁ Παῦλος! Αὐτὸς δὲν ἐχόρεψε οὔτε μιὰ φορὰ μαζί μου, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔλειπαν καὶ τύχαινε μόνος του πλάϊ μου, δὲν ἔβγαζε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Μὲ κυττοῦσε μονάχα. Μὲ κάτι μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ μελαγχολικά, μὰ πόσο μελαγχολικά. Σὰ νὰ τὸν στενοχωροῦσε ἡ συντροφιά μου. Σὰ νὰ προτιμοῦσε νὰ μένῃ μόνος του.

Κι' ὅμως εἶμαι... βλάκας! Βλάκας ποὺ δὲν καταλάβαινα τὴ βαθειὰ σιωπηλή του ἀγάπη. Μ' εἶχαν συνηθίσει ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ τὰ φουσκωμένα φανταχτερά τους λόγια, ποὺ ἦταν, ὅμως, τόσο ἄδεια! Αὐτὸς μοῦ εἶπε πῶς μ' ἀγαπάει χωρὶς... ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Πῆρε νευρικὰ τὰ χέρια μου μέσα στὰ δικά του κι' ἄξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, ἔσκυψε καὶ μοῦ τὰ φίλησε μιά, δυό, πολλὲς φορές. Ἔτρεμαν τὰ χέρια του ποὺ κρατοῦσαν τὰ δικά μου, ἔκαιγαν τὰ χείλια του ποὺ τ' ἄγγιζαν. Λὲς κι' εἶχε πυρετό. Κι' ἐγώ, ἐγώ... Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω τὰ μάτια μου. Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσω ἐκείνη τὴν ὥρα — ἢ νὰ κλάψω... Μὰ ναί, ἦταν κάτι ἀναπάντεχο αὐτὸ ποὺ γινόταν, κάτι ποὺ ἄλλοτε δὲν μοῦ εἶχε συμβῆ. Δὲ μοῦ εἶχε φερθῆ ἄλλοτε κανεὶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο...

. . . . . .

Ναί, μ' ἀγαπάει. Εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό. Μ' ἀγαπάει μὲ τὸν δικό του τρόπο. Μὲ μιὰν ἀγάπη σιωπηλή, μὰ πόσο βαθειά! Μοῦ μίλησε κι' ὅλας. Λίγα λόγια ποὺ ἦρθαν καὶ βρῆκαν γραμμὴ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀγγιξαν. Τὴν ἐξύπνησαν κι' ὅλας. Γιατὶ φαίνεται πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια αὐτὴ ἡ καρδιά μου, ποὺ εἶνε μιὰ... ἀμόρφωτη καὶ κακομαθημένη κυρία, εἶχε... μεσάνυχτα ἀπὸ τέτοια πράγματα. Ἀγάπη! Δὲ βαρυέσαι. Ζωὴ εἶνε ἡ χαρὰ τῆς μιᾶς στιγμῆς, ὅπου τὴ βρεῖς, ὅ,τι μπορέσεις νὰ τῆς πάρῃς κι' ὅ,τι πάλι θελήσῃ ἡ ἴδια νὰ σοῦ δώσῃ. Ἡ ἀγάπη εἶνε μιὰ χίμαιρα, μιὰ αὐταπάτη.

Ἐλᾶτε, μιλῆστε μου τώρα μὲ τὰ ἴδια λόγια γιὰ ἀγάπη! Ἀγάπη εἶνε. Ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ὁρισμὸ οὔτε κανόνες. Ἀγάπη εἶνε ἕνας σίφουνας ποὺ σ' ἀναστατώνει, ποὺ σὲ χτυπάει ἀπὸ κάθε μεριά, ποὺ... οὔτε, κοντεύω νὰ τὰ μπερδέψω. Καλύτερα νὰ μὴ μιλῶ. Καλύτερα νὰ στέκω κι' ἐγὼ πλάϊ του, σιωπηλή, καθὼς κι' αὐτός, νὰ τὸν κυττάζω βαθειὰ στὰ μαῦρα ὤμορφα μάτια καὶ νὰ γυρεύω νὰ διαβάζω τὴν καρδιά του.

. . . . . .

Θὰ παντρευτοῦμε... Πότε; Δὲν ξέρει κι' αὐτὸς ἀκόμα. Μὲ πρώτη εὐκαιρία. Θέλει νὰ ταχτοποιήσῃ πρῶτα μερικὲς δουλειές του. Πρῶτα-πρῶτα ὅτι δὲν ἔχω... προῖκα. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ τοῦ δώσω εἶνε ὁ... ἑαυτός μου. Κορμὶ καὶ ψυχή. Ξέρω ὅτι αὐτὸς εἶνε ἀπὸ πολὺ καλὸ σπίτι. Πλούσιος πολύ. Ὄνομα ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς Ἀθήνας. Ἐγὼ πάλι μιὰ φτωχή, ἀσήμαντη κοπελλίτσα.

Γελάει ποὺ τοῦ τὰ λέω ὅλα αὐτά. Σὰ νὰ μοῦ λέῃ: Μοῦ φτάνεις ἐσύ, δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Ἔχει μιὰν ἀδελφὴ παντρεμένη στὸ ἐξωτερικὸ — στὴν Ἀλεξάνδρεια, θαρρῶ— καὶ μιὰ μητέρα ποὺ τὸν λατρεύει.

. . . . . .

Ἔχω ποὺ κλαίω ἀπὸ χτές. Κυττάζω τὰ μάτια μου στὸν καθρέφτη καὶ δὲν τὰ πιστεύω γιὰ δικά μου, ἔτσι φουσκωμένα καὶ κατακόκκινα καθὼς εἶνε. Καὶ νὰ σκεφθῶ πὼς πρέπει νὰ τὰ φτιάξω γρήγορα νὰ μὴ μὲ καταλάβῃ σὰν ἔρθῃ ἀργότερα.

Δὲ μπορῶ νὰ τὰ πιστέψω ὅσα ἔγιναν χτὲς βράδυ. Εἴχαμε χωρίσει πιά, ὅταν ἄκουσα νὰ σταματάῃ ἕνα ἀμάξι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Κυττάζω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βλέπω νὰ κατεβαίνῃ μιὰ ἠλικιωμένη κυρία καὶ νὰ χτυπάῃ τὴν πόρτα μου. Ποιὰ ἦταν, δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω. Τῆς ἄνοιξα ὡστόσο στὴ στιγμή. Κι' ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἤξερα ποιὰ ἦταν.

Ἤξερα ἀκόμη καὶ τί ἤθελε, πρὶν ἀκόμα μοῦ τὸ πῇ. Ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Παύλου. Μιὰ καλοβαλμένη κι' ἀριστοκρατικὴ κυρία ποὺ ἐρχόταν νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ... σώσω τὸ παιδί της. Ἂν τὸ ἀγαποῦσα.

Ἂν τὸν ἀγαποῦσα! Ἤξερε τὸ... μπλέξιμό μου μαζί του. Τὸ μπλέξιμό μου! Πῶς μιλοῦν, ἀλήθεια οἱ μητέρες τῶν παιδιῶν ὅταν δὲν ξέρουν, ὅταν δὲν ἔχουν ἀγαπήσει. Ἡ τύχη τους, μοῦ εἶπε, κρεμόταν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἕνας γάμος μαζί μου —μὲ τὴν ἄσημη φτωχούλα κοπελλίτσα...— θὰ ἦταν ἡ καταστροφή του. Ἡ καταστροφὴ τῆς καρριέρας του. Θἄπρεπε νὰ βρῶ ἐγὼ ἕναν τρόπο ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντά μου. Νὰ τὸν διώξω. Γιατὶ μόνος του δὲν θἄφευγε ποτέ του.

Κι' ἐγὼ... ὑποσχέθηκα. Ἀντὶ νὰ τὴ διώξω καὶ νὰ τῆς φωνάξω καταπρόσωπο ὅτι τὸν ἀγαποῦσα. Δὲν ξέρω γιατὶ τῶκαμα. Εἶμαι μιὰ τρελλή, εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη —οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πιὰ τί εἶμαι...

. . . . . .

Ἦρθε. Ἔπρεπε νὰ τοῦ φερθῶ ψυχρά. Αὐτὸς πάλι ἦρθε ἀναστατωμένος κοντά μου. Μοῦ ἔδειξε ἕνα γράμμα ἀνώνυμο ποὺ εἶχε λάβει. Μὲ κατηγοροῦσαν γιὰ ἄπιστη. Κι' αὐτός, αὐτός, τὸ εἶχε πιστέψει...

Ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ πρέπει νὰ ἤμουνα τρελλή. Εἶχα σκοπὸ νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά του, νὰ ξεχάσω τὴν ἐπίσκεψι τῆς ἠλικιωμένης κυρίας — ὄχι. Ἐπάνω ἀπ' ὅλα θἄπρεπε νὰ βάλω τὴ δική μου εὐτυχία! καὶ τὴ δική του. Τὴν εὐτυχία μ α ς! Αὐτὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ στέκεται ἐπάνω ἀπὸ καρριέρες, ἐπάνω ἀπ' ὅλα...

Κι' ὅμως αὐτὸς εἶχε πιστέψει σ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα. Γέλασα καθὼς μοῦδειχνε τὸ γράμμα —ἕνα γέλιο γεμᾶτο πικρὸ σαρκασμὸ ποὺ δὲν τὸ κατάλαβε, σίγουρα δὲν τὸ κατάλαβε. Ὥστε τόσο πολὺ μ' ἀγαποῦσε; Ἄμα ἀγαπάει κανεὶς, πιστεύει. Καὶ δὲν ποδοπατεῖ τὸ εἴδωλό του ἐπάνω στὸ πρῶτο λερωμένο πεζοδρόμιο.

Ἔφυγε ὅπως εἶχε ἔρθει. Ἐγώ, πάλι, τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ. Γιὰ ποιὸν λόγο νὰ τὸν φωνάξω; Ἐγὼ δὲν τὸν ἐκάλεσα, δὲν τὸν «ἔμπλεξα»! Μόνος του πῆρε τὰ χέρια μου καὶ τὰ φιλοῦσε κι' ἔτρεμε ὁλόκληρος κι' ἔκαιγαν τὰ χείλη του σὰ νὰ εἶχε πυρετό. Καθὼς τρέμω αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἴδια ἐγώ. Καὶ δὲν ξέρω ἄλλη μιὰ φορὰ ἂν πρέπει νὰ κλάψω ἢ νὰ γελάσω. Σὰν ἄλλοτε. Σὰν τότε ποὺ φίλησε τὰ χέρια μου γιὰ πρώτη φορά...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

★

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Ὁ καλὸς Θεὸς ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο δυὸ μάτια καὶ ἕνα στόμα γιὰ νὰ βλέπῃ πολλά, ἀλλὰ νὰ μὴ λέῃ πολλά.

★ Νὰ θυμᾶσαι πάντοτε τὸ παρελθὸν γιὰ νὰ κερδίσῃς τὸ μέλλον.

★ Τὴν ἀπρέπεια δὲν τὴν ἀνέχεται οὔτε ἡ φιλία.

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ:

40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΕΦημερίδες

Η'

Ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Κουσουλάκου, ποὺ παρέθεσα στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», τὸ τελευταῖο,στὸν ὁποῖον ὁ μακαρίτης ἱδρυτὴς τοῦ «Σκρὶπ» παρέβαλλε τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ... Θριάσιον πεδίον, θὰ ἔμεινεν ἀκαταλαβίστικο γιὰ τοὺς νεωτέρους τοὐλάχιστον ἀναγνώστας μου. Ἑπομένως χρειάζεται μία ἐξήγησις.

Στὸ Θριάσιον πεδίον ἀνοίγονταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μὲ γεωτρύπανα ἀρτεσιανὰ φρέατα γιὰ νὰ καταπολεμηθῇ ἡ λειψυδρία ποὺ ἐμάστιζε τότε τὴν Ἀθήνα. Ὁ Κουσουλᾶκος, ὅπως ἔγραψα, εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ πυελονεφρίτιδα, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἔστειλε στὸν τάφο. Οἱ γιατροὶ καταπολεμοῦντες τὴν ἀρρώστεια, τοῦ ἔκαναν ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις. Καὶ αὐτὴν τὴ μέθοδο σατυρίζοντας ὁ μεγάλος χιουμορίστας ἐξέπεμψε τὸ τελευταῖο του εὐφυολόγημα.

★

Ἔγραψα καὶ προηγουμένως, ὅτι τὰ πρῶτα μου βήματα στὸ καθαρὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα τὰ ἔκαμα στὸ «Σκρὶπ» ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὶς ὁδηγίες τοῦ Κωστῆ Χαιροπούλου, ποὺ ὑπῆρξεν ὁ δημοσιογραφικός μου πατέρας. Τότε ἐδοκίμασα γιὰ πρώτη φορὰ νὰ κάμω καὶ τὸν λογοτέχνη. Καὶ... διέπραξα τὸ πρῶτο μου διήγημα. Τὴν ἱστορία του ἀξίζει νὰ σᾶς τὴν ἀφηγηθῶ.

Τὴν ὑπόθεσί του τὴν ἔβγαλα ἀπὸ ἕνα δρᾶμα τῶν Κρητικῶν ἐπαναστάσεων. Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἐγέμιζα χειρόγραφα, τὰ ἐδιάβαζα, τὰ ἔσχιζα, ξανάγραφα νέα καὶ στὸ τέλος ἑτοίμασα τὸ πρωτόλειό μου, τὸ ἐκαπέλλωσα μὲ τὸν τίτλο «Κατηραμένος Ἔρως» καὶ μιὰ νύχτα στὴν «Ἥβη» τὸ ἔβγαλα δειλὰ ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ τὸ ἐπασάρισα στὸν Χαιρόπουλο, παρακαλῶντας τον νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ νὰ μοῦ πῇ τὴν γνώμη του.

Μὲ τὸ πιὸ καλοκάγαθο μειδίαμά του, τὸ ἐπῆρε ὁ ἀλησμόνητος καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ. Καρδιοχτυπῶντας, τὸν παρακαλουθοῦσα στὴν ἀνάγνωσι καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω τὴν ἐντύπωσί του. Τὸ ἐπῆγε ὡς τὸ τέλος μὲ στοργικὴν ὑπομονή, τὸ ἐδίπλωσεν ἔπειτα, ἐτράβηξε ἄπληστα τὸ τσιγάρο του, ὅπως ἐσυνήθιζε καὶ μοῦ ἔτεινε τὰ χειρόγραφα συνοδεύοντας τὴν ἐπιστροφή τους μὲ μιὰ λέξι, ποὺ ἔκανε νὰ μοῦ λυθοῦν τὰ γόνατα καὶ νὰ κοπῇ ἡ φωνή μου.

—Σχίσε το!...

—.....

—Σχίσε το, σοῦ λέω, παιδί μου! μοῦ ἐπανέλαβε, χαϊδεύοντάς μου προστατευτικὰ τὸ μάγουλο. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ ὅτι πρέπει καὶ νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τὴν προσπάθειά σου. Ξαναγράψε το. Κι' ἄμα προσέξῃς,

Ὁ ἀείμνηστος ἱδρυτὴς τῆς «Ἑστίας» ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ κατὰ ἕνα σκίτσο τοῦ Νουάρ.

κάτι μπορεῖ νὰ βγῇ. Κάτι ποὺ νὰ μὴν εἶνε γιὰ πέταμα, ὅπως αὐτὸ ἐδῶ!...

Μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ μὲ τὴν ψυχὴ σπαραγμένη ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μὰ δὲν παραιτήθηκα, ὅπως ἄλλως τε μοῦ εἶχε συστήσει καὶ ὁ μεγάλος μου δάσκαλος. Τὸ ξανάγραψα μὲ ἐπιμονή, μὲ προσοχή, μὲ προσήλωσι. Καὶ τοῦ τὸ ξανάδωσα. Τὸ διάβασε καὶ τὴν δεύτερη φορὰ μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον, μοῦ ὑπέδειξε νὰ κάμω διάφορες διορθώσεις στὴν στίξι καὶ στὴν ἀπόδοσι καὶ μοῦ εἶπε:

—Δόσε το τώρα νὰ δημοσιευθῇ. Κάτι λέει...

Τὸ ἔδωκα πράγματι καὶ ἐδημοσιεύθη στὸν «Διάττοντα Ἀστέρα», ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἔβγαζε τότε ὁ παλαιὸς δημοσιογράφος Κώστας Μιχαλόπουλος, τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος τώρα, ἂν δὲν κάνω λάθος. Καὶ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἐκαμάρωνα σὰν γύφτικο σκεπάρνι.

Χρόνια πολλὰ κατόπιν, τὸ 1922, ἐταξίδευα γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ψάχνοντας στὸ σαλόνι τοῦ καραβιοῦ νὰ βρῶ κάτι γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἀνία τοῦ ταξιδιοῦ, ἀνεκάλυψα τὸν «Διάττοντα Ἀστέρα», τὸν ἄνοιξα, βρῆκα τὸ περίφημο διήγημά μου καὶ εἶχα τὴν περιέργεια νὰ τὸ διαβάσω. Φρίκη καὶ δέος μὲ κατέλαβε ἀπὸ τὴν τρομάρα μου μήπως τὸ διαβάσῃ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνταξιδιῶτες μου. Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγω αὐτὸν τὸν κίνδυνο, ...ἐπέταξα τὸ περιοδικὸ στὴ θάλασσα!

★

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτήν, στὰ τυπογραφεῖα τοῦ «Σκρίπ» ἄρχισε νὰ ἐκτυπώνεται ἡ «Ἑστία» μὲ διευθυντὰς τὸν ἀείμνηστον Ἄδωνιν Κύρου καὶ τὸν Σπύρον Δάσιον. Ἐπαγγελματίαι συντάκται καὶ οἱ δύο, ὁ Κύρου στὴν «Ἑστία» καὶ ὁ Δάσιος εἰς τὴν «Ἀκρόπολι», εἶχαν ἀγοράσει τὸν τίτλο ἀπὸ τὸν Γ. Δροσίνην τὸ 1898, καὶ ἐβάλθηκαν νὰ τὴν κάμουν, ὅπως καὶ ἔγινε, ἐφημερίδα κύρους καὶ σοβαρότητος, ἀνεγνωρισμένης. Στὴν προσπάθεια αὐτὴν ὁ Ἄδωνις Κύρου (γιατὶ ὁ Δάσιος ἀπεχώρησε πολὺ γρήγορα διορισθεὶς τὸ πρῶτον τότε δημόσιος ὑπάλληλος) ἐργάσθηκε σκληρά, ἀκούραστα ἐπὶ μακρὰ χρόνια. Τὸν θυμοῦμαι στὸ τυπογραφεῖο χωρὶς σακκάκι, μὲ τὴν γραβάτα λυμένη καὶ τὸ πουκάμισο ξεκούμπωτο νὰ γράφῃ, νὰ διορθώνῃ χειρόγραφα, νὰ δίνῃ διαταγὰς στοὺς συντάκτες, νὰ κάνῃ σελίδες, μουτζουρώνοντας τὰ χέρια του στὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, νὰ παρακολουθῇ τὴν ἔκδοσι, καὶ στὸ πιεστήριο. Ἀκούραστος καὶ ἀκαταπόνητος, δὲν ἐπήγαινε νὰ φάῃ καὶ ν' ἀναπαυθῇ ἂν δὲν ἐκυκλοφοροῦσε πρῶτα τὸ φύλλο. Καὶ ἔκαμε τὴν «Ἑστία» φυτῶριο δημοσιογραφικό, σχολὴν ἐπαγγελματικὴ ὕφους καὶ ἤθους ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγῆκαν τόσοι καὶ τόσοι διαπρέψαντες δημοσιογράφοι καὶ καλλιτέχναι. Τὰ πρῶτα του δημοσιογραφικὰ βήματα στὴν «Ἑστία» τὰ ἐσημείωσε ὁ Ἀνδρέας Χρυσάνθης. Μεταφραστὴς στὴν ἀρχή, ἐξελίχθηκε γρήγορα σὲ χρονογράφον καὶ τὰ χρονογραφήματά του μὲ τὸ ψευδώνυμο «Σαμπρὸλ» ἄφησαν ἐποχήν. Ἀπὸ τὴν «Ἑστία» ἀκόμη ἐξεκίνησε ὁ Δημήτριος Ταγκόπουλος. Ἦταν γιατρός, ὅπως ἴσως δὲν θὰ ξέρουν οἱ περισσότεροι, ἐγκατέλειψε ὅμως τὴν ἐπιστήμη του γιὰ ν' ἀφιερωθῇ στὰ γράμματα. Ἔγραφε στὴν «Ἑστίαν» τὰ περίφημα «Φαινόμενα καὶ πράγματα» μὲ τὸ ψευδώνυμον «Ὁ Νουμᾶς». Αὐτό του δὲ τὸ ψευδώνυμο ἐχρησιμοποίησε κατόπιν ὡς τίτλον στὸ περιοδικό του τὸν περίφημο «Νουμᾶ» ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ ὁποίου διεξήγαγε μακροὺς καὶ ἀγρίους γλωσσικοὺς ἀγῶνας, πρωτοπόρος μαχητὴς σκληροτράχηλος καὶ ἀκατάβλητος ποὺ δὲν ὑπεχώρει πρὸ οὐδενός, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑποστηρίξῃ τὶς γλωσσικές του ἀντιλήψεις καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς πεποιθήσεις του γύρω ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Τὴν ἐποχὴ ποὺ περιγράφω τὸν θυμοῦμαι ὑψηλόν, εὐρύστερνο, μὲ τὴν ἀνρὺ κάτρ γενειάδα του ποὺ ἦταν τότε πολὺ τῆς μόδας, ἀπότομον, ἐπιθετικόν, βίαιον πολλὲς φορές. Ἀλλ' οἱ ἀγῶνες οἱ μακροὶ καὶ σκληροὶ τὸν ἔφθειραν ψυχικῶς καὶ ὑλικῶς. Καὶ πέθανε φτωχὸς καὶ ἐρείπιο τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ του. Ἄφησε ὅμως μιὰν ἐποχὴ καὶ ἕνα ὄνομα σεβαστὸ καὶ ὑποδειγματικὸ γιὰ τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ πνεύματος.

Ἀπὸ τὶς στῆλες ἐπίσης τῆς «Ἑστίας» ἔδωσε πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν δημοσιογραφικὴν ἐργασία ὁ Δῆμος Βρατσάνος, ὁ διαλεχτὸς αὐτὸς συνάδελφος, συνταξιοῦχος σήμερα καὶ ἐρειπωμένος ἀπὸ τὶς πολύμορφες καὶ δύσκολες προσπάθειές του στὸ τραχὺ ἐπάγγελμα. Ἦταν ὁ κυριώτερος συντάκτης τῶν «ψιλῶν» τῆς «Ἑστίας» ποὺ διατηροῦνται ἀκόμη καὶ σήμερα. Τὰ ἔγραφε ζωντανά, σπαρταριστά, γεμᾶτα εἰδήσεις καὶ πληροφορίες —ρεπορτὰζ πλῆρες ἀπὸ τὴν κοσμικὴ καὶ κοινωνικὴ κίνηση τῆς πρωτευούσης— καὶ τὰ ὑπέγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμο «τὸ Διαβολάκι».

★

Ἀλλ' ἂν ἡ «Ἑστία» ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἔβγαινε «ἄμαχα καὶ ἀτάραχα» καλυτερεύουσα κάθε μέρα, κάτω ἀπὸ τὸ στιβαρὸ καὶ ἔμπειρο χέρι τοῦ Κύρου, χωρὶς ἀνταγωνιστὰς ἀξίους νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Ἡ «Ἀκρόπολις» ἀφοῦ ἔφαγε τὸν «Νεολόγον» ἐπανεπαύθη ἐπὶ τῶν δαφνῶν της. Ὁ μόνος ἀνταγωνιστὴς ποὺ φοβόταν ἦταν ὁ Καλαμάνος μὲ τὸ «Νέον Ἄστυ». Ἐντελῶς ὅμως διαφορετικοῦ τύπου τὰ δύο αὐτὰ φύλλα σπάνια ἔβρισκαν πεδίον νὰ συγκρουσθοῦν. Ἡ «Ἀκρόπολις» φὲ τὰ δημοσιογραφικὰ μπουρλόττα τοῦ Γαβριηλίδη καὶ τοῦ Ρέπουλη δὲν συνηντᾶτο εἰς ἀγῶνας μὲ τὴν συντηρητικότητα καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ὕφους τοῦ Καλαμάνου. Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς πεντάλεπτες ἐφημερίδες (πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι ἡ «Ἀκρόπολις» καὶ τὸ «Ἄστυ» ἐπωλοῦντο πρὸς δέκα λεπτά). Οἱ «Καιροὶ» εἶχαν τεθῆ σχεδὸν ἐκτὸς μάχης. Λυσσαλέως ἀγὼν ὅμως διεξήγετο μεταξὺ τοῦ «Σκρὶπ» καὶ τοῦ «Ἐμπρός» ὁ Ἀγὼν μέχρις ἐξοντώσεως, μὲ ἀντεγκλήσεις, μὲ καυγάδες, μὲ ὕβρεις, μὲ τσακώματα, ποὺ πολλὲς φορὲς ἔφεραν τοὺς διευθυντάς των στὴν ἀνάγκη νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ σωματοφυλάκων. Μεσσήνιος ὁ ἕνας, ὁ Κουσουλάκος, Μανιάτης ὁ ἄλλος, ὁ Καλαποθάκης, δὲν ἐχάριζαν κάστανα μεταξύ τους. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ βιαιότης τοῦ ὕφους τοῦ Καλαποθάκη συνετρίβετο καὶ ὑπεχώρει πρὸ τῆς θυμοσοφίας καὶ τῆς γαλήνης τοῦ Κουσουλάκου.

Ὁ Δημήτριος Μιχ. Καλαποθάκης! Ὁ μεγάλος αὐτὸς πρωτοπόρος καὶ ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου. Ὁ δημοσιογράφος ποὺ ἐπὶ εἴκοσι πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἐκράτησε τὰ σκῆπτρα τῆς κυκλοφορίας μὲ τὸ «Ἐμπρός» του. Ἀρθρογράφος δεινὸς ὁ ἴδιος, ἔδωσε τὸν τύπον τῆς σημερινῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος στὸ ρεπορτάζ, τὰ τηλεγραφήματα, τὰς ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες. Καὶ αὐτὸς πρῶτος ἐκαλλιέργησε καὶ ἀνέπτυξε τὴν εἰκονογράφησι τῶν ἐφημερίδων, ἡ ὁποία παρουσιάζεται σήμερα τόσο πλούσια, ἀλλὰ καὶ τόσο δαπανηρή. Τὸ πρῶτον περιστροφικὸ πιεστήριο μετὰ τὸ «Μαμοὺθ» τῆς «Ἀκροπόλεως» ὁ Καλαποθάκης τὸ ἔφερε. Καὶ αὐτὸς πρῶτος ἔφερε τὶς λινοτυπικὲς μηχανὲς στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Καλαποθάκης γεννήθηκε στὴν Ἀρεόπολι τῆς Μάνης τὸ 1862. Ἀπὸ πολὺ νέος μπῆκε στὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα. Ὑπῆρξεν ὅμως καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος. Ἔγραψε δράματα, τὸν «Νικηφόρον Φωκᾶν», τὴν «Σαπφώ», τὴν «Λεϊλά», τὴν «Ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως» καὶ κωμειδύλλια τοὺς «Προικοθήρας», τὸν «Ἀναν ίαν εἰς δεύτερον γάμον» καὶ «τὸ Πράσινο φουστάνι», ποὺ—γιὰ τηνίστορία—ἀποτυχὸν ὅταν ἐπαίχθη ἀπὸ τὸν θίασον Κοτοπούλη στὰ παριλίσσια θέατρα, ἐμοξηλαρώθη ἀγρίως, σύμφωνα μὲ τὸν σκληρὸν τρόπον ἀποδοκιμασίας τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του τὰ καλύτερα εἶναι τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην».

Ὡς δημοσιογράφος ἐξέδωκε τὸ πρῶτον στὸ Βόλο τὸ περιοδικὸ «Σατανᾶς». Τὸ 1885 ἐξέδωκε, στὸ Βόλο πάντοτε, τὴν ἐφημερίδα «Σημαίαν», τῆς ὁποίας τὴν ἔδραν μετὰ ἕνα ἔτος, τὸ 1886, μετέφερε στὰς Ἀθήνας καὶ συνέχισε τὴν ἔκδοσί της, μὲ τρεῖς ἐν τῷ μεταξὺ διακοπές, μέχρι τοῦ 1889. Τὸ 1890 ἐξέδωκε τὸ «Σύνταγμα». Τὸ 1891 ὅμως ὅταν προσελήφθη ὡς ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Τρικούπη διέκοψε τὴν ἐφημερίδα του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπάγγελμα. Μέχρι τοῦ 1896 ὑπῆρξε τακτικὸς πολιτικὸς ἀρθρογράφος τῆς «Ἀκροπόλεως», ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεχώρησε γιὰ νὰ ἐκδώσῃ τὸ «Ἐμπρὸς» τὸ ἴδιον ἔτος 1896.

Θερμὸς πατριώτης, συντηρητικὸς κατὰ βάθος, μὲ πνεῦμα βαθὺ καὶ πειθαρχημένο, ὑπῆρξε δεινὸς μαχητὴς καὶ σύντριπτικὸς ἀντίπαλος. Σὲ σοβαροὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας δὲν ὕβριζε, ἀλλὰ κατέτριβε τὸν ἀντίπαλο μὲ τὴν εἰρωνεία καὶ τὸν ἀργὸ ἐλιγμό, ἕως ὅτου εὕρῃ εὐκαιρία, νὰ καταφέρῃ τὸ τελειωτικό, τὸ θανάσιμο πλῆγμα. Ἐσέβετο τοὺς ἐχθρούς, οὐδέποτε θίγων αὐτοὺς ὡς ἀνθρώπους καὶ ἀγαποῦσε μὲ τὸν πρακτικώτερο τρόπο τοὺς φίλους του, ἔχουν μείνει δὲ ἱστορικὰ τὰ περίφημα τραπέζια ποὺ παρέθετε στὴν παρὰ τὰ Πατήσια βίλλαν του σὲ πολιτικοὺς καὶ λογίους τῆς ἐποχῆς.

Ἀπόδειξις τῆς ἐντυπώσεως καὶ τῆς ἐπιδράσεως ποὺ προκαλοῦσαν τὰ ἄρθρα του εἶναι καὶ τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτο:

Ὁ Καλαποθάκης κατὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ 1897 ἦταν θερμὸς φιλοπόλεμος. Σὲ σειρὰ ἄρθρων ὑπεστήριξε ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Ἐμπρὸς» τὴν ἀνάγκην νὰ πολεμήσῃ ἡ Ἑλλάς. Καὶ εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον ὅτι ὁ Δηλιγιάννης, τὴν ἐπομένην τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, δικαιολογούμενος σὲ φίλους του, ἀποδοκιμάζοντας τὴν ἀπόφασί του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

– Τὸ βλέπω καὶ ἐγώ, κύριοι, ὅτι ἐσπεύσαμεν. Κατόπιν ὅμως τοῦ τελευταίου ἄρθρου τοῦ «Ἐμπρὸς» ἔπρεπε νὰ κηρύξωμεν τὸν πόλεμον. Οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι!

Ἀλλὰ καὶ ἡ πατριωτικὴ δρᾶσις τοῦ Καλαποθάκη ὑπῆρξε μεγάλη. Εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Μακεδονικοῦ Κομιτάτου ποὺ διεξήγαγε μακροὺς ἀγῶνας γιὰ τὴν συγκράτησι τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας. Καὶ ὑπῆρξε πρόεδρος αὐτοῦ ἐπὶ μακρόν. Τὸ 1912 μαζὶ μὲ τὸν Κύρου καὶ τὸν Ι. Χαλκοκονδύλη, διευθυντὴν τότε τῆς «Νέας Ἡμέρας» ἵδρυσε τὴν «Ἑταιρίαν Ἑλληνικοῦ Τύπου» γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν μονοκρατορίαν τοῦ ὑπὸ τὸν Σπύρον Τσαγγάρη Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Μὲ τὸν Σπύρο Τσαγγάρη, τὸν μεγάλον αὐτὸν παράγοντα καὶ ἐμψυχωτὴν τῆς διαμορφώσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, θ' ἀσχοληθῶ στὸ ἑπόμενον σημείωμα.

Ὁ Καλαποθάκης πέθανε κατόπιν ἐγχειρήσεως στὸ Μόναχον τὸ 1921, σὲ ἡλικία 59 ἐτῶν.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Πρωτότυπη ἔρευνα ὑπὸ ΙΩΑΝ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΤΡΩΓΕΙΝ!... Ὄχι ὅμως παρατρώγειν, διότι τότε παίρνετε κάτι ἀλλόκοτες διαστάσεις, μοιάζετε περισσότερο μὲ φάλαινα παρὰ μὲ ἄνθρωπο, γίνεσθε ἀξιοπερίεργο θέαμα, σᾶς κοροϊδεύουν οἱ ἄλλοι, γίνεσθε εὐτράπελο θέαμα γιὰ τὰ δεσποινίδια, σᾶς σατυρίζουν στὶς ἐπιθεωρήσεις τοῦ θεάτρου καὶ καταριέσθε τὴν ὥρα ποὺ σᾶς ἔδωκε ὁ Μεγαλοδύναμος ἑκατὸ ὀκάδες σῶμα, ἐνῶ μποροῦσε μὲ τὴν ἴδια σάρκα νὰ φτιάξῃ δυὸ καὶ τρεῖς ἀνθρώπους!

Ὅμως τί νὰ γίνῃ; Ὅποιος μικρομάθῃ, δὲν γερονταφήνει, λένε στὴν Πελοπόννησο. Ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα ἄνθρωποι ποὺ τρῶνε γιὰ πέντε, γιὰ ὀκτώ, γιὰ δέκα.

ΤΟ ΑΔΕΙΑΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΜΙΣΜΑ ΕΝΟΣ ΒΑΡΕΛΙΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ἐπαρχιακῆς μεγαλοπόλεως ζυγίζει ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ὀκάδες. Ἡ κοιλιά του εἶναι σὰν κρασοβάρελο. Ὁ ἴδιος ὡμολογοῦσε πὼς ἔχει εἴκοσι χρόνια νὰ ἰδῇ τὰ πόδια του. Πράγματι, μέχρι τὸ γόνα εἶναι κοιλιά. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ κάτω οἱ κνῆμες δὲν εἶνε μακρύτερες ἀπὸ πενῆντα πόντους. Νὰ σκύψῃ καὶ νὰ ντυθῇ ὁ ἴδιος, δύσκολα. Τὸν ντύνουν. Φαγᾶς διάσημος, τρέφει ἰδιαίτερη ἐκτίμησι στὴ Ζακυνθινὴ σκορδαλιά.

Τὸ ὡραιότερο ἀνέκδοτό του εἶναι τὸ ἑξῆς:

Πρὸ πέντε - ἕξη ἐτῶν τοῦ συνέστησαν οἱ γιατροὶ νὰ πάῃ στὴν Εὐρώπη, νὰ κάνῃ θεραπεία, διότι ἐκινδύνευε ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος νὰ τὸν κλείσῃ στὴν καρδιὰ καὶ νὰ πεθάνῃ.

Εἰδικὰ γιὰ τοὺς παχυσάρκους εἶνε τὰ λουτρὰ τοῦ Μαρίεμπαντ, στὴν Γερμανία. Ἐκεῖ ἔχουν εἰδικὰ σανατόρια καὶ τοὺς ὑποβάλλουν σὲ λουτροθεραπεία, συνδυασμένη μὲ δίαιτα ἀπὸ ἄπαχες τροφές. Εὐνόητον, βέβαια, ὅτι διαρκῶς πεινᾶνε. Αὐτοὶ οἱ μαθημένοι στὰ λουκούλεια τσιμπούσια, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ βολευτοῦν μὲ ραδίκια καὶ σπαράγγια! Νὰ ζητήσουν νὰ φᾶνε περισσότερο ἀπαγορεύεται ἐκτὸς ἐὰν θελήσουν νὰ φύγουν

Ἔτσι ὁ φίλος, ἀφοῦ καθόταν ἕξη μῆνες στὰ λουτρὰ αὐτὰ καὶ ἔχανε εἴκοσι ἕως τριάντα ὀκάδες, ἔφευγε ξενηστικωμένος καὶ ἔπαιρνε τὸ τραῖνο τῆς Ἀνατολῆς. Μόλις ἔφθανε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ξεκουραστῇ δυὸ μέρες, παράγγελνε μιὰ ὀκαδιάρικη συναγρίδα μὲ μιὰ πιατέλα σκορδαλιὰ γιὰ τὸ μεσημέρι καὶ.. τὸ αὐτὸ γιὰ τὸ βράδυ. Μιὰ πάπια μὲ μπάμιες γιὰ τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι καὶ... τὸ αὐτὸ γιὰ τὸ βράδυ. Ὕστερα ἔφθανε στὴν Ἀθήνα, καθόταν δυὸ μέρες, ἄλλες σκορδαλιές, ἄλλες πάπιες. Τὸ ἀποτέλεσμα μᾶς τῶλεγεν ὁ ἴδιος:

— Ὥσπου νὰ κατέβω στὴν Πελοπόννησο, μέσα σὲ πέντε ἕξη μέρες εἶχα ξαναπάρει τὶς τριάντα ὀκάδες ποὺ μοῦ ἔβγαλαν στὴ Γερμανία...

Καὶ τὸ βιολὶ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο κάθε χρόνο. Περιττὸν, βέβαια, νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ Ἱπποπόταμος αὐτὸς ἔχει «λελυμένον τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα...»

ΜΙΑ ΓΑΣΤΗΡ ΜΕ... ΑΥΞΟΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΝ ἐπίσης Ἕλληνα φαγᾶ μᾶς ἔχουν παρουσιάσει πρὸ ἐτῶν ἕναν μεγαλέμπορον τῆς Νοτίου Ἑλλάδος, ποὺ εἶνε τώρα μακαρίτης. Τοῦ εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσούκλι Καραπατάκιας.

Αὐτὸς ἐταξίδευε πολὺ συχνὰ γιὰ τὶς ἐμπορικές του ὑποθέσεις στὸ Λονδῖνον. Ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό του ἦταν ὅτι ἡ περίμετρος τῆς γαστέρος του, νηστικὸς ὄντας μάζευε κι' ὅταν ἔτρωγε ἄπλωνε τόσο, ποὺ νὰ θυμίζῃ τὴν κοιλιὰ τῆς ἐπιτόκου, πρὸ καὶ μετὰ τὴν γέννα.

Μιὰ, λοιπόν, ἀπὸ τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ πῆγε στὸ Λονδῖνον, ἐπεσκέφθη κάποιον ράφτη, γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ ἕνα κοστοῦμι. Σημειῶστε ὅτι στὸ ραφεῖο πῆγε πρὶν τὸ μεσημέρι καὶ κατὰ συνέπειαν ἦταν ἀκόμη νηστικός.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πῆρε μέτρο καὶ τοῦ εἶπε νὰ ξαναπάῃ σὲ δυὸ μέρες γιὰ πρόβα.

Ὅταν ὁ φίλος μας πῆγε γιὰ τὴν πρόβα, ἦταν ἀπόγευμα καὶ συνεπῶς ἦταν φαγωμένος. Προσπαθεῖ ὁ ράφτης νὰ τοῦ ἐφαρμόσῃ τὸ κοστοῦμι, ξαναπροσπαθεῖ, τίποτε.

Ἡ διαφορὰ τοῦ ὄγκου τῆς κοιλιᾶς του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ ἄνθρωπος πίστεψε πὼς εἶχε κάμει λάθος στὰ μέτρα. Ὑποπτεύθηκε ὅμως μήπως ὁ Ρωμηὸς τοῦ εἶχε σκαρώσει καμμιὰ κασκαρίκα κι' ἔστειλε τὸν σωσία του γιὰ τὴν πρόβα. Τὸν ἐκύτταξε καλὰ στὰ μάτια.

— Ἐσεῖς ὁ ἴδιος εἴχατε ἔλθει προχθὲς γιὰ τὰ μέτρα;

— Ναί, ἐγώ...

— Περίεργον!...

Ἀχρήστευε τὸ κοστοῦμι ἐκεῖνο καὶ τοῦ ξαναπῆρε μέτρα.

Σὲ δυὸ μέρες πῆγε πάλι ὁ φίλος γιὰ πρόβα. Ἦταν ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ πρωΐ καὶ ἦταν νηστικός.

Μόλις ὁ ράφτης ἐπῆγε νὰ τοῦ φορέσῃ τὸ σακκάκι, εἶδε πὼς τοῦ ἐρχόταν σὰν τσουβάλι. Τὸν ἐκύτταξε, τὸν ξανακύτταξε, παρετήρησε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ εἶχε γράψει στὰ μέτρα, μήπως ξανάκαμε λάθος, καὶ στὸ τέλος, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσῃ καὶ ὁ ἴδιος τὸ μυστήριο, ἄρπαξε τὸ κοστοῦμι, τὸ πέταξε στὸ πάτωμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε στὸ καλό, Χριστιανέ μου καὶ μὴν ξανάρθῃς, σὲ παρακαλῶ, στὸ μαγαζί μου!

Δὲν τὤκανε ἐπίτηδες ὁ συμπατριώτης μας, μὰ τί νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ κανένας ράφτης Ἕλλην ἢ ξένος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ μὲ τὶς ἀλλόκοτες αὐξομειώσεις ποὺ ἔκανε ἡ παραδαρμένη του.

Η ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗ ΣΤΟΛΗ

ΕΝΑ ἄλλο νόστιμο ἐπεισόδιο παχυσάρκου ἀναφέρεται στὴν ἐκστρατεία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.

Μεταξὺ τῶν ἐπιστράτων ποὺ ἔπαιρναν ἕνας - ἕνας ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τὰ ροῦχα τους, ἀμπέχωνο καὶ σκελέα, παρουσιάσθηκε καὶ ἕνας τεράστιων διαστάσεων.

Τοῦ φοροῦν τὸ ἕνα, στενὸ, τοῦ φοροῦν τὸ ἄλλο στενὸ, ἢ μᾶλλον δὲν

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο:
ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ
ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
Ταξίδια
στὸ ἄπειρο
Ὑπὸ ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

('Αποκλειστικότης «Θησαυροῦ»
'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

μποροῦσαν καθόλου νὰ τοῦ φορέσουν κανένα. Ὅσα κι' ἂν ἐδοκίμασαν, εἶχαν τὸ μισὸ φάρδος ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Στὸ στρατό, τότε καὶ τώρα, ὁ ἰματισμὸς κόβεται μὲ δημοπρασίες, ἐπάνω σὲ διάφορα βέβαια μέτρα, ἀλλὰ πάντως ἀνάλογα μὲ τὰ συνηθισμένα ἀναστήματα τῶν Ἑλλήνων.

Δὲν ἦταν, λοιπόν, εὔκολον νὰ τοῦ κάμουν εἰδικὴ παραγγελία στὸν ράφτη, διότι γιὰ νὰ τὴν πληρώσουν ἔπρεπε νὰ γίνῃ δημοπρασία καὶ θὸ περνοῦσαν τὸ λιγώτερο ἕξη μῆνες.

Ὁ συνταγματάρχης τοῦ συνέστησε νὰ χαλάσῃ μερικὰ λεπτὰ καὶ νὰ φτιάξῃ ὁ ἴδιος τὴν στολή του, μὰ ὁ νεοκατατεταγμένος φαντάρος, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ βρῇ ἀφορμὴ καὶ νὰ μὴ ντυθῇ ποτέ.

Νὰ τὸν στείλουν στὰ γυμνάσια καὶ στὸ μέτωπο μὲ πολιτικά, ἦταν ἀδύνατο. Θὰ ξεχώριζε σὰν τὴ μυῖγα στὸ γάλα καὶ θὰ ρεζίλευε τὸ στράτευμα. Τὸν ἔβαλαν, λοιπόν, κλητῆρα σ' ἕνα γραφεῖο καὶ ἄρχισεν ἐπίσημος ἀλληλογραφία μὲ τὸ Σῶμα Στρατοῦ καὶ τὴν ἐπιτροπὴ κρατικῶν προμηθειῶν. «Περὶ τοῦ παχυσάρκου στρατιώτου τάδε».

Ἔγγραφα ἐπὶ ἐγγράφων, τυπικὲς δυσκολίες ἕνα σωρό, ἀδύνατος ἡ εἰδικὴ παραγγελία ἄνευ δημοπρασίας, ἐλλειψις εἰδικῆς πιστώσεως, ὥσπου στὸ τέλος ὁ σωματάρχης μὴ ἔχοντας καιρὸ ἀπὸ τὶς πολεμικὲς ἡμέρες τοῦ Ἔθνους γιὰ νὰ τὸν διαθέσῃ χάριν τοῦ «παχυσάρκου στρατιώτου», πέταξε μιὰ μέρα τὸ ἔγγραφο καὶ εἶπε τὸ ἀλησμόνητο:

— Δέστε τον κοντὰ στὰ μαγειρεῖα καὶ ἀφῆστε με ἥσυχο...

Ἔτσι ἔμεινε ὥς τὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστρατεύσεως, κλητῆρας γραφείων μὲ τὰ πολιτικά του, ὁ χονδρὸς ἐπίστρατος!

ΙΩ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Μπορεῖτε καὶ
ἀπὸ σήμερα
ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ
τὸ ἀριστούργημα
τοῦ ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ
Ἰουδήθ
χάρις στὴν διεξοδικὴν περίληψιν ποὺ προηγεῖται τῆς σημερινῆς συνεχείας
Η «ΙΟΥΔΗΘ»
εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν
ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ

Ἡ στήλη τοῦ Κυρίου ποὺ ξέρει

Οἱ γάμοι τοῦ Γιώργου

Μάθατε ἕνα νέο; Ἐὰν δὲν τὸ μάθατε θὰ πῇ ὅτι δὲν κυκλοφορῆτε μεταξὺ τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Ζόναρ'ς. Ὁπωσδήποτε θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλω ὅπως ἀκριβῶς στὴν στήλη τῶν κοινωνικῶν τῶν ἐφημερίδων:

«Ἡ διὰ πολλῶν χαρίτων κεκοσμημένη δὶς Τζούλια Γεωργιάδου καὶ ὁ τμηματάρχης τῆς Τραπέζης Ἐμπορικῶν Καταθέσεων κ. Γεώργιος Τζίμης, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου».

Δηλαδή: ἕνα εἰδύλλιο ποὺ πλέχθηκε ὑπὸ τοὺς καλυτέρους οἰωνοὺς στὴν θερμὴν ἀτμόσφαιραν μιᾶς χορευτικῆς ἑσπερίδος καὶ ὑπὸ τοὺς λικνιστικοὺς ἤχους τοῦ ταγκό:

Μὴ μὲ τρελλαίνῃ ἕνα σου χάδι
Ὄχι ἀπόψε νὰ μοῦ πῇς παραμύθια
γιὰ νὰ περάσῃ κι' αὐτὸ τὸ βράδυ..

Τὸ παραμύθι, ἐν τούτοις, τὸ ἔξυκασε ὁ Γιῶργος καὶ οἱ ἀρραβῶνες ἔγιναν τὴν Κυριακή.

Ἐρώτησις φυσική:

— Πότε μὲ τὸ καλὸ οἱ γάμοι;

Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ποὺ τὰ μπλέκει ὁ Γιῶργος καὶ ἀπαντᾷ ἀορίστως.

— Ἔ, θὰ γίνουν καὶ οἱ γάμοι... Μπορεῖ νὰ μὴ γίνουν;

Πότε ὅμως, ποῦ, ποιοὶ θὰ κληθοῦν, τί εἴδους γάμοι θὰ γίνουν, πολυτελεῖς, ἐν κλειστῷ κύκλῳ;

Νὰ οἱ ἐρωτήσεις ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς φίλους τοῦ Γιώργου καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους τὶς φίλες τῆς Τζούλιας, ποὺ ὑπάρχουν καὶ δυὸ - τρεῖς καλῶς πληροφορημένοι τῆς ἐν τεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν παρατάξεως, ποὺ ἔχουν γνῶσιν τῆς πραγματικότητος καὶ τοῦ μυστικοῦ.

Τὸ μυστικὸ εἶναι ἡ «ἰδέα» τοῦ Γιώργου καὶ αὐτὴν τὴν ἰδέαν τὴν ἐκλέψαμε καὶ θὰ σᾶς τὴν ποῦμε.

Ὅσοι καὶ ὅσες πρόκειται νὰ τελέσετε τοὺς γάμους σας, προσέξετέ την. Θὰ σᾶς ἀπαριθμίσωμε τί ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε.

Λοιπόν, ὁ Γιῶργος ἔχει τὸ ἑξῆς σχέδιο:

Τὴν Κυριακὴ θὰ πάῃ μὲ τὸν φίλο του τὸν Κώστα στὸ σπίτι τῆς Τζούλιας καὶ θὰ πῇ στὴ μαμὰ καὶ στὸν μπαμπᾶ:

— Μ' ἐκάλεσαν στὸν στρατὸ δι' ἀτομικῆς προσκλήσεως. Πρέπει νὰ παρουσιασθῶ αὔριο. Οἱ γάμοι δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθοῦν. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα, ὁ παπᾶς, τὰ στέφανα, ἡ ἐκκλησία τοῦ Γαλατσιοῦ, ὁ κουμπάρος περιμένει κάτω στὸ αὐτοκίνητο... Ἂς βάλῃ μιὰ στιγμὴ ἡ Τζούλια τὸ ταγεράκι της καὶ ἂς ἔλθῃ. Γλυτώνουμε κι' ἀπὸ τὶς φασαρίες...

Ἡ Τζούλια, ποὺ εἶναι συνένοχος στὴ φάρσα — μιὰ φάρσα δὲν εἶναι ὁ γάμος; — πλειοδοτεῖ. Ἡ μαμά, ποὺ σὰν ὅλες τὶς ὑποψήφιες πεθερές, τὸ μόνο ποὺ ἀπεχθάνεται εἶναι ἡ ἀναβολὴ — κανεὶς δὲν ξέρει τί γίνεται, ὑπάρχουν τόσοι πειρασμοὶ κι' ὁ Γιῶργος εἶναι κομμάτι μουρντάρης — δὲν ἔχει πολλὲς ἀντιρρήσεις κι' ὅταν ἡ μαμὰ δὲν ἔχῃ ἀντιρρήσεις ὁ πεθερὸς — τὸ γνωρίζετε — εἶναι ἀμελητέος παράγων.

— Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ..

Ἕνα - δυὸ αὐτοκίνητα, τὸ Γαλάτσι, ὁ παπᾶ - Στέφανος καὶ τὰ ὀπόλοιπα, θὰ ρυθμισθοῦν στὸ πλοῖο, διότι μετὰ τὸ μυστήριον ὁ Γιῶργος θὰ τὸ σκάσῃ τὸ παραμῦθι:

— Μαμά, βιαζόμουν τόσο νὰ κάμω δική μου τὴν Τζούλια!...

— Καϋμένε, Γιῶργο, ἔτσι γύφτικα πράγματα...

— Γύφτικα, ποιὸς τὸ εἶπε; Ὁ Χαραλαμπόπουλος, ὁ βιομήχανος, ποὺ πῆρε ἐκεῖνη τὴν χαριτωμένη ξενούλα, ἔτσι ἔκαμε τοὺς γάμους του, χωρὶς πίπιζες καὶ βιολιά. Ὁ καλὸς κόσμος, ξέρεις, μαμά...

Ὁ καλὸς κόσμος! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπιχείρημα ποὺ πιάνει περισσότερο ὀπὸ κάθε τί ἄλλο στὴν κυρία πεθερά. Τί κάνει ὁ καλὸς κόσμος... Νὰ τὸ ὄνειρο καὶ ἡ ἀποκλειστική της σκέψις καὶ φροντίς.

Τὸ πλοῖο, ἡ Κέρκυρα, ἡ θάλασσα καὶ πρὸ πάντων ἡ ψυχικὴ διάθεσις τῶν νεονύμφων μεταβάλλουν τὸ θέμα σ' ἕνα ποίημα ποὺ θὰ κρατήσῃ ψαλλόμενον σὲ ὅλους τοὺς τόνους ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἔπειτα; Ἔπειτα μερικὰ ἀγγελτήρια:

«Ὁ κ. Τάδε ἔχει τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ υἱοῦ του Τάδε μετὰ τῆς δεσποινίδος Δεῖνα κλπ.». Καὶ ὅλα τελειώνουν.

Θὰ ἐρωτήσετε τώρα: Ὥστε πάει τὸ πανηγῦρι, τὸ κέφι, τὸ τραπέζι, τὸ τραγοῦδι, ὁ χορός;

Μάλιστα. Ὅλα αὐτὰ καταργοῦνται. Νὰ μὴν κάνετε ἐπίσημο γάμο. Νὰ πιὰ εἶναι ἡ καλύτερη σύστασίς μας

Ὁ γάμος, φίλοι καὶ φίλες, δὲν εἶναι ὑπόθεσις τοῦ κόσμου. Εἶναι ὑπόθεσις δική σας προσωπική. Καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ὑποχρέωσι ἔχετε νὰ διασκεδάσετε τὸν κόσμο καὶ νὰ τοῦ παράσχετε καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς κοτσομπολέψῃ. Διότι ὅσα ἔξοδα καὶ ἂν κάμετε, σὲ ὅσους κόπους καὶ ἂν ὑποβληθῆτε, θὰ ὑποστῆτε ἄγριο κοτσομπολιό. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε καὶ θὰ συρρεύσουν ἄσπονδοι φίλοι καὶ φίλες.

Τὸ ὅτι λοιπόν, θὰ γλυτώσετε τὸ κοτσομπολιὸ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀρνητικό σας κέρδος. Θετικό; Θὰ ἔχετε ὅτι ἐγλυτώσατε τὰ ἔξοδα μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ παρατείνετε τὴ διαμονή σας στὸ μέρος ὅπου θὰ περάσετε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Τὸ ἄπαντον τοῦ γάμου εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ ζεύγους. Καὶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἐνοχληθῇ, στὰ πρῶτα της βήματα μάλιστα, ἀπὸ τίποτε.

Ρωτῆστε δὲ ὅλους τοὺς παντρεμένους τί ἐνόχλησι τοὺς ἐστοίχισε ἡ φέστα τοῦ γάμου. Εἶναι βεβαίως ἕνα ἔθιμο, πολλὲς φορὲς ὡραῖο καὶ πάντοτε διασκεδαστικό. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἄλλους...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΟΙ ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ὁ Λακουζὸν καὶ ἡ Ἐγκλαντίνα ἐτοιμάζονται νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸν πύργο, ὅταν ἀκούωνται σάλπιγγες στὴν αὐλὴ καὶ ἀναγκάζονται πάλι νὰ κρυφτοῦνε. Εἶνε ἕνας ἐπίσημος ἐπισκέπτης, ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριὰν τὸν ὁποῖον ὁ Μοντεγκιοῦ ὑποδέχεται στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ λοχαγὸς ἐκεῖ ποὺ εἶναι κρυμμένος, στὸ βάθος τῆς δεξαμενῆς βρίσκει ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, ποὺ εἶναι φυλακισμένο εἴκοσι χρόνια σὲ μιὰ φυλακὴ τοῦ πύργου. Ὁ μυστηριώδης αἰγμάλωτος τὸν τραβᾶει μέσα στὸ κελλί του καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Λακουζὸν μπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συνομιλία τοῦ Γκεμπριὰν μὲ τὸν Μοντεγκιοῦ ποὺ βρίσκονται ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπὸ τὴ φυλακή. Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν αὐτὴ μαθαίνει ὅτι ὁ πυργοδεσπότης ἔχει προδώσει τὴν ἐπαρχία του καὶ αὐτὸν ἐδιάλεξε ὁ βασιλέας τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσαρτήσῃ αὐτὴν τὴν ἐπαρχία στὸ βασίλειό του).

17ον

»Σεῖς ἐδεχθήκατε τὶς προτάσεις μας καὶ ὁρκιστήκατε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσετε καλά. Σᾶς ὀφείλουμε μιὰν ἀνταμοιβή, καὶ θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη. Πρέπει ὅμως νὰ γίνετε ἀντάξιός της, πρέπει δηλαδὴ νὰ κρατήσετε τὶς ὑποσχέσεις σας προτοῦ ἐμεῖς κρατήσουμε τὶς δικές μας...»

—Κύριε κόμη, ἀτήντησε ὁ Μοντεγκιοῦ ὕστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ σκεφθῇ καλὰ ἐπάνω εἰς ὅλα αὐτά. δῶστε μου τὴν ἀπόδειξι ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἐκλαμπρότης ὁ καρδινάλιος ντὲ Ρισελιὲ μοῦ ἀπένειμε πραγματικὰ τὸν τίτλο τοῦ κύριητος τῆς Βουργουνδίας... Δῶστε μου τὴν περγαμηνή, ὑπογραμμένην ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ σφραγισμένη μὲ τὴν μεγάλη σφραγῖδα τοῦ Κοάτους, καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι προτοῦ περάσουν τρεῖς μῆνες ἡ Ἐλεύθερη Κομητεία θὰ εἶναι ἐπαρχία τῆς Γαλλίας...

—Δηλαδή, ἐφώναξε ὁ Γκεμπριάν, θέλετε νὰ πληρωθῆτε μπροστά!

—Μὴ δίνετε στὰ πράγματα τὸ ἀληθινὸ ὄνομά τους, κύριε κόμη, ὅταν τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι μικτό!.. Δὲν πρόκειται περὶ πληρωμῆς, ἀλλὰ περὶ ἐγγυήσεως. Θέλω νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἡ Γαλλία θὰ κρατήσῃ τὶς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντί μου...

—Κύριε Μοντεγκιοῦ, δυσπιστεῖτε.

—Τὸ ὁμολογῶ. Ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν διδάσκει ὅτι ἡ δυσπιστία εἶναι ἡ μητέρα τῆς ἀσφαλείας, κι' ἐγὼ πιστεύω στὴ σοφία τῶν ἐθνῶν.

—Μπορεῖ νὰ ἔχετε δίκηο. Ἀλλὰ ἡ δυσπιστία σας αὐτὴ κάνει πολὺ κακὴν ἐντύπωσι στοὺς ἄλλους.

—Λυποῦμαι, κύριε κόμη, καὶ μοῦ φαίνονται κολὺ παράξενα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε. Γιατὶ σᾶς κάνει ἐντύπωσι ἡ δυσπιστία μου καὶ ὄχι ἐκείνη τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ρισελιέ;.

»Μιὰ πρᾶξις ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ παρὰ μονάχα ἐμένα, γιατὶ δὲν πραγματοποιεῖται ἀμέσως, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ ἀκυρωθῇ ἀμέσως ἂν δὲν κρατήσω τὸ λόγο μου;

—Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σας... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω ἐλεύθερα;

—Ἤθελα μάλιστα νὰ σᾶς παρακαλέσω γι' αὐτό.

—Ἡ συμπεριφορά σας δὲν φαίνεται καὶ τόσο εἰλικρινὴς στὸν καρδινάλιο...

—Σὲ τί πρᾶγμα;

—Ἀκοῦστε. Μονάχα στὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐπαρχίας ἡ αντίστασις τῶν κατοίκων εἶναι σοβαρή. Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιφέρειες τὰ ἀμυντικὰ μέσα εἶναι ἀνέπαφα καὶ δὲν ὑπάρχουν ἀρχηγοί.

»Μονάχα λοιπὸν ἐδῶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ὑπάρχῃ καὶ κυβερνᾶται ἀπὸ τρεῖς ἀνθρώπους, τὸν Λακουζόν, τὸν Βαρὸζ καὶ τὸν Μαρκίς. Ἔστι, ἐφ' ὅσον δὲν ὑποτάσσεται ἡ ἐπαρχία αὐτή, ὅλες οἱ ἄλλες ἐπιτυχίες μας δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἀξία.

»Ὅταν ὅμως καταλάβουμε αὐτὴ τὴν ἐπαρχία, ἡ Ντὸλ καὶ ἡ Μπεσανζὸν θὰ γίνουν ἀμέσως δικές μας. Καὶ δὲν θὰ χρειασθῇ οὔτε νὰ καταφύγωμε σὲ πολιορκία γιὰ νὰ τὶς καταλάβουμε, γιατὶ ἔχουμε ἀφοσιωμένους φίλους σ' αὐτὲς τὶς πολιτεῖες, ποὺ μόλις καταλάβουν ὅτι μποροῦμε νὰ στα θοῦμε, θὰ μᾶς ἀνοίξουν ἀμέσως τὶς πύλες. Καὶ ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι ἡ Ντὸλ καὶ ἡ Μπεσανζὸν ἀντιπροσωπεύουν ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία...»

Ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριὰν ἐσταμάτησε.

—Βλέπω, κύριέ μου, εἶπε μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ Μοντεγκιοῦ, ὅτι ξέρετε πολὺ καλὰ τὴν κατάστασι τῆς ἐπαρχίας. Περιμένω ὅμως τὴν κατηγορία κατὰ τῆς διαγωγῆς μου, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ διατυπώσετε ἐξ ὀνόματος τοῦ καρδιναλίου...

—Ἀπὸ σᾶς καὶ μόνον ἐξαρτᾶται τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Αὐτὸ πιστεύει ὁ καρδινάλιος. Ὁ Λακουζόν, ὁ Βαρόζ, καὶ ὁ Μαρκὶς εἶναι οἱ τρεῖς ἥρωες ποὺ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ καταλάβωμε τὴν ἐπαρχία.

»Πρὸ παντὸς ὁ Λακουζὸν εἶναι ἕνας γίγας τόλμης καὶ μεγαλοψυχίας! Ὅταν σκέπτεται κανεὶς ὅτι προχθὲς ἐτόλμησε νὰ μπῇ στὸν Ἅγιο Κλαύδιο, μιὰ πολιτεία τὴν ὁποίαν ἐκαταλάβαμε ἐξ ἐφόδου καὶ ὅπου εἴχαμε τόσο στρατό!..

»Καὶ εἶχε μαζί του ὅλο τὸ ἀνταρτικό του σῶμα στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου, καὶ θὰ ἐλευθέρωνε ἀσφαλῶς ἕναν ἄνθρωπον καταδικασμένον εἰς θάνατον, ἂν δὲν ἐκάνατε σεῖς δικαιοσύνη μὲ τὸ πιστόλι σας! Καταντάει ἀπίστευτο αὐτό...

»Μὲ τέτοιους ἀρχηγοὺς λοιπόν, αὐτὸς ὁ λαὸς εἶναι ἀήττητος. Ἂν ὅμως οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοὶ συλληφθοῦν, τὴν ἑπομένη θὰ τοὺς καταλάβῃ ὅλους ὁ πανικὸς καὶ θὰ διαλυθοῦν. Ἂν συλληφθοῦν λοιπὸν ἢ ἂν σκοτωθοῦν, ὁ Λακουζόν, ὁ Βαρὸζ καὶ ὁ Μαρκίς, ὅλη ἡ ἀντίστασις θὰ καταρρεύσῃ ἀμέσως. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀμφιβ

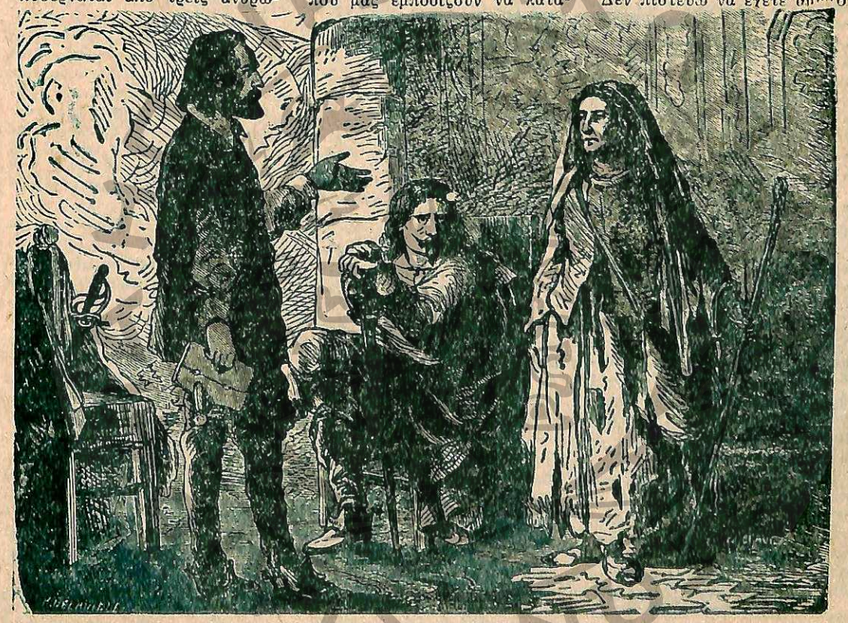

Καὶ γρηᾶ Γκίτσα παρουσιάστηκε ἀμέσως...

λία σ' αὐτό;»

—Ὄχι, κύριε κόμη, καμμίαν.

—Λοιπόν, ἔξη μῆνες τώρα ποὺ εἴσαστε σύμμαχός μας, σᾶς ἔχουν παρουσιασθῆ ἄπειρες εὐκαιρίες γιὰ νὰ συλλάβετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μᾶς τοὺς παραδώσετε, γιατὶ ἔχουν ἀπεριόριστην ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς καὶ θὰ ἔπεφταν στὴν πρώτη παγίδα. Δὲν τὸ ἐκάματε ὅμως! Εἶναι λοιπὸν συμπεριφορὰ συμμάχου μὴ τὴ καὶ μποροῦμε νὰ θασισθοῦμε σὲ σᾶς, ἀφοῦ δὲν μᾶς δίνετε ἀρκετὰ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς σας;

—Αὐτὸ μονάχα εἴχατε νὰ μοῦ πῆτε; ἐρώτησε ὁ Μοντεγκιοῦ.

—Αὐτὸ μονάχα.

—Καλὰ λοιπόν. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω!

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

—Ναί, θὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐπανέλαβε ὁ Μοντεγκιοῦ, καὶ μάλιστα πολὺ εἰλικρινά, ἀφοῦ φανήκατε καὶ σεῖς εἰλικρινῆς μαζί μου... Ναί, πολλὲς φορὲς εἶχα στὰ χέρια μου τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀνταρτῶν καθὼς καὶ τὰ δύο ἄλλα μέλη τῆς τριάδος ποὺ τοὺς διοικεῖ καὶ ποὺ εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπαρχίας...

»Ναί, ξέρω πολὺ καλά, ὅπως τὸ ξέρετε καὶ σεῖς, ὅτι τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ σκοτωθοῦν ἢ θὰ συλληφθοῦν αἰχμάλωτοι, ἡ Ἐλευθέρα Κομητεία θὰ καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς Γάλλους, γιατὶ οἱ ἀντάρτες θὰ διαλυθοῦν ὅταν μείνουν χωρὶς ἀρχηγούς.

»Ναί, θὰ μποροῦσα ἀπὸ καιρὸ νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Λακουζόν, τὸν Βαρὸζ καὶ τὸν Μαρκίς. Κάνοντας ὅμως αὐτό, κόμη ντὲ Γκεμπριάν, θὰ θρισκόμουν στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τοῦ θασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ καρδιναλίου Ρισελιέ, καὶ αὐτὸ προσπαθῶ ν' ἀποφύγω. Ἡ θασιλικὴ εὐγνωμοσύνη εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἀμφίβολο... Ὅταν τοῦ προσφέρῃ κανεὶς μιὰν ὑπηρεσία γρήγορα τὴν λησμονεῖ!..»

—Κύριε Μοντεγκιοῦ, ἐφώναξε ὁ Γκεμπριάν, αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία εἶναι προσβολή!..

—Ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀπευθύνεται σὲ σᾶς, κύριε κόμη, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μάθῃ θέβαια ὁ Λουδοβίκος ΙΓ'.. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν ν' ἀφήσω τὸν πόλεμο νὰ τραθήξῃ τὸ δρόμο του, ἀκολουθῶντας τὶς διάφορες φάσεις, ἀπὸ νίκες καὶ ἥττες, μᾶλλον δὲ ἀπὸ ἥττες, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε χωρὶς ἐμένα.

»Σήμερα, δὲν μπορεῖτε πιὰ νὰ μείνετε στὴν ἐπαρχία, ὁ στρατός σας ἔχει δεκατιστῆ καὶ ὁ χειμῶνας ἔρχεται. Ἀφοῦ ἐπήρατε πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὸν Ἅγιον Κλαύδιον, διωχτήκατε ἀπὸ μιὰ φοῦχτα ἀνταρτῶν, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ὁποίους πολεμᾶνε γιὰ πρώτη φορά. Δὲν σᾶς μένει λοιπόν, παρὰ νὰ τελειώσετε τὸν πόλεμον μὲ τὴν θοήθειά μου, ἢ νὰ ὁμολογήσετε τὴν ἧττα σας!..»

Ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ Μοντεγκιοῦ εἶχε ἀπόλυτο δίκηο, ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἐδάγκωσε τὰ μουστάκια του.

—Καταλαβαίνετε τὴ δύναμί σας! εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ξέρετε ὅτι γινήκατε ἀπαραίτητος, ὅτι ἡ ἐπιτυχία μας ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπὸ σᾶς καὶ θέλετε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτό. Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἱκανότης, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν σᾶς κατηγορῶ. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅμως, ὅτι οἱ προθέσεις τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς ἀπέναντί σας εἶναι εἰλικρινεῖς...

—Τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς!.. ἐπανέλαβε ὁ Μοντεγκιοῦ. Λοιπόν, κόμη, μὲ ὑποχρεώνετε νὰ προχωρήσω περισσότερο ἀπ' ὅσο θέλω καὶ ἀπ' ὅσο πρέπει... Μὲ ὑποχρεώνετε νὰ σᾶς φανερώσω ὅλη μου τὴ σκέψι... Δὲν δυσπιστῶ ἀπέναντι τῆς Γαλλίας.

—Ἐναντίον τίνος λοιπόν; ἐρώτησε ὁ Γκεμπριὰν μὲ ἀγέρωχο ὕφος.

—Σᾶς μιλῶ ἤρεμα, κύριε κόμη, καὶ θέλω νὰ μ' ἀκούσετε μὲ ἠρεμία. Ἡ Γαλλία μοῦ ἔκανε διάφορες προτάσεις, μὲ τὴν Γαλλία ἄρχισα διαπραγματεύσεις, μὲ τὴν Γαλλία μὲ συνδέουν ὅλα τὰ συμφέροντά μου.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, δέχομαι νὰ γίνῃ ἡ Ἐλεύθερη Κομητεία γαλλικὴ ἐπαρχία. Ὑπάρχει ὅμως κάτι τὸ ὁποῖον δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτέ...

—Ποιὸ πρᾶγμα;

—Νὰ μεταβάλῃ κάποιος ἄλλος αὐτὴν τὴν ἐπαρχία σ' ἕνα ξεχωριστὸ θασίλειο καὶ νὰ τὸ ἐξουσιάζῃ εἰς θάρος μας!

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

—Ἀλήθεια; ἔκαμε ὁ Μοντεγκιοῦ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Μετὰ ἐπρόσθεσε:

—Πῆτε τὰ λόγια μου αὐτὰ στὸν δοῦκα τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ μὲ καταλάθῃ!

Ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριὰν ἐδάγκωσε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὰ μουστάκια του, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

—Δὲν ἀπαντᾶτε, ἐξηκολούθησε ὁ Μοντεγκιοῦ ὕστερα ἀπὸ λίγο. Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ, γιατὶ σημαίνει ὅτι μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε θαυμάσια. Συνεχίζω λοιπόν:

»Ἡ Γαλία θέλει θέβαια τὴν Ἐλεύθερη Κομητεία, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες φιλοδοξίες ποὺ ἀγρυπνοῦν καὶ μιὰ νέα πάλη θ' ἀρχίσῃ ὅταν τελειώσῃ ἡ πρώτη. Σεῖς εἴσαστε Γάλλος, ὄχι ὅμως καὶ στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλίας, κόμη ντὲ Γκεμπριάν!.. Ἔχετε ἕναν αὐθέντην, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιερωθήκατε ὁλόκληρος, ὅπως εἶναι φυσικόν.

»Ὁ δοῦξ λοιπὸν τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης, ποὺ εἶναι τώρα σύμμαχος τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ', θὰ μποροῦσε περίφημα, μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἐπαρχίας, νὰ στραφῇ ἐναντίον του...

»Τὰ σχέδιά του, οἱ φιλοδοξίες καὶ οἱ ἐλπίδες του μᾶς εἶναι ἀπὸ καιρὸ γνωστά. Καὶ δὲν συνέθη τίποτε ὥστε ν' ἀλλάξουν. Εἴσαστε ὁ πρῶτος ὑπασπιστής τοῦ δουκὸς τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης, καὶ μαζί σας ἔκαγα ὅλες τὶς διαπραγματεύσεις ὡς τώρα. Εἶναι μάλιστα πιθανὸν νὰ ἐλάβατε μυστικὲς διαταγές...

—Κόμη ντὲ Μοντεγκιοῦ! ἐφώναξε ὁ Γκεμπριάν, κατάχλωμος ἀπὸ θυμό.

—Κύριε κόμη;.. ἔκαμε ὁ ἄλλος μὲ ἀπίστευτη ψυχραιμία.

—Ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου, καθὼς καὶ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ δουκός!..

Ὁ Μοντεγκιοῦ ἔθαλε τὰ γέλια, ἕνα γέλιο λιγάκι θασμένο, ἀλλὰ δυνατὸ καὶ παρατεταμένο.

—Ἂς μὴ μιλᾶμε γιὰ εἰλικρίνεια, κόμη ντὲ Γκεμπριάν, εἶπε μετά. Ξέρουμε πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχει αὐτὴ ἡ λέξις, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξία γιὰ μᾶς τοὺς φιλόδοξους...

»Σᾶς τὰ εἶπα λοιπὸν αὐτὰ γιὰ νὰ καταλήξω σ' ἕνα συμπέρασμαὶ ὅτι γιὰ τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ δουκὸς δὲν ἐνδιαφέρομαι καθόλου, ἀλλὰ δὲν θέλω, τὴν ἑπομένη τῆς νίκης νὰ θρεθῶ μπροστὰ σ' ἕνα μονάρχην μικρὸν ἢ μεγάλον, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ καμμιὰν ὑποχρέωσι ἀπέναντί μου...

»Μὲ τὸν καρδινάλιον ντὲ Ρισελιὲ καὶ ὄχι μὲ τὸν δούκα τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης, ποὺ ἔκανα τὶς διαπραγματεύσεις, στὶς ὁποῖες σεῖς ἐμεσολαθήσατε. Θέλω λοιπὸν νὰ εἶμαι εἰς θέσιν καὶ νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἐπαρχία ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας, ἐναντίον ὁποιουδήποτε θὰ ἤθελε νὰ τὴν κατακτήσῃ, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται γιὰ τὸν δοῦκα τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης!»

Ὁ Γκεμπριὰν ἔκαμε μιὰν ἀπότομη κίνησι.

—Σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐφαρπάξεσθε κύριε κόμη, ἐξηκολούθησε ὁ Μοντεγκιοῦ. Ἡ ἀγανάκτησίς σας θὰ ἦταν ἐντελῶς περιττή, γιατὶ καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ ὅτι ἔχω δίκηο. Τελειώνω λοιπὸν καὶ σᾶς ὑπενθυμίζω τὰ ἑξῆς:

»Τὴν περασμένη νύχτα, προτοῦ φύγετε, μοῦ ἐκάνατε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε μιὰ λύσι γι' ἀπόψε. Ὁ τίτλος μὲ τὸν ὁποῖον μ' ἐχαιρετίσατε πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἐμπήκατε ἐδῶ μέσα, ἔπρεπε νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω, ὅτι τὴν ἐφέρατε αὐτὴν τὴν λύσι...

»Ἐὰν τὴν ἔχετε δῶστε μού την, γιατὶ θαρέθηκα πιὰ νὰ περιμένω. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι κανεὶς, μὰ ἀπολύτως κανεὶς δὲν ἐπροσπάθησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ ὥστε νὰ φανῶ συνεπὴς ἀπέναντι τῆς Γαλλίας καὶ τὴν Γαλλίαν ἀπέναντί μου... Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος ν' ἀμφιβάλλω ἂν μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν ἀπόδειξι...»

Ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριὰν ἔλυσε μερικὰ κορδόνια ἀπὸ τὸ περιστήθιό του καί, θγάζοντας ἕνα χαρτὶ διπλωμένο σὲ σχῆμα ἐπιστολῆς, τὸ ἔδωσε στὸν κόμητα ντὲ Μοντεγκιοῦ, λέγοντας:

—Ὁρίστε ἡ ἀπόδειξις τὴν ὁποιαν μοῦ ζητᾶτε.

Ἦταν μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ δουκὸς τῆς Σαξωνίας Βεϊμάρης πρὸς τὸν κόμητα ντὲ Γκεμπριάν.

—Αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε ἀφοῦ τὸ διάθασε μὲ προσοχή, ἀναιφέρεται σὲ κάποιο ἄλλο, ἕνα γράμμα τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ρισελιέ, ἀπευθυνόμενο ἀπ' εὐθείας σ' ἐμένα καὶ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ μοῦ παραδώσετε σεῖς.

—Μάλιστα, κύριε κόμη.

—Τὸ ἔχετε λοιπὸν τὸ γράμμα αὐτό; ἔκανε ὁ Μοντεγκιοῦ μὲ ἀνυπομονησία.

—Ὁρίστε. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχα δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ παραδώσω παρὰ μονάχα ἀφοῦ θὰ κρατούσατε ὅλες τὶς ὑποσχέσεις σας... Ἡ εἰλικρίνειά σας ὅμως μοῦ ἀπέσπασε ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνη...

Ὁ Μοντεγκιοῦ ἔσπασε τὴ μεγάλη σφραγίδα ἀπὸ κόκκινο θουλοκέρι μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν κλεισμένος ὁ μεγάλος φάκελλος ποὺ τοῦ παρέδωσε ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν. Ἄνοιξε τὴν περγαμηνὴ ποὺ ἦταν διπλωμένη στὰ τέσσερα καὶ ἄρχισε νὰ διαθάζῃ.

Καθὼς προχωροῦσε στὸ διάθασμα, τὸ πρόσωπό του γινόταν πιὸ χαρούμενο, οἱ ρυτίδες τοῦ μετώπου του ἔσθυσαν ὅλες καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του πετοῦσαν τώρα φωτιὲς χαρᾶς.

—Κόμη ντὲ Γκεμπριάν, εἶπε μετά, ξέρετε τί γράφει αὐτὴ ἡ περγαμηνή;

—Ξέρω τί πρέπει νὰ γράφῃ: ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης δέχεται ὅλους τοὺς ὅρους σας καί, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, σᾶς διορίζει κυθερνήτην τῆς Κομητείας της Βουργουνδίας, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἐλεύθερη Κομητεία θὰ γίνῃ γαλλικὴ ἐπαρχία.

—Μάλιστα, κύριε κόμη. Καὶ εἶμαι πρόθυμος ν' ἀναγνωρίσω, ὅτι ἡ εἰλικρίνεια τοῦ καρδιναλίου, τοῦ δουκὸς καὶ ἡ δική σας εἶναι ἀνώτερη κάθε ἀμφιθολίας. Ἔχω ἄλλωστε ἕνα ἀσφαλέστατο μέσον γιὰ νὰ μοῦ συγχωρήσετε ἀμέσως τὶς προσθλητικὲς ἀμφιθολίες μου καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ὅταν σᾶς μιλοῦσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν εἶχα καὶ πολὺ ἄδικο...

—Καὶ αὐτὸ τὸ μέσον, κύριε κόμη;

—Εἶναι μιὰ καλὴ εἴδησις: ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς μεγάλης τριάδος θρίσκεται στὰ χέρια μας.

—Ὁ Λακουζόν; ἐφώναξε ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν.

—Οὔτε ὁ Λακουζόν, οὔτε ὁ Βαρόζ, ἀπήντησε ὁ Μοντεγκιοῦ. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς μᾶς ξέφυγαν, ἀλλὰ κρατοῦμε τὸ ἅγιον πνεῦμα!.. Ὁ ἐφημέριος Μαρκὶς εἶναι αἰχμάλωτος.

—Πραγματικά, κύριε κόμη, αὐτὴ ἡ εἴδησις εἶναι πολὺ σπουδαία. Ἔχετε περισσότερες λεπτομέρειες;

—Ὁ Μαρκὶς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Πρασίνους ἐδῶ καὶ λίγες ὧρες καὶ κατὰ διαταγὴν μου μετεφέρθη ἀμέσως στὸν πύργο τοῦ Κλαιρθώ, ὅπου ὁ κόμης ντὲ Μπωφρεμώ, σύμμαχός μας, θ' ἀναλάθῃ νὰ τὸν κρατήσῃ.

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ σᾶς συνιστῶ, σ' ἐσᾶς καὶ στὸν καρδινάλιον, τὸν κόμητα Μπωφρεμώ. Μιὰ θέσι στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας καὶ ἡ διοίκησι ἑνὸς συντάγματος θὰ εἶναι ἀρκετὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς φιλοδοξίες του. Ἄλλωστε, καθὼς ξέρετε, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους εὐπατρίδας.»

—Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σ' ἐμένα!.. Ὁ Μαρκὶς αἰχμάλωτος!.. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἕνα σπουδαιότατο θῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός!..

—Ἀναλαμθάνω νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Λακουζὸν καὶ τὸν Βαρόζ.

—Ποῦ θρίσκονται τώρα;

—Στὴ Σπηλιὰ τῆς Καμπάνας.

—Κάπου ἐδῶ σιμά, δηλαδή.

—Μιάμισι ὥρα δρόμο τὸ πολύ.

—Ἀκοῦστε, κύριε Μοντεγκιοῦ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι διπλωμάτης, ἀλλὰ στρατιώτης καὶ ἀποστρέφομαι κάθε εἴδους προδοσία...

»Ὁ Βαρὸζ καὶ ὁ Λακουζὸν εἶναι θέθαια ἐχθροί μας, ἀλλὰ εἶναι γενναῖοι, εἶναι ἥρωες... Πρέπει νὰ πεθάνουν, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ τοὺς ἰδῶ νὰ σκοτωθοῦν κατὰ τρόπον ἔντιμον, ὅπως ἁρμόζει σὲ τέτοιους ἀνθρώπους. Σ' ἕνα πεδίον μάχης, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ τοὺς στήσωμε παγίδα, σὰν νὰ ἦταν λύκοι ἢ τσακάλια, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πᾶμε νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε στὰ καταφύγιά τους, στὴ Σπηλιὰ τῆς Καμπάνας;»

Ὁ Ἀντὶντ ντὲ Μοντεγκιοῦ ἐχαμογέλασε.

—Εἶναι ἱπποτικὴ σκέψις αὐτὴ κύριε κόμη, εἶπε μετά. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ.

—Γιατί;

—Ἡ Σπηλιὰ τῆς Καμπάνας εἶναι ἀπρόσιτη καὶ ἀπόρθητη. Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἰετὸς γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, ὅταν φρουροῦνται τὰ μονοπάτια. Δέκα ἄνδρες ἀποφασιστικοί, τοποθετημένοι στὴ χαράδρα τοῦ καταράκτου, μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν μιὰν ὁλόκληρη στρατιά!.. Σᾶς ξαναλέω λοιπὸν πὼς εἶναι ἀδύνατον αὐτὸ ποὺ λέτε...

—Δὲν θὰ μποροῦσαμε τοὐλάχιστον νὰ περικυκλώσουμε τὴ Σπηλιὰ καὶ ὅλη τὴν κοιλάδα; Θὰ πεινάσουν καὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ παραδοθοῦν.

—Τί σημασία ἔχει ἂν παραδοθοῦν ἔτσι ἢ ἀλλοιώς; ἐρώτησεν ὁ Μοντεγκιοῦ.

—Ναί, ἀλλὰ ἔτσι ὅπως λέω ἐγὼ θὰ ὑποστοῦν τοὺς νόμους τοῦ πολέμου καὶ ὄχι τῆς προδοσίας.

—Πολὺ λεπτὴ αὐτὴ ἡ διάκρισις!..

—Δὲν τὸ κάνω γιὰ μένα, κύριε ντὲ Μοντεγκιοῦ, ἀπήντησε ὁ Γκεμπριάν. Πῆτε μου ὅμως τέλος πάντων: μὲ τὸν στρατὸ ποὺ διαθέτομε μπροροῦμε ν' ἀποκλείσωμε τὴ Σπηλιὰ τῆς Καμπάνας;

—Ὄχι, κύριε κόμη, δὲν μποροῦμε, καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ γιατί. Θυμηθῆτε ὅσα σᾶς εἶπα προηγουμένως γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Λακουζόν.

»Τὰ ἀνταρτικὰ αὐτὰ σώματα ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρισήμισι χιλιάδες ἄνδρες ποὺ ποτὲ δὲν θρίσκονται μαζὶ συγκεντρωμένοι, παρὰ μονάχα σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις. Ὁ λοχαγὸς ἔχει ὑπαρχηγοὺς ποὺ διοικοῦν τὰ διάφορα σώματα ποὺ εἶναι σκορπισμένα στὰ θουνά.

»Οἱ ὑπαρχηγοὶ αὐτοὶ ἐπικοινωνοῦν μαζί του μὲ ἀπεσταλμένους ποὺ συνεννοοῦνται ἀπ' εὐθείας μαζί του ἢ ἀναφέρουν στοὺς ὑπαρχηγοὺς τὴν ὥρα καὶ τὸ μέρος ὅπου πρόκειται νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν ἀρχηγό τους.

»Σὲ διάστημα μισῆς ἡμέρας ὁ Λακουζὸν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ σ' ἕνα σημεῖο ὅλους τοὺς ἄνδρες ποὺ διαθέτει. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσωμε ὅλους αὐτοὺς ἂν θελήσωμε νὰ ἐπιτεθοῦμε κατὰ τῆς Σπηλιᾶς.

»Ἐξ ἄλλου, ἡ Σπηλιὰ αὐτὴ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα εἶδος στρατηγείου, ὅπου θρίσκονται συγκεντρωμένοι τὸ πολὺ διακόσιοι ἢ τριακόσιοι ὀρεινοί. Ἐκεῖ θρίσκονται καὶ οἱ μεγάλες ἀποθῆκες τροφίμων καὶ ὅπλων. Ἔχουν δὲ συνάξει τόσα τρόφιμα, ὥστε πρέπει νὰ παραταθῇ πολὺ ὁ ἀποκλεισμὸς γιὰ νὰ τοὺς λείψουν.

»Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Καθὼς λένε (κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω) αὐτὴ ἡ Σπηλιὰ ἔχει μυστικὲς ἐξόδους, τὶς ὁποῖες ξέρουν μονάχα ὁ Λακουζόν, ὁ Βαρὸζ καὶ ὁ Μαρκὶς καὶ ποὺ θγαίνουν πολὺ μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰλαί.

»Πῶς θὰ φρουρήσωμε λοιπὸν αὐτὲς τὶς ἐξόδους, ἀφοῦ δὲν ξέρομε ποῦ ἀκριθῶς θρίσκονται; Θὰ νομίσετε ὅτι ἀποκλείσατε τὸν Λακουζὸν στὸ καταφύγιό του καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ σᾶς ἐπιτεθῇ ἀπὸ τὰ νῶτα μὲ τὴν ἀκάθεκτη ἐκείνη ὁρμὴ καὶ τὴν τόλμη τὴν ὁποίαν ξέρει νὰ μεταδίδῃ στοὺς ἀνθρώπους του, ὅπως εἴδαμε προχθὲς στὸν Ἅγιο Κλαύδιο!..»

—Ἔχετε δίκηο, ἀπήντησε ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν. Καταλαβαίνω ὅτι μπροστὰ σὲ τέτοιους ἀνθρώπους ἡ ἀριθμητική μας ὑπεροχὴ δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξία καὶ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειριστοῦμε τὸν δόλο.

—Καὶ θὰ τὸν μεταχειριστοῦ με, κύριε κόμη...

—Πότε σκοπεύετε νὰ θάλετε εἰς ἐνέργειαν ὅλ' αὐτά;

—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ξέρω. Θὰ καταστρώσω τὸ σχέδιό μου σύμφωνα μὲ τὶς περιστάσεις. Καὶ ἂν δὲν παρουσιαστῇ κατάλληλη περίστασις, θὰ τὴν δημιουργήσω. Εἶναι εὔκολο νὰ στήσῃ κανεὶς μιὰ παγίδα σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ὑποπτεύονται...

—Ἰούδα! ἐμουρμούρισε ὁ Γκεμπριὰν μὲ ἀποστροφή, ἀλλὰ τόσο σιγά, ὥστε ὁ ἄλλος δὲν τὸν ἄκουσε.

—Γιὰ ν' ἀρχίσωμε, ἐξηκολούθησε ὁ Μοντεγκιοῦ, σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ τελειώσω καὶ νὰ στείλω μιὰν ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔγραφα ὅταν ἤλθατε. Αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπευθύνεται στὸν ἄρχοντα ντὲ Μπωφρεμώ, εἰς τὸν ὁποῖον λέω νὰ φρουρήσῃ ὅσο μπορεῖ ἀσφαλέστερα αὐτὸν ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πνευματικὴ κεφαλὴ τῆς Τριάδος τῶν ὀρεινῶν, αὐτὸν ποὺ ὀνομάζομε ἐμεῖς Ἅγιον Πνεῦμα, δηλαδὴ τὸν ἐφημέριον Μαρκίς.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Μοντεγκιοῦ ἐπρόσθεσε ἀκόμη μερικὰ γράμματα σ' αὐτὰ ποὺ εἶχε γράψει σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ καὶ τῶδωσε στὸν κόμητα ντὲ Γκεμπριάν.

—Καὶ ποιὸς θ' ἀναλάθῃ νὰ πάῃ τὸ γράμμα σας; ἐρώτησε ὁ κόμης παίρνοντας τὸ χαρτί.

—Μιὰ γρηὰ στὴν ὁποία ἔχω ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη καὶ ποὺ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ὑποπτευθῇ. Ἐξ ἄλλου, ἂν χαθῇ αὐτὸ τὸ γράμμα ἢ ἂν τὸ κλέψουν, κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ διαθάσῃ.

—Γιατί;

—Παρατηρῆστε το, κύριε κόμη.

Ὁ Γκεμπριὰν ἐκύτταξε τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε καὶ εἶδε πὼς εἶχε χαραγμένα μερικὰ σημεῖα ἱερογλυφικὰ καὶ ἀριθμοὺς σκορπισμένους ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—Ἀλήθεια, εἶπε μετά. Εἶνε ἀκατάληπτα. Ἀλλὰ ἔχουν καμμιὰ σημασία;

—Καὶ πολὺ σαφῆ, μάλιστα. Αὐτὴ τὴν μέθοδο χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὴν ἀλληλογραφία μας μὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ Μπωφρεμώ, ὥστε δὲν φοθόμαστε ἐκπλήξεις.

—Περίφημα!.. Θαυμάζω τὰ προληπτικὰ μέτρα ποὺ λαθαίνετε καὶ εἶμαι θέθαιος ὅτι θὰ γίνετε πρώτης τάξεως διοικητὴς τῆς Βουργουνδίας.

—Τὸ πιστεύω κι' ἐγώ! ἀπήντησε ὁ Μοντεγκιοῦ μὲ εἰλικρινῆ περηφάνεια.

Ἐδίπλωσε τὸ γράμμα, τὸ κλεισε σ' ἕνα φάκελλο, τὸ σφράγισε μὲ θουλοκέρι, ἐπέσε τὸ ἐλατήριο ποὺ ξέρουμε, κι' ἐκάλεσε τὴν Γκίτα. Ἡ γρηὰ παρουσιάστηκε ἀμέσως.

—Ἤρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀποδείξῃς ἐμπράκτως τὴν ἀφοσίωσί σου, τῆς εἶπε.

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ κάμω ὅ,τι μὲ διατάξετε, ἀπήντησε ἡ γρηά.

—Μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀμέσως;

—Θέθαια!

—Δὲν εἶσαι κουρασμένη;

—Τὰ πόδια μου θαστοῦν ἀκόμη, παρ' ὅλα τὰ χρονάκια μου, καὶ εἶμαι συνηθισμένη στὶς μεγάλες πορεῖες.

—Πόση ὥρα σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πᾶς στὸ Κλαιρθώ;

—Τέσσερις ὧρες.

—Ἂν φύγῃς λοιπὸν τώρα ἀμέσως θὰ φθάσῃς προτοῦ ξημερώσῃ;

—Μάλιστα.

—Ὡραῖα. Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ φύλαξέ το καλά!

—Θὰ τὸ θάλω στὸ θισάκκι μου. Κανεὶς δὲν θὰ σκεφθῇ νὰ τὸ ψάξῃ.

—Μόλις φθάσῃς στὸ Κλαιρθὼ νὰ τὸ παραδώσῃς στὸν κόμητα Μπωφρεμώ, στὰ χέρια του. Ἐκατάλαθες; Στὰ χέρια καὶ σὲ κανέναν ἄλλο.

—Ἐκατάλαθα, ἄρχοντά μου, ἀλλὰ πολὺ φοθᾶμαι ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ὑπακούσω.

Ὁ Ἀντὶντ ντὲ Μοντεγκιοῦ ἐξάρωσε τὰ φρύδια του.

—Γιατί; ἐρώτησε.

—Γιατὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ φθάσω κοντά του. Ἢ μήπως νομίζετε ὅτι οἱ κρεμαστὲς γέφυρες τοῦ πύργου του θὰ κατέθουν μόλις παρουσιαστῶ ἐγὼ καὶ οἱ σκοποὶ θὰ μὲ ἀφήσουν νὰ περάσω;

—Θὰ σοῦ δώσω ἕνα μέσον γιὰ νὰ σὲ ὡδηγήσουν στὸν κόμητα χωρὶς νὰ περιμένῃς καθόλου.

Ὁ Ἀντὶντ ντὲ Μοντεγκιοῦ ἔθγαλε ἀπὸ τὸ χέρι του ἕνο χρυσὸ δακτυλίδι καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

—Πάρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τῆς εἶπε, καὶ δεῖξε το στὸν πρῶτο σκοπὸ ποὺ θὰ συναντήσῃς, λέγοντας ὅτι σ' ἔστειλα ἐγώ. Τότε ὅλες οἱ πόρτες θ' ἀνοίξουν μπροστά σου.

—Τώρα, ἄρχοντά μου, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγές σας καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς.

—Καλά, ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα. Καὶ νὰ πῆς στὸν κόμητα ὅτι περιμένω ἀπάντησι.

—Θὰ τὴν φέρω ἐγὼ τὴν ἀπάντησι;

—Ναί. Φαντάζομαι νὰ σοῦ τὴν δώσῃ ἀμέσως. Μεῖνε μερικὲς ὧρες ἐκεῖ ν' ἀναπαυθῆς καὶ ξαναγύρισε.

—Ν' ἀναπαυθῶ μερικὲς ὧρες, εἴπατε; Γιατί, αὐτό; Μόλις μοῦ δώσουν τὴν ἀπάντησι, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θιαστῆς τόσο πολύ. Ἀρκεῖ νὰ ἐπιστρέψῃς αὔριο τὴ νύχτα, ἢ

τὸ πολὺ τὰ ξημερώματα.

—Θὰ εἶμαι, ἄρχοντά μου. Ἀπὸ ποιὰ πόρτα πρέπει νὰ μπῶ ;

—Ἀπὸ τὴν πορτούλα τοῦ προμαχῶνος. Πάρε καὶ τὸ κλειδί.

Ἡ Γκίτα ἐχάθηκε μέσα στὸν σκοτεινὸ διάδρομο καὶ ἡ μυστικὴ πόρτα ἔκλεισε πίσω της.

—Κόμη ντὲ Μοντεγκιοῦ, εἶπε τότε ὁ Γκεμπριάν, νομίζω ὅτι οἱ συνεννοήσεις μας τελείωσαν καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν, ἀφοῦ βρεθήκαμε σύμφωνοι σὲ ὅλα τὰ σημεῖα.

—Εἶμαι κι' ἐγὼ πολὺ εὐχαριστημένος γι' αὐτό, καὶ θέλω ν' ἀποδείξω στὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ στὸν καρδινάλιον Ρισελιὲ ὅτι εἶμαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης των.

—Εἶναι συμφέρον σας τώρα, ὅπως καὶ δικό μας, ἡ Ἐλεύθερη Κομητεία, νὰ γίνῃ χρήγορα γαλλικὴ ἐπαρχία, γιατὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συντελεσθῇ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ γεγονός, θὰ γίνετε καὶ σεῖς διοικητὴς τῆς Βουργουνδίας.

—Προτοῦ περάσουν τρεῖς μῆνες θὰ πάρω αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, γιατὶ στὸ διάστημα αὐτὴ ἡ Ἐλεύθερη Κομητεία θὰ ἔχῃ γίνει ἐπαρχία τῆς Γαλλίας!

—Θέλετε νὰ δώσετε τὶς ἀπαιτούμενες διαταγὲς γιὰ νὰ ἑτοιμαστοῦν οἱ ἄνθρωποί μου καὶ τὰ ἄλογα;

—Ἀμέσως, κύριε κόμη!

Ὁ Μοντεγκιοῦ ἐχτύπησε τὸ τύμπανο, εἶπε μερικὰ λόγια στὸν ὑπηρέτη ποὺ παρουσιάστηκε, καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐπῆγε τρέχοντας στὴν αὐλὴ τῆς Δεξαμενῆς.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν, συνοδευόμενος ὡς τὴν τελευταία κρεμαστὴ γέφυρα ἀπὸ τὸν Μοντεγκιοῦ, ἐκατέβαινε μὲ τὴ μικρὴ ἀκολουθία του τὸ μονοπάτι ποὺ ἔφθανε ὡς τὴν κοιλάδα.

Ὁ Ἀντὶντ διέταξε νὰ κλείσουν τὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου του κι' ἐπέστρεψε στὴ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ἐμπῆκε κουρμουρίζοντας:

—Διοικητὴς τῆς Βουργουνδίας!.. Εἶναι σπουδαῖος τίτλος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ κάμω ἀκόμη σπουδαιότερον!..

ΣΤΑ ΟΠΛΑ !

Τώρα θὰ ἐπιστρέψωμε σιμὰ στὸν Λακουζὸν καὶ στὸν φυλακισμένο, μέσα στὴ φυλακὴ τῆς Δεξαμενῆς.

Ἀκουμπισμένοι καὶ οἱ δυὸ στὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς, ἄκουσαν χωρὶς νὰ χάσουν λέξι τὴ μακρὰ καὶ κυνικὴ συνομιλία ποὺ ξέρομε.

Εἴκοσι φορὲς ὁ λοχαγὸς ἀνατρίχιασε καὶ ἔγινε κατάχλωμος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι, ἀκούοντας τὸν εὐπατρίδη ἐκεῖνον νὰ ἐμπορεύεται τὴν ἐλευθερία τῆς ἐπαρχίας καὶ τὴν ζωὴ τῶν συμπατριωτῶν του.

Ἡ ἀπροσδόκητη εἴδησις τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Μαρκὶς ἐτάραξε στὴν ἀρχὴ τὸν Λακουζόν. Ἔπειτα ὅμως ἡσύχασε, μουρμουρίζοντας:

—Μόλις βρεθῶ ἔξω ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐτὸν πύργο, θὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ ἡρωϊκοῦ κληρικοῦ καὶ θὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῶν τῶν ἀθλίων.

Ἡ παρουσία τῆς Γκίτας ἐκεῖ μέσα καὶ ἡ συνομιλία της μὲ τὸν Μοντεγκιοῦ ἦταν ἕνα ἀνεξήγητο μυστήριο γιὰ τὸν λοχαγόν. Ἦταν ὅμως ἀπολύτως βέβαιος πὼς ἡ γρηὰ δὲν ἐπρόδιδε ἀφοῦ, γνωρίζοντας τὴν παρουσία του στὸν πύργο, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν παραδώσῃ στὸν τρομερὸ πυργοδεσπότη.

—Κύριε, εἶπε ζωηρὰ ὁ Λακουζόν, εἰς τὸν φυλακισμένον, μόλις ὁ Μοντεγκιοῦ καὶ ὁ Γκεμπριὰν ἀπομακρύνθηκαν, ἐξηγήστε μου τώρα, σᾶς παρακαλῶ, πῶς συμβαίνουν ὅλα αὐτά ;

—Ὅτι ἀπ' ;δῶ μέσα ἀκούονται ὅλα ὅσα συμβαίνουν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου ; Αὐτὸ θέλετε νὰ μάθετε;

—Ἀκριβῶς.

—Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου.

—Δὲν πειράζει. Ἀκούω...

—Σ' ἕνα σημεῖο, ἀκριβῶς ἐδῶ ὅπου βρισκόμαστε, ὁ βράχος ὅπου ἔσκαψαν αὐτὸ τὸ κελλί, εἶναι πορώδης καὶ ἀφήνει τοὺς ἤχους νὰ περνοῦν. Ἔτσι ἀκούονται ὅλα ὅσα λένε αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται στὴ μεγάλη αἴθουσα, δηλαδὴ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας.

»Ἀργότερα θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε τὸ φαινόμενον αὐτό, μιὰ νύχτα τρομερή. Καὶ ἀφοῦ ἀκούσετε τὴν ἀφήγησί μου θὰ μάθετε ποιὸς εἶμαι... Τώρα πρέπει νὰ φροντίσωμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν πύργο, ν' ἀποκτήσωμε τὴν ἐλευθερία μας, γιατὶ ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ ἐκδίκησις! Ἡ αὐλὴ τῆς Δεξαμενῆς εἶναι ἐλεύθερη... Ἐλᾶτε!..»

Ὁ ἄγνωστος ἐπῆρε τὸν λοχαγὸν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε στὸν στενὸ διάδρομο ποὺ ἔβγαινε στὴ Δεξαμενή.

Μόλις ἐπάτησαν τὸ πόδι τους στὴ στενὴ προεξοχὴ καὶ ἔκαναν ἀπὸ μέσα τὸν γύρο τῆς Δεξαμενῆς, τὸ νερὸ ταράχτηκε ἀπότομα σὰν νὰ βυθίστηκε μέσα ἕνα ξένο σῶμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς στέρνας ἀκούστηκε μιὰ γλυκειὰ καὶ χαμηλὴ φωνὴ νὰ μουρμουρίζῃ:

—Ἡ σκάλα!..

Ὁ Λακουζὸν ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου νὰ τρέμῃ μέσα στὸ δικό του. Μιὰ σφοδρότατη συγκίνησις εἶχε καταλάβει ξαφνικὰ τὸν φυλακισμένον, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ δεινοταθήματα, εἴκοσι ἐτῶν, ἔτρεμε τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀποκτήσῃ πάλι τὴν ἐλευθερία του.

—Φανῆτε ἄντρας! τοῦ εἶπε σιγανὰ ὁ Λακουζόν. Φανῆτε δυνατός! Σκεφθῆτε ὅτι πρέπει νὰ εἶναι γενναῖος κανεὶς μπροστὰ στὴ χαρὰ ὅπως καὶ μπροστὰ στὴ δυστυχία.

—Λοχαγέ, ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουόταν, ἡ ψυχὴ εἶναι δυνατή, ἀλλὰ ἡ σάρκα ἀδύνατη. Νὰ μὲ συγχωρεῖτε... Ἡ σκέψις ὅτι πρόκειται νὰ βρεθῶ ἐλεύθερος, τώρα ἀμέσως, μ' ἔκανε νὰ λιποψυχήσω... Τώρα ὅμως μοῦ πέρασε, εἶμαι ἥσυχος, πᾶμε...

—Κύριε, ἀπήντησε ὁ Λακουζόν, ἐγὼ θ' ἀνεβῶ πρῶτος. Ἡ Ἐγκλαντίνα νομίζει πὼς εἶμαι μόνος, ὅπως μὲ ἄφησε. Ἡ θέα σας μπορεῖ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ καμμιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀποφύγουμε ὁπωσδήποτε.

—Ναί, ναί, ἀπήντησε ζωηρὰ ὁ ἄγνωστος, ἔχετε δίκηο. Προχωρεῖτε καὶ σᾶς ἀκολουθῶ.

Ὁ Λακουζὸν ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ σὲ λιγάκι βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν δεξαμενή.

Ἡ Ἐγκλαντίνα, ἀνήσυχη γιατὶ εἶχε ἀκούσει ὁμιλίες κάτω, ἐρώτησε ζωηρά:

—Δὲν εἶσαι μόνος ;

—Ὄχι, ἀπήντησε ὁ λοχαγός.

—Ποιὸς εἶναι λοιπὸν μαζί σου ;

—Ἕνας φίλος.

—Μὰ ποῦ τὸν βρῆκες;

—Θὰ τὸ μάθῃς μετά, τὴν διέκοψε ὁ λοχαγός. Τώρα, σὲ παρακαλῶ, οὔτε μιὰ λέξι παραπάνω.

Ἡ Ἐγκλαντίνα ἐσώπασε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος ἐπήδησε ἔξω ἀπὸ τὴν δεξαμενή. Καί, ἐκδηλώνοντας τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἐφίλησε ζωηρὰ τὸ χέρι τοῦ λοχαγοῦ ποὺ τὸν βοηθοῦσε νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

Ὁ οὐρανός, ὅπως εἴπαμε, εἶχε ἀρχίσει νὰ σκεπάζεται ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα ποὺ ἔκρυβαν τὸ φεγγάρι σὰν πελώριες ἀσπίδες.

Ἔτσι ὁ Λακουζὸν δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχεν ἐλευθερώσει. Ἔπειτα ὅμως τὰ μάτια του συνήθισαν πιὸ πολὺ στὸ σκοτάδι καὶ εἶδε πιὸ καθαρά.

Εἶχε μπροστά του ἕναν ἄντρα ἑξήντα περίπου ἐτῶν, ψηλὸν καί, παρ' ὅλα τὰ κουρέλια ποὺ τοῦ ἐσκέπαζαν τὸ σῶμα, φαινόταν ἀπὸ τὶς κινήσεις ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ζήσει καλά.

Μακρυά, κάτασπρα μαλλιὰ τοῦ κατέβαιναν ὡς τοὺς ὤμους καὶ μιὰ πελώρια γενειάδα, ἐπίσης κάτασπρη, τοῦ σκέπαζε τὸ στῆθος.

Ἡ γενειάδα καὶ τὰ μακρυὰ μαλλιὰ τοῦ ἔδιναν τὴν παράξενη καὶ σχεδὸν φανταστικὴ ἐκείνη ὄψι τῶν Ἱπποτῶν τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης, γιὰ τοὺς ὁποίους γίνεται λόγος στὰ μεσαιωνικὰ μυθιστορήματα, ποὺ ἀνασταίνονται ἀφοῦ ἔμειναν κάπου κοιμισμένοι ἐπὶ ἕναν αἰῶνα.

Ἡ Ἐγκλαντίνα ἐτρόμαξε τόσο πολὺ σὰν τὸν εἶδε, νομίζοντας πὼς ἔχει μπροστά της κάποιο φάντασμα, ὥστε ἐπλησίασε περισσότερο τὸν Λακουζὸν καὶ σφίχτηκε κοντά του.

Μόλις ὁ ἄγνωστος βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴ δεξαμενή, μόλις τὸ στῆθος του ἐγέμισε καθαρὸν καὶ δροσερὸν ἀέρα, τόσο διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν ὑγρὴ καὶ βρωμερὴν ἀτμόσφαιρα τῆς φυλακῆς του, ἐγονάτισε κι' ἐσήκωσε μαζὶ τὰ χέρια, τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχὴ στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό.

Ἡ ἐνθουσιώδης αὐτὴ εὐχαριστία δὲν ἐκράτησε πολύ. Ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε σχεδὸν ἀμέσως καὶ εἶπε:

—Ὅταν θέλετε, λοχαγέ, εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς εἶμαι δυνατός. Ἐξ ἄλλου, γιατὶ νὰ φοβόμαστε πιά; Ὁ Θεὸς ποὺ σᾶς ἔστειλε δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ βέβαια...

—Ἂς τὸ ἐλπίσωμε, κύριέ μου, ἀπήντησε ὁ Λακουζόν. Πρὸ παντὸς ὅμως πρέπει νὰ ὑπολογίζωμε στὶς δυνάμεις μας. Μόνο ὅταν βρεθοῦμε ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ τείχη θὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ ἐκδικηθοῦμε. Αὐτὴ ἡ σκέψις λοιπὸν πρέπει νὰ σᾶς δίνῃ κουράγιο...

—Θὰ φανῶ γενναῖος!

—Πᾶμε λοιπόν.

—Σᾶς ἀκολουθῶ. Ἀλλὰ πρὶν φύγωμε ἂς βγάλωμε τὴ σκάλα ἀπὸ τὴ στέρνα.

—Γιατί;

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ ὁ πυργοδεσπότης ὅτι ἐδραπέτευσα, πρὸς τὸ παρὸν τούλάχιστον...

—Δὲν θὰ τὸ μάθῃ αὔριο;

—Ὄχι. Ὁ ὑπηρέτης ποὺ μοῦφερνε κάθε μέρα τὸ φαγητὸ ἄνοιγε τὸ παραθυράκι τοῦ κελλιοῦ μου μόνο κατὰ τὸ ἥμισιο καὶ δὲν μοῦ μιλοῦσε ποτέ. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ περάσουν χρόνια πολλὰ χωρὶς νὰ μάθῃ ὁ Μοντεγκιοῦ ὅτι ἔχασε τὸν αἰχμάλωτό του. Θὰ τὸ μάθῃ κάποτε, ἀλλ' ἀπὸ μένα.

—Ἔστω, ἀπήντησε ὁ Λακουζόν, τραβῶντας ἐπάνω τὴ σκάλα καὶ πηγαίνοντας νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐκεῖ ὅπου τὴν βρῆκε. Ἐμπρός, πᾶμε τώρα...

Ὁ λοχαγός, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἐγκλαντίνα καὶ τὸν ἄγνωστον ἐπροχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὴν κάμαρα ποὺ ἔβαζε σ' ἐπικοινωνία τὴν αὐλὴ τῆς Δεξαμενῆς μὲ τὸν περιφερειακὸν δρόμο τοῦ πύργου.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησε κι' ἐξετύλιξε τὸ σχοινὶ ποὺ εἶχε τυλιγμένο στὴ μέση του.

—Κύριε, εἶπε στὸν ἄγνωστον, πλησιάστε σᾶς παρακαλῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Καραϊσκάκη ζῶν ἔλεγαν...

Ἕνα πορτραῖτο παρμένο ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ζωὴ

Ὑπὸ Α. ΞΕΝΟΥ

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ τὸν ἔλεγαν. Γιώργη Καραϊσκάκη. Μὰ πέρα ἀπὸ τ' ὄνομα, ὅλα τ' ἄλλα ἦταν γιὰ λύπησι ἀπάνω του, τοῦ δύστυχου. Καὶ σουλοῦπι καὶ κατάντια, ὅλα, ὅλα. Γύριζε ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ δίχως δουλειὰ καὶ ζοῦσε ἀπὸ θελήματα, ποὺ ἔκανε στὴ χάσι καὶ στὴ φέξι. Ὕστερα, τὸν λυπόντανε καὶ στὴ γειτονειά. Κακομοίρης κι' ἄτυχος ἦταν, οὔτε σπίτι νὰ τριπώσῃ τὰ βράδυα εἶχε, οὔτε τραπέζι νὰ κάτσῃ καὶ νὰ βρῇ τὸ φαγάκι του στὸ πιάτο.

— Ἄντε, Γιώργη, πετάξου στοῦ τάδε νὰ τοῦ πῆς...

Ἤ:

— Γιώργη, πᾶς αὐτὸ τὸ σεματάκι στοῦ δεῖνα τὸ σπίτι;..

— Ἄκου λέει...

Ἦταν ἡ ἀπάντησις ποὺ συνήθιζε. Καὶ γυάλιζαν γιὰ στιγμὴ τὰ ματάκια του μέσα στὸ πλαδαρὸ χλωμὸ πρόσωπό του, γιατὶ τοῦ δίνόταν ἡ εὐκαιρία κι' αὐτουνοῦ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν κόπο του. Γιατί, ὅσο νάναι, εἶχε κι' αὐτὸς ὁ δόλιος τὸ φιλότιμό του. Νὰ τρώῃ ψωμὶ ἔτσι, ἀπὸ τὸν οἶκτο τῆς γειτονιᾶς, ἦταν κάτι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ βαστάξῃ. Δὲ θ' ἄπλωνε ποτὲ τὸ χέρι ἂν δὲν τοῦδιναν. Μακάρι νὰ πέθαινε. Ἄχ, ἂς μὴν ἦταν αὐτὸ τὸ ἄθλιο τὸ στομάχι ποὺ τὸν ἐπαίδευε σὰν ἦταν ἄδειο κι' αὐτὸς δὲ θ' ἄγγιζε ποτέ του τὸ ψωμὶ ποὺ δὲν τὸ εἶχε κερδίσει μὲ τὸν ἴδιο του τὸν ἱδρῶτα.

Μά τί νὰ πῆς; Τὸ στομάχι εἶναι στομάχι, ὅσο νάναι. Ἔπαιρνε, λοιπόν, ὅ,τι τοῦ ἔδιναν, μὰ ρωτοῦσε κιόλας:

— Δὲν ἔχετε κανένα θέλημα, καμμιὰ δουλειὰ νὰ σᾶς κάνω; Κανένα δρόμο, ὅ,τι θέλετε...

— Ὄχι, Γιώργη. Ἄμα σὲ χρειαστοῦμε...

Μὰ δὲν τὸν χρειάζονταν καὶ πολὺ συχνά. Μήπως ἦταν κι' ὁ δύστυχος ἄξιος γιὰ καμμιὰ δουλεία; Τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς σοῦ μπέρδευε καὶ σοῦ στράβωνε καὶ τὰ πιὸ ἁπλὰ πράγματα. Ζημιὰ μποροῦσε νὰ σοῦ κάνῃ, παρὰ νὰ σοῦ φέρῃ κέρδος. Δὲν ἔφταιγε, βέβαια, μὰ ποιὸ τὸ ὄφελος;

— Βρέ, Γιώργη, κρῖμα στὸ ὄνομα, τὸν πειράζανε καμμιὰ φορά. Τί ἤθελαν καὶ σοῦ τῶδιναν; Γιὰ βάρος;...

— Ἔλα ντέ, ἔλα ντέ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Γιώργης καὶ στριφογύριζε μὲ ἀμηχανία τὸν σκοῦφο του ἀνάμεσα στὰ λερὰ δάχτυλά του, δίχως νὰ σὲ κυττάζῃ στὰ μάτια...

★

Εἶχε μάθει ποιὸς ἦταν ὁ Καραϊσκάκης.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τ' ὄνομά του, δίχως νὰ ἔχῃ πάρει καμμιὰ ἀπὸ τὶς χάρες του. Πὼς σ' αὐτόν, σ' ἕναν ἄνθρωπο, χρωστοῦσε ὅλος ὁ τόπος τόσα καὶ τόσα. Κι' αὐτός, αὐτός; Αὐτὸς ἔπιανε ἄδικα τόπο ἐπάνω στὴ γῆ καὶ γινόταν βάρος στοὺς ἄλλους. Ὁ ἄλλος, ὁ συνονόματος, λέγανε, εἶχε δώσει, ἕναν καιρὸ, τὸ αἷμα του γιὰ τὸν τόπο αὐτόν. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Κι' ἀπὸ τὸ αἷμα του ποὺ χύθηκε ἐπάνω στὸ χῶμα, φύτρωσε, ἄνθισε καὶ κάρπισε ἐλεύθερο τὸ ἑλληνικὸ ὄεντρο.

Κάποτε εἶδε καὶ μιὰ φωτογραφία, παλιὰ χαλκογραφία τοῦ Καραϊσκάκη. «Γεώργιος Καραϊσκάκης, ἀρχιστράτηγος τῆς Ἑλλάδος». Δυνατό, ἀντρίκιο μοῦτρο, μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγα, αὐτὴ ποὺ φώτισε καὶ φλόγισε ἕναν ὁλόκληρο τόπο.. Γεώργιος Καραϊσκάκης ἦταν καὶ τοῦ λόγου του.. Ἄντε καὶ κα μάρωσε πλαδαρὸ χαλκοπράσινο πρόσωπο, δύο ματάκια σταχτωμένα, σὰν αὐστά, ἕνα ρεβὸ κορμί, μιὰ σταλιὰ ποδαράκια. Νὰ πῆς πὼς δὲν εἶχε καρδιά; Μὰ ποῦ καὶ σὲ ποιὸν νὰ τὴ δώσῃ; Σὲ τί μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ; Γιὰ τί καλὸ καὶ μεγάλο νὰ καρπίσῃ;

— Γιώργη μὲ λέν, θύμωνε καμμιὰ φορά, ὅταν ἔτσι γιὰ νὰ τὸν πειράξουνε, πήγαιναν νὰ τοῦ φωνάξουν μαζὶ μὲ τ' ὄνομα καὶ τὸ παράνομά του. Γιώργη σκέτο. Ἔχετε νὰ σᾶς κάνω κανένα θέλημα; Ὁ-που θέλετε πάω. Νάνε καλὰ τὰ ποδαράκια μου!...

Καὶ τὰ χτυποῦσε κιόλας σοβαρὰ - σοβαρὰ μὲ τὰ δυό του χέρια, ἐκεῖνα τὰ πόδια τὰ λιγνὰ κι' ἀσουλούπωτα ποὺ ἦσαν σὰν μικροῦ παιδιοῦ κολλημένα ἐπάνω στὸ γέρικο, κακομοίρικο κορμάκι του.

★

— Τὰ μάθατε, μᾶς λένε μιὰ μέρα στὴν πλατεια. Ὁ Γιώργης ὁ Καραϊσκάκης φαίνεται πὼς θὰ πάῃ στὰ θυμαράκια...

Κι' ἐκεῖ συνέχεια ἐμάθαμε τὰ δικά του. Ἦταν, λέει, πρωῖ - πρωῖ στὸ δρόμο, τὴν ὥρα ποὺ πηγαίνουν τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο. Ἕνα παιδάκι, ἐφτὰ - ὀχτὼ χρονῶν, μὲ τὴν ποδίτσα του καὶ τὴν τσαντούλα του, καθὼς ἐπήγαινε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο, μπερδεύτηκε ἀνάμεσα σὲ τράμ καὶ αὐτοκίνητο— τὸ ἕνα ἀνέβαινε, τὸ ἄλλο κατέβαινε — ἔχασε τὰ νερά του, ζαλίστηκε καὶ πάρτο κάτω. Τὸ αὐτοκίνητο ἐρχόταν κατοπάνω του. Οὔτε ἅγιος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ γλυτώσῃ. Μὰ τότε, ἐκεῖνη τὴν ἀναπάντεχη ὥρα, ὁ Θεὸς πῆγε καὶ ἔγινε ἕνα κοντό, ἀσουλούπωτο ἀνθρωπάκι, ποὺ ξεπετάχτηκε ἀπὸ κάπου, χύθηκε ἐπάνω στὸ ἀλαφιασμένο παιδάκι, τῶσπρωξε μὲ δύναμι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη καὶ δέχθηκε κατεπάνω του τὸ αὐτοκίνητο ποὺ κατέβαινε. Τὸ παιδὶ σώθηκε καὶ τ' ἀνθρωπάκι ἦταν ὁ κὺρ Γιώργης!

★

Τὸν εἴδαμε στὸ νοσοκομεῖο.

— Δὲν ἔχει παρὰ ὡρῶν ζωὴ μοναχά, μᾶς λένε οἱ γιατροί. Οἱ ρόδες τοῦ πήρανε καὶ τὰ δυὸ τὰ πόδια. Δὲν μποροῦμε νὰ στα ματήσωμε μὲ κανέναν τρόπο τὸ αἷμα..

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ὁ Γιώργης. Μᾶς εἶδε γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, δυὸ - τρεῖς γειτόνους ποὺ τοὺς ἔκανε συχνὰ θελήματα καὶ τοὺς τὰ μπέρδευε πολλὲς φορές.

— Ἤρθατε, ἤρθατε, νὰ μὲ δῆτε; μᾶς λέει ξεψυχισμένα.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του πῆρε ἡ θολὴ, σβυσμένη ματιά του μιὰ γυναῖκα ποὺ μὲ κόπο κρατοῦσε τὰ δάκρυά της. Καθὼς τὸν εἶδε ποὺ ἄνοιξε τὰ μάτια του, γονάτισε, λύθηκαν τὰ γόνατά της πλάϊ στὸν πληγωμένο.

— Τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μου, τοῦ ἔκανε μέσ' ἀπὸ τοὺς λυγμούς της.

Καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι τὸ λερὸ ποὺ κρεμόταν σὰν ξεβιδωμένο πλάϊ στὸ κρεββάτι καὶ τοῦ τὸ γέμισε ἀπὸ φιλιὰ καὶ δάκρυα.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του πιὸ πολὺ ὁ Γιώργης, βασάνισε τὸ μυαλό του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ, καὶ τὰ εἶδε ξανὰ καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα. Τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε γλυτώσει, τὰ πόδια ποὺ τοῦ εἶχε πάρει τὸ αὐτοκίνητο. Καὶ τότε, νὰ, ἔτσι ἀναπάντεχα, ἐβούρκωσαν καὶ τὰ δικά του τὰ μάτια. Καὶ, τὴν ἴδια στιγμὴ γύρισε ξανὰ καὶ μᾶς εἶπε:

— Ἐγώ, πάω καλιά μου.

Ὁ Γιώργης ὁ Καραϊσκάκης σᾶς ἀφήνει χαιρετισματα. Φτάνει ποὺ γλυτώσε τὸ παιδί..

Ἤθελε ἴσως νὰ πῇ κι' ἄλλα πολλά. Πὼς κάτι χρησίμευε κι' αὐτουνοῦ ἡ ζωή, νὰ ποῦμε κάτι ὠφέλησε. Μὰ δὲν τὰ εἶπε. Μόνο μᾶς ἐκύτταξε ὅλους, ἕνα γύρω, μὲ θολά, βουρκωμένα ματια. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ πιὰ ἀρχίζαν σιγὰ - σιγὰ νὰ μὴν τὸν βλέπουν ὁλότελα καθαρὰ καὶ τὰ δικά μας.

Α. ΞΕΝΟΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ μεγάλου Γκοντράν, ἡ Τζέννη, ἡ ὁποία ἐπῆγε ἐκεῖ γιατὶ τῆς ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ τῆς ἀνέθεταν κάποια δουλειὰ κεντημάτων, συναντᾶ τυχαίως τὸν Μαρσιάλ. Μεταξὺ τῶν δύο νεαρῶν ἐραστῶν ἀρχίζει μιὰ ζωηρὴ συζήτησις, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μαρσιάλ κατηγορεῖ τὴν Τζέννη ὡς ἄπιστη καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσία του τὸν ἐξέχασε καὶ δέχθηκε σπίτι της τὴν ἐπίσκεψι κάποιου κυρίου. Ἡ Τζέννη ἀγανακτεῖ γιὰ τὴν κατηγορία αὐτὴ τοῦ ὁ ἀραβωνιαστικός της τὴν βοτήριξε ἐπάνω σ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι πράγματι ἐδέχθη κάποιον ὁ ὁποῖος ὅμως τὴν ἐξηπάτησε λέγοντάς της ὅτι θὰ τῆς ἐβρισκε δουλειά. Ἐξακολουθῶντας ἡ Τζέννη πληροφορεῖ τὸν Μαρσιάλ γιὰ τὶς αἰσχρὲς προτάσεις τοῦ κυρίου ἐκείνου, τὸν ὁποῖο ἐδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶτοι τῆς ὑπεσχέθη πλούτη, κοσμήματα καὶ ἀπολαύσεις.

— Τὸν ἐδιωξα. δὲν δέχθηκα τὶς προτάσεις του καὶ ὅμως, κύριε Μαρσιάλ, ἤξερα πὼς ὁ πατέρας μου εἶχε ζοδέψει καὶ τὶς τελευταῖες του οἰκονομίες στὴν κηδεία τῆς μητέρας. ἤξερα ἀκόμη πὼς σὲ λίγες μέρες θὰ βρισκόμασταν χωρὶς στέγη, ὅπως ἤμασταν καὶ χωρὶς ψωμί. Σεῖς δὲν ξέρατε βέβαια τὴν κατάστασί μας καὶ θέλω πολὺ νὰ σᾶς ἔλεγα ἀπὸ πρὶν τὴν ἀλήθεια ἀλλὰ τότε, κύριε Μαρσιάλ, σκέφθηκα ὅτι δὲν θὰ ἦταν εὐγενικὸ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μᾶς βοηθήσετε).

17ον

»Ἡ σκέψις μου αὐτὴ μ'ἔκαμε σὰν τρελλή: νὰ ζητήσω δηλαδὴ βοήθεια ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσα, μὲ τὸν φόβο νὰ ὑποθέσῃ, πὼς τοῦ εἶχα χαρίσει τὴν ἀγάπη μου, γιὰ νὰ μὲ πληρώνῃ !.. Εὐτυχῶς ὅμως, κύριε Μαρσιάλ, ὁ Θεὸς μ' ἐλυπήθηκε ἐπὶ τέλους καὶ τώρα ἔχω τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ δουλέψω ἀρκετὰ γιὰ νὰ συντηρῶ ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου...

★

Ἡ Τζέννη σταμάτησε μὴ μπορῶντας νὰ συνεχίσῃ.

Ὁ Μαρσιάλ, εἶχε φθάσει πιὰ στὸ κατακόρυφο τῆς συγκινήσεως. Ὅ,τι εἶχε ἀκούσει τοῦ ξαναρχόταν στὴ μνήμη. Οἱ λέξεις τῆς Τζέννης τοῦ φαίνονταν ἐπιπλήξεις ποὺ ἔνοιωθε πὼς τὶς ἄξιζε. Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξέχασε τὴ μυσαρὴ κατηγορία.

Δὲν θυμόταν παρὰ τὸν ἔρωτά του, τοὺς ὅρκους, τὶς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει μὲ τὴ νέα. Τὸ μυαλό του γύρισε πίσω στὰ παληά, καὶ θυμήθηκε τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ εἶχε περάσει μὲ τὴ Τζέννη στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ φοιτητοῦ.

Θυμόταν ὅ,τι εἶχαν πῆ ἐκείνη τὴ νύχτα, ποὺ ἦταν τόσο ἀποφασιστικὴ γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Θυμόταν τὴν εὐγενικὴ στάσι τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ. Τοῦ τόσο νεαροῦ ποὺ εἶχε κιόλας τὸ αἴσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας. Τὴν ἔβλεπε ἀκόμη, ν' ἀρνῆται νὰ μοιρασθῆ μαζί του τὸ γεῦμα ποὺ εἶχε παραγγείλῃ γι' αὐτὴν, ἐνῷ ἠδυστυχῆ πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα, ὅπως τὴν ἔβλεπε νὰ μὴ δέχεται ν' ἀναπαυθῆ στὸ κρεββάτι ποὺ τῆς προσέφερε ἐνῷ τὸ σῶμα της διψοῦσε γιὰ ἀνάπαυσι...

Θυμόταν ἀκόμα, πὼς τὸ ἴδιο βράδυ, μὴ μπορῶντας πιὰ ν' ἀνθέξῃ στὴν τόση κούρασι, δὲν ἔπεσε στὸ κρεββάτι παρὰ μονάχα ὅταν τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ σεβασθῆ τὴν παρθένο καὶ δὲν θὰ τὴν παρεξηγήσῃ...

Καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα , ὅτι τόση ἀγνότης, τόσο ὡραῖα αἰσθήματα, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πέταξαν ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ ψυχὴ τῆς νεαρῆς κόρης. Ἐδάκρυσε.

—Τζέννη! Τζέννη!.. ἐφώναξε.

Καὶ στὴν ταραχὴ ποὺ τοῦ προξένησαν τὰ λόγια τῆς ἐργάτριας, τοῦ ἦλθε ἀπελπισία καὶ βγάζοντας τὸ ἀνώνυμο γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ξέσχισε νευρικὰ σὲ χίλια κομμάτια μπρὸς στὰ ἔκπληκτα μάτια τῆς Τζέννης.

Τὸ δύστυχο κορίτσι ὅμως ποὺ ἡ ἀξιοπρέπειά του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ συνεχίσῃ μιὰ συζήτησι ποὺ εἶχε διαρκέσει περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε, χαμήλωσε τὰ μάτια του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κι' ἔκαμε ν' ἀπομακρυνθῆ.

—Τζέννη, Τζέννη, ἐπανέλαβε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ Μαρσιάλ, πῶς θὰ κατορθώσω νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ ποὺ σοῦκαμα;

—Δὲν ἔβλαψε παρὰ τὴ καρδιά σου, κύριε Μαρσιάλ.

—Ναί, ἀλλὰ γιὰ νὰ διώξῃς ἀπὸ τὴν καρδιά σου ἀγάπη γιὰ ἕνα δυστυχισμένο, ποὺ δὲν θὰ παρηγορηθῆ ποτέ, ποτέ...

—Θὰ διατηρήσω εὐγνωμοσύνη γιὰ κεῖνον, χωρὶς τὸν ὁποῖον θὰ πέθαινα, ἴσως ἀπὸ τρόμο καὶ ἀνάγκη, μόνη καὶ ἐγκατελειμένη. Καὶ τὸ ξαναλέω, ὁποιαδήποτε αἰτία κι' ἂν μοῦδωσαν, καὶ μποροῦν ἀκόμα νὰ μοῦ δώσουν, τίποτε δὲν θὰ μειώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ φυλάττω στὸν εὐεργέτη μου καὶ θὰ τὴν φυλάττω σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου.

—Ὄχι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορῶ ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου, τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδιᾶς σου, τὴν ἀρετή σου. Κι' ἂν γιὰ μιὰ στιγμὴ μπόρεσα νὰ σὲ παραγνωρίσω ἂν ἡ καρδιά μου μπόρεσε γιὰ ἕνα λεπτὸ νὰ σὲ συκοφαντήσῃ, εἶναι γιατὶ σὲ νόμιζα χαμένη γιὰ μένα καὶ ἡ ἀπελπισία μου μὲ καθιστοῦσε ἄδικο! Κι' αὐτή μου ἡ ἀπελπισία τώρα ποὺ ξαναβρῆκα τὸ λογικό μου, θὰ εἶναι αἰωνία. Τζέννη, ἂν δὲν θελήσῃς νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ἂν δὲν μοῦ δώσῃς τὴ συγγνώμη ποὺ γονατιστὸς σοῦ ζητῶ...

Καὶ ὁ Μαρσιὰλ ἔκαμε νὰ γονατίσῃ. Ἡ Τζέννη ὅμως τὸν ἐμπόδισε λέγοντας:

—Κύριε Μαρσιάλ τὸ εἴπατε πρὸ ὀλίγου, ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητο μᾶς χωρίζει γιὰ πάντα. Καὶ τὸ ἐμπόδιο αὐτό, ποὺ δὲ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιήσωμε τὰ περασμένα ὄνειρά μας, δὲν προῆλθε, βλέπετε, ἐκ μέρους μου.

—Θὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα, Τζέννη, θὰ σὲ κάμω ἄλλωστε κι' ἐγὼ μὲ τὸν μεγαλύτερο ἀπὸ ἄλλοτε ποτὲ ἔρωτά μου, νὰ τὰ ξεχάσῃς...

—Ὄχι, κύριε Μαρσιάλ!

—Τί, ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ δώσετε συγγνώμη;

—Δὲν σᾶς ἐχθρεύομαι γιατὶ πιστεύσατε στὴ συκοφαντία, καὶ ὅτι ὑπήρξατε τόσο ἄδικος γιὰ μένα. Μὰ μοῦ δίνετε ὅμως πιὰ ἀφορμὴ νὰ δυσαρεστοῦμαι, ἐπιμένοντας σὲ πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν.

—Γιατί Τζέννη;

—Καὶ μ' ἐρωτᾶτε, κύριε Μαρσιάλ;

—Σᾶς ἐξορκίζω νὰ μοῦ πῆτε τὸ λόγο αὐτῆς τῆς σκληρότητος.

—Ρωτῆστε τὴ συνείδησί σας κύριε Μαρσιάλ, κι' εἶμαι βεβαία πὼς αὐτὴ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ πὼς δὲν πρέπει νὰ ξαναϊδωθοῦμε ποτέ!..

—Γιατί, Τζέννη, δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε ; Μὰ εἶναι ποτὲ δυνατὸν αὐτό, ἀφοῦ ξαναβρῆκα σὲ σένα τὸ γλυκὸ καὶ ἅγιο πλασματάκι ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσες νὰ εἶσαι....

—Ναί, εἶναι ἀλήθεια, εἶμαι πάντοτε ἡ ἐργάτρια, ὅπως ἤμουν ὅταν σᾶς πρωτοσυνήντησα. Ὑπῆρξα εἰλικρινὴς πιὰ σᾶς, κύριε Μαρσιὰλ, κι' ὅταν ἐσεῖς πρῶτος μοῦ μιλήσατε γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ γάμο, δὲν σᾶς ἔκρυψα ὅτι εἴμαστε φτωχοί...

—Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει, ἂν δὲν ἔχετε προῖκα νὰ δώσετε στὸ σύζυγό σας;

—Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ὑπερνικοῦσα τὶς δυσκολίες ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ παρουσιάσῃ ἡ οἰκογένειά μου.

—Δὲν ζητοῦσα ἄλλο ἀπὸ αὐτό.

—Ἀλλὰ τότε, κύριε Μαρσιάλ, μὲ εἴχατε βεβαιώσει πὼς δὲν ἔχετε περιουσία, σᾶς ἐνόμιζα ἁπλὸ ὑπάλληλο. Καὶ σᾶς πίστευα!

Ὁ Μαρσιὰλ σιωποῦσε.

—Τώρα καταλαβαίνετε, ὑποθέτω, συνέχισε ἡ Τζέννη πὼς δὲν ἔχω πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ ἐκπληρωθῆ ἡ ὑπόσχεσις ποὺ μοῦ εἴχατε δώσει τότε.

—Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ; φώναξε ὁ Μαρσιάλ. Δὲν εἶμαι τάχα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου; Τὸ πολὺ - πολὺ ἂν παρουσιαζόταν κανένα ἐμπόδιο, θὰ ἦταν ἐκ μέρους τῆς μητέρας μου ἴσως. Τὴν εἶδες ὅμως, Τζέννη, ξέρεις ὅτι δέχτηκε νὰ μὲ συνοδεύσῃ σπίτι σας γιὰ νὰ ζητήσῃ μόνη της τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα μου.

Ἡ ἐργάτρια φαινόταν ταραγμένη. Ἦταν φανερὸ πὼς κάποια ἐσωτερικὴ πάλη γινόταν μέσα της κι' ἀναστενάζοντας βαθειά:

—Κύριε Μαρσιάλ, εἴπε, ἀπαλλάξτε με ἀπὸ τὴ θλῖψι νὰ σᾶς πῶ ἐκεῖνο ποὺ ἤδη μαντεύσατε. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ; Δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ παντρευτοῦμε πιὰ νὰ παντρευτοῦμε γάμο ποὺ γιὰ σᾶς θὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζουν «νεανικὴ τρέλλα» καὶ γιὰ μένα θάμοιαζε σὰν «συμφέρον».

—Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν σκέπτεσαι τί λὲς τώρα, Τζέννη!

—Σκέπτομαι, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, κύριε Μαρσιάλ. Σκέπτομαι δηλαδὴ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψετε στὴν οἰκογένειά σας, στοὺς φίλους σας, ποὺ θὰ σᾶς κοροϊδεύουν ἂν κάμετε τέτοιο γάμο... Γιατί, ξέρετε τί θὰ πῆ ὁ κόσμος σας, κύριε Μαρσιάλ; Θὰ πῆ ὅτι παντρευθήκατε τὴν... ἐρωμένη σας!

—Ὦ! τί λέξι προφέρατε!

—Ἀκοῦστε, κύριε Μαρσιάλ, πρέπει νὰ μὲ ξεχάσετε. Ναί, ξεχάστε με, θὰ εἶναι ἐκ μέρους σας πρᾶξις εὐγενικὴ καὶ ἔντιμη σὲ μιὰ δυστυχισμένη ὑπαρξι ὅπως ἐγώ, ἂν δὲν εἴχατε γιὰ μένα ἁπλῆ συμπάθεια. Ἂν ὅμως, ὅπως τὸ βεβαιώνετε, μ' ἀγαπᾶτε εἰλικρινά, τότε εἶναι πιὰ καθῆκον σας νὰ μὲ ξεχάσετε γιὰ νὰ μὴ μετανοιώσετε ἀργότερα. Ὅσο γιὰ μένα σας εἶπα ποιὸ εἶναι τὸ καθῆκον μου καὶ θὰ τὸ ἐκτελέσω μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια ὅσο κι' ἂν μοῦ κοστίζῃ, ὅσο κι' ἂν ὑποφέρω γι' αὐτό...

»Ἀλλά, πρόσθεσε στενάζοντας, ὅταν θὰ παύσω πιὰ νὰ ἔχω τὴν παραμικρότερη ἐλπίδα, ὅταν σᾶς δώσω τὸ λόγο σας πίσω, θᾶχω τοὐλάχιστον τὸ δικαίωμα νὰ θυμοῦμαι...

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ...

Μ' ὅλη ὅμως τὴν ἐπιμονὴ τῆς νέας στὴ διακοπὴ τῶν σχέσεών τους, ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ καταλάβῃ κανείς, ὅταν ἄκουγε τὴν ὅλο συγκίνησι φωνὴ τῆς ποὺ ἔτρεμε, ὅτι ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη ἔρωτα πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ ἀγαποῦσε ἀκόμα.

Αὐτὸ τὸ διέκρινε ἄλλωστε κι' ὁ Μαρσιὰλ ποὺ ἐπέμενε τώρα περισσότερο στὶς παρακλήσεις του.

—Δεσποινὶς Τζέννη, εἶπε, ἔσφαλα βέβαια ἀπέναντί σας, ἀλλὰ βλέπετε καλὰ ὅτι ὅλα ὀφείλονται στὴ ζήλεια ποὺ μίλησε μέσα μου. Καὶ ἡ ζήλεια αὐτὴ πρέπει νὰ σᾶς δείξῃ πόσο σᾶς ἀγαποῦσα καὶ πόσο σᾶς ἀγαπῶ καὶ τώρα ἀκόμα. Σᾶς ἐνόμιζα χαμένη γιὰ μένα.

—Κι' αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, κύριε Μαρσιάλ.

—Δὲν θέλω νὰ πιστέψω σὲ χωρισμὸ ποὺ θὰ μ'ἔκαμε δυστυχισμένο γιὰ πάντα...

—Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι, κύριε Μαρσιάλ. Κι' ἔπειτα ποιὸς σᾶς λέγει ὅτι δὲν θὰ ὑποφέρω κι' ἐγὼ ὅσο καὶ σεῖς;

Ὁ Μαρσιὰλ νόμισε πὼς μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη. Εἶχε γελασθῆ βλέποντας τὴ γαλήνη τῆς νέας καὶ δὲν νόμιζε πὼς ἡ ἀπόφασίς της ἦταν ἀμετάκλητη.

Γρήγορα ὅμως ἡ Τζέννη τοῦ ἀφήρεσε καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτή.

—Ὅσο κι' ἂν πρόκειται νὰ ὑποφέρω ὅμως, ποτὲ, κύριε Μαρσιάλ, δὲν θ' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασί μου.

—Κι' αὐτὴ εἶναι ὁ αἰώνιος ἀποχωρισμός;

—Ναί, κύριε Μαρσιάλ...

Ἡ νέα χαμήλωσε τὴ φωνή της ποὺ πνιγόταν ἀπὸ λυγμοὺς.

—Ἄχ, πιστεύστε το, μοῦ κοστίζει τόσο νὰ σᾶς λυπήσω, πρόσθεσε.

—Δὲν λέτε καλύτερα ὅτι μ' ἀπελπίζετε;

—Ἀλλὰ κι' ὅταν τὸ σκεφθῆτε καλά, κύριε Μαρσιάλ, ὅταν ἐξετάσετε καλύτερα τὴν καρδιά σας, τὴ συνείδησί σας, τότε θὰ δῆτε ὅτι ἡ ἀπόφασις ποὺ παίρνω, μοῦ ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν κρίσι. Μὴν ἐπιμένετε, λοιπόν, πιά, ἀφοῦ βλέπετε ὅτι τὸ πῆρα ἀπόφασι. Κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Ἔπειτα, σεῖς ὁ ἴδιος εἴπατε, κύριε Μαρσιάλ, ὅτι παρ' ὀλίγο νὰ κάμετε σφάλμα, ἴσως δὲ καὶ κακὴ πρᾶξι καὶ εἶναι εὐτύχημα τὸ ὅτι ἡ τύχη ἀνέλαβε νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ πολλὲς μελλοντικὲς θλίψεις καὶ τύψεις συνειδήσεως. Διότι, πρόσθεσε ἡ νέα μὲ ζωηρότερο τώρα τόνο, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ τύχη ποὺ σᾶς ὡδήγησε ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν κατοικία ποὺ δὲν φανταζόμουνα ποτὲ ὅτι θὰ σᾶς συνάντοῦσα, ὅπως καὶ δὲν πίστευα ὅτι θ' ἀναγκαζόμουνα νὰ ξανάρθω ποτὲ ἐγὼ ἡ ἴδια.

—Ξαναήλθατε, λοιπόν, ἐδῶ; ρώτησε ὁ Μαρσιὰλ μὲ ζωηρὴ ἀνησυχία.

—Ναί!

—Πότε, καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Ἡ ἐργάτρια τοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια πὼς εἶχε συνοδεύσει τὴ Λεύκη ντ' Ὠμόν, μιὰ μέρα ποὺ εἶχε ὁδηγήσει αὐτὴ τὸν πατέρα της στὸ ἐργαστήριο τῆς κυρίας Μπεστὲλ γιὰ νὰ διαλέξουν κεντήματα.

—Δὲν ἤξερα τότε, κύριε Μαρσιάλ, ὅπως καὶ σήμερα δὲν ξέρω ποιὲς φιλικὲς ἢ συγγενικὲς ἴσως σχέσεις σᾶς συνδέουν μὲ τὸν οἰκοδεσπότη τοῦ μεγάρου αὐτοῦ.

Ὁ Μαρσιὰλ ἐπιθυμοῦσε πολὺ τώρα ν' ἀλλάξῃ συζήτησι.

Ἡ Τζέννη ὅμως εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ πιὰ γιὰ νὰ σταθῆ τώρα. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ποὺ εἶχε ὑποστῆ, ἤθελε κι' αὐτὴ τώρα νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε καὶ στὸν ὁποῖο ἄλλοτε εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη.

—Κύριε Μαρσιάλ, ἐπανέλαβε σὲ ζωηρότερο τόνο, ἐλπίζω νὰ μὴν ἀρνηθῆτε ὅτι συνηθίζετε νὰ ἐπισκέπτεσθε τὰ πρόσωπα ποὺ κατοικοῦν ἐδῶ μέσα. Τὸ βλέπω ἄλλωστε ἀπὸ τὴν περιβολή σας ποὺ δὲν δείχνει ὅτι εἴσθε ἁπλὸς ὑπαλληλίσκος ὅπως μοῦ παραστήσατε τὸν ἑαυτό σας στὶς ἀρχὲς τῶν σχέσεών μας. Δὲν ἀπαντᾶτε, βλέπω, κύριε Μαρσιάλ, καὶ δὲν μπορεῖτε φυσικὰ ν' ἀπαντήσετε τίποτε, γιατὶ λέω τὴν ἀλήθεια...

Καὶ καθὼς ὁ νέος ἤξερε καὶ τώρα δὲν βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ:

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ ἐργάτρια μὲ τόνο φωνῆς ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ. λοιπὸν μοῦ κρύψατε τὴν ἀλήθεια γιὰ λόγους ποὺ διστάζω νὰ χαρακτηρίσω, φοβοῦμαι, ἡ τιμιότης...

—Σᾶς ἀγαποῦσα τρελλά, Τζέννη!

—Καὶ θελήσατε νὰ ἐπιτύχετε ἀπὸ μένα συγκατάθεσι ἀναξία γιὰ σᾶς ποὺ τόσο ἀγαποῦσα, καὶ γιὰ μένα ποὺ λέγατε ὅτι σέβεσθε; Ἐπιτρέψτε μου, ὅμως, κύριε Μαρσιάλ, νὰ μὴ συνεχίσω συζήτησι ποὺ δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ ἀξία, ἀφοῦ ἔχω πάρει ἤδη τὴν ἀπόφασί μου... Δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω, ὑπομένω τὴν τύχη μου.

—Τζέννη, φώναξε ἐκεῖνος προχωρῶντας κατὰ ἕνα βῆμα γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴ νέα, ἂν ἀποφασίσατε νὰ πάρετε πίσω τὴν καρδιά σας ποὺ κάποτε μοῦ δώσατε, δὲν μπορῶ, τὸ νοιώθω, ὅ,τι κι' ἂν κάμω, νὰ μεταβάλω τὴν ἀπόφασί σας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ συζητοῦμε ἐδῶ, ἐξήντλησα ὅλα μου τὰ ἐπιχειρήματα. Ὅλα ὅμως συνετρίβησαν ἐπάνω στὴν ἀντίστασι ποὺ πρὸ ὀλίγου χαρακτηρίσατε ὡς ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησι. Ἂν ὅμως ὀχυρώνεσθε πίσω ἀπὸ τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχετε νὰ διαθέσετε τὸ χέρι σας καὶ τὴν καρδιά σας, ἔχω κι' ἐγὼ ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ ἐκτελέσω τὸ καθῆκον μου ὡς τιμίου ἀνθρώπου. Ναί, Τζέννη, δὲν γελασθήκατε ὅταν λέγατε

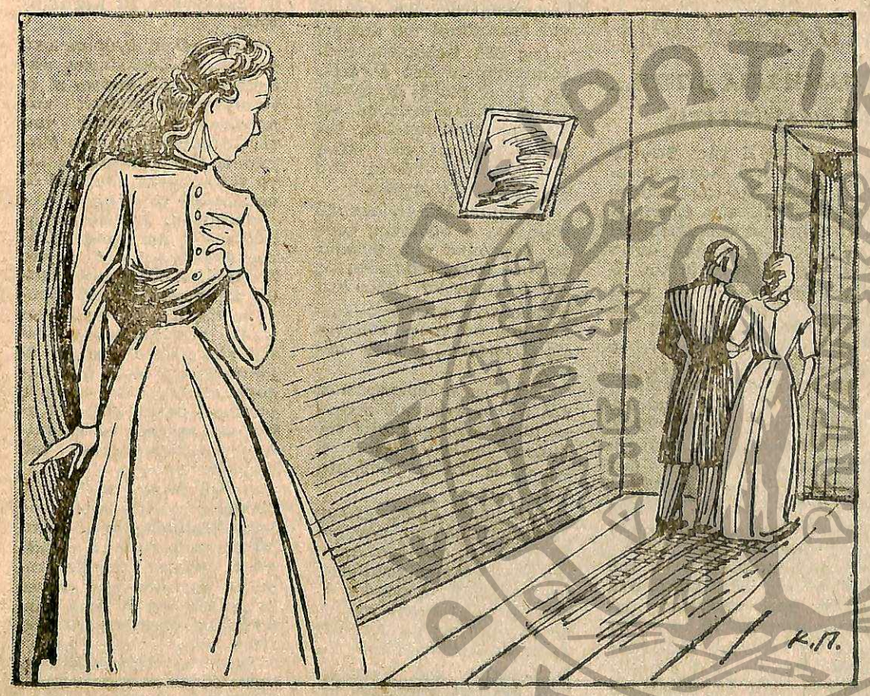

Καὶ ἡ Λευκὴ, περνῶντας τὸ μπράτσο της κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Μαρσιὰλ τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἐνῷ ἡ Τζέννη...

ἀπὸ μέσα σας πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶμαι ἁπλὸς ὑπάλληλος... Κατέχω πράγματι ζηλευτὴ κοινωνικὴ θέσι: εἶμαι δικαστής!

Ἡ Τζέννη, παρ' ὀλίγο ν' ἄφηνε φωνὴ ἐκπλήξεως, γρήγορα ὅμως θυμήθηκε πὼς μποροῦσαν νὰ τὴν ἄκουγαν ἂν ὑψωνε τὴ φωνή της καὶ κατέστειλε τὴ συγκίνησι ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά της.

Χαμήλωσε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα ποὺ ἦσαν ἕτοιμα νὰ τρέξουν καὶ ποὺ ἕνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀδύνατο νὰ τὰ συγκρατήσῃ:

—Θεέ μου! ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη σὰν γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν Παντοδύναμο μάρτυρα τοῦ ἠθικοῦ της πόνου.

—Θεέ μου, ἐπανέλαβε, τὸ ὁμολογεῖ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀντήχησαν στ' αὐτιὰ τοῦ Μαρσιὰλ σὰν ὀδυνηρὴ μομφή.

—Τζέννη, εἶπε, προσπαθῶντας νὰ πιάσῃ μέσα στὰ χέρια του τοῦ τρεμαν τὰ χέρια τῆς ἐργάτριας, τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ κοινωνική μου θέσις; Σᾶς τὴν ἔκρυψα ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ γιὰ τὶ δὲν ἤθελα νὰ ὑποθέσετε ὅτι εἶχα ἄλλη ἐλπίδα ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς δώσω νόμιμα τ' ὄνομά μου. Μὴ σὲ θαμπώνῃ ὁ τίτλος. Εἶμαι δικαστής, δὲν ἔχω ὅμως καμμιὰ περιουσία. Τὸ ὄνομά μου εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κληροδότησε ἕνας τίμιος βιοπαλαιστής. Ἐὰν κατορθώσω μιὰ μέρα νὰ ξεχωρίζω στὴν ὑψηλὴ κοινωνικὴ τάξι καὶ νὰ τὸ δοξάσω μὲ τὴν προσωπική μου ἐργασία, θὰ ἤμουν ὑπερήφανος, Τζέννη, νὰ σ' ἔβλεπα νὰ τὸ φέρνῃς καὶ σύ...

Συγκινημένη ἡ ἐργάτρια χαμήλωσε τὰ βλέμματα κοκκινίζοντας.

—Ἄ! νοιώθω καλά, συνέχισε ὁ Μαρσιάλ, πὼς ἡ ἐμπιστοσύνη σας ἐπανέρχεται. Τὴν μαντεύω ἀπὸ τὴν συγκίνησι ποὺ διαβάζω στὸ πρόσωπό σας. Ἔ, λοιπόν, ξεχάστε ὅτι ὑπῆξα ἀρκετὰ ἀδύνατος ὥστε νὰ δεχθῶ καὶ νὰ πιστέψω πρὸς στιγμὴ, συκοφαντίες, ποὺ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος κἂν νὰ τὶς ὑπογράψουν...

Ἕνας ἐλαφρὸς κρότος πόρτας ποὺ ἄνοιγε, διέκοψε τὸν Μαρσιὰλ ποὺ δὲν πρόλαβε κἂν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἐργάτρια καὶ νὰ συνέλθῃ. Ἐκείνη πάλι, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της, κάθησε σ' ἕνα κάθισμα ποὺ βρέθηκε κοντά της.

ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΡΟΧΩΡΕΙ...

Ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν, ποὺ παρηκολούθησε κρυμμένη ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ τοὺς δύο νέους, κρίνοντας πὼς ἔπρεπε νὰ τερματίσῃ τὴ συζήτησι αὐτὴ ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ ἐπιφέρῃ λύσι τελείως διαφορετικὴ ἀπ' ἐκείνην ποὺ ἐπιθυμοῦσε, ἄνοιξε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα τοῦ μπουντουὰρ της καὶ, παραμερίζοντας τὸ παραπέτασμα, ἐμφανίσθηκε ξαφνικὰ μπρὸς στοὺς δυὸ νέους ποὺ μόλις πρόλαβαν νὰ συνέλθουν.

Ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν ὅμως, ἤξερε νὰ ὑποδυθῇ πολὺ καλὰ τὸν ρόλο ποὺ διάλεγε. Ὄχι μόνο κατώρθωσε νὰ παρουσιασθῇ μὲ πρόσωπο ποὺ δὲν ἄφηνε τίποτε νὰ φανῇ ἀπὸ τὰ βρωμερὰ αἰσθήματα ποὺ φούσκωναν μέσα της, ἀλλὰ καὶ χαμογέλασε μὲ προσποιητὴ καλωσύνη στὴν ἐργάτρια ποὺ εἶχε σηκωθῆ στὴν εἴσοδό της.

Ἔπειτα ἔδωσε τὰ δυό της χέρια στὸν Μαρσιάλ, ὅπως κάμει κανεὶς σ' ἕνα πολὺ οἰκεῖον.

—Ἐδῶ εἶσθε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου ἀνακριτά; τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ χαμόγελο.

Κι' ἀλλάζοντας ἀμέσως τόνο:

—Ὁ πατέρας σᾶς περιμένει στὸ δωμάτιό του, πρόσθεσε. Σᾶς φέρετε, βλέπετε, πάντοτε σὰν χαϊδεμένο παιδί... Ἀνεβῆτε λοιπὸν γρήγορα νὰ τὸν βρῆτε, γιατὶ θἄχει βέβαια, πολὺ σπουδαῖα πράγματα νὰ σᾶς ἀνακοινώσῃ.

Κατάπληκτος ὁ δύστυχος Μαρσιὰλ ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ διαχυτικότητα, ποὺ τόσο τὸν ἐξέθετε στὰ μάτια τῆς Τζέννης, δὲν ἤξερε πιὰ πῶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι ποὺ ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν ἐπέμενε νὰ τὴν καταστήσῃ ἀπολύτως δυσχερῆ.

Θὰ ἤθελε πολὺ, μὲ μιὰ λέξι μ' ἕνα νεῦμα νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησι στὴ Τζέννη, ποὺ κύτταζε σὰν ἀπολιθωμένη, ἡ κόρη ὅμως τοῦ Γκοντρὰν εἶχε διαρκῶς τὰ μάτια της προσηλωμένα ἐπάνω του, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν τῆς διαφύγῃ καὶ ἡ παραμικρότερη κίνησις ἢ νεῦμα.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, τὸ τρομερὸ κορίτσι πέρασε τὸ μπράτσο του κάτω ἀπὸ τοῦ Μαρσιάλ, γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΟΤΑΝ Η ΣΚΙΑ ΑΓΓΙΖΗ... ΤΟ «ΜΑΡΚΟΥΤΣΙ»

ΣΕΙΧΗΣ τῆς Βαγδάτης, καὶ κατὰ συνέπειαν Χαλίφης ὅλου τοῦ Ἰσλάμ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ τρομερὸς καὶ ἰσχυρὸς Σουλεϋμὰν ἴμπντ Μεχμέτ. Ἡ ἐξουσία του ἁπλωνόταν ἐπάνω στὴ μισὴ σχεδὸν ὑδρόγειο. Ἀπὸ τὸ Μάγρεμπ ὡς τὸ Σὶντ κι' ἀπὸ τὴ Ὑεμένη ὡς τὴν Ἀρμενία, ὅλοι οἱ πιστοὶ τὸν ὑπήκουαν καὶ τὸν ἐσέβονταν, σὰν ἀπόγονο τοῦ μεγάλου Προφήτου Μωάμεθ.

Ὁ ἔνδοξος, λοιπόν, αὐτὸς Σουλτάνος, εἶχε ἕνα ὄνειρο. Ἤθελε ἡ βασιλεία του ν' ἀφήσῃ ἐποχὴ στὴν Ἱστορία καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρας καὶ οἱ κλίσεις του δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν κάτι καλό, σκέφθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἰδανικό του καὶ νὰ καταστῇ διάσημος στὴν Ἱστορία μὲ τὴν σκληρότητα καὶ βαρβαρότητά του.

Ἔβρισκε πὼς τὰ βασανιστήρια, ποὺ εἶχαν γίνει ὡς τότε στὸ Χαλιφᾶτο του, καὶ ποὺ ἐδιάβαζε στὴν ἱστορία τῆς πατρίδος του, δὲν ἦσαν ὅσο ἔπρεπε βάρβαρα καὶ ἀπάνθρωπα καὶ γι' αὐτὸ στεναχωριόταν φοβερά.

Οἱ αὐλικοί του, μὲ ὅλες τὶς κολακεῖες καὶ τοὺς ἀστεϊσμούς τους, ποτ δὲν κατάφεραν νὰ φέρουν ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη τοῦ αὐθέντου τους. Εἰς μάτην κρεμάσθηκαν 600 μαῦροι γιὰ δασκέδασί του καὶ ματαίως 350 Βεδουΐνοι τσαλαπατήθηκαν ἀπὸ ἐλέφαντες. Τὸ ἄγριο βλέμμα τοῦ Χαλίφη ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῇ τὴν θηριώδη ἔκφρασί του καὶ τὰ χείλη του νὰ μὴ συσπῶνται στὸ παραμικρὸ χαμόγελο.

Οἱ δημιοι ἔλεγαν μεταξύ τους, ὅτι ὁ αὐθέντης τους θὰ βαρέθηκε πιά, ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες σκληρότητες καὶ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μήπως εἶχε φτάσει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ τοὺς ἔδιωχνε ὡς ἄχρηστους πιὰ σ' αὐτόν.

Ὡστόσο, ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀγριότης τοῦ σατράπη μεγάλωνε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ παρέρχεται ὅμως καὶ ἡ δυσθυμία του.

Μιὰ μέρα, ὅμως, χτύπησε τὸ μέτωπό του, σὰν νὰ βρῆκε κάτι, καὶ ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο — χαμόγελο πάντως αὐτὴ τὴ φορὰ — ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του, ἀπὸ μεγάλη χαρά. Ἀμέσως ὁ Μέγας Βεζύρης, πρὸς παηγυρισμὸν τοῦ χαμόγελου ἐκείνου, ἀπέλυσε πενῆντα μαύρους, ποὺ ἐκρατοῦντο στὶς φυλακὲς τῶν ἀνακτόρων του.

Ὁ Χαλίφης διέταξε τότε νὰ τὸν ντύσουν καὶ βγῆκε πεζῇ στοὺς δρόμους τῆς πόλεώς του, συνοδευόμενος μόνον ἀπὸ δυὸ πελώριους Ἀβησσυνοὺς μαύρους σκλάβους, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν σὲ εὐλαβῆ πάντοτε ἀπόστασι, κρατῶντας τὸ γιαταγάνι στὸ χέρι.

Ὁ Σουλεϋμὰν προχωροῦσε σιωπηλὸς ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

Οἱ ὑπήκοοί του προσπερνοῦσαν χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίζουν, γιατὶ δὲν τὸν εἶχαν ὄῃ ποτέ. Ὡστόσο, δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπερήφανου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου περιπατητοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Χαλίφης ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλό του στοὺς σκλάβους του ἕναν διαβάτη, ἔπειτα δεύτερον καὶ ἔπειτα τρίτον, οἱ δὲ σκλάβοι, τρέχοντας, τοὺς ἔπιαναν καὶ τοὺς ἔκοβαν τὸ κεφάλι. Ἐπὶ τέλους, περὶ τοὺς ἑκατὸ φιλήσυχοι διαβάτες εἶχαν πληρώσει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τὰ ἔξοδα τοῦ περιπάτου τοῦ περιβοήτου σατράπη.

Οἱ δυὸ σκλάβοι ἄρχισαν πιὰ νὰ κουράζωνται, παρ' ὅλη τὴν ἡράκλειο δύναμί τους. Ἔκαμαν μάλιστα τὴν παρατήρησι, χωρὶς φυσικὰ νὰ τολμήσουν καὶ νὰ τὴν ἐκφράσουν, ὅτι ὁ κύριός τους, μόνον ἐκείνων τῶν διαβατῶν ποὺ ἐβάδιζαν πρὸς τ' ἀριστερά, τοὺς διέτασσε νὰ κόβουν τὰ κεφάλια τους.

Ὅταν τέλος ἐγύρισε στὸ παλάτι, ὁ Σουλεϋμὰν, κάθησε νωχελῶς ἐπάνω σ' ἕνα ὁλόχρυσο ντιβάνι καὶ προσεκάλεσε κοντά του τὸν Ἱστοριογράφο του Μαχμούτ. Καπνίζοντας σὲ λίγο τὸν ναργιλέ του, τοῦ ὑπηγόρευσε τὰ ἑξῆς:

«Σήμερα, ἐνδεκάτην ἡμέραν τῆς δευτέρας σελήνης τοῦ ἔαρος, ὁ μέγας Χαλίφης Σουλεϋμάν, ἔκαμε περίπατο στοὺς δρόμους τῆς Βαγδάτης. Ἔκοψε τὰ κεφάλια ὅλων ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ ἔφθανε καὶ ἄγγιζε ὁπουδήποτε στὸ ἱερό του σῶμα, γιατὶ τὸ ρητὸν λέει: «Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ἰσχυρὸ υἱὸ τοῦ Προφήτου».

— Καὶ τώρα, συνέχισε ὁ Χαλίφης ἀπευθυνόμενος στὸν Μαχμούτ, πήγαινε καὶ σὺ νὰ σοῦ πάρουν τὸ κεφάλι, ἐπειδὴ δὲν παρετήρησες ὅτι ἐκεῖ ποὺ πῆγες κι' ἐκάθησες, ἡ σκιά σου ἄγγιξε τὸ «μαρκοῦτσι» τοῦ ναργιλέ μου.

Καὶ ἀτάραχος ὁ Σουλεϋμὰν ἐξηκολούθησε νὰ ρουφᾷ τὸν ναργιλέ του...

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ τρεῖς σύζυγοι τῆς Λουκρητίας Βοργία

ΚΑΜΜΙΑ γυναῖκα τῆς ἱστορίας δὲν ἐπροκάλεσε ποτὲ τόσες συζητήσεις καὶ ἀντιγνωμίες, ὅσο ἡ Λουκρητία Βοργία. Οἱ ἱστορικοί, προκειμένου νὰ τὴν κρίνουν, ἐχωρίστηκαν σὲ δύο στρατόπεδα: οἱ μὲν δοκιμάζοιν γι' αὐτὴν βαθύτατον θαυμασμὸ καὶ οἱ δὲ τὴν μεταχειρίζονται μὲ περιφρόνησι.

Καὶ ἐνῷ οἱ πρῶτοι εἶναι πρόθυμοι ν' ἀποδείξουν ὅτι ὅλες οἱ κακὲς πράξεις της ὀφείλοντο στὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα της, τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου ΣΤ' καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Καίσαρος Βοργία, οἱ ἄλλοι τὴν κατηδικάζουν ἀμείλικτα, ρίχνοντας ἄπλετο φῶς σὲ ὅλα τὰ σκανδαλώδη παρασκήνια τῆς ἰδιωτικῆς της ζωῆς.

ΝΥΦΗ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΩΝ

ΜΙΑ ψύχραιμη ἀνασκόπησι τῶν γεγονότων, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ χωρίσωμε τὴ ζωή τῆς Λουκρητίας σὲ δύο περιόδους. Κατὰ τὴν πρώτη ἔγιναν οἱ δύο γάμοι της, μὲ τὸν Τζιοβάννι Σφόρτσα καὶ τὸν Ἀλφόνσο τῆς Ἀραγῶνος. Στὴν δευτέρα περίοδο ἀνήκει ὁ τρίτος γάμος της μὲ τὸν Ἀλφόνσο ντ' Ἔστε, ποὺ σημειώνει μιὰν ἀποφασιστικὴ καμπὴ στὴ ζωὴ τῆς ὡραιοτάτης αὐτῆς γυναίκας.

Ἡ Λουκρητία Βοργία γεννήθηκε στὴ Ρώμη, στὶς 18 Ἀπριλίου 1480 ἀπὸ τὸν Ροδρίγο Βοργία, (ποὺ ἔγινε κατόπιν Πάπας μὲ τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος ΣΤ') καὶ ἀπὸ τὴν Βανότζα, μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρῶν ἠθῶν ποὺ ἄλλαζε τοὺς ἄνδρες μὲ τὸ τίποτε.

Σὲ ἡλικία δώδεκα χρονῶν ἡ Λουκρητία ἦταν πάρα πολὺ ὄμορφη, ξανθή, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ μὲ χρυσᾶ μαλλιὰ ποὺ τῆς κατέβαιναν κυματιστὰ ὡς τὰ πόδια. Καὶ ἦταν τόσο γοητευτική, ποὺ ἀμέσως ὁ πατέρας της ἐσκέφθηκε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν πολιτικῶν του σκοπῶν. Τὴν ἐπάντρεψε, λοιπόν, μὲ τὸν Τζιοβάννι Σφόρτσα, ἄρχοντα τοῦ Πέζαρο.

Οἱ γάμοι ἔγιναν στὸ Βατικανό, στὶς 13 Ἰουνίου τοῦ 1492 μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπισημότητα. Ὅλοι ἐφαίνονταν εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτὸν τὸν γάμο, καὶ πρὸ παντὸς ἡ νεαρώτατη νύφη. Γρήγορα ὅμως ἐξύπνησε μέσα της μιὰ βαθυτάτη νοσταλγία γιὰ τὴ Ρώμη. Τὸ μέγαρο τοῦ Μπελβεντέρε ποὺ τὴν ἐφιλοξενοῦσε μὲ τόσην ἄνεσι στὸ Πέζαρο, τῆς ἐφάνηκε φυλακὴ καὶ τὸ ἐγκατέλειψε ἀφοῦ ἔμεινε ἐκεῖ τρία χρόνια.

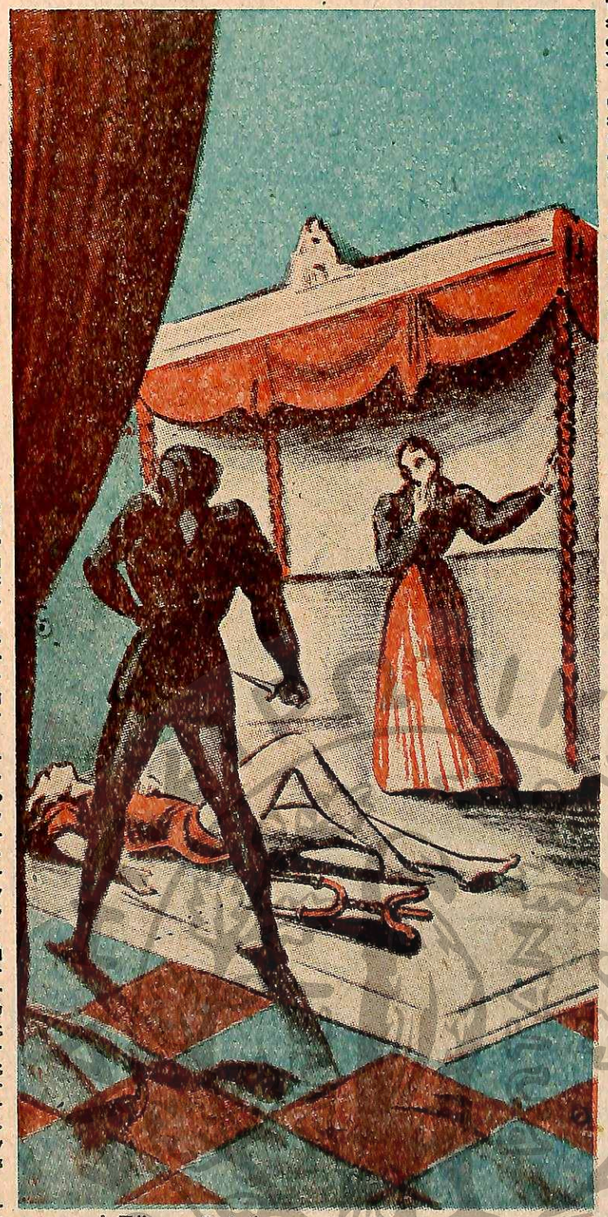

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ τὴν ἐποχὴ ὁ Κάρολος Η' ἐκατέβαινε πρὸς τὴν Ἰταλία καὶ οἱ Βοργίαι γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν, ἐπροσπάθησαν νὰ συγγενέψουν μὲ τοὺς βασιλεῖς τῆς Νεαπόλεως. Καὶ δὲν βρῆκαν καλύτερο μέσον ἀπὸ τὸ νὰ ξαναπαντρέψουν τὴν Λουκρητία.

Ἡ νέα ἦταν τότε δεκαπέντε χρόνων καὶ ἡ ὀμορφιά της ἔμοιαζε μὲ μπουμπούκι ποὺ μόλις τότε ἄνοιγε. Ὑπῆρχε, βέβαια, τὸ ἐμπόδιο τοῦ ἀνδρός της, ποὺ ἔζοῦσε ἀκόμα, ἀλλὰ ποιὸς τολμοῦσε ν' ἀντισταθῇ στὰ σχέδια τοῦ Ἀλεξάνδρου ΣΤ';

Ἔτσι ὁ πρῶτος γάμος ἀκυρώθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Πάπα. Καὶ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Λουκρητία ἔμεινε κλεισμένη σ' ἕνα μοναστήρι, δῆθεν γιὰ νὰ ἐξαγνισθῇ.

Ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἀραγῶνος, νόθος υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ἔφθασε στὴ Ρώμη γιὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν νεαρὰ Βοργία, καὶ οἱ ἱστορικοὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἦταν ὁ ὡραιότερος ἔφηβος τῆς ἐποχῆς του, ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ κομψότερος ἀπ' ὅσους ἐφάνηκαν ποτὲ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς Ρώμης.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὰ πολιτικὰ σχέδια τοῦ Βοργία βρέθηκαν σύμφωνα μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς Λουκρητίας.

Γιατί, μόλις συναντήθηκαν, οἱ δύο νέοι ἀγαπήθηκαν ἀμέσως, ἀφοῦ μάλιστα εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία καὶ τὰ ἴδια γοῦστα.

Ἡ λαμπρότης τοῦ δευτέρου αὐτοῦ γάμου ἐξεπέρασε κατὰ πολὺ τὴν πολυτέλεια καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ πρώτου. Μέσα στὸ πλαίσιο τῆς Ἀναγεννήσεως, ἡ Λουκρητία φαινόταν σὰν ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό, μεμυημένο σὲ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς, μὲ τεραστία μόρφωσι, καταπληκτικὴ γλωσσομάθεια καὶ ἐξαιρετικὴν ἀγάπη στὴν ποίησι καὶ τὴν μουσική.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Ἡ εὐχη ὅμως τῆς Λουκρητίας ἦταν ἀδιάσπαστα δεμένη μὲ τὴν παπικὴ πολιτική. Ἔτσι, ὅταν ὁ Καῖσαρ Βοργίας ἔκαμε συμμαχία μὲ τοὺς Γάλλους, τὸ βάρος τῆς συμμαχίας αὐτῆς ἔπεσε ἐπάνω στὴν εὐτυχία τῆς Λουκρητίας καὶ τὴν κατέστρεψε.

Πραγματικά, ὁ Καῖσαρ, ποὺ τὸν ἔλεγαν καὶ Βαλεντῖνο, ἐσκέφθηκε ἀμέσως νὰ θυσιάσῃ τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς του, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχώνευαν καθόλου οἱ νέοι του σύμμαχοι.

Ὁ νεαρὸς Ἀλφόνσος τῆς Ἀραγῶνος ἔφυγε τότε κρυφὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη, γιὰ νὰ σωθῇ. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ μείνῃ γιὰ πολὺν καιρὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα; Ὁ θάνατος ἦταν γι' αὐτὸν πολὺ προτιμότερος ἀπὸ τὸν ξενιτεμὸ χωρισμὸ ἀπὸ τὴν Λουκρητία.

Ἔτσι, μιὰ μέρα, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ κοντὰ της κρυφά, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὸν θάνατο.

Ἀλλὰ ὁ Βαλεντῖνο ἐπαραφύλαγε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Μιὰ ἐνέδρα ἐπερίμενε τὸν ἐρωτευμένο σύζυγο. Μερικοὶ μισθοφόροι τοῦ Καίσαρος, ποὺ εἶχαν τὴν ἐντολὴ νὰ τὸν σκοτώσουν, τοῦ ἐπετέθησαν μόλις μπῆκε στὸ παλάτι.

Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν νύχτα καὶ ὁ Ἀλφόνσος κατώρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Θὰ μποροῦσε θαυμάσια ν' ἀποκαμουνθῇ, νὰ γλυτώσῃ, ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ ζωή του. Ἀλλὰ ἡ σκέψις ὅτι βρισκόταν τόσο σιμὰ στὴν ἀγαπημένη του Λουκρητία δὲν τὸν ἄφηνε νὰ φύγῃ χωρὶς τούλάχιστον νὰ τὴν ἰδῇ γιὰ τελευταία φορά. Καί, μπαίνοντας ἀπὸ μιὰ ἄλλη πορτούλα, ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ διαμερίσματά της.

Ἐτρόμαξε ἡ Λουκρητία ποὺ τὸν εἶδε καὶ εἰδοποίησε τὸν ἀδελφό της ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ὁ Ἀλφόνσος ἤρθε νὰ ἐκδικηθῇ, ἢ ὁ Καῖσαρ ἔμαθε τὴν ἀφιξί του στὸ παλάτι κι' ἔσπευσε ἀπρόσκλητος στὰ διαμερίσματα τῆς ἀδελφῆς του, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς θὰ τὸν ἔβρισκε ἐκεῖ ; Κανεὶς δὲν ξέρει καὶ οἱ ἱστορικοὶ διαφωνοῦν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Πάντως, σὲ λίγο ὁ Καῖσαρ παρουσιάστηκε τρομερὸς στὸν κοιτῶνα τῆς ἀδελφῆς του, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁποίας ἦταν ὁ ἀγαπημένος της σύζυγος. Ἔκανε νὰ σύρῃ τὸ σπαθὶ γιὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλ' ἀμέσως ἐκατάλαβε πὼς ἦταν περιττό. Ὁ ἄλλος, ἄοπλος καὶ λιγωμένος ἀπ' τὸν ἔρωτα, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Ἔτσι, ὁ Καῖσαρ ἐπροτίμησε νὰ τὸν σταραγγαλίσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Λουκρητία, ἀπαρηγόρητη ἐπῆγε τότε στὸ Νέπι γιὰ νὰ κλάψῃ τὸν ἀγαπημένο της ἄνδρα, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ζήσει δυὸ χρόνια εὐτυχισμένα. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Βοργίαι διεπραγματεύοντο γι' αὐτὴν ἕναν τρίτο γάμο μὲ τὸν Ἀλφόνσο ντ' Ἔστε, πρωτότοκον τοῦ δουκὸς τῆς Φερράρας.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Ἔστε ἦταν ἀπὸ τὶς διαπρεπέστερες καὶ ἰσχυρότερες τῆς Εὐρώπης καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ συγγενέψῃ μὲ τοὺς Βοργίας ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς φήμης ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἡ Λουκρητία. Γιατί, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὴν κατηγοροῦσαν πὼς ἦταν συνένοχη στὸν φόνο τοῦ δευτέρου συζύγου της. Ἀλλὰ ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος ΣΤ' ἔδωσε στὸν δοῦκα τῆς Φερράρας νὰ καταλάβῃ ὅτι πολλὰ εἶχε νὰ ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν γάμο, ἐνῷ ἀπὸ τὴ ματαίωσί του θὰ ζημιωνόταν τρομερά.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ὁ δοὺξ λοιπὸν ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του καὶ ὁ γάμος ἔγινε στὸ Βατικανό, μὲ πληρεξούσιον, στὶς 30 Δεκεμβρίου 1501. Ἡ Ρώμη ἐφόρεσε τὰ λαμπρότερα στολίδια της ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο κι' ἐνθουσιασμένο πλῆθος ἡ πομπὴ παρήλασε ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Ἡ Λουκρητία, ὑπέρλαμπρη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Αὐλῆς τῆς Φερράρας.

Ἦταν μόλις εἴκοσι χρόνων ἡ Λουκρητία τότε, καὶ διατηροῦσε ὅλη τὴ χάρη ἐκείνη καὶ τὴν ἀφέλειαν ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν πλάσμα ἀγγελικό. Μιὰ κάτασπρη χρυσοκέντητη ἐσθῆτα τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ χερουβεῖμ. Τὰ ξανθά της μαλλιὰ ἦσαν τυλιγμένα σ' ἕναν πέπλο κατάστηκτον ἀπὸ μαργαριτάρια κι' ἕνα πελώριο ρουμπίνι στὸ στῆθος.

Ἡ νέα κατέκτησε ἀμέσως τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἀνδρός της, ὁ θαυμασμὸς τῶν ὁποίων ἐμεγάλωσε κατὰ τὶς ἑπόμενες ἑβδομάδες, ὡς ποὺ νὰ φθάσουν στὴν Φερράρα.

Κανένας γάμος δὲν ἔγινε ποτὲ μὲ τόση μεγαλοπρέπεια. Τὰ δῶρα εἰς κοσμήματα, ὑπολογίσθηκαν σὲ 70.000 χρυσὰ δουκάτα. Ἡ προῖκα τῆς νέας ἦταν καμμιὰ πενηνταριὰ βελοῦδινα, μεταξωτὰ καὶ δαντελλένια φορέματα, πολυτελέστατα ἐσώρουχα, ἔπιπλα, βιβλία καὶ κειμήλια, κλεισμένα ὅλα σὲ πελώρια κιβώτια, ἡ μεταφορὰ τῶν ὁποίων ἐστοίχισε ὁλόκληρη περιουσία.

Η ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΣΤΗ ΦΕΡΡΑΡΑ

Ἡ Λουκρητία ἔκαμε θριαμβευτικὴ εἴσοδο στὴ Φερράρα, ποὺ τὴν ὑποδέχθηκε σὰν θεὰ κατεβασμένη ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο. Μιὰ ἀτελείωτη πομπὴ ἐκίνησε γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ καὶ παρήλασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς ἦταν ἕνας λόχος τοξοτῶν, μὲ στολὲς ἄσπρες καὶ κόκκινες, τὰ χρώματα τῆς Φερράρας. Ὀγδόντα σαλπιγκταὶ καὶ ἄλλοι τόσοι μουσικοὶ ἔπαιζαν διαρκῶς θριαμβευτικὰ ἐμβατήρια.

Μετὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ τμῆμα τῆς πομπῆς ἦταν ἕνας κενὸς χῶρος καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ Κυρίες τῆς Αὐλῆς, ποὺ προηγοῦντο τοῦ δουκὸς Ἀλφόνσου. Ὁ δοὺξ ποὺ ἐρχόταν καβάλλα σ' ἕνα περήφανο ἄλογο, ἦταν πολὺ ὡραῖος ἄντρας μὲ μαῦρα μάτια καὶ πρόσωπο χλωμό. Φοροῦσε μιὰ χρυσοκέντητη στολὴ ἀπὸ σταχτὶ βελοῦδο.

Ἡ πομπὴ τῆς νύφης ἤρχιζε μὲ εἴκοσι Ἱσπανοὺς εὐπατρίδες, ποὺ φοροῦσαν στολὲς ἀπὸ μαῦρο κεντημένο βελοῦδο. Ἀκολουθοῦσαν οἱ ἐπίσκοποι, τὸ σῶμα τῶν πρεσβευτῶν, οἱ γελωτοποιοὶ τῆς Αὐλῆς μὲ τὶς ζωηρόχρωμες στολές τους καὶ τέλος, κάτω ἀπὸ μιὰ πορφυρὴ οὐρανία ἐρχόταν ἡ Λουκρητία σὰν εἴδωλο, καβάλλα σ' ἕνα λαμπρότατο ἄτι.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς πρώτης ἐκείνης συναντήσεως, ἡ θυγατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου ΣΤ' κατέκτησε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀλφόνσου καὶ τὴν καρδιὰ ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς Φερράρας.

ΜΗΤΕΡΑ ΕΞΗ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μὲ τὸν γάμο αὐτόν, ἡ Λουκρητία ἔκλεισε τὴν δραματικὴ σειρὰ τῶν ἐρώτων της. Ἀπὸ τὴ Φερράρα ἀρχίζει ἡ δευτέρα φάσις τῆς ὑπάρξεώς της.

Ἡ πρώτη Λουκρητία, ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ βιογράφοι της τόσες ἔκαμαν προσπάθειες νὰ ἐξευτελίσουν ἢ νὰ ὑπερασπισθοῦν, δὲν ὑπάρχει πιὰ ξεχάστηκε ἀπὸ ὅλους. Καὶ γεννιέται μιὰ νέα Λουκρητία, ἕνα πλάσμα ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπ' τὸ σκληρὸ καὶ φιλήδονο ποὺ ἐδημιούργησε ὁ Βρῦλος.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο συμφωνοῦν ὅλοι, ἀκόμη κι' αὐτοὶ ποὺ ἔγραψαν στὴν ἀρχὴ ἐναντίον της. Κι' ἀλήθεια, ἔστω καὶ ἂν παραδεχθοῦμε τὰ ὅσα τῆς ἀποδίδουν κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς ζωῆς της, εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι στὴ Φερράρα παρουσιάζεται μιὰ Λουκρητία ἀπροσδόκητη, μιὰ νέα γυναῖκα.

Ἔτσι, ἐπὶ εἴκοσι χρόνια περίπου, ἡ Λουκρητία γίνεται ὑπόδειγμα συζύγου καὶ ἀρχόντισσας, ἀποκτᾶ μιὰ φήμη ἐνάρετης γυναίκας, ποὺ δὲν λιγοστεύει οὔτε γιὰ τὸ πάθος της (πλατωνικὸ ἄλλωστε) γιὰ τὸν Πέτρο Μπήμπο.

Στὴν Φερράρα ἡ Λουκρητία ἐφάνηκε πρὸ παντὸς καλὴ καὶ στοργικὴ μητέρα. Ἀπέκτησε ἑξῆ παιδιὰ καὶ ἀπέθανε, σαράντα περίπου χρόνων, φέρνοντας στὸν κόσμο τὸ ἕκτο καὶ τελευταῖο παιδί της. Δὲν εἶναι παράξενος ὁ ἐπίλογος αὐτὸς τῆς ζωῆς μιᾶς γυναίκας τὴν ὁποίαν οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι μᾶς παρουσίασαν φορτωμένην ἐγκλήματα καὶ ἀδυναμίες;

Ἀλλὰ οἱ σύγχρονοί της, αὐτοὶ ποὺ τὴν ἐγνώρισαν καλὰ γιατί ἔζησαν μαζί της, μᾶς τὴν παρουσιάζουν πολὺ διαφορετικήν, φιλόστοργη μητέρα καὶ ἐνάρετη σύζυγο, ὅπως ἦταν πραγματικὰ στὸ δεύτερο αὐτὸ στάδιο τῆς ζωῆς της.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

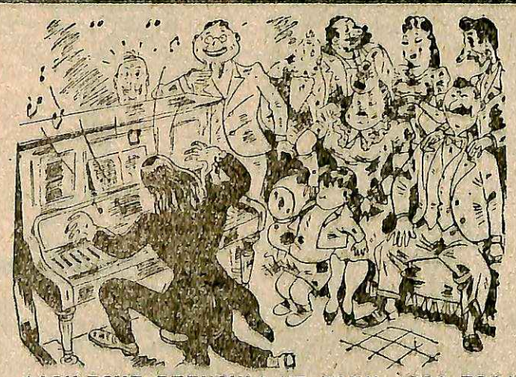

ΑΦΟΥ ΤΟΥΣ ΕΞΕΚΟΥΦΑ ΝΕ ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΤΩΡΑ
Ὁ Οἰκοδεσπότης: Καὶ τώρα, μαέστρο, θὰ παίξετε κάτι καὶ γιὰ μᾶς;

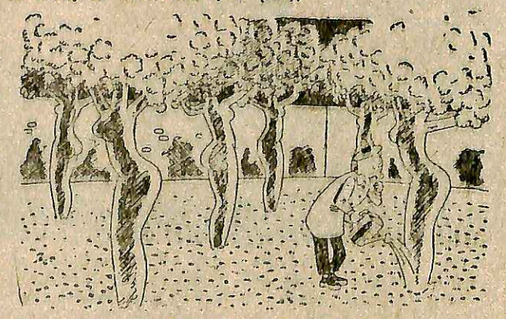

ΕΞΙΣ, ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ
Ὁ κηπουρὸς ποὺ ἦταν ἄλ λοτε κάλφας σ' ἕνα ἰνστιτοῦτο κ αλλονῆς.

ΟΤΑΝ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΓΕΛΑ ΚΑΙ ΘΥΜΩΝΗ

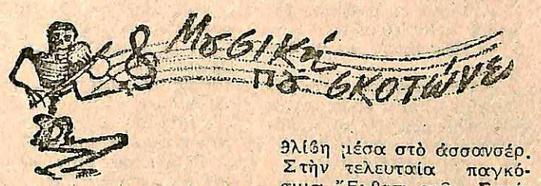

Οἱ φίλοι τῆς μουσικῆς θὰ ἔχουν προσέξει ὅτι ἡ Ἕκτη Συμφωνία τοῦ Τσαϊκόφκσυ, ἡ γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Παθητική», ἐξαφανίζεται ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὰ προγράμματα τῶν συναυλιῶν.

Τελευταῖα, στὸ Ντιτρόϊτ τῆς Ἀμερικῆς, ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ τὴν παίξῃ ὁ περίφημος Οὐγγρος διευθυντὴς ὀρχήστρας Βίκτωρ Κόλαρ, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς μεγάλης Ἀμερικανίδος χορευτρίας Ὄλγας Φρίκερ καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου, ποὺ τὴν ἐθεωροῦσαν ὡς τὸ καλύτερο μέρος τοῦ προγράμματος στὴν παράστασι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ.

Ὅταν τὸν ἐπίεσαν νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησι αὐτῆς τῆς ἀρνήσεώς του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶνε καταραμένο. Ἔφερε πάντοτε δυστυχία σὲ ὅσους τὸ ἔπαιξαν. Ὁ Τσαϊκόφσκυ ἀπέθανε μυστηριωδῶς μετὰ τὴν πρώτη ἐκτέλεσι αὐτῆς τῆς συμφωνίας. Πολλοὶ μάλιστα πιστεύουν ὅτι αὐτοκτόνησε, ἐνῶ συγχρόνως ὁ ανηψιός του ἔβρισκε λίγο ἀργότερα τὸν θάνατο σὲ ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

»Στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1904 ἡ Ἕκτη Συμφωνία ἐπαίχθηκε στὴν Ὄπερα τῆς Πετρουπόλεως. Ξαφνικά, ἀκούσθηκε μιὰ κραυγὴ φρίκης μέσα στὸ θέατρο. Μιὰ γυναῖκα εἶχε ριχθῆ ἀπὸ τὸν τρίτο ἐξώστη. Τὴν βρῆκαν νεκρή, μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι καὶ ἀκρωτηριασμένα τὰ μέλη.

»Στὶς 25 Μαρτίου 1935, ὁ νεαρὸς καὶ περίφημος μαέστρος Γκαμπρίλοβιτ βιόλιν ἀνέβηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἕκτη Συμφωνία. Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του κονσέρτο. Πέθανε λίγη ὥρα μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

»Ἐγώ, τέλος, ἐξακολούθησε ὁ Βίκτωρ Κόλαρ, διεπίστωσα τὰ ἀκόλουθα: Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ διηύθυνα τὴν Ἕκτη Συμφωνία, ἕνας συγγενής μου ἀπέθανε σὲ μιὰ πυρκαιά. Τὴν δεύτερη φορὰ ὁ κλαρινεττίστας Ρέϋ Σμὶθ συνεθλίβη μέσα στὸ ἀσσανσέρ. Στὴν τελευταία παγκόσμια Ἔκθεσι τοῦ Σικάγου ὑπεχώρησα στὶς παρακλήσεις τοῦ ἰμπρεσσαρίου καὶ ἔπαιξα αὐτὴ τὴ συμφωνία. Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνας φίλος μου αὐτοκτόνησε. Γι' αὐτὸ διέγραψα τὴν Παθητικὴ Συμφωνία ἀπὸ τὰ προγράμματά μου...»

Εἶνε ἀξιοσημείωτο ὅτι ὁ Τσαϊκόφσκυ ἔγραψε αὐτὴ τὴ συμφωνία, λίγον καιρὸ μετὰ τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών του μὲ τὴν φίλη καὶ ἐμπνεύστριά του Ναντιέσκα φὸν Μέκ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μία ἄλλη ἱστορία.

Ὁ περίφημος Ἰταλὸς ἀοιδὸς Ἰάγκο Πιρέλλι εἶχε συνθέσει ἕνα τραγοῦδι γιὰ μιὰν ἔγγαμο φίλη του, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μέχρι παραφορᾶς. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ποὺ ἔχει τὸν τίτλον «Μανταλένα» — ἦταν τὸ ὄνομα τῆς φίλης του — κατέληγε ὡς ἑξῆς: «Ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ πεθάνω.»

Τὸ ἐτραγούδησε γιὰ τελευταία φορὰ ἕνα βράδυ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἡ φίλη του ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ θεωρεῖο της. Στὶς τελευταῖες στροφὲς ἔπεσε κάτω νεκρός. Εἶχε πάθει ξαφνικὰ συγκοπὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν προσπάθειά του νὰ βάλῃ μέσα στὸ τραγοῦδι αὐτὸ ὅλο τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του, γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῆς ἀγαπημένης του.

ΕΝΑ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

Μία τρίτη ἱστορία:

Ἕνας νεαρὸς Ἄγγλος ἀξιωματικός, ὀνόματι Τζὶμ Βίγκλερ, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὶς Ἰνδίες, εἶχε συνάψει σχέσεις μὲ μιὰν Ἰνδὴ εὐγενοῦς καταγωγῆς, ποὺ ἐλέγετο Ντάρμα.

Ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ ὅμως ὁ Βίγκλερ ἐβαρύνθη ἀπὸ τὶς σχέσεις αὐτὲς καὶ κατώρθωσε νὰ μετατεθῇ σὲ μιὰ ἄλλη φρουρά, ὅπου ἡ Ντάρμα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Τὴν προηγουμένη τῆς ἀναχωρήσεώς του ἔφαγε στὸ ποίτι τῆς φίλης του. Στὸ τέλος τοῦ γεύματος ἡ Ντάρμα τοῦ παρουσίασε τὴν «ἔκπληξί» της.

Ἦταν ἕνας Ἰνδὸς αὐλητής, ποὺ ἔπαιζε ἕνα μονότονο τραγοῦδι, λικνιστικὸ, ἀλλὰ καὶ σπαρακτικὸ συγχρόνως...

— Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εἶνε πολὺ ὄμορφο, εἶπε στὸ τέλος ὁ Τζίμ. Πρέπει ὁ Σάμπα, ὁ ὑπηρέτης μου, νὰ τὸ μάθῃ.

— Πολὺ εὔκολο, ἀπήντησεν ἡ Ντάρμα. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ ἀνάμνησίς μου...

Ὁ Σάμπα ἔμαθε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ μονότονο τραγοῦδι καὶ τὸ ἐπανελάμβανε συχνὰ στὸν κύριό του στὴν νέα πόλι ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ. Ἀλλ' ὁ Τζὶμ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀδυνατίζῃ τώρα, νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ψυχροὺς ἱδρῶτες καὶ νὰ βήχῃ. Ἕξη μῆνες ἀργότερα ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν στρατιωτικὴ ὑπηρεσία καὶ ἀπεσύρθη σὲ ἕνα σανατόριο, στὸ Νταβὸς τῆς Ἐλβετίας.

Ὁ Βίγκλερ ἐνοιωθε ἰσιγὰ - σιγά.

Ἀπέθανε μιὰ μέρα ποὺ ὁ Σάμπα τοῦ ἔπαιζε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι. Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔσπασε ἀμέσως ἔπειτα τὸν αὐλό του.

Ὁ Ἰνδὸς μάγος, στὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Ντάρμα, τῆς εἶχε δώσει τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐγκατάλειψί της ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε.

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Τελευταία ἀκόμη ἡ ἐκτέλεσις τῆς «Πένθιμης Κυριακῆς» στὴν Βουδαπέστη προεκάλεσε μιὰ ἐπιδημία αὐτοκτονιῶν, ἰδίως μεταξὺ τῶν νέων, ὥστε ἡ ἀστυνομία τῆς οὐγγρικῆς πρωτευούσης ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ.

Ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της.

Στοὺς Ναπολεοντείους χρόνους, ὁ στρατιωτικὸς ἀρχίατρος Ρεκαμιὲ εἶχε

Ἀλλ' ἂν ἡ μουσικὴ σκοτώνῃ κάποτε, ἐξασκεῖ ὅμως, ἐξ ἄλλου, τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα καὶ σήμερα ἐφαρμόζεται σὲ μεγάλη κλίμακα στὰ νοσοκομεῖα καὶ τὶς κλινικές.

Οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῆς μουσικῆς ἦσαν γνωστὲς ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτη ἐποχή. Ὁ Γαληνὸς τὴν συνεβούλευε ἐναντίον τοῦ δήγματος τῆς ἐχίδνης καὶ ὁ Θεόφραστος ἐναντίον τῆς ἰσχιαλγίας καὶ τῆς ποδάγρας. Ὁ Δημόκριτος τὴν παρηγγελλεν ἐπίσης ἐναντίον τῆς πανώλους, ὁ δὲ μέγας Παράκελσος τὴν ἐχρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων νευρικῶν καὶ φρενολογικῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ Φίλιππος ὁ 5ος τῆς Ἱσπανίας ἐθεραπεύθη μὲ τὴ μουσικὴ ἀπὸ μιὰ μεγάλη νευροπάθεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε. Παρομοία ὑπῆρξεν ἡ θεραπεία τῆς κομήσσης Πινατέλλι, ποὺ σως τὴν παράξενη ἐπίδρασι ποὺ ἐξασκοῦσε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ἐπάνω του, ἀλλὰ τοῦ εἶχε κατασταθῆ ἀπαραίτητο πιά. Ἦταν τὸ δηλητήριο ποὺ τὸν ἐσκότωνε συστήσει σὲ μιὰ πλουσία κυρία ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ δυσκοιλιότητα νὰ προσλάβῃ δυὸ τυμπανιστάς, ποὺ ἔπαιζαν διαρκῶς κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ φαγητοῦ της.

Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ χρονολογεῖται ἡ συνήθεια τῶν γευμάτων μετὰ μουσικῆς.

Στοὺς ἀσθενεῖς του, ποὺ δὲν ἦσαν πλούσιοι, ὁ ἰατρὸς Ρεκαμιὲ διέτασσε νὰ πηγαίνουν κάθε βράδυ ἐπὶ δυὸ μῆνες στὴν πλατεῖα Βαντὸμ καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς ποὺ ἐγένετο μὲ πλήρη στρατιωτικὴ παράταξι καὶ μὲ τὴ συνοδεία μουσικῆς.

Ἕνας σημερινὸς Ἰταλὸς ἐπιστήμων, ὁ ἰατρὸς Ἀσσαγιόλι χρησιμοποιεῖ σὲ μεγάλη κλίμακα τὴν μουσικὴ γιὰ τὴν θεραπεία διαφόρων ἀσθενειῶν. Ὅλη ἡ ὀργανικὴ ζωή, λέει, στηρίζεται ἐπάνω στὸ ρυθμό: ἀναπνοή, κίνησι τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν μυῶν κτλ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ, κατὰ τὴν γνώμη του, τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς στὶς διάφορες ἀσθένειες.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΧΟΛΗ γοητείας

ΠΩΣ ΝΑ ΓΟΗΤΕΥΕΤΕ ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ. — ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ... ΚΟΚΚΙΝΙΖΕΤΕ ΕΥΚΟΛΑ.— ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ. — ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΒΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ. — ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΣΕ ΕΠΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ δὲν εἶνε πιὰ στὶς ἡμέρες μας ἕνα φυσικὸ χάρισμα. Εἶναι, τούναντίον, ἕνα πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ διδαχθῇ, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα.

Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἕνας μεγάλος Ἀμερικανὸς κουρεύς, ὁ Ζὼρζ Βίμπλετον, ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν τέχνη του, γιὰ νὰ ἱδρύσῃ ἕνα «σχολεῖον γοητείας» στὴν Νέα Ὑόρκη. Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ σχολεῖο συνεκέντρωσε ἀμέσως ἕνα πλῆθος μαθητριῶν ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν ἡλικιῶν.

Ὁ Βίμπλετον διαιρεῖ τὶς μαθήτριές του κατὰ κατηγορίες, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας ποὺ ἔχει ἡ καθεμιά, τοῦ χαρακτῆρος της καὶ τῶν ἐπιδιώξεών της στὴ ζωή.

Νά, ἔξαφνα, ἕνα μάθημα ποὺ ἀπευθύνεται σὲ μιὰ νεαρὰ Ἀμερικανίδα, δέκα ἑπτὰ μόλις ἐτῶν, ποὺ ὁ πόθος της εἶναι νὰ πανδρευθῇ ἕναν ἑκατομμυριοῦχο καὶ νὰ κατορθώσῃ ὥστε ὁ σύζυγός της νὰ τὴν λατρεύῃ.

Τὸ εἰδικὸν δελτίον τῆς μὶς Βίλκερ, ποὺ ἔχει συνταχθῆ ἐπὶ τῇ βάσει παρατηρήσεων καὶ μελετῶν ἐπάνω στὸν χαρακτῆρα της, γράφει:

«Φιλήδονος, ἐκκεντρική, εὔθυμος, πολὺ ἀπαιτητική.»

— Μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία ποὺ ἔχετε, αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο, παρατηρεῖ ὁ κ. Βίμπλετον. Οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι δυσπιστοῦν πρὸς τὶς φιλήδονες γυναῖκες. Ἄλλως τε οἱ ἑκατομμυριοῦχοι εἶνε πολὺ προσεκτικοί, γιατὶ ξέρουν ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες τρέχουν τὸ κατόπιν τους.

— Πῶς λοιπὸν θὰ συνδεθῇ κανεὶς μαζί τους;

— Προσέξετε. Ὅταν σᾶς συστήσουν σὲ ἕνα ἑκατομμυριοῦχο, κατεβᾶστε ἀμέσως τὰ μάτια καὶ φροντίστε νὰ κοκκινίσετε...

— Θὰ συγκρατήσετε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὴν ἀναπνοή σας.

»Σᾶς συνιστῶ ἀκόμη τὰ λευκὰ ἢ τὰ μαῦρα φορέματα, ποὺ ἀφήνουν πάντα μιὰ δυνατὴ ἀνάμνησι καὶ ἕνα λεπτὸ καὶ μεθυστικὸ ἄρωμα στὰ μαλλιά σας. Ὅταν σᾶς προτείνῃ νὰ χορέψετε μαζί του, δὲν πρέπει νὰ κρεμασθῆτε οὔτε νὰ σφιχθῆτε ἐπάνω του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ τὶς ἀσχολίες του καὶ πρέπει νὰ σᾶς βρῇ ἀνάλαφρη, σὰν πούπουλο.

»Τὸ κυριώτερο ὅμως εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ μιλήσετε μὲ κανέναν τρόπο γιὰ τὸν ἑαυτόν σας. Οἱ ἄνδρες εἶνε περισσότερο ρωμαντικοὶ ἀπὸ ὅ,τι νομίζομε. Τοὺς ἀρέσει τὸ μυστήριο. Ὅταν τηρήσητε αὐτὴ τὴ στάσι, θὰ νομίσῃ πὼς εἶσθε μιὰ γυναῖκα ποὺ ξεχωρίζετε ἀπὸ ὅλες ὅσες ἔχει γνωρίσει καὶ θὰ σᾶς προσέξῃ περισσότερο. Κεντήστε τὴν περιέργειά του, χωρὶς νὰ τὴν ἱκανοποιῆτε ποτὲ ἐντελῶς.

»Πρέπει τώρα νὰ τὸν ξανασυναντήσετε καὶ τὸ βραδύτερον μετὰ τρεῖς ἡμέρες.

— Γιατὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες;

— Γιατὶ οἱ ἄνδρες ξεχνοῦν πολὺ εὔκολα.

— Πῶς ὅμως θὰ τὸ ἐπιτύχω;

— Θὰ φροντίσετε νὰ μάθετε ποιοὶ εἶνε οἱ κοινοὶ φίλοι σας καὶ θὰ τὰ καταφέρετε ὥστε νὰ προσκληθῆτε μαζὶ τὴν ἴδια ἡμέρα.

»Κατὰ τὴν νέαν αὐτὴ συνάντησι, θὰ κυττάξετε τὸν φίλο σας μὲ τρυφερότητα, ἀλλ' ὄχι μὲ ἐπιμονή. Δὲν πρέπει νὰ διαβάσῃ στὰ μάτια σας καμμιὰν ἐπιθυμία, ἀλλὰ μιὰ βαθειὰ αἴσθημα τικότητα.

— Ἔπειτα; ρωτάει μὲ ἀγωνία ἡ νεαρὰ μίς.

— Ὅταν θὰ περάσετε στὸ σαλόνι, θὰ φροντίσετε νὰ μείνετε μόνη σὲ μιὰ γωνία. Ὁ φίλος σας ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ. Φερθῆτε εὐγενικὰ μαζί του, ἀλλὰ μὴ διάζεσθε. Ἀφῆστε τον νὰ μιλήσῃ πρῶτος. Δὲν πρέπει νὰ δείχνετε οὔτε ἀδιαφορία, οὔτε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ λόγια του. Μιὰ ἐλαφρὰ ἔκφρασις ἀφηρημάδας στὸ πρόσωπό σας, εἶναι ἀπαραίτητη. Ἐπωφεληθῆτε, τότε, ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ σκύψῃ πιὸ πολὺ κοντά σας, γιὰ νὰ σηκώσετε ἀπότομα τὸ κεφάλι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοῦ ἀγγίξετε μὲ τὰ μαλλιά σας τὸ πρόσωπό του. Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπαφὴ μπορεῖ νὰ παίξῃ ἕναν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξι τῶν σχέσεών σας κατόπιν. Εἶναι ἄλλως τε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ θὰ τὸν κάμῃ νὰ φθάσῃ πιὸ γρήγορα στὴν ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσι...

»Τότε πρέπει νὰ δώσετε στὸ πρόσωπό σας μιὰν ἔκφρασι ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς. Θὰ τὸν κάμετε ἔτσι νὰ νομίσῃ ὅτι δὲν ἐπεριμένατε αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρευσι ἐκ μέρους του, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ κάθε ἰδέα ὅτι ἀποβλέπετε στὴν περιουσία του. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα τὸ πρόσωπό σας πρέπει νὰ πάρῃ μιὰν ἔκφρασι συγκινήσεως καὶ τρυφερότητος. Δὲν θὰ τὸν ἀπελπίσετε, ἀλλὰ δὲν πρέπει συγχρόνως νὰ τὸν κάμετε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ κατάκτησίς σας εἶναι τόσο εὔκολη. Θὰ φύγῃ στὸ τέλος ἀνακουφισμένος καὶ γεμᾶτος χρυσᾶ ὄνειρα.. Ἔχετε κερδίσει τὸ πρῶτο μέρος τοῦ παιγνιδιοῦ...

— Ἀλλ' ὁ γάμος; ἐρωτᾷ μὲ συγκίνησιν ἡ μὶς Βίλκερ.

— Ὤ, μὴν διάζεσθε! Μὲ τὴ σημερινὴ διεθνῆ κατάστασι οἱ ἄνδρες δὲν παντρεύονται εὔκολα. Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸ γάμο, πρέπει νὰ ἐξαντλήσετε ὅλη τὴ γοητεία σας..

»Θὰ δεχθῆτε τὸ πρῶτο ραντεβοῦ ποὺ θὰ σᾶς ζητήσῃ μὲ κάποιο δισταγμο, Πρέπει ὅμως νὰ εἶσθε ἀκριβὴς σ' αὐτό. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς νομίσῃ ψυχρὴ ἢ ἀδιάφορη. Φροντίστε τότε νὰ κάμετε πιὸ βαθὺ τὸ αἴσθημά του. Μὴν ἀφήνεσθε νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ μερικὲς ἐπιφανειακὲς ἀπολαύσεις. Πρέπει νὰ τὸν κάμετε νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶσθε φύσις αἰσθηματικὴ καὶ θερμή. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῆτε μόνον σὲ ὑποσχέσεις ποὺ θὰ δώσετε μὲ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σας, μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ βλέμματός σας, μὲ τὶς κινήσεις σας. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Οἱ ἄνδρες βαρύνονται σύντομα τὶς γυναῖκες ποὺ παραδίδονται εὔκολα. Πρέπει τούναντίον νὰ εἰσχωρῆτε ὁλόενα καὶ πιὸ βαθειὰ στὴ ζωή του. Πρέπει νὰ τὸν κάμετε νὰ βρίσκῃ ἀπαραίτητη τὴν παρουσία σας καὶ εὐεργετικὴ τὴν ἐπίδρασί σας. Πρέπει νὰ μὴν παραλείπετε καμμιὰ εὐκαιρία ποὺ θὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ ζωή του δὲν θὰ ἦταν τίποτε χωρὶς ἐσάς...

»Δὲν θὰ τοῦ μιλήσετε ποτὲ γιὰ γάμο. Οἱ ἄνδρες δυσαρεστοῦνται ὅταν ἀκοῦνε αὐτὴ τὴ λέξι. Θὰ περιμένετε νὰ σᾶς μιλήσῃ μόνος του. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ὅταν μὲ τὴν γοητεία σας θὰ ἔχετε συμπληρώσει τὴν κατάκτησί του. Ἀνεβῆτε τώρα στὴν ἑξέδρα νὰ κάμωμε τὴν πρώτη δοκιμή...

Καὶ τὸ μάθημα συνεχίζεται.

Ὁ κ. Βίμπλετον ἔχει διαιρέσει τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων του σὲ ἑπτὰ κεφάλαια:

1) Πῶς μιὰ γυναικα μπορεῖ νὰ διακριθῇ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον. 2) Πῶς θὰ ἀφήσῃ μιὰ ζωηρὴ ἀνάμνησι. 3) Πῶς θὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπιθυμία γιὰ μιὰ νέα συνάντησι. 4) Πῶς θὰ συγκινήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐπιθυμεῖ. 5) Πῶς θὰ κάμῃ τὸ αἴσθημά του βαθὺ καὶ σταθερό. 6) Πῶς θὰ γίνῃ ἀπαραίτητος. 7) Πῶς θὰ ἐπιτύχῃ τὸν γάμον ἢ ὅταν εἶναι ἔγγαμος πῶς θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της.

— Ὅλα αὐτά, λέγει ὁ κ. Βίμπλετον, στηρίζονται ἐπάνω στὴ γοητεία. Λύτὴ εἶνε ἡ μεγάλη τέχνη τῆς ζωῆς. Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου, τῆς φωνῆς, τῶν κινήσεων, τῆς συναναστροφῆς ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν πραγματικὴ ἐπιτυχία.

ΜΑΓΔΑΛΙΝΗ ΛΕΒΗ

ΓΙΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥ & ΣΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ

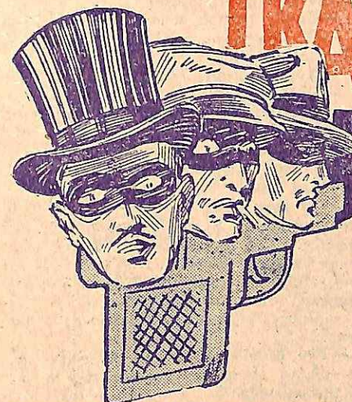

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίση

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ἐπιστρέφοντας ὁ Καροὺ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου πῆγε καὶ συνεννοήθη μὲ ἕνα Ἰνδὸ πρίγκηπα γιὰ τὴν παράδοσι τῆς Ματθίλδης, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ συντρόφου του Κλεμὰν συναντᾶ στὶς σκάλες τοῦ πρώτου πατώματος τὴν ἐρωμένη τοῦ συντρόφου του, Λουΐζα, νὰ κατεβαίνῃ τρομαγμένη.

Ὁ Καροὺ ποὺ, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ σύντροφός του, νόμιζε πὼς ἡ Λουΐζα ἦταν κοντὰ στὴν αἰχμάλωτό τους Ματθίλδη, τὴν ρώτησε ἐκπληκτος :

— Λουΐζα γιατὶ ἄφησες μόνη τὴ Ματθίλδη ;)

17ον

—Ἦταν λιγάκι ἀδιάθετη, ἀρχηγέ, ἀπήντησε ἐκείνη. Πονεῖ πολὺ καὶ πηγαίνω νὰ τῆ; φέρω αἰθέρα. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ὅμως, γιὰ τὸ φόβο μήπως προσποιεῖται τὴν ἄρρωστη, γιὰ νὰ φύγω ἐγὼ καὶ νὰ δραπετεύσῃ ἐκείνη, κλείδωσα τὴν πόρτα.

—Ὡραῖα. Δῶσε μας τώρα τὸ κλειδὶ καὶ τρέξε ἐσὺ νὰ φέρῃς ὅ,τι θέλεις...

★

Ἡ Λουΐζα ὅμως, στὴν ὁποία δὲν συνέφερε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ ἡ γρήγορη μετάβασις τοῦ λησταρχου στὸ δωμάτιο τῆς Ματθίλδης θᾶχε ἴσως ὡς ἀποτέλεσμα τὴ σωτηρία της, σκέφθηκε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ν' ἀνέβουν ἀμέσως, γι' αὐτό, ὅταν ὁ Καροὺ τῆς ζήτησε τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου:

—Ἀρχηγέ, ἀπήντησε, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ ἀπὸ τὴν παρουσία σας, γιατὶ ἐμπρὸς σὲ δυὸ ἄνδρες δὲν θᾶναι δυνατὸ νὰ μιλῇ ἐλεύθερα καὶ νὰ ζητῇ ὅ,τι δήποτε χρειάζεται καὶ θέλει, θᾶναι καλύτερα νὰ περιμένετε λίγη ὥρα κάτω. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ γίνῃ καλὰ καὶ τότε ἔρχομαι καὶ σᾶς εἰδοποιῶ καὶ πηγαίνετε νὰ τὴν δῆτε.

Ἡ ὠχρότης ὅμως τοῦ προσώπου της, ἡ ἀνησυχία της, οἱ δισταγμοί της, ἡ φανερή της δυσφορία καὶ δυσκολία, ποὺ διακρίνονταν στὶς προσπάθειες ποὺ πατέβαλε γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴ σύστασί της ἐκείνη, ἔκαμαν τὸν Καροὺ νὰ ὑποψιασθῇ τὴ Λουΐζα.

Ὅπως ὁ Κλεμάν, ἔτσι κι' αὐτὸς ἤξερε τὴν τρομερὴ πάθησι τῆς ζήλειας τῆς Λουΐζας καὶ τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε αὐτὴ πρὸς κάθε γυναῖκα ποὺ γνώριζε ὁ ἐραστής της.

Ἔπειτα, πρὶν λίγες στιγμές, ὁ σύντροφός του, τοῦ εἶχε πῆ πὼς ἡ Λουΐζα πίστευε ὅτι εἶχαν φέρει ἐκεῖ τὴ Ματθίλδη γιὰ νὰ τὴν κάμουν ἐρωμένη τους.

Μήπως λοιπὸν οἱ κοιλιακοὶ πόνοι ποὺ ἔνοιωθε ἡ αἰχμάλωτή τους, εἶχαν κάποια σοβαρὴ ἀφορμή;

Καὶ κάμνοντας τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Καροὺ δὲν δέχθηκε ν' ἀκούσῃ αὐτὸ ποὺ τοὺς συμβούλευε ἡ Λουΐζα.

—Ἡ δική μας παρουσία, ἀπήντησε, δὲν ἔχει τίποτε νὰ τὴν βλάψῃ.

Καὶ ἐπιτακτικὰ αὐτὴ τὴ φορά:

—Τὸ κλειδί! τῆς εἶπε. Δῶσε μου τὸ κλειδί!

Ἦταν τέτοιο τὸ ὕφος καὶ τόσο ἀπότομη ἡ φωνή του, ὥστε ἡ Λουΐζα φοβήθηκε ὅτι ἐκεῖνος εἶχε ὑποπτευθῆ τὴν ἀλήθεια, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπέμενε πιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

—Προχωρῆστε ! ψιθύρισε ὠχριῶντας περισσότερο ἀκόμα. Προχωρῆστε!

Ὅπως ὅμως ἄνοιξε τὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κλειδὶ ὁ Καροὺ διέκρινε μέσα σ' αὐτὴ ἕνα μπουκαλάκι.

—Κι' αὐτό; τῆς εἶπε ἁρπάζοντάς το πρὶν ἡ Λουΐζα προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τί εἶναι αὐτό ;

Ἡ ἐρωμένη τοῦ Κλεμὰν ποὺ δὲν περίμενε τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ τοῦ Καρού, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἄφωνη καὶ κατατρομαγμένη.

—Τίποτε, ψιθύρισε μετὰ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουόταν. Δὲν εἶναι τίποτα.

Ὁ Καροὺ κύτταξε καλύτερα τὸ μπουκαλάκι καὶ μετὰ κάρφωσε τὰ βλέμματά του μέσα στὰ μάτια τῆς ἐρωμένης τοῦ Κλεμάν.

—Λουΐζα! ρώτησε μ' ἄγρια φωνὴ τώρα, μήπως τῆς ἔδωσες νὰ πιῇ τίποτε;

Ἐκείνη σιγοκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της, τὸ ὕφος της ὅμως ἔδειχνε ὅτι αὐτὴ ἡ ἄρνησις δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ὁμολογία τοῦ ἐγκλήματός της.

—Σκύλα! βρυχήθηκε τότε ὁ ἀρχισυμμορίτης. Τί ἔκαμες ἐκεῖ;

Κεραυνοβόλησε μὲ τὸ ἄγριο βλέμμα

— Εἶσαι φίλη τοῦ Γκαρνιέ, κυρία; ρώτησε ἡ Μπονὼ τὴν κόμησσα.

του τὴν κατατρομαγμένη νέα καὶ ὥρμησε πρὸς ἕνα δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος ποὺ κρατοῦσε γιὰ λογαριασμό του. Ἦρε δυὸ μετρίου μεγέθους μπουκάλια κι' ὁ,τι ἄλλο χρειαζόταν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς ἄτυχης Ματθίλδης ποὺ ἄφηνε τώρα γοερὲς κραυγὲς πόνου.

Εἶδε τὰ φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ ὁ Καρού, μάντευσε τί περίπου εἶχε συμβῆ κι' ἔδωσε στὴ Ματθίλδη νὰ πιῇ ἀρκετὴ ποσότητα ἐμετικοῦ.

Σιγὰ - σιγὰ ὁ Καρού, μὲ τὶς πολλὲς καὶ ποικίλες του ἰατρικὲς γνώσεις, κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν Ματθίλδη ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ νὰ ματαιώσῃ ἔτσι τὰ κακοῦργα σχέδια τῆς Λουΐζας, πού, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶ δίκαιη ἐκρηξι τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρχισυμμορίτου, ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ καὶ δὲν παρουσιάσθηκε ὅλη τὴν ἡμέρα μπροστά του.

★

—Ἦταν τυχερὴ ποὺ προλάβαμε τὸ κακό, εἶπε ὁ ἀρχισυμμορίτης στὸν Κλεμάν, καθὼς ἔβλεπε τὴ Ματθίλδη νὰ συνέρχεται. Διαφορετικὰ θὰ μετάνοιωνε τολὺ ἡ κυρὰ φιλενάδα σου γι' αὐτὸ ποὺ ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ.

Μετὰ ὁ Καροῦ καθησύχασε τὴ Ματθίλδη, διαβεβαιώνοντάς την ὅτι δὲν εἶχε πιὰ νὰ φοβηθῇ ἀπολύτως τίποτε, καὶ μὲ πολλὴ ἐπιμηδειότητα πρόσθεσε πὼς ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀκαγωγέων τοῦ γυιοῦ τοῦ Ζὰκ Ντενὲ δὲν θὰ γύριζε πρὶν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Ματθίλδη ποὺ ἤξερε ὅτι ὁ θεῖος καὶ ἡ ἐξαδέλφη της δὲν θὰ ἐπέστρεφαν σπίτι τους πρὶν βραδυάσῃ, δέχθηκε νὰ μείνῃ ὡς τότε, ἀφοῦ ἄλλωστε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ βρισκόταν κοντὰ στὸ παιδί της.

Οἱ ὧρες πέρασαν ἔτσι καὶ λίγο μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Καροῦ, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχε πάρει, ὁ σωφὲρ του, ἦρθε καὶ σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Κλεμάν, ἀφοῦ ὡδήγησε τὸν σωφὲρ τί θἄκαμνε, γύρισε καὶ πάλι κοντὰ στὸν ἀρχηγό του, καὶ ὅταν ἡ Ματθίλδη, στὸ νερὸ τῆς ὁποίας εἶχαν ρίξει ναρκωτικό, ἀποκοιμήθηκε, τὴν πῆραν στὰ χέρια τους, τὴν κατέβασαν, τὴν ἐτοποθέτησαν μέσα στὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο, καὶ τὴν σκέπασαν σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν ἰδῇ κανείς.

Ὁ σωφὲρ ξεκίνησε ἀμέσως.

—Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ψιθύρισε χαμογελῶντας ὁ Καρού, θἄχω βάλῃ στὴν τσέπη τὶς τριακόσιες χιλιάδες!

Καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στὴν κοιμισμένη Ματθίλδη:

—Ὅσον ἀφορᾷ ἐσένα, πρόσθεσε, κάμε καλὰ μὲ τὸν πρίγκηπά σου. Ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ πάλι, φρόντισε νὰ βρῇς τὸν καιρὸ νὰ πέσῃς στὴ θάλασσα. Πάντως, ὅλα αὐτὰ εἶναι δικός σου λογαριασμός...

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἡ ἀπαχθεῖσα

ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΠΑΡΙΣΙ...

Ὁ λήσταρχος Μπονὼ ποὺ ξέφυγε πρῶτος ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦ μεγάρου τῆς κομήσσης Βιρτώφ, μόλις στερεώθηκε στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὑπονόμου, προβλέποντας ὅτι σὲ λίγο θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε κι' ὁ Γκαρνιέ, ἔσφιξε τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι του καὶ περίμενε μ' ἄγρια χαρὰ νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν πλάτη τοῦ ἀντιπάλου του ἀρχισυμμορίτου.

Καὶ πράγματι σὲ λίγο ὁ Γκαρνιέ, ἀφοῦ κρεμάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ ὑπογείου, ἄφησε μετὰ τὸ σῶμα του νὰ πέσῃ πρὸς τὰ κάτω. Μόλις ὅμως βρέθηκε μέσα στὴν ὑπόνομο, ἕνας σιδερένιο χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν κράτησε ἀκίνητο, ἐνῷ ἕνας ἀπειλητικὸς ὑπόκωφος γρυλλισμὸς ἀκουόταν πίσω του.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης δοκίμασε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ Μπονὼ ὅμως, ποὺ εἶχε ἤδη ὑψώσει τὸ μαχαῖρι του κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ μπήξῃ στὴν πλάτη του, τὸν κρατοῦσε δυνατά.

—Γκαρνιέ! γρύλλισε ὁ Μπονώ, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς τώρα.

Κι' ὅπως εἶχε ὑψωμένο τὸ ὠπλισμένο χέρι του τὸ κατάφερε ὁρμητικά, ἀλλά, ἐλάχιστα ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὸν Γκαρνιέ, στάθηκε ἀκίνητο, πιασμένο ἀπὸ ἕνα ἀόρατο χέρι.

—Κατάρα! βρυχήθηκε ὁ Μπονὼ ἀναπηδῶντας. Τί συμβαίνει ἐδῶ;

★

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Γκουϊσάρ, καταδιώκοντας τὸν ἀδελφὸ τῆς Κλάρας Ντεμπονέ, ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ δολοφονήσῃ τὴν Μαρία Φιερμάν, ἐναντίον τῆς ὁποίας ριχνόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σουνὸ ποίας ριχνόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σουνὸ τί, περιπλανώμενος μέσα στοὺς ὑπονόμους, διέκρινε, ὅπως εἴδαμε, ἕναν ἄνθρωπο νὰ στέκεται μὲ γυμνὸ τὸ μαχαῖρι στὴν ἕνωσι δυὸ σκελῶν τῆς ὑπονόμου καὶ νοιώθοντας πὼς ἐπρόκειτο νὰ συντελεσθῇ κάποιο ἔγκλημα, ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀπειλούμενο καὶ συγχρόνως νὰ συλλάβῃ τὸν ἄγνωστό του ἄνθρωπο μὲ τὸ μαχαῖρι.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων του, ἐλαφρὸς ὅπως ἦταν, πνιγόταν μέσα στὸ κελάρισμα τῶν ἀκαθάρτων νερῶν τῆς ὑπονόμου, κι' ὁ Μπονὼ ποὺ ἐνέδρευε, δὲν τὸν ἀντελήφθη καθὼς πλησίαζε.

Βρισκόταν δυὸ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸν Μπονὼ ὁ Γκουϊσάρ, ὅταν ὁ Γκαρνιὲ πήδησε κάτω καὶ κρατήθηκε ἀκίνητος ἀπὸ τὸν λήσταρχο ποὺ ὕψωνε τὸ ὠπλισμένο του χέρι.

Ὅταν εἶδε τὸν κίνδυνο ἐκεῖνο ποὺ ἀνεφάνηκε ἐκ τῶν ἄνω, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀναγνωρίσῃ πρόσωπα, ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ἔμπρός. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπονὼ κατέβαζε τὸ μαχαῖρι του, τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι καὶ τὸ κράτησε ἀκίνητο.

Ὁ Μπονώ, ὅταν ἔνοιωσε νὰ τοῦ σφίγγουν τὸ μπράτσο ἄφησε ἕνα γρυλλισμὸ θηρίου. Ὅταν ὅμως στράφηκε νὰ δῇ ποιὸς τὸν ἔπιανε ὁ Γκαρνιέ, βρίσκοντας εὐκαιρία, τινάχθηκε πρὸς τὰ ἔμπρός, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ πυροβολήσῃ.

—Τώρα, φώναξε, λογαριαζόμαστε οἱ δυό μας.

Ὅπως ὅμως γύρισε εἶδε πώς, ἂν πυροβολοῦσε θὰ σκότωνε ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὴν ἔγκαιρο ἐπέμβασί του τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Σκέφθηκε νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ Μπονὼ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ μὲ τὰ χέρια του, κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ κάμῃ, ὅταν στὴν ἀπ' ἐπάνω τους τρύπα, εἶδε νὰ προβάλῃ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα.

Ὁ Γκαρνιὲ κατάλαβε ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο σὲ λίγο θὰ πλημμύριζε ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ εἶδε ὅτι δὲν τοῦμενε καιρὸς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν τιμωρία τοῦ λησταρχου.

—Καλά, διελογίσθη σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Θὰ συναντηθοῦμε ἄλλοτε.

Καὶ λέγοντας αὐτά, χάθηκε τρέχοντας στὸ βάθος τῆς ὑπονόμου, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπονώ, νοιώθοντας πὼς σὲ λίγο θἄφθαναν οἱ ἀστυνομικοί, ἔσπρωχνε ὁρμητικὰ τὸν Γκουϊσὰρ κι' ἔφευγε πρὸς τὰ ἄνω...

★

Πρῶτος πήδησε στὴν ὑπόνομο ὁ Μαριὼ ποὺ ἔτρεξε πρὸς τὸν Γκουϊσὰρ ποὺ ὁ Μπονὼ τὸν εἶχε ρίξει μέσα στὸ νερό.

Τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

—Κύριε ἐπιθεωρητά, τὸν ρώτησε, ποῦ πῆγαν οἱ ἀρχισυμμορίτες;

—Ποιοί; ρώτησε κατάπληκτος ἐκεῖνος.

—Οἱ λήσταρχοι. Ὁ Γκαρνιὲ καὶ ὁ Μπονώ!

—Αὐτοί, λοιπόν, ἦσανε

—Ναί!

—Καὶ μοῦφγαν! βρυχήθηκε πηδῶντας στὸ πεζοδρόμιο ὁ Γκουϊσάρ. Δὲν τοὺς γνώρισα καὶ τοὺς ἀφῆκα νὰ φύγουν χωρὶς νὰ πυροβολήσω ἐναντίον τους.

—Καὶ τώρα; Κατὰ ποῦ τράβηξαν;

—Ὁ ἕνας πρὸς τὰ ἄνω κι' ὁ ἄλλος πρὸς τὰ κάτω. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς, εἶναι καὶ κάποιος ἄλλος μέσα στὴν ὑπόνομο ποὺ τὸν κατεδίωκα ἐγὼ καὶ ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ δολοφονήσῃ τὴν ἀνηψιὰ τοῦ Λουδοβίκου Ντενέ.

—Ποιάν; ρώτησε ἀνασκιρτῶντας ὁ Μαρινώ.

—Τὴν δεσποινίδα Μαρία Φιερμάν.

—Αὐτὸ εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει πολύ. Ἐκεῖ ὅμως τώρα καιρὸ γιὰ συζήτησι. Ἂς καταδιώξωμε πρῶτα τοὺς ἀρχισυμμορίτες καὶ μετὰ μιλοῦμε γι' αὐτά.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ χωροφύλακες ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας καὶ τὸν ἐνωμοτάρχη Λαζάρ, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, κατέβηκαν ὅλοι στὴν ὑπόνομο καὶ ὁ Μαρινὼ τοὺς ἐχώρισε σὲ δύο μερίδες.

Οἱ μισοὶ ἀκολούθησαν τὸν Γκουϊσὰρ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖνον ποὺ ἀμέσως ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ εἶχε τραβήξει ὁ Μπονὼ πού, τρέχοντας μέσα στὶς σκοτεινὲς διακλαδώσεις τῆς ὑπονόμου, δὲν ἔπαυε νὰ σφίγγῃ τὶς γροθιές του καὶ ν' ἀπειλῇ μὲ ψιθυρισμοὺς τὸν Γκαρνιέ.

—Μοῦ ξέφυγες δυὸ φορὲς ὡς τώρα, Γκαρνιέ! γρύλλισε κάποια στιγμὴ ὁ Μπονώ. Τὴν τρίτη δὲν θὰ ξεφύγῃς. Σὰν πέσῃς στὴν παγίδα ποὺ σοῦχω στήσει, νὰ δοῦμε τότε ποιὸς δαίμονας θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ σώσῃ.

Ἄκουσε τὰ βήματα τῶν χωροφυλάκων ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν κι' ἐπετάχυνε τὴ φυγή του.

Κι' ἔτρεχε διαρκῶς καὶ τὸν κυνηγοῦσαν κατὰ πόδας τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἄλλοι χωροφύλακες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γκουϊσὰρ ἔτρεχαν πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ εἶχε τραπῆ ὁ Γκαρνιέ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς φυγῆς τῶν δύο λησταρχῶν ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ χωροφύλακες ὥρμησαν πίσω τους δὲν εἶχε μεσολαβήσει μεγάλο χρονικὸ διάστημα κι' οἱ χωροφύλακες τοῦ ἐπιθεωρητοῦ πολὺ γρήγορα βρέθηκαν σ' ἀπόστασι πενήντα σχεδὸν μέτρων μακρυὰ ἀπὸ τὸν ὑπερασπιστὴ τοῦ Ζὰκ Ντενέ.

Κι' ἀτυχῶς γιὰ τὸν Γκαρνιὲ ἡ κατεύθυνσις ποὺ ἀκολούθησε δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλη γιὰ διαφυγή. Πρῶτα γιατὶ οἱ διακλαδώσεις τῆς ὑπονόμου πρὸς τὴν πλευρὰ αὐτὴ δὲν ἦσαν καὶ τόσο πολλὲς καὶ μετά, τὸ καὶ σπουδαιότερο, τὰ διάφορα σκέλη της φωτίζονταν ἀρκετὰ καλά. Κι' ἔτσι οἱ χωροφύλακες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν δὲν ἄργησαν νὰ τὸν διακρίνουν ποὺ ἔτρεχε.

Κάποια στιγμή, καθὼς ἔτρεχε ἀδιάκοπα ὁ Γκαρνιὲ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ στάθηκε τρομαγμένος.

Εἶχε φθάσει σὲ μέρος ἀδιέξοδο ἐνῷ οἱ χωροφύλακες δὲν βρίσκονταν παρὰ σ' ἐλάχιστη ἀπόστασι μακρυά του.

—Τὴν ἔπαθα, ψιθύρισε κατσουφιάζοντας ὁ Γκαρνιέ. Ἦταν γραμμένο φαίνεται. Ἦταν γραμμένο νὰ συλληφθῶ πρὶν περάσῃ ἕνα εἰκοσιτετράωρο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεμίχθηκα στὴν ὑπόθεσι τοῦ Ζὰκ Ντενέ.

Ἔσφιξε μετὰ μὲ λύσσα τὶς γροθιές του καὶ !

—Ἄτιμε Μπονώ, μουρμούρισε. Ἀπὸ σένα τὰ τραβῶ ὅλα αὐτά.

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΜΠΟΝΩ

Ὁ Μπονώ, ἀφοῦ ὡς κόμης Βαρσύ, ἔσωσε δῆθεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σατύρου συντρόφου του Μαγγιὲ τὴ Ματθίλδη καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ σπίτι της, μετὰ τράβηξε στὸ δικό του ὅπου εἶχε ψιθυρίσει στὸν ἀντάξιο σύντροφό του νὰ πάῃ νὰ τὸν περιμένῃ.

—Κάτι λυπημένο σὲ βλέπω, Μαγγιέ, τοῦ εἶπε ὁ λήσταρχος ἀντικρύζοντάς τον λίγο ἀργότερα στὸν προθάλαμο τοῦ σπιτιοῦ του, σκεπτικὸ καὶ κατσουφιασμένο.

—Ἀρχηγέ, ψιθύρισε ἐκεῖνος, δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι θυμωμένος μαζί μου;

—Καὶ γιατί νὰ εἶμαι θυμωμένος; Μήπως ὅ,τι ἔκαμες δὲν τὸ ἔκαμες κατὰ διαταγήν μου;

—Βέβαια. Ἐπειδὴ ὅμως μ' ἄρπαξες καὶ μ' ἐπέταξες ἔξω καὶ μ' ἔβρισες, νόμισα ὅτι θὰ σοῦ κακοφάνηκε.

—Καθόλου. Ἂν τῶκαμα αὐτό, τῶκαμα γιατὶ κάτι σκέφθηκα τὴν τελευταία στιγμή. Ἐγὼ ὅμως θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σοῦδωσα. Γιὰ τὴν ὥρα ἔλα μαζί μου ποὺ ἔχω νὰ σοῦ ἀναθέσω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή.

Κι' ὁ Μπονὼ ὡδήγησε τὸν σύντροφό του στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σ' ἕνα κάθισμα. Κάθησε κι' αὐτὸς μπρὸς στὸ τραπέζι του κι' ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στὴν ἀλληλογραφία του, στράφηκε πρὸς τὸν Μαγγιὲ καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὴν Ματθίλδη τὴν πῆγα καὶ πάλι στὸ σπίτι της. Μιὰ ἄλλη ὅμως ποὺ θ' ἀπαγάγωγε τώρα, θὰ σοῦ τὴν παραδώσω νὰ διασκεδάσῃς ὅσο θέλεις.

Ὅτι, ὁ Μεγγιέ, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ ὄμορφη, νέα, ἔδιδε καὶ αὐτὴ τὴ ζωή του ἀκόμα ὁ Μπονὼ τὸ ἤξερε, ὅπως ἤξερε ὅτι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ὄμορφη νέα δὲν τὸν συγκινοῦσε περισσότερο.

Κι' ὁ λήσταρχος ποὺ ἤθελε νὰ περιποιῆται τὸν σύντροφό του, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ ἐπιτήδειος στὴν ἐκτέλεσι ἀπαγωγῶν καὶ ὁ πιὸ ἀφωσιωμένος σ' αὐτόν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἀναθέσῃ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι, φρόντιζε νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὸν ἀντάμοιβε μὲ μιὰ ὄμορφη γυναίκα.

Ὁ Μεγγιὲ ὅμως, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα ξεχάσει τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἀρχηγοῦ του κατὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ διάσῃ τὴν Ματθίλδη, τὸν κύτταξε μὲ δυσπιστία.

—Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι Μεγγιέ; τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ ἀρχισυμμορίτης. Φοβᾶσαι μήπως σοῦ κάμω ἐκεῖνο ποὺ ἔπαθες στὴν ἔπαυλι;

—Ἀρχηγέ, ὅποιος καῆ στὸ χυλὸ φυσάει καὶ τὸ γιαοῦρτι. Πῶς θέλεις νὰ πιστέψω ὅτι λὲς ἀλήθεια ἀφοῦ μοῦ τὴν ἐφτιαξες τὴ δουλειὰ πρὶν λίγες ὧρες μονάχα;

—Ὅ,τι ἔγινε τότε δὲν θὰ ξαναγίνῃ πιά.

—Ἀλήθεια, ἀρχηγέ; ρώτησε μὲ χαρὰ ὁ συμμορίτης.

—Ἔχεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος τώρα ὁ Μπονώ, πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὴν κάμῃς ὅ,τι θέλεις τὴ γυναῖκα αὐτή. Ὄχι ὅμως ἀμέσως.

—Ἀλλὰ πότε;

—Ὅταν τελειώσω τὰ σχέδιά μου. Τότε θὰ σοῦ τὴν παραδώσω καὶ θέλεις κράτησέ την γιὰ πάντα δική σου, θέλεις πούλησέ την, θέλεις σκότωσέ την, κάμε τὸ τέλος πάντων, ὅ,τι σοῦ ἀρέσει.

Ὁ Μαγγιὲ ποὺ ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς βεβαιώσεις ἐκεῖνες τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἔσυρε κοντὰ στὸ τραπέζι τὸ κάθισμά του καί, περίεργος νὰ μάθῃ ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀπαγάγῃ, τὸν ρώτησε:

—Καὶ λοιπόν, ἀρχηγέ, ποιὰ εἶναι ἡ κυρία αὐτή;

—Μιὰ πολὺ ὄμορφη καὶ πολὺ πλούσια. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Γκαρνιέ, κόμησσα Βιρτώφ.

Ὅταν ὁ συμμορίτης ἄκουσε ποιανοῦ ἐρωμένη ἐπρόκειτο ν' ἀπαγάγῃ, κύτταξε μὲ κάποια ἔκπληξι κι' ἀνησυχία μαζὶ τὸν ἀρχηγό του.

—Τί λοιπόν, ρώτησε, θὰ τὰ βάλωμε τώρα καὶ μὲ τὸν Γκαρνιέ;

—Ναί, ἀπήντησε ἐκεῖνος, ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρός μας, ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος. Ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ σχέδια δὲν εἶναι ἡ ἀστυνομία, ἀλλὰ ὁ Γκαρνιέ. Ἔ, λοιπόν, θὰ φροντίσωμε νὰ τὸν ξεμπερδέψωμε ἐμεῖς, ἀλλοιῶς θὰ μᾶς παραδώσῃ ὅλους δεμένους χειροπόδαρα στοὺς ἀστυνομικούς.

Ἔκπληκτος ὁ Μαγγιὲ στὴ σοβαρὴ ἐκείνη ἀποκάλυψι τοῦ ἀρχηγοῦ του, στάθηκε γιὰ μερικὲς στιγμὲς παρατηρῶντας τὸν ἄφωνος. Δὲν συνήθιζε ὅμως ν' ἀντιλέγῃ καὶ δὲν ἀντείπε. Οὔτε περισσότερες ἐξηγήσεις ζήτησε οὔτε καὶ θέλησε νὰ μάθῃ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Γκαρνιὲ εἶχε κηρυχθῆ ἀμείλικτος πολέμιός του. Ἀφοῦ ὅμως ἦταν ἐχθρός τους κι' ἀφοῦ τὸ ἀπαιτοῦσε ὁ Μπονὼ νὰ χτυπήσῃ, θὰ χτυποῦσε.

Κι' ἕτοιμος ὁ Μαγγιὲ νὰ θυσιασθῇ γιὰ τὸν ἀρχηγό του, χωρὶς νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διέτρεχαν βάζοντάς τα μὲ τὸν Γκαρνιέ, ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορία καὶ ἀπήντησε:

—Λέγε τότε, τί πρέπει νὰ κάμω;

—Στὴν ὁδὸ Βαλερέζ, ἀριθμὸς 32, εἶναι τὸ μέγαρο τῆς κομήσσης Βιρτώφ, ἀπήντησε ὁ Μπονώ.

—Λοιπόν ;

—Ὅπως εἶσαι μεταμφιεσμένος, θὰ πάρῃς τὸ ἁμάξι μου καὶ θὰ πᾶς ἐκεῖ.

—Μάλιστα.

—Θὰ παρουσιασθῇς σ' αὐτὴν καὶ θὰ τῆς πῇς ὅτι ὁ Γκαρνιὲ τὴν περιμένει στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ὅπου εἶναι κρυμμένος, γιατὶ πρόκειται νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ κάποια σπουδαία ὑπόθεσι.

—Θὰ προσποιηθῶ, δηλαδή, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος τῆς συμμορίας του;

—Ναί!

—Κι' ἔπειτα;

—Θὰ τραβήξετε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Στὸν ἐρειπωμένο πύργο ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ δάσος, θὰ περιμένουν τέσσαρες σύντροφοι μας. Θὰ σᾶς ἐπιτεθοῦν καὶ σὺ θὰ κάμῃς πὼς ἀμύνεσαι. Θὰ σᾶς πιάσουν, θὰ σᾶς δέσουν καὶ θὰ σᾶς σύρουν στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταύρου. Ὅταν εἶναι καιρὸς θἄρθω κι' ἐγὼ ἐκεῖ, καὶ θὰ διατάξω τί θὰ γίνῃ.

—Μάλιστα. Ἄλλο τίποτε;

—Ὄχι! Πήγαινε ἐσὺ νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὴν ἁμαξᾶ μου κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ ἀποστείλω στὸν πύργο τοὺς συντρόφους μας, ποὺ θὰ σᾶς αἰχμαλωτίσουν.

—Φεύγω, ἀρχηγέ. Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως, αὐτὴ τὴν κυρία θὰ μοῦ τὴν παραδώσῃς ἔπειτα;

—Ναί! Σοῦδωσα τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ ξέρεις ὅτι, δὲν τὸν παραβαίνω ποτὲ ἐγώ!

—Τὸ ξέρω, ἀρχηγέ!

—Φύγε λοιπὸν καὶ κάμε ὅπως σοῦ εἶπα .

★

Λήσταρχος καὶ συμμορίτης χωρίστηκαν σὲ λίγο καὶ καθένας τράβηξε στὴ δουλειά του. Ὁ Μπονὼ πῆγε σὲ μιὰ ταβέρνα ὅπου ἐσύχναζαν οἱ σύντροφοί του καὶ βρῆκε τέσσαρες ἀπ' αὐτοὺς, ὅσους ἀκριβῶς τοῦ χρειάζονταν.

Τοὺς εἶπε τί ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ τοὺς ἀπέστειλε στὸ δάσος τῆς Βουλώνης γιὰ νὰ περιμένουν καὶ συλλάβουν τὴν ἐρωμένη τοῦ Γκαρνιὲ ποὺ θὰ παρέσυρε ὡς ἐκεῖ ὁ Μαγγιέ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε δὲν δυσκολεύθηκε νὰ πείσῃ τὴν ὡραία κόμησσα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἔτσι, ὅταν λίγη ὥρα ἀργότερα, ἡ ἁμαξα ποὺ ἔφερνε τὴν ἐρωμένη τοῦ Γκαρνιὲ καὶ Μαγγιέ, ἔφθανε κοντὰ στὸν ἐρειπωμένο πύργο, οἱ τέσσαρες συμμορίτες ξεπήδησαν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, περιεκύκλωσαν τὴν ἁμαξα καὶ διέταξαν τὸν ἁμαξᾶ νὰ σταματήσῃ.

Ἐκεῖνος ἐξετέλεσε τὴ διαταγή τους καὶ ἀμέσως δυὸ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες, ἀνοίγοντας τὶς μικρὲς πόρτες τῆς ἁμαξας, πρότειναν τὰ πιστόλια τους στοὺς δύο ἐπιβάτες καί:

—Ἂν κινηθῆτε, τοὺς εἶπαν, θὰ σᾶς σκοτώσωμε.

Ὁ Μαγγιέ, γιὰ νὰ μὴ τὸν ὑποπτευθῇ ἡ κόμησσα, ἔκαμε νὰ σύρῃ τὸ πιστόλι του. Γρήγορα ὅμως ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τοῦ στήριξε τὸ δικό του στὸ κεφάλι ἐνῷ ὁ ἄλλος διέτασσε τὴν κατατρομαγμένη κόμησσα νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν ἁμαξα.

Ἀφώπλισαν μετὰ τὸν Μαγγιὲ καὶ τὸν ἔδεσαν, κι' ἀφήνοντας ἄδετη τὴν κόμησσα, διέταξαν καὶ τοὺς δύο νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν μέσα σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπήλαιο τοῦ Ταύρου, ὅπου καὶ ἔφθασαν ὕστερα ἀπὸ πορεία μιᾶς καὶ περισσότερο ὥρας.

—Μὴ φοβᾶσαι, ψιθύρισε κάποια στιγμὴ στ' αὐτὶ τῆς κόμησσας ὁ Μαγγιέ. Θὰ τοὺς ποῦμε ποιοὶ εἴμαστε καὶ θὰ μᾶς ἀφήσουν ἀμέσως ἐλεύθερους.

Ἡ κόμησσα, στὰ λόγια αὐτά, πῆρε κάποιο θάρρος, δὲν καθησύχασε ὅμως καὶ ἀπολύτως. Ἀφῆκε τὸν Μαγγιὲ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς τους καὶ τοὺς ἀκολούθησε χωρὶς νὰ τοὺς πῇ τίποτα.

Ὅταν ἔφθασαν μέσα στὸ σπήλαιο, ὁ Μαγγιὲ ρώτησε νὰ μάθῃ ποιὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ἀρχηγός τους.

—Ὁ ἀρχηγός μας, ἀπήντησε ὁ πιὸ σωματώδης ἀπ' ὅλους, λείπει. Θὰ τὸν εἰδοποιήσωμε ὅμως πὼς πιάσαμε μιὰ κυρία ποὺ φαίνεται πὼς τὸν ἔχει τὸν παρᾷ καὶ θἄρθῃ. Ὡς τότε, θὰ τὸν ἀναπληρώνω ἐγώ.

—Καλά! Πρὶν ὅμως τοῦ παραγγείλετε καλὸ εἶναι νὰ μάθετε ποιοὶ εἴμαστε.

—Λοιπόν, ποιοὶ εἴσαστε;

—Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῆς συμμορίας τοῦ Γκαρνιέ. Ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ εἶναι φιλενάδα του κι' ὁ ἀρχηγὸς μ' ἔστειλε νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσω ἐκεῖ ποὺ εἶναι κι' αὐτός.

Οἱ συμμορίτες προσποιήθηκαν ὅτι ἐξεπλάγησαν κι' ἀλληλοκυττάχθηκαν, σὰν νὰ ζητοῦσε δῆθεν ὁ ἕνας τὴν γνώμη τοῦ ἄλλου.

—Εἴμαστε κι' ἐμεῖς συνάδελφοι, ὅπως βλέπετε, πρόσθεσε ὁ Μαγγιὲ, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ πᾶμε στὴ δουλειά μας.

—Καὶ ποῦ ξέρουμε μεῖς πὼς λέτε τὴν ἀλήθεια; ρώτησε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε πὼς ἀναπλήρωνε τὸν ἀρχηγό.

—Μπορούμε νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξωμε.

—Ἂν μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε, ὁ ἀρχηγός μας θὰ σᾶς ἀφήσῃ βέβαια νὰ φύγετε. Ὁπωσδήποτε ἐμεῖς θὰ τὰ ποῦμε ὅλα στὸν ἀρχηγὸ κι' ἐκεῖνος ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν νεώτερο σύντροφό τους:

—Πήγαινε, τοῦ εἶπε, καὶ πὲς τοῦ ἀρχηγοῦ νἄρθῃ ἐδῶ.

—Σεῖς δέ, πρόσθεσε γυρίζοντας στοὺς

αἰχμαλώτους τους, θὰ μείνετε ἐδῶ ὡς ὅτου ἔλθῃ καὶ ἀποφασίσει γιὰ τὴν τύχη σας.

—Ἔστω, ἔκαμε ὁ Μαγγιέ. Θ' ἀργήσῃ;

—Ὄχι.

—Ἂς περιμένωμε λοιπόν.

Ὁ Μπονώ, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπόνομο, κάνοντας τοὺς χωροφύλακες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του, πῆρε ἕνα ἁμάξι μὲ γνωστὸ ἁμαξᾶ του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπήλαιο τοῦ Ταύρου ὅπου εἶχε διατάξει νὰ παρασύρουν τὴν κόμησσα Βιρτώφ.

—Ὡς τώρα, σκεπτόταν μὲ ἄγριο χαμόγελο ὁ Μπονώ, μοῦ ξέφυγες Γκαρνιέ. Ἂς δοῦμε ὅμως καὶ τώρα, θὰ μοῦ ξεγλυστρήσῃς κι' ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ σοῦ ἑτοιμάζω;

Ὅταν ἔφθασε στὸ μέρος τοῦ δρόμου ποὺ βρισκόταν κατάντικρυ στὸ σπήλαιο, διέταξε τὸν ἁμαξᾶ του νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ, κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ γνωστὸ μονοπάτι τράβηξε πρὸς τὸ σπήλαιο.

Καθὼς πλησίαζε εἶδε νὰ ἔρχεται ὁ νεαρὸς συμμορίτης ποὺ εἶχε διαταχθῆ νὰ πάῃ δῆθεν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀρχηγό τους.

—Λοιπόν, τί ἔγινε ; τὸν ρώτησε ὁ Μπονώ.

—Ὅλα ἐν τάξει, ἀρχηγέ.

—Ἔχετε μέσα τὴν κόμησσα;

—Ναί.

—Τί εἶπε;

Ὁ νεαρὸς συμμορίτης ἀφηγήθη λεπτομερῶς στὸν ἀρχηγό του τί συνέβη καὶ τί ἐλέχθη κι' ἐκεῖνος τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Μπῆκε μαζί του στὸ σπήλαιο, στάθηκε καὶ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Μαγγιὲ καὶ τὴν κόμησσα καὶ μετὰ τὴν ρώτησε:

—Εἶσθε φίλη τοῦ Γκαρνιέ, κυρία;

—Μάλιστα, ἀπήντησε ἐκείνη κοκκινίζοντας ἐλαφρά.

—Ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀπήντησε ὁ Μπονώ, δὲν θὰ πάθετε ἀπολύτως τίποτε. Ὁ Γκαρνιὲ εἶναι ἀδελφικός μου φίλος. Πρέπει ὅμως νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό. Γράψτε του ἕνα γράμμα, κι' ἐκεῖνος ἂν ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς θἄρθῃ νὰ μὲ βρῇ.

Ἡ κόμησσα, χωρὶς νὰ μαντεύσῃ τὸ τέχνασμα τοῦ Μπονώ, δέχθηκε. Κι' ὅταν τῆς δόθηκε πέννα καὶ χαρτὶ ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσι τοῦ λῃστάρχου:

«Ἀγαπητὲ Γκαρνιέ,

»Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶμαι αἰχμάλωτη μερικῶν φίλων σου ποὺ ἀρνιοῦνται ὅμως νὰ πιστέψουν ὅτι ἐσὺ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ μένα. Γιὰ νὰ μ' ἀφήσουν ἐλεύθερη νὰ φύγω μοῦ ζητοῦν ν' ἀποδείξω τὸ γιὰ μένα ἐνδιαφέρον σου.

»Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος σωτηρίας μου δὲν ὑπάρχει, ἔλα ἐσὺ νὰ τοὺς βρῇς. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ εἶναι νὰ σὲ περιμένῃ, στὸν παλιὸ μύλο ποὺ ἐπωνομάζεται «Ὑδρόμυλος τῶν Δαιμόνων» ἀπὸ τῆς ἑπτὰ ὡς τὶς δέκα τὸ βράδυ.

»Ἔλα ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα.

Δική σου

Κόμησσα Βιρτὼφ»

Ὁ Μπονὼ πῆρε τὸ γράμμα, τὸ διάβασε καὶ τῶδωσε στὸν νεαρὸ συμμορίτη ποὺ μὲ τὸ ἁμάξι ποὺ περίμενε τὸν λῃσταρχο πῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἀφῆκε τὸ γράμμα στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυμμορίτου Γκαρνιέ.

Ο ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΣ

Ὅταν ὁ Γκαρνιὲ εἶδε πὼς τὸ σκέλος ἐκεῖνο τῆς ὑπονόμου, στὴν ἀρχὴ τοῦ ὁποίου βρίσκονταν οἱ χωροφύλακες, δὲν εἶχε καμμιὰ διέξοδο, ὅταν ἔρριξε τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶδε ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀπεῖχαν καὶ πολλὰ μέτρα ἀπ' αὐτόν, στάθηκε θορυβημένος.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;

Ἂν συμπλεκόταν μὲ τοὺς χωροφύλακες ἐκεῖνος ποὺ θἄβγαινε ὠφελημένος ἀπὸ τὴ συμπλοκή, δὲν θὰ ἦταν αὐτός. Οἱ ἀντίπαλοί του ἦσαν πέντε.Καὶ πρὸς τοὺς πέντε αὐτοὺς δὲν μποροῦσε ν' ἀντεπεξέλθῃ ἀποτελεσματικά. Τὸ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ πρῶτος πάλι δὲν ἦταν συμφέρον γι' αὐτόν.

Καὶ ὁ Γκαρνιὲ ποὺ δὲν ἔβλεπε τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ ἑκουσίως καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωή του τράβηξε τὸ πιστόλι του μὲ σκοπὸ ν' ἀμυνθῇ καὶ ὑπεχώρησε στὸ σκοτεινότερο μέρος τῆς ὑπονόμου,ὅταν ξαφνικὰ στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιό της, διέκρινε τὴ σιδερένια στενόμακρη σκάλα ἑνὸς πηγαδιοῦ ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν κάθοδο τῶν ἐργατῶν ποὺ ἐπιδιορθώνουν τὶς βλάβες τῶν τοιχωμάτων τῶν ὑπονόμων.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴ τότε ὁ Γκαρνιέ, ἔβαλε τὸ πιστόλι στὴν τρέπη του, μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ ἀπέναντι ἐπίσης στενὸ πεζοδρόμιο κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴν κάθετη σκάλα.

Εἶχε δὲ μισοανεβῇ ὁ Γκαρνιὲ ὅταν οἱ χωροφύλακες ἔφθασαν στὸ κάτω μέρος αὐτῆς. Δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὴν πρὸς τὰ ἄνω φυγὴ τοῦ ἀρχισυμμορίτου καὶ στάθηκαν νὰ ἐξετάσουν τὸ μέρος, ὅταν ὁ Γκουϊσὰρ ἀντελήφθη τὴν ὕπαρξι τοῦ πηγαδιοῦ καὶ τῆς σκάλας. Ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, κύτταξε πρὸς τὰ ἐπάνω, διέκρινε τὸν Γκαρνιὲ καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκαμε τὴ σκέψι ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀρχισυμμορίτη. Γρήγορα ὅμως ἄλλαξε γνώμη, γιατὶ κατάλαβε πὼς κι' ἂν δὲν τὸν σκότωνε ὁ Γκαρνιέ, πάντως θἄβγαινε ἀπὸ τὸ πηγάδι πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτόν. Χωρὶς νὰ διστάσῃ τότε ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ἀρχισυμμορίτου.

Ἡ σφαῖρα του ὅμως δὲν ἔθιξε τὸν Γκαρνιέ. Σφύριξε δίπλα του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ὁ πυροβολισμὸς ὅμως αὐτὸς ἐξαγρίωσε τὸν ἀρχισυμμορίτη ποὺ καθὼς βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ν' ἀμυνθῇ καὶ συγχρόνως ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τραβηχθοῦν, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του κι' ἐπυροβόλησε πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ παύσῃ ν' ἀνέρχεται.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀκούστηκε τότε καὶ μιὰ βροντερὴ διαταγὴ ἀντήχησε:

—Πῦρ!

Ὁ Γκουϊσὰρ ποὺ στεκόταν κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἀνερχόμενο Γκαρνιέ, δὲν ἔπαθε τίποτε ἀπὸ τὴ σφαῖρα. Ἕνας χωροφύλακας ὅμως ποὺ στεκόταν δίπλα του, δέχθηκε τὸ χτύπημα στὴν ὠμοπλάτη του καὶ σωριάσθηκε στὸ ἔδαφος, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔδιδε τὴ διαταγὴ νὰ πυροβολήσουν.

Οἱ χωροφύλακες ὅμως ποὺ ἐθορυβήθησαν ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ καὶ τὸ πάθημα τοῦ συναδέλφου τους, εἶχαν τραβηχθῆ πρὸς τὰ ἄκρα καὶ εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη, ὅταν ὁ Γκουϊσὰρ ἔδωσε τὴ διαταγὴ νὰ χτυπήσουν.

Ἔτσι, ὥσπου νὰ ξαναεπιστρέψουν στὴ θέσι τους, ὁ Γκαρνιὲ βρῆκε τὸν καιρὸ ν' ἀνεβῇ ἀρκετὰ σκαλοπάτια, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἀπέχῃ παρὰ ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς ἐξόδου τοῦ πηγαδιοῦ.Κι'ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ οἱ χωροφύλακες ἐκτελῶντας τὴ διαταγὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ἐπυροβόλησαν κατὰ τοῦ ἀρχισυμμορίτου.

Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες βρῆκε τὸν Γκαρνιὲ στὸ μπράτσο, ἐνῷ οἱ ἄλλες, μόλις ἄγγισαν στὰ ροῦχα του. Μανιασμένος αὐτὸς ξαναπυροβόλησε, ἂν καὶ τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι ἦταν τραυματισμένο. καὶ ξάπλωσε νεκρὸ ἕνα δεύτερο χωροφύλακα.

Ἔπειτα, καταβάλοντας ὅλες του τὶς προσπάθειες, ἀνέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια ποὺ ἀπέμειναν καὶ βρισκόταν στὸ ἄνοιγμα ἀκριβῶς τοῦ πηγαδιοῦ ὁπότε νέα ὁμοβροντία ἀντήχησε, ὁμοβροντία ὅμως ποὺ δὲν τοῦκαμε τὸ παραμικρὸ κακό.

—Τὴν γλύτωσα! ψιθύρισε βγαίνοντας ὁ ἀρχισυμμορίτης, ἔστω καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ χέρι. Ἂς δοῦμε ὅμως τώρα πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ τοὺς ξεφύγω.

Στάθηκε προσεκτικὸς καὶ ἄκουσε. Οἱ ἀστυνομικοὶ μιλοῦσαν ἀλλὰ οἱ φωνές τους ἔφθαναν ὡς ἕνας δυσδιάκριτος βόμβος ὡς αὐτόν.

—Ἀσφαλῶς, διελογίσθη ὁ ἀρχισυμμορίτης, θὰ μὲ καταδιώξουν. Ἂν ὅμως δοκιμάσουν ν' ἀνεβοῦν τὴ σκάλα ἕναν - ἕνα θὰ τοὺς κρημνίζω μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Τὴν ἴδια ὅμως σκέψι ἔκαμε κάτω στὴν ὑπόνομο κι' ὁ Γκουϊσὰρ, ποὺ βλέποντας πόσο μειονεκτικὴ ἦταν τώρα ἡ θέσις του, μὲ τοὺς δύο χωροφύλακες ποὺ τοῦ ἀπέμειναν, ἀπέναντι τοῦ Γκαρνιέ, κατάλαβε πὼς θἄταν ἀληθινὴ τρέλλα ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀνέβῃ τὴν ἴδια σκάλα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ξεφύγει ὁ Γκαρνιέ, τὸν τραυματισμὸ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ.

Ὡστόσο μὴ θέλοντας ν' ἀφήσῃ ἐντελῶς ἀνενόχλητο τὸν ἀρχισυμμορίτη:

—Ἀπ' ἐδῶ, εἶπε στοὺς χωροφύλακες, δὲν μποροῦμε ν' ἀνεβοῦμε.

—Τί λοιπόν, δὲν θὰ τὸν καταδιώξουμε; τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο χωροφύλακες.

—Βέβαια.

—Πῶς ὅμως;

—Θὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ πᾶμε πιὸ κάτω νὰ σύρωμε μιὰ ἀπὸ τὶς σχάρες τῆς ὑπονόμου καὶ θὰ βγοῦμε.

—Καὶ τοὺς συντρόφους μας;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς χωροφύλακες ποὺ εἶχε ξαπλώσει ὁ Γκαρνιὲ καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια του.

—Θὰ γυρίσωμε νὰ τοὺς πάρωμε, εἶπε μετά, ὅταν θὰ μποροῦμε νὰ τὸ κάμωμε. Τώρα ἐλᾶτε μαζί μου.

Καὶ ὥρμησε πάλι πρὸς τὰ κάτω ἀκολουθῶντας τὴν κατεύθυνσι τῆς ὑπονόμου. Ἀπομακρύνθηκε περὶ τὰ ἑκατὸ μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν σκοτωθῆ οἱ χωροφύλακες, στάθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ σχάρα. φώναξε κοντά του τὸν ἕνα χωροφύλακα καὶ τοῦ εἶπε:

—Σκύψε νὰ πατήσω στοὺς ὤμους σου γιὰ νὰ βγάλω τὴ σχάρα. Θ' ἀνεβῶ πρῶτος. Ἔπειτα ἀπὸ μένα ὁ ἄλλος κι' αὐτὸς θὰ βοηθήσῃ κι' ἐσένα νὰ βγῇς ἐπάνω.

(Ἀκολουθεῖ)

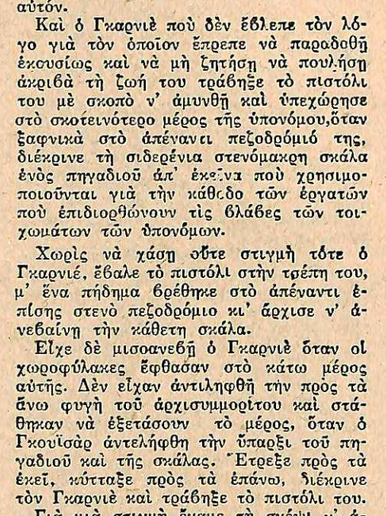

ΣΤΗΝ ΛΙΘΙΝΗ ΕΠΟΧΗ

— Μαμά! Ὁ ταχυδρόμος! Ἔφερε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ὁ κυβέρνης φαίνεται ΤΟΜΠΑΝΙΟ ΤΟ

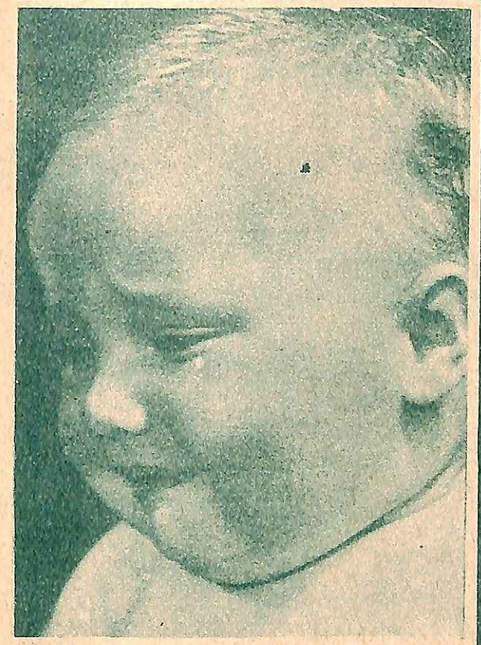

—Μὰ εἶναι ἀπάνθρωπο νὰ θέλουν, σώνει καὶ καλά, νὰ μὲ βουτήσουν μέσα στὸ νερό, σὰν νάμουν κονένα βατραχάκι!..

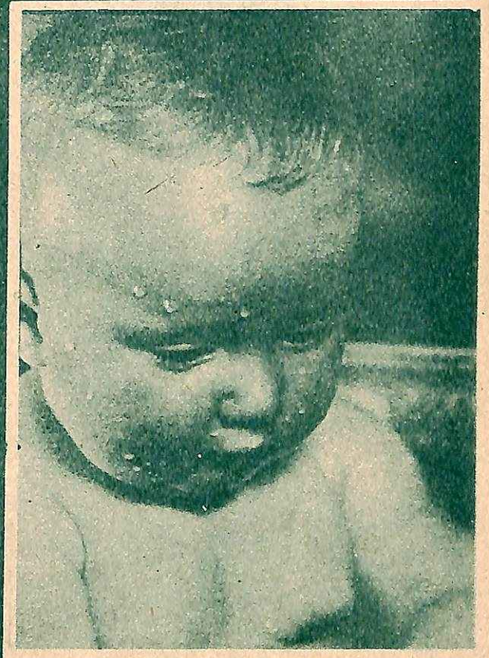

—Τί νὰ κάνῃς; Βλέπεις, τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου! Ἡ μαμὰ ἐπιμένει νὰ μὲ βουτήξῃ. Ἂς μὲ βουτήξῃ λοιπόν!..

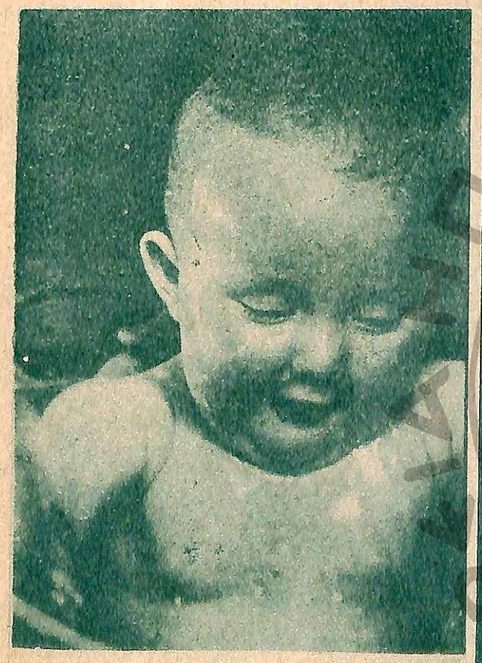

—Μπᾶ, μπᾶ! Μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο ἔσκημα ἐδῶ μέσα. Δροσίζεται κανεὶς καὶ ξεχνάει τὰ κυνικὰ καύματα.

—Κορόϊδα ποὺ εἴσαστε ὅλοι, ἐσεῖς, οἱ μεγάλοι! Νὰ μὴν ἔχετε μαμὰ νὰ σᾶς βουτάῃ στὸ νερὸ γιὰ νὰ δροσίζεστε!

Θερμοκρασία 41°

"Παιδιά-θαύματα" διά μέσου τῶν αἰώνων

Σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν ὁ ΡΑΦΑΗΛ ἄρχισε νὰ δείχνη τὸ τιτάνιο ταλέντο του, ποὺ τοῦ χάρισε ἀργότερα τὸν τίτλο τοῦ μεγαλυτέρου ζωγράφου τῶν αἰώνων

Ὁ ΔΑΝΤΗΣ, ἐννέα μόλις ἐτῶν, συνέθετε ἤδη σονέτα, προδρόμους τῆς μεγαλόπνοης «Θείας Κωμωδίας» του.

Ἕξη ἐτῶν, ὁ ΦΡΑΝΤΣ ΛΙΣΤ ἔπαιρνε τὸ πρῶτο μάθημα τοῦ πιάνου. Λίγους μῆνες ἀργότερα ἔπαιζε δημοσίᾳ σὰν τὸν καλύτερο πιανίστα.

Ὁ ΛΟΥΛΛΙ ἦταν μόλις 12 ἐτῶν ὅταν μὲ τὸ παίξιμό του στὸ βιολὶ ἐνθουσίαζε τὸν Λουδοβίκο ΙΔ' ποὺ τοῦ ἀνέθετε τὴν διεύθυνσι τῆς ἀναπτορικῆς ὀρχήστρας.

Ὅλα τὰ παραδείγματα ὠχριοῦν μπροστὰ στὴν περίπτωσι τοῦ ΜΟΖΑΡ ποὺ ἡλικίας 3 ἐτῶν ἔπαιζε πιάνο καὶ 5 ἐτῶν ἦταν συνθέτης καὶ ἔπαιζε ὅλα τὰ γνωστὰ ὄργανα.

Παιδὶ - θαῦμα καὶ ὁ ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ, 14 ἐτῶν ἐβραβεύετο ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τῆς Τουλούζης γιὰ ἕνα νεανικό του μυθιστόρημα.

Ὁ ΜΠΕΤΟΒΕΝ ἦταν 10 ἐτῶν ὅταν συνέθεσε τὴν πρώτη σονάτα του.

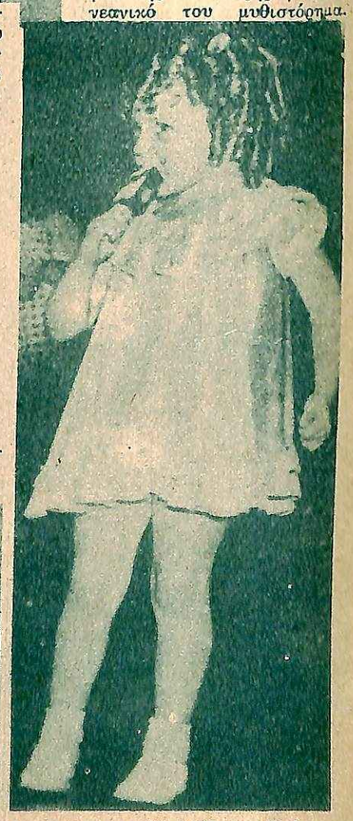

Στὸν κινηματογράφο παραδείγματα παιδιῶν - θαυμάτων ὑπάρχουν πολλά. Ὡστόσο 3 εἶνε τὰ κλασσικώτερα: Τοῦ Τζαϊκυ Κούγκαν, τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ καὶ τῆς Ντιάνας Ντάρμπιν. Ὁ Τζαϊκυ, δημιούργημα τοῦ μεγάλου Σαρλώ, ἐντεμποντάρησε 4 ἐτῶν. Ἡ Ντιάνα σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν κερδίζει τριάμισι ἑκατομμύρια τὸ μῆνα! Καὶ ἡ Σίρλεϋ ποὺ εἶναι ἀκόμη μόλις 9 ἐτῶν κερδίζει τὰ περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀστέρα!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΦΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Κατ' ἀπόδοσιν ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Η ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΚΑΖΙΝΟΥ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑ

Ὁ ἀριστοκράτης νέος Μάρτεν Ντὰλ ἐστράφηκε ἐκεῖ καὶ κύτταξε τὴν ὡραία γυναῖκα ποὺ, ὀρθὴ ἀπὸ πάνω του, ἄπλωνε τὸ κατάφορτο ἀπὸ διαμαντικὰ χέρι της γιὰ νὰ βάλη ἐμπρός του, ἐπάνω στὸ πράσινο τραπέζι, μιὰ φιλτισένια μάρκα ποὺ ἀντιπροσώπευε ἄξιαν πέντε λιρῶν.

Ἡ ρολίνα ἐγύρισε, ἡ μικρὴ μπίλλια ἔκαμε τοὺς κύκλους της χοροπηδῶντας ἀπὸ τὸν ἕνα ἀριθμὸ στὸν ἄλλο καὶ τέλος σταμάτησε. Ἀπαθέστατος, ὁ κρουπιὲ ἄρχισε νὰ πληρώνη τοὺς κερδισμένους καὶ νὰ τραβάη τὰ διάφορα στησίματα τῶν χαμένων.

Ἡ ὡραία γυναῖκα ἔχασε, χωρὶς ὅμως νὰ στενοχωρηθῆ, ξανάπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τοπρθετήση μιὰ νέα μάρκα τῆς μιᾶς λίρας.

Τὸ παιννίδι ἐξακολούθησε ἔτσι καὶ ἡ ὡραία γυναῖκα, πότε ἔχανε καὶ πότε ἐκέρδιζε, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ τὸ στήσιμό της δὲν ἦταν μεγαλύτερο τῶν πέντε λιρῶν.

—Νὰ σᾶς προσφέρω τὸ κάθισμά μου, μάνταμ, ἔκαμε ὁ ἀριστοκράτης νέος ἕτοιμος νὰ σηκωθῆ.

—Εὐχαριστῶ, τζέντλεμαν. Προτιμῶ νὰ μείνω ὄρθια.

Καὶ ἐξακολούθησε ἔτσι νὰ παίζη. Ὁ Μάρτεν Ντὰλ ποὺ ἀργὰ καὶ ποὺ ἐποντάριζε ἀσήμαντα ποσὰ γιὰ νὰ περνάη τὴν ὥρα του, παρετήρησε σὲ λίγο ὅτι ἡ ὡραία γυναῖκα εἶχε χάσει ὅλες της τὶς μάρκες καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ποντάρη χαρτονομίσματα. Ἐμπρὸς ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν νεαρὸ ἀριστοκράτη, ἕνας ψηλὸς μελαχροινὸς νέος, ἔπαιζε καὶ αὐτὸς πρὸ ὥρας κυνηγῶντας «σέκο» καὶ ποντάροντας διάφορα χαρτονομίσματα, διπλωμένα στὰ τέσσερα. Ὅταν ἐκέρδιζε καὶ πληρωνόταν σὲ μάρκες ἔβαζε τὶς μάρκες στὴν τσέπη του καὶ συνέχιζε τὸ παιγνίδι του ποντάροντας χαρτονομίσματα. Ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώριζε ἀπὸ δεισιδαιμονίες χαρτοπαικτῶν, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἐσκέφθηκε ὅτι ὁ μελαχροινὸς ἐκεῖνος νέος τὸ εἶχε γιὰ γοῦρι νὰ κάνη τὸ παιγνίδι του μὲ χαρτονομίσματα καὶ ὄχι μὲ μάρκες.

Ξαφνικά, ἀκούσθηκε μιὰ διαμαρτυρία ἀπὸ τὸ κρουπιέρη:

—Τραβῆξτε τὸ στήσιμό σας, μάνταμ! Ἡ μπίλλια εἶχε σταματήσει στὸ 21 ὅταν ἐποντάρατε.

—Κάνετε λάθος, τζέντλεμαν. Ἐποντάρισα πρὶν σταματήση ἡ μπίλλια, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ ὡραία γυναῖκα. Ρωτῆστε τὸν τζέντλεμαν ἀπ' ἐδῶ!, ἔκαμε δείχνοντας τὸν Μάρτεν Ντάλ.

Ὁ ἀριστοκράτης νέος βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Ἐκύτταξε ἐμπρός του στὸ πράσινο τραπέζι. Στὸν ἀριθμὸ 21 ἡ ὡραία κυρία εἶχε ποντάρει ἕνα ἀνοιχτὸ χαρτονόμισμα τῶν πέντε λιρῶν καί, ὁ Μάρτεν Ντὰλ εἶχε προσέξει ὅτι, πραγματικά, τὸ χαρτονόμισμα αὐτὸ εἶχε ριχθῆ μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς μπίλλιας.

—Δὲν μπορῶ νὰ βεβαιώσω ἂν ἡ μάνταμ ἐποντάρισε πρὶν ἢ ὕστερα ἀπὸ τὸ σταμάτημα τῆς μπίλλιας. Δὲν ἐπρόσεξα.

—Ἀλλὰ σᾶς εἶδαν καὶ ἄλλοι, μάνταμ!, ἐπέμεινε ὁ κρουπιέρης. Ὕστερα, τόση ὥρα τώρα, παίζετε δωδεκάδες! Πῶς αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐπαίξατε «σέκο»;

—Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ἐμένα! Παίζω ὅπως θέλω τὰ χρήματά μου!

—Δικαιώμά σας, βέβαια, ἀλλὰ ἀποσύρετε τώρα τὸ στήσιμό σας γιατὶ ὁπωσδήποτε δὲν θὰ τὸ πληρώσω.

—Εἶμαι χαρτοκλέπτρια λοιπόν;

—Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό. Ἀργήσατε νὰ ποντάρετε καί, ὅταν τὸ ἐκάματε, ἡ μπίλλια σταματοῦσε ἤδη στὸ 21! Δὲν θὰ πληρωθῆτε, μάνταμ. Ἀποσύρετε τὴ μίζα σας, γιατὶ τὸ κοινὸν ἀνυπομονεῖ νὰ λήξη αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο καὶ νὰ συνεχισθῆ τὸ παιγνίδι.

Πραγματικά, οἱ παῖκται εἶχαν ἀρχίσει νὰ διαμαρτύρωνται καί, σχεδὸν ὅλοι ἐδικαίωναν τὸν κρουπιέρη. Ὅλοι εἶχαν δῆ, πὼς ἡ ὡραία κυρία εἶχε ποντάρει μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς μπίλλιας.

Πεισμωμένη ἐκείνη ἔκλωσε τὸ χέρι της νὰ πάρη τὸ χαρτονόμισμά της, ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μελαχροινὸς νέος τὴν παρετήρησε μὲ τὸν εὐγενέστερο τρόπο:

—Προσέξετε, μάνταμ, Κάτω ἀπὸ τὴν μίζα σας βρίσκεται ἡ δική μου!..

—Δὲν πιστεύω, τζέντλεμαν, νὰ φοβηθῆκατε μὴν πάρω τὸ στήσιμό σας...

Καὶ ρίχνοντάς του μιὰ περιφρονητικὴ ματιά, ἄπλωσε τὸ χέρι της, ἔπιασε μὲ τὰ δύό της δακτυλάκια ἀπὸ τὴν ἄκρη τὸ ἀνοιχτὸ χαρτονόμισμά της καὶ τὸ τράβηξε μουρμουρίζοντας:

—Ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος ἐπιμένει πὼς ἐποντάρισα μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς μπίλλιας...

Ἀλλὰ κανεὶς πιὰ δὲν ἐπρόσεχε σ' αὐτήν. Τὰ μάτια ὅλων καρφώθηκαν γιὰ λίγες στιγμὲς στὸν ἀριθμὸ 21 καὶ κατόπιν στὸν μελαχροινὸ νέο. Ὁ κρουπιέρης εἶχε γίνει χαλκοπράσινος. Ἐπάνω στὸν ἀριθ-

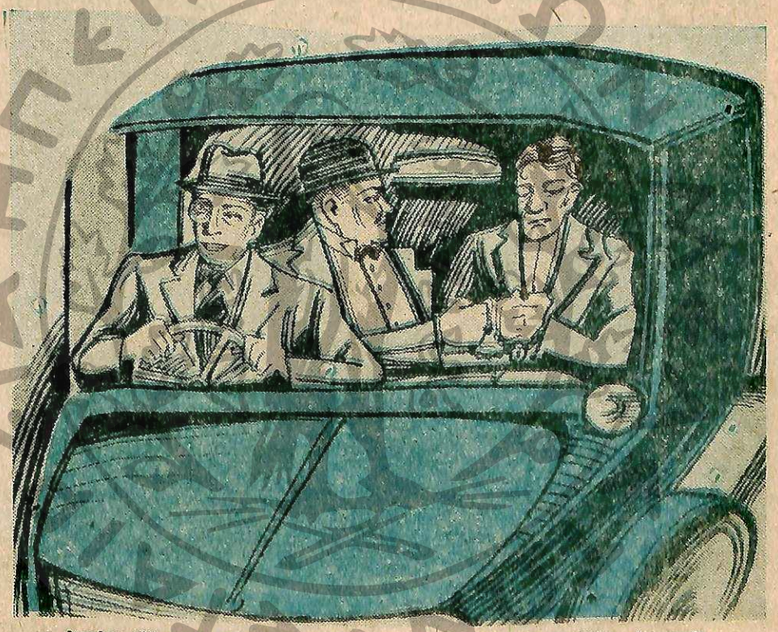

— Λοιπόν! ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ, ξεκινώντας. Γιὰ ποῦ θὰ τραβήξω ἀφεντικό!

μὸ 21, βρισκόταν ἕνα χαρτονδμισμα τῶν 100 λιρῶν, διπλωμένο στὰ τέσσερα!

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μελαχροινὸ νέο.

—Τὸ στήσιμό μου! 'Εγὼ παίζω «σέκο», ὄχι δωδεκάδες, ὅπως ἡ μάνταμ καὶ κανεὶς δὲν πιστεύω νὰ μὲ εἶδε νὰ ποντάρω μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς μπίλλιας. Μετρῆστε μου, παρακαλῶ, 3.600 λίρες!

—'Αλλά...

—Τί... ἀλλά;

—Δὲν σᾶς εἶδε κανεὶς νὰ ποντάρετε αὐτὸ τὸ ποσὸν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ σταμάτημα τῆς μπίλλιας.

—Ὡς πρὸς αὐτὸ λίγο μὲ ἐνδιαφέρει.

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ δὲν ἐπερίμενε τὸν ἐπίλογο. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ ἀπομακρύνθηκε λίγο γελῶντας. Τὸ καζίνο δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ πληρώσῃ, θέλοντας καί μή, τὶς 3.600 λίρες στὸν μελαχροινὸ νέο... καὶ νὰ πῇ καὶ ἕνα τραγοῦδι! Σὲ μικρὴ ἀπόστασι διέκρινε ἕναν -σχύσαρκο καὶ ροδοκόκκινο ἄνδρα ἀκαθόριστης ἡλικίας, ποὺ ἐχάζευε σὰν ἐπαρχιώτης:

—Γειά σου, Σοῦμερ! 'Εδῶ κι' ἐσύ; Ἔξυπνο κόλπο μὰ τὴν τιμή μου! Ἔτσι μ' ὀρχεται νὰ συγχαρῶ αὐτὴ τὴν ὡραία κυρία!

—Δηλαδή;.. Δὲν κατάλαβα....

—Καλὰ ξυπνητούρια! Καὶ τὸ ἑκατοστάριο τὸ εἶχε βάλει αὐτὴ ἡ ὡραία! Κατάλαβες τώρα; Διπλωμένο στὰ τέσσερα.. κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ πεντόλιρό της! Μπράβο της! Ἔξυπνο κόλπο!..

ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ ΜΕΤ' ΕΚΠΛΗΞΕΩΝ

Τῶρα θὰ ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος ἄνδρας μὲ γκρίζο κοστοῦμι καὶ γκρίζα μαλλιά, μὲ χοντρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας καὶ μιὰ μικρὴ κρατελὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί, ἔχοντας ἕνα ὕφος μισοκακόμοιρο καὶ κουτσαίνοντας ἐλαφρά, σταμάτησε μποροστὰ σὲ μιὰ δμορφη μικρὴ βίλλα καὶ ἐπήδησε τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου της σὰν λαστιχένιος.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν βίλλα, ἀπομακρυνόταν βιαστικός, ἔμπαινε σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπίνα καί, παίρνοντας τὸ ἀκουστικό, ἐγύριζε τὸ καντράν:

—'Αλλό, ἀλλό!.. 'Αλλό!.. 'Ινσπέκτωρ Σοῦμερ;.. Καλησπέρα ἢ μᾶλλον καλημέρα. Ἰνσπέκτωρ.... Ζητῶ συγγνώμην ἂν σὲ ξύπνησα τόσο πρωΐ, ἀλλὰ τὸ κάνω γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν χαρὰ ν' ἀκούσῃς τὴν φωνή μου... 'Εδῶ Λωποδύτης - Φάντασμα!.. Ὄχι, δὲν πρόκειται περὶ φάρσας.... Σταμάτα μιὰ στιγμὴ τὶς βλαστήμιες σου γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃς... Ἔτοιμος; Λοιπόν. Κάνε ἕναν περίπατο στὸν παραποτάμιο δρόμο καὶ ἔμπα στὴν ἔπαυλι ποὺ φέρει τὸν ἀριθμὸ 142.... Ναί.... Πῆγα νὰ βουτήξω τίποτα.... Βγαίνω ἀπὸ ἐκεῖ!.. Θὰ βρῆς ὅλες τὶς πόρτες ἀνοιχτές.... Δὲν πρόκειται περὶ φάρσας, ἀλλὰ περὶ ἐγκλήματος!.. Ἂν θέλῃς.... πέρασε νὰ παραλάβῃς τὸν φίλο σου Μάρτεν Ντάλ... Μὴ σοῦ κακοφαίνεται, Σοῦμερ.... Μόνος σου δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς!

★

Κατὰ τὶς τέσσερις καὶ τέταρτο τὸ πρωὶ ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ἔφθανε ἀσθμαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Μάρτεν Ντὰλ καί, παραμερίζοντας τὸν ἀγουροξυπνημένο Μπίλκιγκ, ἔμπαινε σὰν βόμβα στὸ δωμάτιό του.

—Μάρτεν!.. Δὲν κοιμᾶσαι;..

—Μὲ ξύπνησες μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες σου!..

—Ναί.... καλά.... Σήκω πάντως καὶ ἑτοιμάσου νὰ πηγαίνωμε.

—Ποῦ;

—Μωρέ, κάνε γρήγορα καὶ τὰ λέμε στὸ δρόμο...

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε τὸ πρωΐ, οἱ δυὸ φίλοι ἔμπαιναν στὴν βίλλα ποὺ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ εἶχε ἐπισκεφθῆ ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα καὶ ποὺ ἦταν ἤδη πλημμυρισμένη ἀπὸ δικαστικὰ καὶ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

—Πότε φθάσανε κιόλας ὅλοι αὐτοί; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Μά... τώρα μόλις θἄφθασαν. Τηλεφώνησα πρὶν ἔρθω στὸ σπίτι σου.

Μιὰ νέα πραγματικὰ ὡραία γυναῖκα κοιτόταν μισόγυμνη ἐπάνω σ' ἕνα ματοβαμμένο κρεββάτι. Μιὰ πληγὴ στὸν ἀριστερό της κρόταφο, μαρτυροῦσε πὼς ἡ ἄτυχη εἶχε σκοτωθῆ μὲ περίστροφο καὶ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τραύματος ἐξ ἐπαφῆς, γιατὶ τὰ χείλη τῆς πληγῆς ἦσαν μελανιασμένα καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς της καμμένες ὁλόγυρα.

—Τὴν ἀναγνωρίζεις, Σοῦμερ; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἀφοῦ τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά.

—Κάπου πρέπει νὰ τὴν ἔχω δῆ κάποτε, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ποῦ.

—Νὰ ἐνισχύσω τὴ μνήμη σου. Εἶναι ἡ δμορφη ἐκείνη γυναῖκα ποὺ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἔπαιξε τὸ ἔξυπνο ἐκεῖνο κόλπο στὸ καζίνο καὶ ἐτσέπωσε 3.600 λίρες μὲ τὸν μελαχροινὸ σύντροφό της!

—Ἡ τυχοδιώκτρια Εὔα Μάρτσαλ;.. Στάσου... Δίκηο ἔχεις!.. Αὐτὴ εἶναι!.. Ἡ Εὔα Μάρτσαλ!

—Γνωρίζεις καὶ τὸ ὄνομά της; Τόσο τὸ καλύτερο! Νά, ποὺ ξέρομε κιόλας τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος. Τὸ κυριώτερο!

—Φυσικά. Ὕστερα ἀπὸ τὸ κόλπο της ἐκεῖνο, ἔκαμα τὴν μυστικὴ ἔρευνά μου καὶ τώρα ὑπάρχει στὰ ἀρχεῖα μας ὁ φάκελλός της.

—Θαυμάσια, Σοῦμερ! Πρὶν ὡστόσο μοῦ πῇς ἀπὸ ποῦ κρατᾶ ἡ σκοῦφια της, ἂς κάνωμε τὶς πρῶτες παρατηρήσεις μας, σὰ νὰ ἐγνωρίζαμε τὴν ταὐτότητά της. Συμφωνεῖς;

—Πληρέστατα... Αὐτὸ ἄλλωστε κάνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ὅλοι οἱ δικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοί. Τοὺς βλέπεις;

—Ἐμεῖς ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ τί κάνουν οἱ ἄλλοι. Κι' ἀρχίζομε, Σοῦμερ. Πιστόλι δὲν βλέπω ἐδῶ μέσα. Ἄρα, ἀποκλείεται ἡ αὐτοκτονία. Εἶναι μισόγυμνη καὶ στὸ σῶμα της δὲν φαίνεται καμμιὰ μελανιά. Ἄρα, δὲν προηγήθη ἡ παραμικρὴ πάλη. Ἡ φυσιογνωμία της εἶναι ἤρεμη. Ἄρα, δὲν εἶδε κἀν τὸν θάνατό της! Φαίνεται σὰ νὰ κοιμᾶται. Μπορεῖ καὶ νὰ πυροβολήθηκε ναρκωμένη. Ἡ νεκροψία θὰ τὸ ἀποδείξῃ ἴσως. Ἡ δολοφονία πρέπει νὰ γίνε πρὶν ἀπὸ τὶς ἕντεκα.

—Πῶς τὸ μαντεύεις αὐτό;

—Ἀπὸ ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀνοιχτὸ φωνογράφο!

—Πῶς; Τί; Τί εἶπες; Ἀπὸ τὸν φωνογράφο μαντεύεις τὴν ὥρα ποὺ δολοφονήθηκε;

—Ἀκριβῶς!

—Νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα ἂν σὲ καταλαβαίνω.

—Εἶναι ἁπλούστατο, Σοῦμερ! Ἡ πλάκα βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν βελόνα. Σταμάτησε μόνος του ἅταν ἐτέλειωσε τὸ κομμάτι. Τὸ κομμάτι εἶναι θορυβωδέστατο. Ἡ «Καλβακάνα»! Ὁ δολοφόνος ἔβαλε αὐτὴ τὴν πλάκα γιὰ νὰ καλύψῃ τὸν κρότο τῆς πιστολιᾶς μὲ τὸ θόρυβό της! Μετὰ τὶς ἕντεκα, ὅμως, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ αὐτό, γιατὶ τὸ ἀνύποπτο θῦμα δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπε! Θὰ τοῦ παρατηροῦσε ὅτι μετὰ τὶς ἕντεκα ἀπαγορεύεται ἡ λειτουργία φωνογράφων!

—Ἔχεις δίκηο.

—Ὁ φόνος, λοιπόν, ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὶς ἕντεκα. Ἐλατήριο; Ἡ ληστεία! Φανερή, ὁλοφάνερη! Τὰ ντουλάπια ὅλα ἀνοιχτὰ καὶ τὰ συρτάρια ἀναποδογυρισμένα. Οὔτε μιὰ λίρα στὸ τσαντάκι της καὶ οὔτε μιὰ καρφιτσούλα στὴν μπιζουτιέρα της. Καὶ ὅμως, ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε βαρύτιμα κοσμήματα! Τὰ ἐξετίμησα ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ καζίνο. Τώρα... νὰ ἐκεῖ καὶ ἕνα ἐπισκεπτήριο!..

—Θὰ εἶναι τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Λωποδύτη - Φάντασμα»!

Ἂς τὸ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ καὶ ἂν τὸ διαβάσωμε, χωρὶς νὰ τὸ μετακινήσωμε.

Οἱ δυὸ φίλοι πλησίασαν καὶ ὁ Σοῦμερ ἐδιάβασε βάζοντας τὰ γυαλιά του:

«Ἔφθασα ἀτυχῶς ἀργά.

Ὁ «Λωποδύτης - Φάντασμα»

—Πραγματικὰ ἀργὰ ἔφθασε ὁ θρυλικὸς λωποδύτης μας. Ἂν εἶχε κάμῃ τὴν διάρρηξί του χθὲς ἢ προχθές, αὐτὴ ἡ ὄμορφη θὰ ζοῦσε σήμερα.

—Καὶ θὰ ἐδολοφονεῖτο αὔριο ἢ μεθαύριο, ὅταν ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα θὰ τῆς ἐπέστρεφε τὰ κλοπιμαῖα.

—Ἔχεις δίκηο, Σοῦμερ! Εἶπα μιὰ κουταμάρα! Ἦταν καταδικασμένη. Καὶ τώρα πᾶμε...

—Ποῦ;

—Πᾶμε νὰ φύγωμε... Τελειώσαμε ἐδῶ μέσα... Ἄφησέ τους ὅλους αὐτούς.. καὶ πᾶμε νὰ πιάσωμε τὸν δολοφόνο!

—Ποῦ θὰ τὸν βροῦμε;

—Μέσα σὲ μιὰ πορτοκαλάδα!

—Ἔ; Τί; Βάλθηκες νὰ μὲ τρελλάνῃς πρωΐ - πρωΐ;

—Δηλαδή... θὰ πάρωμε κάπου ἐδῶ κοντὰ ἀπὸ μιὰ πορτοκαλάδα, θὰ μοῦ πῇς μερικὰ πράγματα... καὶ ὁ δολοφόνος θἄθῃ νὰ πέσῃ μέσα στὸ ποτῆρι σου!

ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ

ΑΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΙ, οἱ δύο φίλοι ἐβγῆκαν καὶ ἀπομακρύνθησαν ἀπὸ τὴν τραγικὴ βίλλα καὶ σὲ λίγο διέταξαν δύο παγωμένες πορτοκαλάδες στὸ πρῶτο μπὰρ ποὺ συνήντησαν.

—Γνωρίζομε, Σοῦμερ, τὸ θῦμα καὶ ὑποψιαζόμεθα ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος. Ἔτσι;

—Ὁ μελαχροινὸς ἐκεῖνος νέος, ποὺ ἔκαμε μαζί της τὸ περίφημο κόλπο, στὸ καζίνο, ἔ;

—Μπράβο, Σοῦμερ! Τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται. Λέγε, λοιπόν, τί ξέρεις γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ καὶ κατόπιν θὰ δοῦμε τί θὰ κάνωμε γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ δολοφόνου. Σάμπως νὰ ἀποτελοῦμε οἱ δυὸ μας μιὰ φανταστικὴ ἀράχνη, θὰ ἁπλώσωμε τὰ νήματά μας ἀπὸ δῶ, δεξιὰ κι' ἀριστερά, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, θὰ κάνωμε ἕνα φανταστικὸ δίχτυ, καὶ σήμερα ἢ αὔριο θὰ πέσῃ σ' αὐτό, σὰν στραβὸς ὁ δολοφόνος. Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν Εὔα Μάρτσαλ. Τί ξέρεις γι' αὐτήν;

—Ἤρθε πρὸ πέντε ἀκριβῶς μηνῶν ἀπὸ τὸ Χαρτούμ, μὲ ἀρκετὴ περιουσία καὶ νοίκιασε αὐτὴ τὴ βιλλίτσα. Στὸ Χαρτοὺμ ὑπῆρξε λίγο σκανδαλώδης ἡ διαμονή της. Διατηροῦσε ἐκεῖ ἕνα ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, ἔκανε χρυσὲς δοσιλεὲς καὶ ψιθυρίζονταν πολλὰ γιὰ τὴν διαγωγή της. Ἕνα καλὸ πρωΐ, ξαφνικά, χωρὶς καμμιὰ αἰτία, ἐπούλησε τὸ ἰνστιτοῦτο της, ποὺ ἦταν πραγματικὸ νομισματοκοπεῖο, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, καί, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἐγκατέλειπε τὴν Σουδανικὴ πρωτεύουσα γιὰ νἀρθῆ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ. Σοῦ ἐδιάβασα ὅλον τὸ φάκελλο!

—Αὐτὲς εἶναι ὅλες σου οἱ πληροφορίες;

—Ὅλες.

—Ἀρκοῦν. Ἂς ἔλθωμε τώρα στὸν μελαχροινὸ ἐκεῖνον νέο.

—Γι' αὐτὸν δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τίποτα. Δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ Σουδάν. Στὸ γραφεῖο ἐλέγχου ἀλλοδαπῶν μοῦδωσαν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ὅλων τῶν Ἄγγλων ἀποίκων ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου ἀπὸ τὸ Σουδάν, ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει τὰ χαρακτηριστικά του. Τοὺς εἶδα ὅλους.

Χαμογελῶντας, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα βιβλιαράκι.

—Τί εἶν' αὐτό;

—Τὸ διαβατήριο τῆς Εὔας Μάρτσαλ!

—Τὸ ἔκλεψες;

—Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα. Ἂς τὸ ἐξετάσωμε. Ἐγκατέλειψε τὸ Χαρτούμ ἀκριβῶς πρὸ πέντε μηνῶν, ὅπως εἶπες. Ἂς δοῦμε τὶς θεωρήσεις. Χμ! Στὸ Χαρτοὺμ ἔμεινε μόλις ἕνα χρόνο. Εἶχε φιλάσει ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα, ὅπου εἶχε μείνει τρία χρόνια. Θὰ ἐξετάσωμε λοιπὸν ποιοὶ μᾶς ἦλθαν ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα καὶ τὸ ποιὸν ἑνὸς ἑκάστου. Ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ χάνωμε καιρό, ἐπειδὴ στὸν ἔλεγχο θὰ μᾶς δώσουν τοὐλάχιστον διακόσια ὀνόματα..., ἔλα νὰ πηγαίνωμε!

★

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ἡ κομψὴ κούρσα τοῦ Μάρτεν Ντὰλ σταματοῦσε σὲ ἕνα μαρμάρινο ἐπιβλητικὸ μέγαρο.

—Ἀλλά... ἐδῶ εἶναι ἡ βιβλιοθήκη!

—Τὸ βρῆκες.

—Τί γυρεύομε ἐδῶ;

—Ἐδῶ μᾶς φέρνει τὸ πρῶτο νῆμα. Πᾶμε μέσα...

Ἕνας ἡλικιωμένος ὑπάλληλος μὲ μιὰ παλιὰ μπλούζα χρώματος ἀνοιχτοῦ καφέ, φαλακρός, ἀδύνατος, κλασσικὸς τύπος ἀνθρώπου ποὺ ἐπέρασε τὴν ζωή του ἀνάμεσα στὴν σκόνη χιλιάδων ραφιῶν μιᾶς ἀπέραντης βιβλιοθήκης, πλησίασε ἀθόρυβα μόλις οἱ δύο φίλοι ἐκάθησαν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μακρόστενα τραπέζια:

—Τί ἐπιθυμοῦν οἱ κύριοι;

—Τὸ σῶμα τοῦ τελευταίου ἐξαμήνου τοῦ «Ἀφρικαν Οὐόρλντ», ἀποκρίθηκε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Λείπουν τὰ τρία τελευταῖα τεύχη.

—Δηλαδὴ ὁ τελευταῖος μῆνας;

—Ἀκριβῶς. Τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ φύλλα τῶν ἀποικιῶν καὶ τῶν κτήσεων, ταξινομοῦνται στὸ τέλος ἑκάστου μηνός.

—Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ τελευταῖος μῆνας.

—Θὰ περιμένετε λίγα λεπτά.

—Εὐχαριστοῦμε.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἄνοιγε τὸν τόμο τοῦ «Ἀφρικαν Οὐόρλντ» τοῦ μοναδικοῦ στὸν κόσμο αὐτοῦ ἐντύπου, ποὺ ἐνημερώνει τὴν μητρόπολι καὶ ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, γιὰ ὅλα τὰ συμβάντα τῶν ἀποικιῶν καὶ τῶν κτήσεων τῆς Ἀφρικῆς.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Σοῦμερ τὸν ἔβλεπε νὰ βγάζῃ τὸ σημειωματάριό του, νὰ σημειώνῃ κάτι χαμογελῶντας καί, τέλος, νὰ τοῦ δάξῃ ἔμπροός του τὸν τόμο καὶ νὰ τοῦ δείχνῃ μὲ τὸ δάκτυλο ἕνα σημεῖο.

Ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ἐδιάβασε κατάπληκτος:

«Ἐκτόπισις χαρτοκλέπτου

»Διετάχθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τῆς Οὐγκάντας ὁ Ράφαελ Βόλφ, διότι συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς τὴν «Βρεττανικὴν Λέσχην» καθ' ἣν στιγμὴν προσεπάθη νὰ ἀλλάξῃ μίαν τράπουλαν τοῦ πόκερ μὲ ἄλλην σημαδευμένην».

—Εἶσαι καταπληκτικός, Μάρτεν!

—Γιὰ κύτταξε τὴν ἡμερομηνία τοῦ τεύχους...

—Διάβολε! Συμπίπτει σχεδὸν μὲ τὴν ἀναχώρησι τῆς Εὔας Μάρτσαλ ἀπὸ τὸ Χαρτούμ!

—Ἂν ὁ Ράφαελ Βόλφ αὐτός, εἶναι ὁ μελαχροινὸς νέος ποὺ εἴδαμε στὸ καζίνο, ἐκεῖνο. Φαίνεται ξένος, ἀλλὰ δὲν ἦλθε τὰ πράγματα μιλοῦν μόνα τους! Ἡ Εὔα Μάρτσαλ, τυχοδιώκτρια καὶ αὐτή, ζοῦσε μαζί του στὴν Οὐγκάντα. Ἐθησαύριζαν καὶ οἱ δύο χαρτοκλέβοντας καὶ μὰ μέρα ἀποφάσισαν νὰ ἐπεκτείνουν τὶς δουλειές τους. Ἐκείνη πῆγε νὰ ἱδρύσῃ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς στὸ Χαρτοὺμ καὶ αὐτὸς συνέχισε τὴν δουλειά του στὴν Οὐγκάντα. Τὸν ἐπιάσανε σκαστὸ μιὰ μέρα νὰ κλέβῃ στὰ χαρτιά, τὸν διέταξαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τῆς Οὐγκάντας καί, ἡ εἴδησις ἔφθασε σὰν βόμβα στὴν Εὔα Μάρτσαλ. Φυσικά, ὕστερα ἀπὸ τὸ δημοσίευμα αὐτοῦ «Ἀφρικαν Οὐόρλντ» ποὺ κυκλοφορεῖ σ' ὅλη τὴν Ἀφρική, ὁ τυχοδιώκτης Ράφαελ Βόλφ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ δράσῃ κάτω ἀπὸ τὸν Ἀφρικανικὸ ἥλιο. Τὸ ζεύγος τῶν τυχοδιωκτῶν ἔπρεπε νὰ τοῦ δίνῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἢ γιὰ τὴν Εὐρώπη, εἰς ἀναζήτησιν θυμάτων. Προτίμησαν τὰ κορόϊδα τῆς μητροπόλεως καὶ τοὺς εἴδαμε ἐν δράσει μιὰ νύχτα στὸ καζίνο. Ἐδῶ, γιὰ τὸν ἕναν λόγο ἢ γιὰ τὸν ἄλλον, χαλαρώθηκαν ἡ ψυχράθηκαν οἱ σχέσεις τους. Εἴτε αὐτὴ ἀγάπησε ἄλλον, εἴτε θέλησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, εἴτε αὐτὸς φοβήθηκε μὴν τοῦ προδώσῃ τὰ μυστικά του, τὴν ἐσκότωσε χθὲς βράδυ καὶ ἔφυγε ἀφοῦ μὲ τὴν ἡσυχία του ἔψαξε καὶ πῆρε ὅλα της τὰ κοσμήματα καὶ ὅσα βρῆκε χρήματα. Παρέλειψε ὡστόσο ὁ ἡλίθιος νὰ πάρῃ καὶ τὸ διαβατήριό της! Πάντως μιλῶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁ μελαχροινὸς ἐκεῖνος νέος εἶναι ὁ Ράφαελ Βόλφ! Ὡς πρὸς αὐτό, θὰ βεβαιωθοῦμε σὲ λίγο.

—Ἀλλὰ ἂν εἶναι αὐτός, ποῦ θὰ τὸν βροῦμε; Ἀσφαλῶς θὰ ζῇ ἐδῶ μὲ ψευδώνυμο! Πρέπει νὰ τρέξω ἀμέσως στὴν Σκώτλαντ Γυαρδ νὰ μαζέψω τὰ καλύτερα λαγωνικά, νὰ τοὺς δώσω ὅσα χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου ἐκείνου θυμοῦμαι καὶ νὰ τὰ ἐξαπολύσω πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις!

—Ὄχι, Σοῦμερ! Τὰ λαγωνικά σου θὰ κάμουν μιὰ τρύπα στὸ νερὸ ἢ θὰ τὸν ἀνακαλύψουν ὅταν θὰ εἶναι ἀργά! Τὸν Ράφαελ Βόλφ, ἂν εἶναι ὁ νέος ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὸν παραδώσῃ σήμερα κιόλας ἢ αὔριο... ἕνας σοφός!

—Ἕνας σοφός;

—Ὁ δόκτωρ Μπέλκιν! Ὁ διάσημος Μπέλκιν! Εἶναι εἰδικευμένος στὶς ἀρρώστειες τῶν Τροπικῶν! Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔλθῃ στὸ Λονδῖνο ἄνθρωπος ποὺ ἔζησε ἐπάνω ἀπὸ ἕνα τρίμηνο στοὺς τροπικοὺς καὶ νὰ μὴν καταφύγῃ στὸν δόκτορα Μπέλκιν, γιὰ τὴν θεραπεία κάποιας ἀρρώστειας. Δυὸ κυρίως εἶναι οἱ ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν προσβληθῇ ἕνας Εὐρωπαῖος στὰ μέρη ἐκεῖνα. Τὸ σκότι καὶ ἡ ἀμυβάδωσις! Πολλοὶ ὑποφέρουν καὶ ἀπὸ τὶς δύο! Ὁ δόκτωρ Μπέλκιν εἶναι ὁ μόνος στὴν Ἀγγλία ποὺ τὶς πολεμᾶει ἀποτελεσματικά. Ὁ νέος ἐκεῖνος παρατήρησα ὅτι δὲν ἐκάπνιζε. Εἶναι σπάνιο πρᾶγμα ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ βρεθῇ χαρτοπαίκτης καὶ μάλιστα ἐπαγγελματίας χαρτοπαίκτης, ποὺ δὲν καπνίζει! Ἄρα, ὁ νέος ἐκεῖνος ὑποφέρει. Ὕστερα, ἦταν ἐξαιρετικὰ χλωμός. Τὸ χρῶμα του ἦταν σὰν ξεπλυμένο. Τὰ αὐτιά του διαφανῆ. Στηθικὸς δὲν φαινόταν. Πρέπει νὰ πάσχῃ ὅμως ἀπὸ ἀφρικανικοὺς πυρετοὺς ἢ ἀπὸ ἀμυβάδες! Σήκω νὰ πηγαίνωμε στὴν κλινικὴ τοῦ Μπέλκιν...

Ο ΥΠΟΠΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν δέκα καὶ μισή, ὅταν οἱ δυὸ φίλοι μπῆκαν στὴν κλινικὴ τοῦ σοφοῦ δόκτορος Μπέλκιν καί, μὲ λίγα λόγια, τοῦ εἶπαν τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

—Θέλω πολὺ νὰ βοηθήσω τὴν δικαιοσύνη, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐγκλήματος, ἀποκρίθηκε ὁ σοφὸς ἐπιστήμων. Πελάτη ὡστόσο μὲ τὸ ὄνομα Ράφαελ Βόλφ δὲν ἔχω.

—Μήπως ὑπάρχει καὶ κανένας ἄλλος γιατρὸς τῆς εἰδικότητός σας στὸ Λονδῖνο;

—Καυχῶμαι ὅτι εἶμαι ὁ γιατρὸς ὅλων ὅσων ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Πρὶν ἀκόμη ξεκινήσουν ἀπὸ τὴν Ἀφρική, οἱ ἀσθενεῖς ἔχουν τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν διεύθυνσί μου στὸ σημειωματάριό τους. Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ὡστόσο τοῦ νέου ποὺ μοῦ ἐδώσατε, ἔχω κάποιον πελάτη ποὺ πάσχει ἀπὸ ἀμυβάδες καὶ τοῦ κάνω σειρὰν ἐνέσεων, ἰδικῆς μου ἐφευρέσεως. Αὐτὸς ὅμως δὲν ὀνομάζεται Ράφαελ Βόλφ καὶ διάζεται νὰ τελειώσῃ τὴν θεραπεία του, γιατὶ σκοπεύει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αὐστραλία, ὅπως μοῦ εἶπε.

—Πῶς ὀνομάζεται;

—Τζὼν Σμίθ.

—Καὶ πότε πρωτοῆλθε στὴν κλινική σας;

—Μά... Πρὸ τεσσάρων μηνῶν, νομίζω. Νὰ ἰδῶ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ σᾶς πῶ, πότε ἀκριβῶς ἦλθε.

—Θὰ ἔλθῃ σήμερα;

—Τὸ ἀπόγευμα. Κατὰ τὶς πέντε. Εἶναι πολὺ τακτικός.

—Εὐχαριστοῦμε, δόκτωρ. Κατὰ τὶς πέντε θὰ περιμένωμε κάπου ἐδῶ κοντὰ τὴν ἀφιξί του καί, ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦμε, θὰ προβοῦμε στὴν σύλληψί του χωρὶς νὰ προκαλέσωμε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία στὴν κλινική σας.

★

Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ὁ χλωμὸς νέος τοῦ καζίνου ἐπλησίαζε στὴν πόρτα τῆς κλινικῆς, ὅταν ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ τὸν σταμάτησε στὸ κατώφλι:

—Ἀπὸ τί ὑποφέρεις, Ράφαελ Βόλφ;

Ὁ νέος ξαφνιάστηκε, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

—Κάνετε λάθος, τζέντλεμαν. Ὀνομάζομαι Τζὼν Σμίθ. Δὲν γνωρίζω κανέναν Ράφαελ Βόλφ.

—Ὄχι; Δὲν γνωρίζετε οὔτε τὴν Εὔα Μάρτσαλ;

—Πῶς; Ποιὰ εἴπατε;

—Οὔτε αὐτὴν γνωρίζετε; Ἐλᾶτε ὁπωσδήποτε νὰ κάνωμε μαζὶ ἕναν περίπατο... ὣς τὸ σπίτι σας...

—Σπίτι μου;

—Ναί... μήπως καὶ βροῦμε ἐκεῖ κανένα διαβατήριο μὲ τὸ ὄνομα Ράφαελ Βόλφ, καμμιὰ φωτογραφία τῆς Εὔας Μάρτσαλ, κανένα ἀπὸ τὰ κοσμήματα ποὺ φοροῦσε ἕνα βράδυ στὸ καζίνο... Ὅταν ἡ μπίλλια σταμάτησε στὸν ἀριθμὸ 21...

—Ἀ!..

—Καταλαβαινόμαστε;.. Ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ, τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ. Σὲ συλλαμβάνω...

Καὶ μὲ τὸ χέρι ἐκάλεσε ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἐστάθμευε λίγο πιὸ πέρα καὶ στὸ τιμόνι τοῦ ὁποίου βρισκόταν ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντὰλ ξεκινώντας σὲ λίγο. Γιὰ ποῦ θὰ τραβῆξω, ἀφεντικό;

—Θὰ μᾶς πῇ ὁ μίστερ Ράφαελ Βόλφ. Ποῦ θέλετε νὰ πρωτοπᾶμε; Στὸ σπίτι σας ἢ στὴν βίλλα τῆς Εὔας Μάρτσαλ; Θὰ πελαγώνουν ἀκόμη ἐκεῖ οἱ καϋμένοι οἱ δικαστικοί.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, πηγαίνετέ με ὅπου διάβολο θέλετε! Τὸ ἴδιο εἶναι.

—Ὁμολογεῖτε;

—Σὰν ψύχραιμος παίκτης ποὺ ὑπῆρξα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, εἶμαι ἕτοιμος νὰ πληρώσω, ἀφοῦ ἔχασα τὸ παιγνίδι.

—Ἀρόμο γιὰ τὴν τραγικὴ ἔπαυλι, Μάρτεν!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΚΟΚΟ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

ΕΠΑΝΩ στὸν χάρτη τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ σημεῖον, στὴν διασταύρωσι τῆς 5ο32΄ βορείου πλάτους καὶ τῆς 86ο59΄ δυτικοῦ μήκους, ποὺ παριστᾶ τὸ πλουσιώτερο μέρος τοῦ κόσμου, ἕνα μέρος ποὺ εἶναι συγχρόνως τελείως ἀκατοίκητο. Εἶναι ἡ νῆσος Κοκό.

Στὸ μέρος αὐτὸ κρύβονται οἱ μεγαλύτεροι θησαυροί, θησαυροὶ πραγματικὰ ἀμύθητοι, ποὺ κανεὶς ἀκριβὴς ὑπολογισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὴν ἐκτίμησι τῆς ἀξίας των.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτῶν τῶν θησαυρῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τριακόσια χρόνια περίπου καὶ ὧς σήμερα δεκάδες ἀποστολῶν, μὲ τεράστια κεφάλαια καὶ ἄφθονα μηχανικὰ μέσα, ἔχουν ἀσχοληθῆ μ' αὐτούς. Ἄγγλοι ναύαρχοι καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ βρεταννικοῦ στόλου, Ἀμερικανοὶ ἑκατομμυριοῦχοι καὶ τολμηροὶ ἐπιχειρηματίαι ἔχουν σὲ διάφορες ἐποχὲς ἐπισκεφθῆ τὴ νῆσο Κοκό, ἀναζητῶντας τοὺς θησαυρούς της.

Ἀλλ' ἡ τύχη δὲν εὐνόησε ὧς σήμερα κανένα. Τοὐναντίον μάλιστα, πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἀνεύρεσι τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν θησαυρῶν, βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο ἢ ἐγύρισαν ἀνάπηροι γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

Ὑπάρχουν μήπως κακὰ πνεύματα ποὺ προστατεύουν τοὺς θησαυρούς;

Πολλοὶ τὸ πιστεύουν. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι βέβαιο εἶναι ὅτι τὸ κλίμα τῆς νήσου εἶναι ἀπὸ τὰ χειρότερα ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν. Ἐπὶ ἕξη μῆνες τὸν χρόνο βρέχει συνεχῶς καὶ οἱ βροχὲς εἶνε τόσο καταρρακτώδεις, ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν διαβίωσι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἕλη ἡ νῆσος, ποὺ ἡ ἐπιφάνειά της εἶνε μόλις 5 1)2 Χ 5 χιλιόμετρα, εἶναι μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ σπήλαια καὶ ρωγμὲς ποὺ προχωροῦν βαθειὰ μέσα στὸ ἔδαφος καὶ ἀποτελοῦν παγίδες γιὰ τὸν ἀνύποπτο ἐπισκέπτη.

Τὰ σπήλαια διακόπτονται κατὰ διαστήματα ἀπὸ μιὰ πλουσία βλάστησι, ποὺ σκεπάζει τὰ πάντα καὶ καθιστᾶ πολὺ δύσκολη τὴ διείσδυσι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου.

Ἡ νῆσος Κοκὸ εἶναι, ἐξ ἄλλου, σχεδὸν ἀπρόσιτη, γιατὶ οἱ ἀκτές της εἶνε ἀπόκρημνες καὶ κατεβαίνουν κατακόρυφα ἀπὸ ἕνα ὕψος ἑκατὸ περίπου μέτρων.

Οἱ τολμηροὶ τυχοδιῶκται ποὺ ἔρχονται νὰ ἐξερευνήσουν τὰ σπλάχνα της, ἀποβιβάζονται συνήθως στοὺς δυὸ ὁρμίσκους, τοῦ Βάφερ καὶ τοῦ Τσάταμ, ὅπου ὅμως διατρέχουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὰ μανιασμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ἢ νὰ συντριβοῦν ἐπάνω στοὺς βράχους.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

ΑΛΛ' ἂς δοῦμε τὴν ἱστορία τῶν μυστηριωδῶν θησαυρῶν τῆς νήσου.

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἔκρυψαν θησαυροὺς στὴ νῆσο Κοκὸ ἦσαν ὁ πλοίαρχος Νταῖβις καὶ ὁ περίφημος πειρατὴς Νταμπιέ, ποὺ εἶχαν ἀποβῆ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ὅλων ὅσοι ἐταξίδευαν στὶς ἀκτὲς τῆς Λεὸν καὶ τῆς Νικαράγουας.

Οἱ δυὸ πειραταὶ ἔκρυψαν τὸ 1658 ὅλους τοὺς ἀμυθήτους θησαυρούς των μέσα στὰ σπήλαια τῆς νήσου, ἀφήνοντας ἕνα σχεδιάγραμμα, ἐπάνω στὸ ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ προσανατολισθοῦν οἱ σημερινοὶ ἐρευνηταί.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἕνας ἄλλος μεγάλος πειρατής, ὁ Μπενίτο, ὁ ἐπικαλούμενος Αἰμοσταγής, ἔκρυψε στὴ νῆσο Κοκὸ ἕναν θησαυρὸ, ποὺ ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνει τὰ 2 δισεκατομμύρια γαλλικῶν φράγκων.

Ἀργότερα ὅμως ὁ πειρατὴς συνελήφθη καὶ ἐκρεμάσθηκε μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς συντρόφους του. Ὁ μόνος ποὺ διέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγχόνη ἦταν ἕνας Ἀμερικανός, ὀνόματι Τόμσων, ποὺ ἦταν αἰχμάλωτος τοῦ κουρσάρου.

Ὁ Τόμσων αὐτὸς ἦταν τὸ 1821 κυβερνήτης μιᾶς φρεγάτας, τῆς «Μαίρης Ντὴρ» καὶ βρισκόταν στὸν λιμένα τοῦ Καλλάο τοῦ Περοῦ, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Μπολιβὰρ ἐβάδιζε ἐναντίον τῆς Λίμας. Οἱ ἀρχὲς τότε τῆς κινδυνευούσης πόλεως, ἦρθαν σὲ συμφωνία μὲ τὸν Τόμσων καὶ μετέφεραν ἐπάνω στὴ φρεγάτα του ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ἀλλ' ὁ Τόμσων, μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του, ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνώδευαν τοὺς θησαυροὺς καὶ ἦρθαν καὶ τοὺς ἔκρυψαν στὴ νῆσο Κοκό.

Καθὼς ὅμως ἔφευγαν ἀπὸ τὴ νῆσο, συνελήφθησαν ἀπὸ μιὰ ἀγγλικὴ φρεγάτα καὶ ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς «Μαίρης Ντὴρ» ἐκρεμάσθηκε ἀπὸ τὸν μεγάλο ἱστὸ τοῦ πλοίου.

Μόνο ὁ Τόμσων διέφυγε καὶ πάλι τὸν θάνατο, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ ὑπεδείκνυε τὸ μέρος ὅπου εἶχαν κρύψει τοὺς θησαυρούς.

Τὸν ἀπεβίβασαν, πράγματι, στὴ νῆσο Κοκό, ἀλλὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ, κρυφθεὶς μέσα σ' ἕνα σπήλαιο.

Τὸ 1844, ὁ Τόμσων ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό. Προτοῦ ὅμως νὰ πεθάνῃ, ἐξεμυστηρεύθη τὸ μυστικό του σὲ ἕναν συγγενῆ του, ὀνόματι Καῖτιγκ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη δυὸ φορὲς τὴν νῆσο καὶ ἐγύρισε ἔπειτα ἀπὸ κάθε φορά, φέροντας μαζί του μιὰ ποσότητα χρυσοῦ. Δὲν θέλησε ὅμως ν' ἀποκαλύψῃ ποτὲ τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν κρυμμένοι οἱ θησαυροί.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Καῖτιγκ, τὸ σχεδιάγραμμά του ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου Κῶρζον - Χόβ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐξερευνήσῃ τὴ νῆσο, γιατὶ πέθανε λίγον καιρὸ ἀργότερα. Ἕνας συγγενής του, ὁ πλοίαρχος Γκίσλερ, ἐφωδιασμένος μὲ τὸ σχεδιάγραμμα αὐτό, ἦρθε κατόπιν στὴ νῆσο Κοκὸ καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια. Κατώρθωσε μάλιστα νὰ ὀνομασθῆ κυβερνήτης τῆς Κοκὸ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τῆς Κόστα - Ρίκας, στὴν ὁποία ἀνήκει σήμερα ἡ νῆσος.

Ἀλλ' οἱ ἔρευνες ποὺ ἔκαμε ὁ Γκίσλερ, μολονότι ἀνέσκαψε ὅλη σχεδὸν τὴν νῆσον, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

ΔΕΚΑΔΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΤΙΣ ἔρευνες αὐτὲς ἐσυνέχισεν ἀργότερα ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Πόλλστερ, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Δυὸ ἰρλανδικὲς ἀποστολὲς δὲν εἶχαν ἐπίσης καλύτερη τύχη.

Μιὰ ἄλλη ἀποστολὴ ἐξεκίνησεν ἀργότερα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πλοίαρχον Μόργκαν. Ἀλλ' ὅταν ἡ νῆσος ἐλέττα ἐπλησίαζε στὴ νῆσο Κοκὸ, κατελήφθη ἀπὸ μιὰ σφοδρὰ τρικυμία καὶ συνετρίβη ἐπάνω στοὺς βράχους.

Σήμερα ὁ χάρτης, τὸν ὁποῖον εἶχε στὴν κατοχή του ὁ Μόργκαν βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ πλοιάρχου Στῶντον. Ἀλλ' ὁ τελευταῖος αὐτός, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν θρῦλο ὅτι μιὰ κακὴ μοῖρα καταδιώκει ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐπισκέπτονται τὴ νῆσο Κοκό, δὲν ἐπεχείρησε ὧς σήμερα καμμιὰ ἔξερεύνησι.

Τὸ 1901 συνεστήθη στὸ Βανκοῦβερ μιὰ μεγάλη Ἑταιρία μὲ κεφάλαια 10 χιλιάδων δολλαρίων, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ κάμῃ συστηματικὲς ἔρευνες στὴ νῆσο Κοκό. Ἀλλ' οὔτε αὐτὲς ἀπέφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀποστολὴ ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὶς ἔρευνες, ἀπεδεκατίσθη ἄλλως τε ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς καὶ τὶς ἀσθένειες.

Πιὸ τραγικὸ τέλος εἶχαν δυὸ ἄλλες ἀποστολές, ποὺ διευθύνονταν ἡ μία ἀπὸ τὸν λόρδο Φὶτζ Οὐίλλιαμς καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Ἄρνολντ Γκρέϋ.

Τὰ μέλη τῶν δύο αὐτῶν ἀποστολῶν, ποὺ ἐργάζονταν ταυτοχρόνως, συνεπλάκησαν μιὰ μέρα καὶ συνῆψαν μιὰ ἀληθινὴ μάχη μεταξύ των. Στὸ τέλος, ἐλάχιστοι κατώρθωσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν αἱμοτηρὰ αὐτὴ συμπλοκή.

Τὸ 1906 συνεστήθη ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ συνδικᾶτο, ποὺ ἐχρηματοδοτεῖτο ἀπὸ μιὰ πλουσία κυρία τῆς Βοστώνης. Δύο Ἀγγλίδες ἐπίσης ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἄλλης ἀποστολῆς ποὺ ἐξερεύνησε τὴν νῆσον Κοκὸ τὸ 1912.

Τελευταῖα ἀνεχώρησε γιὰ τὴ μυστηριώδη νῆσο μιὰ ἀποστολή, διευθυνομένη ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Βόρσλεϋ, τῆς περιφήμου πολικῆς ἀποστολῆς Σάκλητον. Ὁ Βόρσλεϋ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν γεωλόγο δόκτορα Χάρρις, ἀπὸ δύο μηχανικοὺς μεταλλείων, ἀπὸ πολλοὺς ραδιομάντεις καὶ ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Μακφάολαν Ἄρτουρ.

Ε. ΛΕΟΝΤΗΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ;

Τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο ὅσο τὸ φαντάζεται ὁ καθένας. Ἡ σύνθεσις ἑνὸς γεύματος πρέπει νὰ γίνεται μὲ πολὺ σκέψι, γιὰ νὰ χωνεύεται καλὰ ἡ τροφὴ καὶ νὰ γίνεται κανονικὴ καὶ ἐπαρκὴς ἡ θρέψις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἔπεσι, ὁ προορισμὸς τῶν ὀρεκτικῶν εἶναι νὰ διεγείρουν τὴν ὄρεξι, τῆς σούπας νὰ θερμαίνῃ καὶ νὰ προσφέρῃ στὸ στομάχι τὰ ἀπαραίτητα ὑγρά. Τὸ πρῶτο πιάτο νὰ ἱκανοποιῆ ἁπλῶς καὶ μόνο τὴ γεῦσι, τὸ κυρίως φαγητὸ νὰ δίνῃ στὸν ὀργανισμὸ τὶς ἀπαραίτητες θρεπτικὲς οὐσίες, τὸ γλύκισμα νὰ διεγείρῃ μὲ τὴν ἀντίθεσι τῆς γεύσεώς του τοὺς σιελογόνους ἀδένας τοῦ στόματος καὶ τὰ νεῦρα τοῦ στομάχου, τὸ δὲ τυρί, ποὺ ἕπεται αὐτοῦ, ἐκτελεῖ τὸν ἴδιο μὲ τὸ γλύκισμα προορισμό. Τέλος, τὰ φροῦτα μὲ τὶς βιταμίνες τους, προλαμβάνουν τὴ δίψα, καθαρίζουν τὰ δόντια καὶ ἀφήνουν μιὰ εὐχάριστη καὶ δροσιστικὴ γεῦσι στὸ στόμα. Φυσικὰ δὲν χρειάζονται γιὰ τὴν κανονικὴ θρέψι τοῦ ὀργανισμοῦ ὅλα τὰ παραπάνω φαγητὰ σ' ἕνα γεῦμα. Ἡ σύνθεσις ὅμως τοῦ φαγητοῦ πρέπει νὰ γίνεται μὲ σκέψι. Ὕστερα ἀπὸ τὸ λευκὸ κρέας, ποὺ εἶναι τροφὴ εὔπεπτη, μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήσῃ βαρύτερο γλύκισμα. Δὲν ἐπιτρέπεται πάντως ἡ παράθεσις ὁμοειδῶν φαγητῶν, ὅπως π. χ. χορτόσουπα κρέατος μὲ διάφορα χορταρικὰ καὶ κομπόστα, ἢ φαγητῶν ἐξ ἴσου δυσπέπτων, ὅπως π. χ. ψητοῦ χοιρινοῦ μὲ πατάτες τηγανισμένες μὲ βούτυρο. Ἀντίθετα, συνιστᾶται κρεατόσουπα μὲ ντομάτα, ψητὸ κρέας μὲ σαλάτα καὶ πατάτες. Ἡ σούπα εἶναι ἀπαραίτητη ὅταν ἕπεται δύσπεπτο κρέας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ «ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ»;

Τὸ «Νησὶ τῶν Μεθυσμένων» εἶναι ἕνα μικρὸ νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ, γνωστὸ στὸν γεωγραφικὸ χάρτη μὲ τ' ὄνομα Παπατόα. Στὸ γραφικὸ αὐτὸ νησάκι ἡ κυβέρνησις τοῦ Αὐστραλιανοῦ Ὁμοσπόνδου Κράτους «Νέα Νότιος Οὐαλλία» συνεκέντρωσε ὅλους τοὺς μεθυσμένους καὶ τοξικομανεῖς τῆς χώρας. Κάθε ἐξόριστος στὸ νησὶ αὐτό, τὸ ὁποῖο, σημειωτέον, εἶναι ἐξαιρετικὰ πλούσιο σὲ βλάστησι, ἐργάζεται σὲ διάφορες ἀγροτικὲς περιφέρειες καὶ ζῆ ἀπὸ ἕναν μικρὸ μισθὸ ποὺ τοῦ παρέχει τὸ Κράτος. Ὅταν ὁ πάσχων θεωρηθῆ ἰαθεὶς ἀπὸ τὸ πάθος του, τοῦ δίδεται ἡ ἄδεια νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του.

ΠΩΣ ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ Τ' ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ;

Τὰ ἀσπρόρρουχα ἀρωματίζονται κοπὰ τὸ πλύσιμο. Γι' αὐτὸ προστίθεται στὸ νερὸ ποὺ ξεβγάζονται σκόνη ἰρίδος. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὰ ἀρωματίσετε τὴν ὥρα ποὺ τὰ σιδερώνετε ἂν ρίξετε στὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τὰ ροντίσετε, μερικὲς σταγόνες μυρωδιᾶς ποὺ προτιμᾶτε. Ἂν θέλετε ἀκόμη, μπορεῖτε νὰ κρεμάσετε στὰ ντουλάπια ποὺ βάζετε τὰ ἀσπρόρρουχά σας χαρτάκια ἀπὸ ἀρωματικὲς σκόνες, ἀνθισμένη λεβάντα ἢ καὶ ἰρίδα. Δὲν πρέπει πάντως νὰ διαλέγετε γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ φυτὰ καὶ ἄνθη ποὺ ἔχουν ἁπλῶς δυνατὸ ἄρωμα, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν διατηρεῖται. Προτιμᾶτε τὸ θυμάρι, τὸν δυόσμο καὶ πρὸ παντὸς τὸ τριφύλλι καὶ τὰ κίτρινα λουλουδάκια, ποὺ βρίσκονται ἄφθονα στοὺς ἀγροὺς τώρα τὸ καλοκαίρι.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η «ΑΓΟΡΑΦΟΒΙΑ»;

Η «ἀγοραφοβία» εἶναι ὁ παθολογικὸς ἐκεῖνος φόβος ποὺ αἰσθάνονται οἱ νευρικοὶ ὅταν διασχίζουν μιὰ πλατεῖα. Αὐτὸ προέρχεται συνήθως ἀπὸ κατάχρησι καπνοῦ καὶ περνᾶ μόνον ὅταν μετριασθῆ τὸ κάπνισμα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅμως, εἶναι σύμπτωμα βαρυτάτης ψυχικῆς ἢ νευρικῆς παθήσεως καὶ ὁ ἀσθενὴς ἔχει πάντα ἀνάγκην ἰατρικῆς περιθάλψεως.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑ ΦΡΕΣΚΟ;

Μὲ τὶς μεγάλες ζέστες, τὸ γάλα, ὡς γνωστόν, κόβει. Ἂν δὲν θέλετε νὰ τὸ βράσετε, γιὰ νὰ προλάβετε τὸ κόψιμο, τότε ρίξετε στὸ γάλα, ποὺ θέλετε νὰ διατηρήσετε φρέσκο, ἑνάμισι γραμμάριο διττανθρακικῆς σόδας σὲ κάθε ὀκᾶ γάλα. Ἡ διττανθρακικὴ σόδα οὔτε βλάπτει, οὔτε ἀλλάζει τὴ γεῦσι ἀπὸ τὸ γάλα καὶ συγχρόνως τὸ διατηρεῖ γιὰ πολλὲς ὧρες φρέσκο.

ΠΟΣΟ ΔΙΑΡΚΕΙ ΜΙΑ «ΡΙΠΗ ΟΦΘΑΛΜΟΥ»;

Κατὰ τὸν Ἄγγλον ὀφθαλμολόγον κ. Γκρέτς, τὸ βλέφαρό μας χρειάζεται 75 ἕως 91 χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου γιὰ νὰ κλείσῃ. Συνήθως μένει κλειστὸ 16 ἑκατοστὰ τοῦ δευτερολέπτου καὶ χρειάζεται τὸ αὐτὸ περίπου διάστημα γιὰ ν' ἀνοίξῃ. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ διαδικασία γιὰ ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ κλείσῃ τὸ βλέφαρό μας — ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται ἀδιακόπως ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει σταθερῶς κλειστὰ τὰ μάτια του — ἀπαιτεῖ ἐν συνόλῳ 8 ἑκατοστὰ ἤ, ἂν θέλετε, 4)10 τοῦ δευτερολέπτου.

Δηλητηριάσεις ἀπὸ ἀκασσιτέρωτο δοχεῖο χάλκινο σκεῦος;

Δίδετε λεύκωμα αὐγοῦ μὲ σακχαροῦχο νερὸ καὶ θέτετε καταπλάσματα ἐπάνω στὴν κοιλιὰ ἀπὸ λιναρόσπορο.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΟΛΛΑΝΔΙΚΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΤΙ ΠΛΗΘΥΣΜΟ ΕΧΟΥΝ;

Η Ὁλλανδία εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα ἀποικιακὰ κράτη. Ἡ Αὐτοκρατορία της περιλαμβάνει ἐν πρώτοις τὸ Σοῦρυναμ ἢ Ὁλλανδικὴν Γουϊνέαν, καθὼς καὶ τὰς Ὁλλανδικὰς Ἀντίλλας, ἡ πρωτεύουσα τῶν ὁποίων, τὸ Κυρασό, ἔχει δανείσει τ' ὄνομά της στὸ γνωστὸ περίφημο λικέρ. Στὴν Ἀσία ἡ Ὁλλανδία κατέχει ἕκτασιν ἄνω τῶν 2 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, δηλαδὴ 65 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία, τὴν Γαλλία, τὴν Ἀγγλία, τὴν Γερμανία καὶ τὴν Ἱσπανία ἡνωμένες.

Οἱ ἀποικίες αὐτὲς εἶνε τὰ νησιὰ Ἰάβα καὶ Μαδούρα, ἡ Σουμάτρα, Μπαλί, Τομπόκ, ἕνα τεράστιο τμῆμα τῆς Βόρνεο, τὰ νησιὰ Σελὲμπ καὶ Μολύκ, ἕνα μέρος τοῦ Τιμὸρ καὶ τὴν Νέα Γουϊνέα. Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ὁλλανδικῶν ἀποικιῶν ἀνέρχεται σὲ 62.000.000. Τὸ σιδηροδρομικό τους δίκτυο ἔχει ἕκτασιν 8.000 χιλιομέτρων.

ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ;

Γιὰ νὰ βγάλετε τρίχες γάτας ἢ σκύλου ποὺ ἔχουν κολλήσει ἐπάνω στὰ ροῦχα σας, ἀρκεῖ νὰ βουτήξετε τὴ βούρτσα μέσα σὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα ἢ καὶ σὲ σπίρτο τοῦ καμινέτου καὶ νὰ βουρτσίσετε δυνατὰ τὰ ροῦχα. Ὅλες οἱ τρίχες θὰ κολλήσουν ἐπάνω στὴ βούρτσα.

ΓΙΑΤΙ ΟΤΑΝ ΦΥΣΟΥΜΕ ΕΠΑΝΩ Σ' ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ, ΑΝΑΒΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;

Διότι ὅταν φυσοῦμε, στέλνομε ἐπάνω στὰ κάρβουνα περισσότερον ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα καὶ κατὰ συνέπειαν περισσότερο ὀξυγόνο, ποὺ, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ τροφὴ τῆς φωτιᾶς.

Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

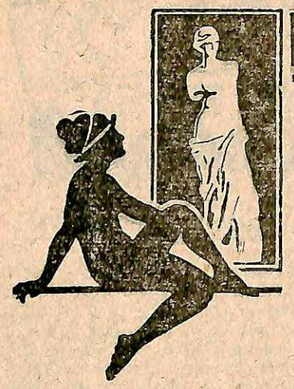

ΕΡΩΤΕΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΑΤΑΛΑΝΤΗ ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΙΩΝ

ΕΙΝΑΙ φημισμένη σ' όλη την Αρκαδία για το κάλλος της η ώραία Αταλάντη, η θυγατέρα του Ιάσου και της Κλυμένης.

Ωστόσο, κανέναν δεν θέλει να δη και κανέναν να γνωρίση από τους αναρίθμητους μνηστήρες που την ζητούν σε γάμο. Ζη μόνη, μέσα στα απέραντα δάση του Παρθενίου όρους, ωπλισμένη πάντα και κυνηγώντας άγρια θηρία.

Είναι μια ατρόμητη παρθένος και μια περίφημη κυνηγός. Κι' όσοι νέοι της Αρκαδίας, —που άκουσαν την φήμη των θελγήτρων και της όμορφιάς της— θέλησαν να την πλησιάσουν και να της εκμυστηρευθούν τον έρωτά τους, πέθαναν όλοι τρυπημένοι από τα βέλη της...

—Γιατί δεν παντρεύσαι, ώραία μου κόρη; την είχε ρωτήσει συχνά ο απελπισμένος πατέρας της.

—Γιατί ο γάμος μου προκαλεί φρίκη!

—Και ποιος είναι ο λόγος;

—Κανένας άνδρας δεν αξίζει να γίνη σύζυγός μου... Είνε όλοι τους ερωτύλοι και άνοητοι και κανείς τους δεν κρατά αντίκρυ στις γυναίκες την άνδρικη αξιοπρέπειά του. Ο άνδρας που θα πάρω εγώ, αν ποτε παντρευτώ, πρέπει να ναι δυνατός σαν τον Θησέα, ωραίος σαν τον Απόλλωνα, ταχύπους σαν τον Ερμή και να μπορη να σκοτώνη κάπρο με τα δυό του χέρια...

ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡΑΣ

ΚΑΠΟΙΑ μέρα, η Αταλάντη, που η ψυχή της λύγισε για μια στιγμη αντικρύζοντας τα πλήθη των μνηστήρων της να λυώνουν και να μαραίνωνται από καϋμό μέσα στα δάση του Παρθενίου όρους, ώρισε ένα πρωτότυπο κυνηγετικό διαγωνισμό.

—Κάθε μεσημέρι περνά από εδώ, τρέχοντας τρελλά, είπε ένας κάπρος: Όποιος από σας νομίζει ότι έχει την δύναμι να κυνηγήση τον κάπρο αυτόν και να τον συλλάβη από το κεφάλι, ας έρθη μαζί μου. Θα συναγωνισθη όμως μ' εμένα... Αν τον νικήσω, θα δεχθη ένα βέλος μου στα στήθια του. Αν με νικήση θα του χαρίσω την παρθενία μου.

Όλοι σιώπησαν μουδιασμένοι. Η πρότασις ήταν εξαιρετικά δύσκολη, στην εκτέλεσί της. Κι' έπειτα διέτρεχε κανείς και τον κίνδυνο να χάση τη ζωή του.

Γι' αυτό κανείς δεν κινήθηκε από την θέσι του. Κι' όταν η Αταλάντη τους ξαναρώτησε:

—Λοιπόν; Ποιός το αποφασίζει;

Ένας ένας ξεκίνησαν όλοι να φύγουν καταστενοχωρημένοι. Η Αταλάντη έγινε έξω φρενών από την στάσι τους.

—Τόσο δειλοί είσθε λοιπόν, εσείς οι άνδρες; τους είρωνεύτηκε με κακία. Τόσο πολύ σας φοβίζει μια γυναίκα;

Οι έφηβοι έστρεψαν τα κεφάλια και την κύτταξαν με απόγνωσι. Κάποιος όμως αποσπάσθηκε από το πλήθος των και προχώρησε προς την Αταλάντη.

—Ε, λοιπόν, όχι!, της φώναξε με προκλητικό ύφος. Δεν είμασκε τόσο δειλοί όσο νομίζεις. Και αυτό θα σου το αποδείξω, εγώ. Θα συναγωνιστώ μαζί σου!

—Και πως σε λένε εσένα;

—Μελέαγρο!

—Μ' αρέσει η τόλμη σου και η γενναία απόφασίς σου, Μελέαγρε, γιατί είνε σπάνια ανδρικά χαρίσματα. Μα φοβάμαι πολύ πως θα πληρώσης κι' εσύ με τη ζωή σου το τόλμημά σου... Και σε λυπάμαι γιατί έχεις γεροδεμένη κορμοστασιά και ώραία γαλανά μάτια...

ΕΝΑ ΒΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ!

Οι φόβοι της Αταλάντης αποδείχθηκαν βάσιμοι. Στο κυνήγι του κάπρου, η ακατάβλητη παρθένα δείχθηκε υπερτέρα του Μελεάγρου. Είχε ταχύτερα πόδια και επρόλαβε τον κάπρο, τον οποίον άρπαξε από το κεφάλι και τον ανάγκασε να σταματήση τον τρελλό δρόμο του.

Ύστερα, αφού αγκάλιασε σφιχτά τον Μελέαγρο και τον εφίλησε στα μάτια, του έκαρφωσε ένα βέλος στην καρδιά...

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Η είδησις του θανάτου του Μελεάγρου και τα πικρά λόγια της Αταλάντης για τους άνδρες έκαμαν μεγάλην εντύπωσι στους εφήβους της Αρκαδίας.

Γι' αυτό σε λίγο νέοι τολμηροί μνηστήρες προσετέθησαν στους πρώτους, διεκδικώντας κι' αυτοί την τιμή να κάμουν γυναίκα τους την περίφημη παρθένο.

Η Αταλάντη τότε, θέλοντας ν' αταλλαγη κι' από τους νέους αυτούς μνηστήρες, τους εκάλεσε μιά μέρα όλους στο ερημικό καταφύγιό της και

—Τόσο δειλοί είσθε λοιπόν, εσείς οι άνδρες; τους είρωνεύτηκε με κακία. Τόσο πολύ σας φοβίζει μια γυναίκα;

Οι έφηβοι έστρεψαν τα κεφάλια και την κύτταξαν με απόγνωσι. Κάποιος όμως αποσπάσθηκε από το πλήθος των και προχώρησε προς την Αταλάντη.

—Ε, λοιπόν, όχι!, της φώναξε με προκλητικό ύφος. Δεν είμασκε τόσο δειλοί όσο νομίζεις. Και αυτό θα σου το αποδείξω, εγώ. Θα συναγωνιστώ μαζί σου!

—Και πως σε λένε εσένα;

—Μελέαγρο!

—Μ' αρέσει η τόλμη σου και η γενναία απόφασίς σου, Μελέαγρε, γιατί είνε σπάνια ανδρικά χαρίσματα. Μα φοβάμαι πολύ πως θα πληρώσης κι' εσύ με τη ζωή σου το τόλμημά σου... Και σε λυπάμαι γιατί έχεις γεροδεμένη κορμοστασιά και ώραία γαλανά μάτια...

ΕΝΑ ΒΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ!

Οι φόβοι της Αταλάντης αποδείχθηκαν βάσιμοι. Στο κυνήγι του κάπρου, η ακατάβλητη παρθένα δείχθηκε υπερτέρα του Μελεάγρου. Είχε ταχύτερα πόδια και επρόλαβε τον κάπρο, τον οποίον άρπαξε από το κεφάλι και τον ανάγκασε να σταματήση τον τρελλό δρόμο του.

Ύστερα, αφού αγκάλιασε σφιχτά τον Μελέαγρο και τον εφίλησε στα μάτια, του έκαρφωσε ένα βέλος στην καρδιά...

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Η είδησις του θανάτου του Μελεάγρου και τα πικρά λόγια της Αταλάντης για τους άνδρες έκαμαν μεγάλην εντύπωσι στους εφήβους της Αρκαδίας.

Γι' αυτό σε λίγο νέοι τολμηροί μνηστήρες προσετέθησαν στους πρώτους, διεκδικώντας κι' αυτοί την τιμή να κάμουν γυναίκα τους την περίφημη παρθένο.

Η Αταλάντη τότε, θέλοντας ν' αταλλαγη κι' από τους νέους αυτούς μνηστήρες, τους εκάλεσε μιά μέρα όλους στο ερημικό καταφύγιό της και σα και μανία... Ο καθείς διεκδικούσε για τον εαυτό του την νίκη και ωραματιζόταν ήδη στην αγκαλιά του, να σπαταρα από ερωτική φρικίασι την πανωραία Αταλάντη...

Μα αυτή πετούσε μάλλον παρά έτρεχε... Και έναν - έναν τους ξεπερνούσε όλους και τους άφηνε πίσω...

Ύστερα από λίγα λεπτά τους είχε άφήσει ολάκληρα χιλιόμετρα πίσω όλους... Εκτός όμως από έναν, τον Μελανίωνα!

Γιατί ο Μελανίων, έξυπνότερος απ' όλους τους μνηστήρες, είχε κατορθώσει να προπορεύεται αυτής χάρις σ' ένα εύφυέστατο τέχνασμα... Κρατούσε στα χέρια του τρία ολόχρυσα μήλα. Και κάθε τόσο άφηνε να κυλίση απ' τα χέρια του από ένα.

Η Αταλάντη, φιλάρεσκη και λάτρις των στολιδιών, σαν γυναίκα που ήταν, έσκυβε κάθε τόσο για να αρπάξη τα μήλα που έριχνε ο νέος πίσω του και καθυστερούσε στην διαδρομή της.

Έτσι, στο τέλος νικήθηκε απ' τον Μελανίωνα.

Το σοφό αυτό τέχνασμα το υπέδειξε στον νέο η θεα Αφροδίτη, η οποία είχε εξοργισθη από την μεγαλαυχία και τον εγωϊσμό της Αταλάντης και ζητούσε μια ευκαιρία για να την εκδικηθη...

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΤΟ ΠΑΡΑΦΟΡΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΘΟΣ

ΕΤΣΙ, η Αταλάντη παντρεύτηκε τον Μελανίωνα.

—Οι γυναίκες κατακτώνται μόνο με την εξυπνάδα, όπως βλέπετε, είπε στους ήττημένους μνηστήρες της που είχαν χάσει πιά κάθε ελπίδα κι' αποχωρούσαν περίλυποι.

Και έφυγε μαζί με τον σύζυγό της γιά τα παρθένα δάση της Αρκαδίας, μέσα στο ειδυλλιακό περιβάλλον των οποίων θα εγνώριζε στον Μελανίωνα τα τρυφερά μυστικά του συζυγικού βίου...

Η παράδοσις λέει στο σημείο αυτό της ιστορίας μας ότι η Αταλάντη —που ως τότε είχε μείνει πάναγνη και άμαθη από ανδρικά χάδια— ένιωσε γιά τον Μελανίωνα ένα τόσο σφοδρό ερωτικό πάθος ώστε σε μιά στιγμη παραφοράς τον παρέσυρε μέσα στο ιερό της θεάς Κυβέλης γιά να μην τους βλέπη κανένα αδιάκριτο μάτι...

Αλλά η βεβήλωσις αυτη επιτοιχισε πολύ ακριβά στους δύο ερασιτες—συζύγους, γιατί η Κυβέλη τους μετεμόρφωσε τον μεν έναν σε λέοντα την δε άλλη σε λέαινα και τους κατεδίκασε να σύρουν αιωνίως το δυσκίνητο άρμα της.

ΕΝΑΚΡΕΙΟΣ

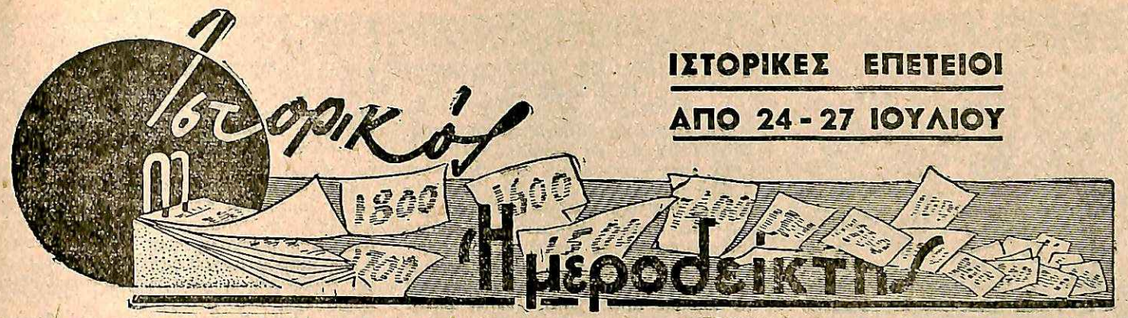

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

ΑΠΟ 24 - 27 ΙΟΥΛΙΟΥ

24 Ιουλίου 1802.—Γέννησις του Αλεξάνδρου Δουμά πατρός. Οι θαυμάνες των Παρισινών βουλεβάρτων του περασμένου αιώνος εγνώρισαν αυτόν τον ευγενικό, ξέυπνο και ευχάριστο δημιλητή, αυτόν τον γόνιμο και πάντα νέο θεατρικό συγγραφέα, τον ανεξάντλητο μυθιστοριογράφο, που ήξερε με τέτοια μαεστρία να αγκαστώνη την αλήθεια με το ψέμα και το ψέμα με την αλήθεια, ώστε νόμιζε κανείς, όταν τον έβλαβαζε, πως άκουγε τον Καλλιόστρο η τον Κόμητα ντε Σαίν-Ζερμαίν να διηγούνται την ιδιωτική ζωή των συγχρόνων τους. Η δύναμις της αφομοιώσεως ήταν τέτοια στον Δουμά, ώστε πολλές φορές κι' ο ίδιος επείθετο πως είχε παρεμβεθη στα φανταστικά γεγονότα των όποίων εξέθετε τις λεπτομέρειες.

Αυτός είναι, μπορούμε να ποθμε, με λίγα λόγια ο χαρακτηρισμός του έργου του συγγραφέως.

Ο Δουμάς γεννήθηκε στο ησυχο και ανθισμένο Βιλλέρ—Κοττερέ. Ο πατέρας του ήταν ένδοξος στρατηγός του Ναπολέοντος, η μητέρα του δε κόρη ενός ιδιοκτήτου ξενοδοχείου και διοικητού της εθνοφρουράς.

Ο μικρός Δουμάς δεν έδειχνε καμμιά κλίσι στά γράμματα. πολύ περισσότερο δε στα μαθηματικά. Μάταια ο αβάς Γκρεγκουάρ, ο οποίος μετά τον θάνατο του πατέρα του άνελαβε την μόρφωσί του προσπαθούσε να τον μυήση στις απολαύσεις της αριθμητικής. Πέραν του πολλαπλασιασμού δεν μπόρεσε να μάθη καμμιά άλλη πράξι.

Βλέποντας τότε αυτό η μητέρα του, σκέφθηκε να τον κάμη μουσικό, Αλλά κι' εκεί οι κόποι πήγαν χαμένοι. Ύστερα από τρία χρόνια κοπιαστικών μαθημάτων, ο δάσκαλός του αναγκάσθηκε να δμολογήση στην κ. Δουμά πως «της. Έκλεβε τα λεπτά της» και πως «δ γυιός της σ' όλη του τη ζωή θα έπαιζε φάλτσα».

Παρ' όλες δμως τις αλλεπάλληλες αποτυχίες, ο νεαρός Αλέξανδρος κατώρθωσε, σε ηλικία 15 ετών, να δρη μιά θέσι γραφέως σ' ένα συμβολαιογραφείο. χάρις στον αξιοθαύμαστο τρόπο με τον οποίον έχειρίζετο και τα πέντε είδη της καλλιγραφίας. Αυτό δμως το χάρισμα άφηνε τελείως αδιάφορη τη μητέρα του: «Όλοι οι ηλίθιοι γράφουν δμορφα» έλεγε στον γυιό της και έξακολουθούσε να ανησυχη για τό μέλλον του.

Στο συμβολαιογραφείο άρχισε μόνος του, να ενδιαφέρεται γιά τη μόρφωσί του και ρίχτηκε με τα μούτρα στη μελέτη, συγχρόνως δμως άρχισε να δείχνη μιά επικίνδυνη κλίσι στις ερωτικές περιπέτειες. γενόμενος σε λίγο δ καρδιοκατακτητής του Βιλλέρ—Κοττερέ.

Η φιλοδοξία του ώστόσο δεν ήταν να γίνη ένας επαρχιακός δανδής. Το Παρίσι με τη θορυβώδη ζωή του τον τραβούσε.

Εκείνος που του απεκάλυψε τα θέλγητρα της πρωτευούσης ήταν ένας Σουηδός αριστοκράτης, δ Ασόλφος ντε Λέβεν, που έρχόταν κάπου-κάπου στο Βιλλέρ-Κοττερέ γιά να ξεκουρασθη από τα γλέντια του Παρισιού.

Οι διηγήσεις του νεαρού γλεντζέ ενεθουσίασαν το Δουμά, κι' έτσι τον Νοέμβριον του 1822 τον βλέπομε, με λίγα λεπτά στην τσέπη και πολλές φιλοδοξίες, να φεύγη συνοδεία του φίλου του γιά τό Παρίσι.

Μόλις έφτασαν πήγαν στο «Γαλλικό Θέατρο», όπου δ Δουμάς έκαμε τη γνωριμία του τότε περιφήμου ηθοποιού Ταλμά.

Όταν δ μεγάλος τραγωδός τον ρώτησε τί δουλειά έκανε, δ Αλέξανδρος ψιθύρισε δειλά:

— Είμαι γραφεύς συμβολαιογράφου!

— Μπά! του απάντησε δ Ταλμά, και δ Κορνήλιος ήταν γραφεύς εισαγγελέως.

Ο Αλέξανδρος τότε με θάρρος του ζήτησε:

— Αγγίξτε με στό μέτωπο. θά μου φέρη τύχη.

— Έμπρός!, εφώναξε δ Ταλμά με επίσημο ύφος, Αλέξανδρε Δουμά, σε βαφτίζω ποιητή, εν δνόματι του Σαίξπηρ. του Κορνήλιου και του Σίλλερ.

Από εκείνη τη στιγμη είχε αποφασίσει νά γίνη συγγραφεύς.

Τά λεπτά δμως εξαντλήθηκαν γρήγορα και αναγκάσθηκε δπως ήταν φυσικό, νά νοιώση στην πατρίδα του.

— Περιμένετέ με!, είπε στό φίλο του. Σας δίνω τό λόγο μου πως θά ξαναγυρίσω!...

Και οΰτως, δστερα από έπτά μήνες, έφυγε και πάλι γιά τό Παρίσι σαν τον ήρωά του τον Αρτανιάν, με την τσέπη πολύ ελαφρά, αλλά την Ψυχη γεμάτη ελπίδες.

Εκεί διωρίστηκε αμέσως, πάλι χάρις στην καλλιγραφία του στά γραφεία του Δουκός της Ορλεάνης.

Η δουλειά δμως του γραφιά δεν μπορούσε νά του αρέση. Ήθελε νά δράση σε άλλα επίπεδα, πιό άνώτερα και δχι νά μουντζουρώνη χαρτιά, δλέποντας δε πως η μόρφωσίς του ήταν ελλιπεστάτη ξαναρρίχτηκε με τά μούτρα στό διάβασμα.

Εν τω μεταξύ συνεδέθη με μιά νέα χωρισμένη γυναίκα. την Μαρία Αικατερίνη Λεμπαί, απ' την δποίαν απέκτησε ένα γυιό. τον Αλέξανδρο, τον κατόπιν συγγραφέα της «Κυρίας με τάς Καμελλίας».

Το πρώτο θεατρικό έργο του, που παίχτηκε μέ πολλή επιτυχία ήταν η Χριστίνα στο Φονταινεμπλώ», Εκεί δμως που εθριάμβευσε ήταν στον «Ερρίκο τον Γ' και την αδλή του» που είναι τό πρώτο ρομαντικό δράμα, που ανεβάστηκε στη σκηνή και δχι δ «Ερνάνης», δπως εσφαλμένως νομίζεται.

Από την εποχή εκείνη άρχίζει η συγγραφική καρριέρα του Δουμά.

Χωρίς νά παραμελήση τό θέατρο, γράφει, τη συνεργασία ιδίως τοΰ Μακέ μιά σειρά μυθιστορημάτων, τό σπουδαιότερον των δποίων είναι «Οί Τρείς Σωματοφύλακες», πού στην πραγματικότητα ήταν τέσσερις, (Άθος, Λόρδος, Αραμις και ντ' Αρτανιάν).

Ο Αλέξανδρος Δουμάς είχε μέσα του την αγάπη τής περιπετείας.

Τον Μαϊο τοΰ 1859 αποφάσισε νά κάμη ένα ταξίδι στην Ανατολή. Στις 16 τοΰ ίδίου μηνός έφτασε στη Γένουα. Εκεί έμαθε πως δ Γαριβάλδης εβάδιζε κατά τοΰ Παλέρμου. Αμέσως ξεχνά την Ανατολή, κατευθύνεται στη Σικελία και μπαίνει μαζί μέ τον Γαριβάλδη στο Παλέρμο. Τέτοιος ήταν δ ένθουσιασμός του γιά τη ν απελευθέρωσι τής Ιταλίας ώστε είνει στη διάθεσι τοΰ ένδόξου πατριώτη την έκ 50.000 φράγκων περιουσία του.

Στις 7 Σεπτεμβρίου 1860, μπαίνει μαζί μέ τον Γαριβάλδη στη Νεάπολι δπου διορίζεται Διευθυντής τών Καλών Τεχνών.

Τον Οκτώβριο τοΰ 1864, δμως, εγκαταλείπει την Ιταλία έπειτα από μιά παράξενη ιστορία απάτης εις βάρος του και ξαναγυρίζει στο Παρίσι.

Ο Δουμάς πέθανε στις 5 Δεκεμβρίου τοΰ 1870.

Την προηγούμενη δ γυιός του τον βρήκε συλλογισμένο.

— Τί σκέπτεσαι; τον ρώτησε.

— Τά μυθιστορήματά μου, απήντησε δ Δουμάς. Άραγε θά μείνη τίποτε από τό έργο μου;

— Μη φοβάσαι, μπαμπά, τον καθησύχασε δ νεαρός Αλέξανδρος και άρχισε νά τοΰ εξηγή ότι τό έργον του ήταν δημοφιλέστατο.

Ο πατέρας του εδάκρυσε και τον εφίλησε.

Την άλλη μέρα δ τελευταίος σωματοφύλακας δεν υπήρχε.

*

27 Ιουλίου 1937. — Θάνατος τοΰ Φρειδερίκου τοΰ Β', Βασιλέως τής Σικελίας και Δουκός τών Αθηνών.

Βρισκόμαστε στην εποχή δπου τό μεγαλύτερο μέρος τής Ελλάδος είχε πέσει στά χέρια τών Φράγκων τυχοδιωκτών και εστένοζε κάτω από μιά πιεστική τυραννία. Ήταν από τά χειρότερα χρόνια τής Ελληνικής ζωής τά πιό τραπεινωτικά γιά τους απογόνους τών αρχαίων Ελλήνων πού δ δήθεν πολιτισμός τής δύσεως είχε μεταβάλει σε πραγματικούς δουλους. δμοίους μέ τούς χωρικούς τών διαφόρων φεούδων τής Ευρώπης κατά τον μεσαίωνα.

Οί Έλληνες κάτοικοι τής χώρας δχι μόνον κατώτεροι τών Φράγκων εθεωρούντο, αλλά και τά ίδια τά υπάρχοντά τους δεν μπορούσαν νά διευθύνουν και νά διαθέτουν δπως ήθελαν. Όταν κάποτε στη Θήβα πέθανε ένας δνόματι Στέφανος Μαστροθοδωρής η περιουσία του δεν περιήλθε στό γυιό του, αλλά —είναι πραγματικά απίστευτο — σε κάποιον Λατίνο, έπειδη άκριβώς δ αποθανών δεν είχε τό δικαίωμα νά διαθέση ελεύθερα ούτε πενταρα από τά λεπτά του.

Σε τέτοια δουλεία ζοΰσαν τότε οί πρόγονοί μας.

Όταν λοιπόν δ Φρειδερίκος δ Β' πέθανε, τό Δουκάτο τών Αθηνών περιήλθε κατά τήν επιθυμία του, στην ανήλικη κόρη του Μαρία τής Αραγωνίας, η δποία ήπρε τον φανταχτερό τίτλο τής Δουκίσσης τών Αθηνών.

Αυτη δμως η εκλογη έδωκε αφορμη στον γενικό διοικητη και τούς περισσοτέρους αρχηγους τής Καταλανικής Εταιρίας νά κηρυχτούν, τό 1378, κατά τής κυριαρχίας μιάς γυναίκας και μάλιστα ανηλίκου και νά εκλέξουν στη θέσι της ως Δούκα τών Αθηνών, τον βασιλέα τη Αραγωνίσε Πέτρον τον Ε' δ δποίος αλίστα ετοιμαζόταν νά λάβη τη Σικελία νά καταλάβη, γιά τη Ελλειψη άρρενος διαδόχου τοΰ αποθανόντος Φρειδερίκου τοΰ Β'.

Όλοι δμως δεν ήταν σύμφωνοι μέ τις αποφάσεις αυτές. Πολλοί απ' τούς Καταλανούς είχαν μείνει πιστοί στη Μαρία και έτσι εξερράγησαν ρήξεις και εμφύλιοι πόλεμοι μεταξύ τών μελών τής Εταιρίας. πού τά σπασμένα, ώς συνήθως πλήρωσαν οί Έλληνες γιατί υφίσταντο τις διαιοπραγίες καί τών δυο μερίδων.

Έτσι είχαν τά πράγματα στό Δουκάτο τών Αθηνών όταν εφάνηκε στην Ελλάδα μιά δλλη τυχοδιωτική συμμορία, η Εταιρία τών Ναβαρραίων, δμοεθνείς μεν με τούς Καταλανούς, αλλά εχθροί. οί δποίοι ζήλεψαν την τύχη τών πατριωτών τους, και ξεκίνησαν απ' την Ισπανία, γιά τη Ανατολή πού έθεωρείτο τότε γη τής επαγγελίας.

Μόλις έφτασαν στην Ελλάδα, αμέσως κατευθύνθηκαν στις κτήσεις τών Καταλανών. τό 1380 δε εξεσάλαν στό Δουκάτο και έβάδισαν κατά τών Αθηνών.

Ο Λιοικητής τής πόλεως Γαλκεράνος Περάλτης έστευσε αμέσως στην Ακρόπολι η δε πόλις έπεσε στά χέρια τών Ναβαρραίων πλην τής Ακροπόλεως η δποία άκόμη ανθίστατο.

Μετά τη επιτυχία αυτη οί Ναβαρραίοι εκυρίευσαν τη Λεβάδεια και λοιπά φρούρια τοΰ Δουκάτου, ετοιμάζονταν δε νά προχωρήσουν πρός τη Εύβοια, όταν ένα αιφνίδιο γεγονός τούς εχάλασε τά σχέδια.

Ο Γαλκεράνος Περάλτης, πού ήταν αιχμάλωτός τους, κατώρθωσε νά δραπετεύση και νά καταφύγη στην πάντοτε ελεύθερη Ακρόπολι. από κει δέ, χάρις στη δραστηριότητά του. οχι μόνον ανέκτησε την Αθήνα αλλά ανάγκασε τούς Ναβαρραίους νά φύγουν απ' τό Δουκάτο και νά εγκατασταθούν στη Πελοπόννησο, δπου μείναν μισό αιώνα. χωρίς δμως νά λησμονήσουν καί τούς εχθρούς τους τής Αττικής, τούς δποίους συχνά-συχνά παρενοχλούσαν.

Αμα επέρασεν δ κίνδυνος αυτός οί Καταλανοί. γιά νά εξασφαλισθούν από μελλοντικές επιθέσεις, εστείλαν δμοφώνως πρέσβεις στον Πέτρο τον Ε' τής Αραγωνίας και τοΰ προσέφεραν επίσημα τό δουκικό στέμμα τών Αθηνών.

Ο βασιλεύς Πέτρος εδέχθηκε καί πήρε τον τίτλον τοΰ Δουκός τών Αθηνών καί Νέων Πατρών πού επί πολλούς αιώνες κατόπιν, εξακολουθούσαν νά φέρουν οί βασιλείς τής Ισπανίας.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

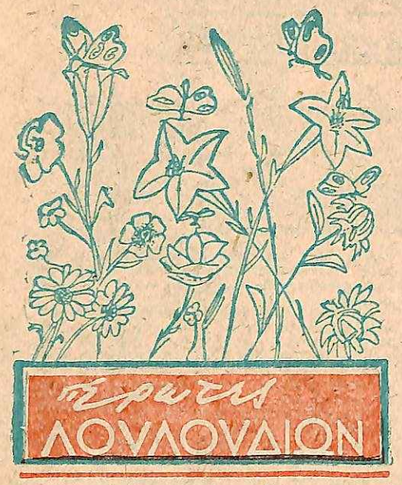

Ὥστε, λοιπόν, ἐρωτεύονται καὶ τὰ λουλούδια!... Ἔχουν δηλαδὴ μιὰ δική τους ἐρωτικὴ ζωή, ἕναν δικό τους τρόπο ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων, ὅπως τὰ ζῷα καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Γιατί, πῶς διαφορετικὰ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν διαιώνισί τους; Πῶς θὰ εἴχαμε σήμερα λουλούδια ποὺ μᾶς χαρίζουν τὸ ἄρωμά τους καὶ μᾶς τέρπουν μὲ τὴν πολύχρωμη θέα τους;

Περίεργο, λοιπόν, δὲν εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ λουλούδια ἔχουν ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐρωτεύονται, οἱ προσπάθειες ποὺ κάνουν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ αἴσθημά τους αὐτό, τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν διαιώνισί τους.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ θὰ σας τὰ περιγράψωμε, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ σᾶς λύωμε πάρα πολλὲς ἀπορίες, θὰ σᾶς ἱκανοποιήσωμε κάθε περιέργεια, θὰ σας μεταδώσωμε πράγματα ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε κἂν νὰ τὰ φανταστῆτε.

Οἱ τρόποι κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπιτυγχάνεται ἡ γονιμοποίησις τῶν λουλουδιῶν εἶνε ἄπειροι, διαφορετικοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα λουλοῦδι στ' ἄλλο, ἀλλοῦ ἁπλούστατοι καὶ ἀλλοῦ πολυπλοκώτατοι. Δὲν πρόκειται, λοιπόν, νὰ τοὺς περιγράψωμε ὅλους, παρὰ μονάχα τοὺς κυριωτέρους.

Θὰ ἐπεκταθοῦμε ὅμως περισσότερο στὴν καταπληκτικὴ λειτουργία τῶν στημόνων καὶ τοῦ ὑπέρου, στὸ θέλγητρο τῶν ἀρωμάτων των, στὴν προκλητικότητα τῶν ζωηρῶν καὶ ἁρμονικῶν χρωμάτων, στὴν παρασκευὴ τοῦ νέκταρ ποὺ εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς περιττὸ γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ λουλουδιοῦ, ἀλλ' ἀπαραίτητο γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὸν ταχυδρόμο τοῦ ἔρωτος, τὴ μέλισσα, τὴν πεταλούδα ἢ τὴ μυῖγα ποὺ πρόκειται νὰ φέρῃ στὸ λουλοῦδι τὸ φίλημα τοῦ μακρυνοῦ, ἀόρατου ἐραστοῦ.

Ὑπάρχουν λοιπὸν φυτὰ πού, στὸ ζήτημα τῆς νοημοσύνης δὲν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰ ζῷα. Σᾶς φαίνεται ἴσως περίεργο αὐτό, καὶ ὅμως θ' ἀναφέρωμε παρακάτω ἄπειρα πειστικώτατα παραδείγματα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟΥΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Εἶνε ἔργον τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ βοτανολόγου

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ἂς ἀρχίσωμε ὅμως ἀπὸ τὰ κατώτερα φυτά, ἀπ' ἐκεῖνα πού, μόλις καὶ μετὰ βίας διακρίνονται ἀπὸ τὴ λάσπη ἢ ἀπὸ μιὰ πέτρα, ἀπὸ τὴν μυστηριώδη καὶ θρυλικὴ φυλὴ τῶν Κρυπτογάμων, τὰ ὁποῖα μόνο μὲ μικροσκόπιο μπορεῖ κανεὶς νὰ μελετήσῃ.

Ὁ μηχανισμός τους εἶναι λεπτότατος καὶ εὐφυέστατος. Τὰ ὑδρόβια καὶ τὰ ἑλόβια αὐτὰ φυτά, ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ ζοῦν μέσα στὶς λίμνες καὶ τὰ ἕλη, κάνουν κυριολεκτικῶς θαύματα ποὺ προκαλοῦν συχνὰ ὄχι μόνο τὴν κατάπληξι, ἀλλὰ καὶ τὴν συγκίνησι τῶν βοτανολόγων.

Ἐπειδὴ ἡ γονιμοποίησις τῶν λουλουδιῶν τους δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσα στὸ νερό, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτὰ βρῆκε ἕνα δικό του σύστημα, χάρις στὸ ὁποῖον ἡ γύρις, ἡ λεπτὴ ἐκείνη σκόνη ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ λουλοῦδι καὶ μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ γονιμοποίησις, σκορπιέται ,ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ βρίσκει τὸ λουλοῦδι ποὺ πρόκειται νὰ γονιμοποιήσῃ.

Οἱ «ζωστῆρες» τὰ φύκια ἐκεῖνα ποὺ ζοῦν μέσα στὰ ἕλη, κλείνουν τὰ ἄνθη τους μέσα σὲ μιὰ φούσκα ποὺ ἀνεβαίνει αὐτομάτως στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Οἱ νυμφαῖες στέλνουν τὰ λουλούδια του στὴν ἐπιφάνεια τοῦ τέλματος καὶ τὰ συγκρατοῦν μ' ἕνα λεπτότατο κοτσάνι γιὰ νὰ τρέφωνται, ποὺ μακραίνει ὅταν ἀνεβαίνῃ ἡ στάθμη τοῦ νεροῦ.

Ἡ ψευδονυμφαία, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸ λουλοῦδι μὲ κοτσάνι, τὸ ἀπολύει, κι' αὐτὸ ἔρχεται μόνο του στὴν ἐπιφάνεια, ὅπου σκάζει σὰν φυσαλίδα. Τὸ ὑδροκάστανο ἐφοδιάζει τὸ λουλοῦδι του μὲ ἕνα εἶδος φούσκας ποὺ τὸ βοηθάει ν' ἀνέβῃ στὴν ἐπιφάνεια. Ἐκεῖ τὸ λουλοῦδι ἀνοίγει, καὶ ἀφοῦ συντελεσθῇ ἡ γονιμοποίησις ὁ ἀέρας τῆς φούσκας αὐτῆς ἀντικαθίσταται μ' ἕνα κολλῶδες ὑγρό, πιὸ βαρὺ ἀπ' τὸ νερό. Ἔτσι τὸ λουλοῦδι κατεβαίνει πολὺ γονιμοποιημένο στὸν βυθὸ τοῦ ἕλους, ὅπου ὡριμάζουν οἱ καρποί του.

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΔΡΟΒΙΩΝ

Τὸ σύστημα ποὺ μεταχειρίζεται γιὰ τὴν γονιμοποίησι ἕνα ἄλλο παράξενο φυτό, ἡ «κούτρικολάρια» εἶναι ἀκόμη πιὸ πολύπλοκο. Νά, πῶς τὸ περιγράφει ὁ βοτανολόγος Μποκιγιὸν στὸ ἔργο του «Ἡ ζωὴ τῶν φυτῶν»:

«Αὐτὰ τὰ φυτά, ποὺ εἶνε κοινότατα στὰ ἕλη, στὰς τάφρους, στὰ τενάγη καὶ στὰ τέλματα, δὲν φαίνονται καθόλου τὸν χειμῶνα, γιατὶ ἀναπαύονται κάτω, στὸν βυθό.

»Τὸ μακρό, λεπτὸ καὶ συρόμενο κοτσάνι τους εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ φύλλα, ποὺ μεταβάλλονται σὲ φυλλοκλάδια. Στὴ μασχάλη τους ὑπάρχει ἕνα εἶδος μικροῦ ἀσκοῦ ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα ἀχλαδιοῦ, ἡ μυτερὴ ἄκρη τοῦ ὁποίου ἔχει ἕνα ἄνοιγμα.

»Αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα φέρει μιὰ βαλβίδα ποὺ δὲν ἀνοίγει παρὰ μονάχα ἀπὸ τὰ ἔξω πρὸς τὰ μέσα. Οἱ πλευρές του εἶνε ἐφωδιασμένες μὲ κλαδοποιημένες τρίχες, καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς φούσκας εἶναι στρωμένο μὲ ἄλλες λεπτότατες τρίχες, ποὺ τὸ κάνουν νὰ μοιάζῃ μὲ βελοῦδο.

»Ὅταν θθάσῃ ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ φυτὸ θ' ἀνθίσῃ, οἱ φοῦσκες αὐτὲς γεμίζουν ἀέρα, ποὺ ὅσο κάνει νὰ βγῇ πρὸς τὰ ἔξω, τόσο οἱ βαλβίδες κλείνουν πιὸ καλά. Ἔτσι, μὲ τὴν βοήθεια αὐτοῦ τοῦ ἀέρος, τὸ φυτὸν νίνεται ἐλαφρότατον καὶ ἀνεβαίνει εὔκολα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

»Τότε μονάχα ἀνοίγουν τὰ ὡραιότατα μικρὰ λουλούδια, ποὺ μοιάζουν μὲ μουτράκια μὲ φουσκωμένα χείλη. Τὸ ἄνω μέρος τῆς στεφάνης των ἔχει ραβδώσεις πορτοκαλιὲς ἢ τοῦ χρώματος τῆς σκουριᾶς τοῦ σιδήρου.

»Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα λουλούδια ἐπιδεικνύουν τὰ δροσερά τους χρώματα, ἀνάμεσα σὲ φωτεινὰ λείψανα, καὶ σηκώνουν μὲ χάρι τὸ κεφάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸ βορβορῶδες νερό. Τότε γίνεται ἡ γονιμοποίησις.

»Ὅταν ὅμως συντελεσθῇ ἡ γονιμοποίησις καὶ ἀναπτυχθοῦν οἱ καρποί, οἱ ρόλοι ἀλλάζουν: τὸ νερὸ πιέζει τὴν βαλβίδα τῶν μικρῶν ἀσκῶν, τὴν ἀνοίγει, μπαίνει ὁρμητικὰ στὴν κοιλότητα, κάνει τὸ φυτὸ βαρύτερο καὶ κατεβαίνει τοῦτο πολὺ στὸν βυθό».

Δὲν εἶναι περίεργο νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐνωμένες στὸ ἁπλούσταπο αὐτὸ λουλουδάκι, μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ πρόσφατες καὶ πρακτικὲς ἐφευρέσεις; Ἡ λειτουργία τῶν βαλβίδων, ἡ πίεσις τῶν ὑγρῶν καὶ τοῦ ἀέρος, δὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀρχιμήδους ἐφαρμοσμένη κατὰ ἕναν τρόπο τόσο περίεργο;

Ὅπως παρατηρεῖ καὶ ὁ συγγραφεὺς τὸν ὁποῖον ἀνεφέραμε παραπάνω, «ὁ μηχανικὸς ποὺ πρῶτος ἐφήρμοσε στὰ ὑποβρύχια ἕνα σύστημα γιὰ ν' ἀνεβαίνουν πάλι στὴν ἐπιφάνεια, δὲν ἐφαντάστηκε ποτὲ ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ ἦταν ἐν χρήσει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου στὰ λουλούδια».

Μέσα σ' ἕναν κόσμο, τὸν ὁποῖον νομίζουμε ἀσυνείδητον καὶ ἀνόητον, φανταζόμαστε ὅτι κάθε ἰδέα μας δημιουργεῖ νέους συνδυασμοὺς καὶ νέες σχέσεις. Ἐὰν ὅμως ἐξετάσωμε αὐτὸν τὸν κόσμον ἀπὸ σιμά, θὰ ἰδοῦμε ὅτι εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ δημιουργήσωμε ὅ,τιδήποτε νέον.

Ἤρθαμε τελευταῖοι στὴ γῆ καὶ βρίσκουμε πράγματα ποὺ ἦταν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἔτσι, σὰν ἔκπληκτα παιδιά, ἀκολουθοῦμε τὸν δρόμο τὸν ὁποῖον ἐχάραξε ἡ ζωὴ πολὺ πρὶν ἀπὸ μᾶς.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἄλλα ἐρωτικὰ τεχνάσματα τῶν ὑδροβίων.

Αὐτοτελὴς νουβέλλα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας

Μιά ξαφνική απαγωγή

ΗΜΟΥΝ δεκατριών χρονών, καὶ ἤμουν μιὰ μικρὴ 'Ισπανίδα λεπτὴ κι' εὐπίνητη. Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ περνούσαμε τὴν ἡμέρα μας σ' ἕναν κῆπο περιτριγυρισμένο ἀπὸ ψηλοὺς τοίχους, παίζοντας κιθάρα ἢ κεντώντας. Ἡ ἀδελφή μου ἡ Εὐλαλία ἦταν δεκαοκτὼ χρονῶν καὶ πήγαινε σὲ χορούς, ὅπου διάφοροι νέοι τὴν χόρευαν καὶ τῆς ἔκαναν κομπλιμέντα.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀρρώστησε ἡ μαμά καὶ ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς τοῦ σπιτιοῦ ἔλειπε ταξίδι, καλέσαμε ἕναν νεαρὸ συνοικιακὸ γιατρὸ γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ὁ Βιντσέντε Καρένο ἦταν ἕνας νέος τολμηρὸς καὶ ὄμορφος μὲ ὡραῖα μαῦρα μάτια. Οἱ γονεῖς του ἦσαν φτωχοὶ καὶ ἀσήμαντοι.

Ἡ μαμὰ βρισκόταν στὴν ἀνάρρωσι ὅταν μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς γιατρὸς μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι ἔφευγε ἀπὸ τὴν 'Ισπανία. Ἔφυγε πραγματικά, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἔφυγε μαζί του. Στὸ μαξηλάρι της ἄφησε δυὸ λόγια.

«Οἱ γυναῖκες δὲν εἶναι πιὰ σκλάβες, ἔγραφε, καὶ οἱ ἄντρες δὲν μποροῦν πιὰ νὰ τὶς ἀγοράζουν μὲ κοσμήματα καὶ μὲ μυρωδιές. Ἀγαπῶ τὸν Βιντσέντε. Ἂν δὲν μπορέσωμε νὰ ζήσωμε στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴν ἐργασία του, τούλάχιστον θὰ πεθάνωμε μαζί. Ἡ ζωή μου μοῦ ἀνήκει καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κάμω ὅ,τι θέλω. Λυποῦμαι ποὺ θὰ σᾶς δώσω αὐτὴ τὴ λύπη, ἀλλὰ τὸ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀφήνατε νὰ τὸν παντρευτῶ καὶ νὰ φύγω μαζί του. Γι' αὐτὸ τὸν ἀκολουθῶ χωρὶς νὰ σᾶς ζητήσω τὴν συγκατάθεσί σας. Εὐλαλία».

Γιὰ μένα ποὺ ἤμουνα ἕνα κοριτσάκι δεκατριῶν χρόνων, αὐτὴ ἡ ἀπαγωγὴ ὑπῆρξε μιὰ καταστροφή, καθὼς καὶ ἕνα πρᾶγμα θαυμαστό. Δὲν ἔπαυα στιγμὴ νὰ τὴν σκέπτομαι. Τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα μου, ὅταν διάβασε τὸ γράμμα τῆς κόρης του, μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ σποθιὰ καὶ μονομαχίες. Ἡ Εὐλαλία ὅμως καὶ ὁ ἄντρας της βρίσκονταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν Πυρηναίων, καὶ ὁ μπαμπᾶς δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλο, παρὰ νὰ καταριέται τὸν Βιντσέντο, ὁρκιζόμενος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε γιὰ γαμπρό του.

★

Σὲ λίγο οἱ δύο νέοι γνώρισαν τὴ φτώχεια. Ἡ Εὐλαλία ἔγραψε στὴ μαμὰ καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ τοὺς δεχθῇ στὸ σπίτι. Ὁ μπαμπᾶς ἀρνήθηκε. Τοὺς ἔστειλε ὅμως χρήματα, κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸ κάνῃ κάθε χρόνο.

Στὴν πόλι ὅπου κατοικοῦσε ἡ ἀδελφή μου ὑπῆρχε Πανεπιστήμιο. Μοῦ ἔγραφε σελίδες καὶ σελίδες, περιγράφοντάς μου τί ἔκαναν οἱ φοιτήτριες, πῶς ζοῦσαν, τί σκέπτονταν, τί ἐλεύθερες καὶ ἀνεξάρτητες ποὺ ἦσαν! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ σὰν κι' αὐτές. Ὅταν ἡ ἐκπαίδευσίς μου τελείωσε, προσπάθησα, μὲ τὴν βοήθεια τῆς μαμᾶς, νὰ πείσω τὸν μπαμπὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ πάω στὴ Γαλλία. Θὰ ζοῦσα μὲ τὴν Εὐλαλία καὶ κοντά της θὰ ἤμουν ἀσφαλισμένη. Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι, ὁ μπαμπᾶς, ὅταν ἄκουσε τὴν πρότασί μου, εἶπε:

«Ἡ 'Ιζαμπέλλα εἶναι δεκαοκτὼ χρονῶν. Ἡ Εὐλαλία ἐρωτευθῆκε κι' ἔκαμε τὴν ἠλακεία της ὅταν ἦταν κι' αὐτὴ δεκαοκτὼ χρονῶν. Ἡ πανεπιστημιακὴ μόρφωσις, στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, μπορεῖ νὰ γίνῃ χρήσιμη σὲ μιὰ νέα. Ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ καταντήσωμε σὲ λίγα χρόνια! Τὰ πράγματα ἀλλάζουν τόσο γρήγορα σήμερα...»

Κι' ἔτσι ἔφυγα.

Ἡ Εὐλαλία κι' ὁ ἄντρας της ἦρθαν στὸ σταθμὸ νὰ μὲ ὑποδεχθοῦν. Δάκρυα χαρᾶς μοῦ γέμισαν τὰ μάτια, καὶ ρίχθηκα στὴν ἀγκαλιά της.

★

Ὅταν ἡ ἀδελφή μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ ντὸν 'Εντουάρντο 'Αλβαρὲζ θὰ ἐρχόταν γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃ, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ πιὸ χαρούμενα. Ἦταν ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια στὴ Γαλλία, καὶ μέσον τοῦ ὁποίου ὁ μπαμπᾶς θὰ μοῦ ἔστελνε χρήματα. Αὐτός, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ μυήσῃ στοὺς γαλλικοὺς τρόπους. Ὅταν ὅμως ὑποκλίθηκε βαθειὰ μπροστά μου, κατάλαβα ὅτι κι' αὐτός, ὅπως κι' ὁ Βιντσέντε καὶ ἡ ἀδελφή μου, εἶχε ριζωμένες μέσα του τὶς οἰκογενειακὲς παραδόσεις.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σσρανταέξη χρόνων, χῆρος μὲ δυὸ παιδιά. Κοντὸς καὶ μᾶλλον βαρύς, δὲν ἦταν ὄμορφος, οἱ τρόποι του ὅμως ἦσαν εὐγενικοί. Μᾶς γέμισε, τὴν Εὐλαλία κι' ἐμένα, μὲ ἀνθισμένα κομπλιμέντα. Ὅσο ὅμως περισσότερα κομπλιμέντα μᾶς ἔκανε, τόσο καταλάβαινα ὅτι περιφρονοῦσε τὶς γυναῖκες.

Ἐγὼ μόλις καὶ μιλοῦσα. Μοῦ ἦταν ἀκόμη πιὸ δύσκολο νὰ συνεννοηθῶ μαζὶ του παρὰ μὲ τὴν Εὐλαλία καὶ τὸν Βιντσέντε.

Σὲ μιὰ φιλική δεξίωσι

Οἱ πρῶτες μέρες ποὺ πέρασα στὴ Γαλλία, ὑπῆρξαν γιὰ μένα γεμάτες θαυμασμὸ καὶ ἀδιάκοπες ἐκπλήξεις. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ζοῦσα μέσα σὲ μιὰ γοητευτικὴ ὁμίχλη. Μιὰ μέρα, μιὰ φωνὴ διαπέρασε αὐτὴν τὴν ὁμίχλη.

—Δὲν ἔρχεστε νὰ πάρωμε τὸ τσάϊ μαζί;

Ἦταν ἡ Μαρὶ - Ρὸζ Σαμπινὺ ποὺ μὲ καλοῦσε νὰ πάρωμε τὸ τσάϊ. Κοντά της γνώρισα καὶ ἄλλα κορίτσια. Πῆρα τὴν συνήθεια νὰ τὴν βλέπω συχνὰ καὶ κουβεντιάζαμε μαζί.

Μιὰ μέρα ἡ Μαρὶ - Ρὸζ μὲ κάλεσε σὲ μιὰ συγκέντρωσι ποὺ θὰ γινόταν σ' ἕνα φιλικό της σπίτι.

—Ἡ ἀδελφή μου δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ, τῆς ἀποκρίθηκα, ἢ θὰ θελήσῃ νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ χαλάσῃ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησι.

—Μὴν τῆς τὸ πῆτε! μὲ συμβούλευσε ἡ Μαρὶ - Ρόζ.

★

Ἡ ἡμέρα τῆς δεξιώσεως ἔφθασε. Ντύθηκα κρυφὰ ἀπὸ τὴν Εὐλαλία κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ πήγαινα στὸ φροντιστήριο. Ἡ Μαρὶ - Ρὸζ μὲ περίμενε καὶ πήγαμε μαζὶ στὸ φιλικό της σπίτι. Δὲν τὴν ἄφηνα βῆμα γιὰ νὰ καταλάβω πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῶ σὲ κεῖνον τὸν κύκλο ποὺ μοῦ ἦταν τόσο ξένος. Μὲ μιᾶς ὅμως τὴν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἄρχισα νὰ τριγυρίζω στὰ σαλόνια ὅπου ὅλοι μοῦ ἦσαν ἄγνωστοι.

Κατέφυγα σ' ἕνα μικρὸ ἔρημο μπουντουάρ, ἕτοιμη νὰ κλάψω. Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸν κρυψῶνα μου καὶ διέσχισα τὸ χῶλλ, συνήντησα ἕναν ψηλὸ ξανθὸ νέο ποὺ θημάτιζε, κρατῶντας τὸ πανωφόρι του. Καὶ ξαφνικὰ μὲ ἔπιασε μιὰ παράξενη ἐπιθυμία; ἤθελα νὰ ἀναγκάσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο νὰ μὲ κυττάξῃ καὶ νὰ μοῦ μιλήσῃ. Ἂς μοῦ ἔλεγε ὅ,τι δήποτε, ἀρκεῖ νὰ μοῦ μιλοῦσε. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ ὑπομείνω τὴ μοναξιά μου. Καὶ ἄρησα τὴν βεντάλια μου νὰ πέσῃ. Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ μοῦ τὴν ἔτεινε.

Ἀργὰ καὶ μὲ τέχνη σήκωσα τὰ μάτια γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως. Ἡ ἔκπληξις μ' ἔκαμε ν' ἀνοίξω τὸ στόμα, δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ προφέρω λέξι.

—Εἶσθε ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρὶ - Ρόζ! εἶπα ἐπὶ τέλους.

—Καὶ σεῖς εἶσθε ἡ μικρὴ της 'Ισπανίδα φίλη, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος χαμογελῶντας.

Ἡ φωνή του ἦταν θερμὴ καὶ ἁρμονική, σὰν τῆς Μαρὶ - Ρόζ.

—Ἡ ἀδελφή μου ψάχνει νὰ σᾶς βρῇ. Μήπως τὴν εἴδατε; Ἂν τὴν περιμένω ἀκόμα θὰ χάσω τὸ τραῖνο μου.

Τὰ θαθειὰ γαλανά του μάτια μὲ μαγνήτιζαν σὲ βαθμὸ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ γυρίσω ἄλλοῦ τὸ βλέμμα μου. Οὔτε κι' ἐκεῖνος ξεκολλοῦσε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὰ μάτια μου.

—Ὥστε δὲν θὰ μείνετε γιὰ νὰ χορέψετε; εἶπα μὲ λύπη.

Κι' ἀργά, ὕψωσα τὶς μακρυές μου βλεφαρίδες, ἀποκαλύπτοντας τὸ χαμόγελο ποὺ παιγνίδιζε μέσα στὸ βλέμμα μου.

—Θέλετε νὰ χορέψετε μαζί μου; μὲ ρώτησε.

—Μὲ καλεῖτε νὰ χορέψωμε γιὰ νὰ μ' ἐγκαταλείψετε μόλις φθάσει ἡ ὥρα τοῦ τραίνου σας! διαμαρτυρήθηκα.

Ἔτσι νόμιζα καὶ σκεπτόμουν πὼς θὰ μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστο νὰ τὸν ἔκανα νὰ λησμονήσῃ τὴν ὥρα. Ἤμουν βεβαία πὼς θὰ τὸ κατάφερνα γιατὶ ἤξερα ὅτι χόρευα καλά.

—Δὲν εἶμαι σπουδαῖος χορευτής, μοῦ εἶπε ἐνῶ χορεύαμε.

—Ἴσα - ἴσα, τοῦ ἀποκρίθηκα, μοῦ φαίνεται πὼς τὰ πόδια μου δὲν ἀγγίζουν τὴ γῆ.

—Εἶναι τὸ μόνο μέσον ποὺ ἔχω νὰ σᾶς κρατῶ δική μου. Κι' ὅμως νοιώθω ὅτι ἐσεῖς σκέπτεσθε μόνο τὸ χορὸ κι' ὄχι ἐμένα.

—Ἔτσι φαντάζεσθε;

Μόλις ὅμως πρόφερα αὐτὰ τὰ λόγια, συλλογίσθηκα μὲ ταραχή: «Τρελλάθηκα, καὶ τὸν ἀφήνω νὰ καταλάβῃ τί αἰσθάνομαι γι' αὐτόν; Μήπως ἐδῶ στὴ Γαλλία, ὁ τρόπος μου θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ προκλητικός;»

Σήκωσα τὰ μάτια γιὰ νὰ διαβάσω μέσα στὰ δικά του τί σκεπτόταν γιὰ μένα, ἀντίκρυσα ὅμως δυὸ μάτια ψυχρά, παγερά! Ἡ φωνὴ τῆς Μαρὶ - Ρὸζ διέκοψε τὶς σκέψεις μου.

—Μπόμπ! σὲ βρῆκα ἐπὶ τέλους! Θὰ χάσῃς τὸ τραῖνο σου!

Ἄ! ναί, τὸ τραῖνο του! Τὸ εἶχε λησμονήσει. Τὸ εἶχε λησμονήσει ἐξ αἰτίας μου! Γιὰ νὰ χορέψῃ μαζί μου. Ὥστε δὲν ἦταν τόσο ἀδιάφορος ὅσο ἤθελε νὰ δείξῃ. Ἡ εἶχε μείνει κοντά μου ἀπὸ ἁπλῆ εὐσπλαγχνία, βλέποντας ὅτι ἤμουν κατάμονη;

—Ἔχασες τὸ τραῖνο σου! ἐπανέλαβε ἡ Μαρὶ - Ρόζ.

—Ἔχει ἕνα ἐξπρὲς καὶ θὰ τὸ προφθάσω, ἂν φύγω ἀμέσως. Καὶ ἀφοῦ μᾶς χαμογέλασε, ἐξαφανίσθηκε.

—Ἂν χάσῃ τὸ τραῖνο, ἡ μαμὰ θ' ἀνησυχήσῃ, εἶπε ἡ φίλη μου. Τὸν ἔστειλε γιὰ νὰ δῇ ἂν ἔγινα καλὰ ἀπὸ τὴ γρίππη μου. Ἔψαχνα παντοῦ νὰ σᾶς βρῶ γιὰ νὰ σᾶς τὸν συστήσω. Πῶς κάματε καὶ γνωρισθήκατε;

Δὲν θυμάμαι τί τῆς ἀποκρίθηκα. Δὲν σκεπτόμουν παρὰ ἕνα πρᾶγμα, ὅτι ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ξαναδῶ τὸ Ρομπὲρ Σαμπινύ. Ἔπρεπε νὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἤμουν ἕνα κορίτσι ποὺ εἶχε τὴν συνήθεια νὰ ρίχνεται στοὺς νέους. Καὶ ὅμως ὅταν ἡ Μαρὶ - Ρὸζ μὲ κάλεσε νὰ πάω στὸ σπίτι της νὰ περάσω τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα, ἀρνήθηκα, λέγοντας ὅτι ἡ ἀδελφή μου δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε.

—Πρέπει νὰ ἔρθῃτε, μὲ ἱκέτευσε ἡ φίλη μου. Ἂν ἔγραφε ἡ μαμὰ στὴν ἀδελφή σας νὰ σᾶς ἀφήσῃ, φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἔφερνε ἀντίρρησι; Τοῦ Μπόμπ τοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα.

«Ἄ! τοῦ Μπόμπ τοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα!» εἶπα μέσα μου. Καὶ ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τρελλά.

Παίζοντας μὲ τὴ φωτιά

ΟΤΑΝ ἡ κυρία Σαμπινὺ ἔγραψε στὴν ἀδελφή μου, ἡ Εὐλαλία, παρὰ τοὺς φόβους μου, δέχθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν οἱ Σαμπινὺ καὶ μὲ πῆραν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ἤμουν καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι τοῦ κήπου, περιμένοντας τὴν Μαρὶ - Ρόζ, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα βρισκόταν στὸ σαλόνι μὲ φίλους. Ἕνα δῆμα διέκοψε τὴν ἡσυχία ποὺ μὲ κύκλωνε. Πετάχθηκα ἐπάνω. Δὲν τὸ εἶχα προσέξει πὼς εἶχε βραδυάσει, καὶ μὲ μιᾶς φοβήθηκα. Ὁλόκληρος ὁ κῆπος μὲ χώριζε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἄκουε ἂν ζητοῦσα βοήθεια.

—Κρύβεστε, ἢ περιμένετε κανέναν; ρώτησε μιὰ φωνὴ κοντά μου.

Καὶ τότε μόνον εἶδα ὅτι μπροστά μου στεκόταν ὁ Ρομπὲρ Σαμπινύ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔβγαινε στιγμὴ ἀπὸ τὴ σκέψι μου.

—Μοῦ φαίνεται πὼς κρύβομαι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, ἀποκρίθηκα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—Ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, ἀκόμη κι' ἀπὸ μένα; ρώτησε.

—Πῶς μποροῦσα νὰ σᾶς περιλάβω σὲ «ὅλο τὸν κόσμο», ἀφοῦ δὲν τὸ ἤξερα ὅτι εἴστε ἐδῶ; ἀποκρίθηκα.

—Δὲν εἶναι ἀπάντησις αὐτή! Γιατί πάντα λοξεύετε στὶς ἀπαντήσεις σας; Γιατί ποτὲ σας δὲν μπορεῖτε νὰ φερθῆτε μὲ ἁπλότητα; Γιατί διαρκῶς προσποιεῖσθε, διαρκῶς ξεφεύγετε, καὶ στὸ τέλος παραμένετε ἄπιαστη;

—Ἐπειδὴ μὲ δίδαξαν νὰ προσποιοῦμαι. Μὲ δίδαξαν ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ μένῃ πάντα ἄπιαστη.

—Μήπως σᾶς δίδαξαν ἐπίσης νὰ εἴστε προκλητική; Ἡ κάθε κίνησις τῶν βλεφαρίδων σας, ἡ κάθε χειρονομία σας, τὸ κάθε βῆμα σας, ὅλα εἶναι ὑπολογισμένα γιὰ νὰ ταράζουν, γιὰ νὰ παραλύουν τὸ λογικὸ τῶν ἀνδρῶν.

—Δὲν καταλαβαίνετε, τοῦ εἶπα σιγανά. Ἐμεῖς εἴμαστε ἕνας λαὸς ζωντανός. Θέλαμε νὰ ζοῦμε ἐντατικά. Ὅταν παίζωμε, μᾶς ἀρέσει νὰ παίζωμε μὲ τὴν φωτιά. Ὁλόκληρη ἡ ζωή μας εἶναι ἕνα παιγνίδι. Ὅποιος μᾶς παίρνει στὰ σοβαρά...

—...εἶναι ἕνας ἠλίθιος, μὲ διέκοψε. Ἔτσι θὰ σκέπτεσθε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ κάματε νάρθῳ ἀπόψε. Γι' αὐτὸ μοῦ τὸ ζητήσατε.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ τολμᾶτε νὰ πῆτε ὅτι σᾶς ζήτησα νάρθῆτε ἐδῶ; τὸν ρώτησα μὲ κατάπληξι.

—Μὰ βέβαια! Τὸ κάθε σας βλέμμα μοῦ ζητοῦσε νάρθῳ νὰ σᾶς βρῶ γρήγορα.

Μὲ πλησίασε. Ἐγὼ μ' ἕνα πήδημα ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ κοντά του κι' ἄρχισα νὰ τρέχω μέσα στὸν σκοτεινὸ κῆπο. Πῶς δὲν φώναξα;

Ἄκουσα τὰ βήματά του, ὅλο καὶ πιὸ ποντά, καὶ σὲ λίγο τὸν ἔνοιωσα ν' ἁπλώνῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ μὲ τραβᾶ ἐπάνω του.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρόκειται γιὰ παιγνίδι, εἶπε.

Προσπάθησα νὰ τὸν παραμερίσω καὶ πάλαιψα ἀπελπισμένα γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ ἀγκάλιασμά του.

—Ὥστε γι' αὐτὸ ἤρθα σπίτι σας; φώναξα, χτυπῶντας τον μὲ λύσσα. Φαντάζεσθε ὅτι θὰ θέλω τέτοια φιλιά;

—Μὰ δὲν νοιώθετε λοιπὸν τίποτα; ψιθύρισε, ἁρπάζοντας τὸ ἕνα μου χέρι, καὶ προσπαθῶντας νὰ πιάσῃ καὶ τὸ ἄλλο. Ἂν μὲ ξαναχτυπήσετε, σᾶς ὁρκίζομαι... σὲ ὅ,τι ἔχω πιὸ ἱερό... ὅτι θὰ.... Γυρίστε γρήγορα σπίτι!

Κρατῶντας τὸ ἕνα μου χέρι, μὲ ἔσπρωξε ἀπότομα μακρυά του. Γιὰ μιὰ ἀτέλειωτη στιγμή, μείναμε ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ μιλοῦμε καὶ σχεδὸν χωρὶς ν' ἀναπνέομε. Ὕστερα τραβήξαμε ἐγὼ πρὸς τὸ σπίτι κι' ἐκεῖνος πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἔβγαινε στὸ δρόμο.

Ψυχικὸς σπαραγμὸς

ΜΟΝΟΝ ὅταν ἔφθασα κοντὰ στὸ σπίτι μας θυμήθηκα τὸν Βιντσέντε καὶ τὴν Εὐλαλία, καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις μὲ πάγωσε. Τί θὰ ἔλεγαν ὅταν μὲ ἔβλεπαν νὰ γυρίζω ἔτσι ξαφνικά; Μοῦ ἄνοιξε ὁ Βιντσέντε, μισοκοιμισμένος, καὶ ἀρκέσθηκε στὴν ἐξήγησι ποὺ τοῦ ἔδωσα, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶχα εὐχαριστηθῆ στὸ σπίτι τῆς Μαρὶ - Ρὸζ.

Τὴν περιέργεια ὅμως τῆς Εὐλαλίας δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἱκανοποιήσω εὔκολα. Κάθε στιγμὴ μοῦ ἔκανε καὶ καινούργιες ἐρωτήσεις.

Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου ἔλαβα γράμμα τῆς Μαρὶ Ρόζ. Μοῦ ἔγραφε ὅτι περίμενε μὲ ἀνυπομονησία πότε νὰ συναντηθοῦμε γιὰ νὰ κουβεντιάσωμε.

★

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ὁ ντὸν 'Εντουάρντο ἐρχόταν κάθε βράδυ στὸ σπίτι καὶ πάντα μοῦ ἔφερνε λουλούδια καὶ μικρὰ δῶρα. Μοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ τραγουδῶ παληὰ τσιγγάνικα τραγούδια, ποὺ μοῦ τὰ εἶχε μάθει ἡ παραμάνα μου.

Μιὰ βραδυά, ἀφοῦ τραγούδησα, σηκώθηκα ἀπὸ τὸ πιάνο καὶ βρέθηκα μόνη μαζί του.

—Πάει καιρός, σενιορίτα, μοῦ εἶπε, ποὺ θέλω κάτι νὰ σᾶς πῶ. Ἔζησα πολύ, δὲν εἶμαι ἐγωϊστὴς καὶ καταλαβαίνω τί μπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχία μιᾶς γυναίκας. Βλέπω ὅτι δὲν εἶσθε εὐτυχισμένη, ὅπως δὲν εἶμαι κι' ἐγώ. Αἰσθάνομαι μεγάλη μοναξιά.

»Μοῦ ἀρέσετε πολύ, συνέχισε, μὲ τὰ μαῦρα σας μάτια καὶ τὸ λεπτό σας πρόσωπο. Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐτυχία. Σᾶς ἀγαπῶ βαθειά. Ἡ οἰκογένειά σας μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ζητήσω σὲ γάμο.

Καθόμουν ἀντίκρυ του μὲ τὰ χέρια στὰ γόνατα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω του.

—Ντὸν 'Εντουάρντο, τοῦ εἶπα ἐπὶ τέλους, ποτὲ δὲν ρώτησα τὸν ἑαυτό μου ἂν σᾶς ἀγαπῶ ἢ ἂν ἀγαπῶ κανέναν ἄλλον. Θά... θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω μὲ τὴν ἀδελφή μου, καὶ νὰ γράψω στὴ μητέρα μου. Μπορεῖτε νὰ περιμένετε λίγο τὴν ἀπάντησί μου; καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὸν καιρὸ νὰ γράψω στὴ μητέρα μου;

Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε σὰν νὰ τοῦ εἶχα ἀπαντήσει «ὄχι».

—Ἡ στιγμὴ ποὺ τόσο εἶχα ἐλπίσει πέρασε, μοῦ ἀπήντησε ξερά. Περίμενα ἄλλη ἀπάντησι. Θὰ περιμένω, πρόσθεσε, καὶ παίρνοντας τὸ χέρι μου, τὸ φίλησε μὲ ἐπισημότητα.

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας ἀπ' ἔξω, ἄκουσα ξαφνικὰ τὴ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου. Βρισκόταν στὸ δωμάτιό της καὶ κάτι ψιθύριζε ἀνάμεσα σὲ λυγμούς. Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία, ἔτρεξα στὴν κάμαρά της. Ἦταν καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔσφιγγε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι, παρόμοια μὲ ἄγαλμα ἀπελπισίας. Κόλλες ἀπὸ ἕνα γράμμα ἦσαν σκορπισμένες ἐπάνω στὸ κρεββάτι της. Ἀνίκανη νὰ τὴν κάμω νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, ἄρπαξα τὴν κόλλα ποὺ εἶχε διαβάσει.

«Τοὺς σκότωσαν!» ἦταν ἡ πρώτη λέξις ὅπου ἔπεσαν τὰ μάτια μου. «Τοὺς τουφέκισαν! Ὁ πατέρας σας ἔμεινε στὸν τόπο. Ἡ μητέρα σας ὥρμησε ἐπάνω του γιὰ νὰ πεθάνῃ μαζί του. Δὲν ὑπέφεραν παρὰ μιὰ στιγμή. Πέθαναν μαζί».

Ὥστε λοιπὸν οἱ γονεῖς μου εἶχαν πέσει θύματα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου! Ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου! Ἡ μητέρα μου, ἡ τόσο ὡραία, ἡ τόσο γλυκειά, εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τὴν προωρισμένη γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀγαπήσει σ' ὅλη της τὴ ζωή! Αὐτὴ ἡ σκέψις μοῦ ἦταν ἀβάσταχτη!

—Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀλήθεια! φώναξε ἡ Εὐλαλία.

Μέρες καὶ μέρες δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν πραγματικότητα. Ὕστερα βρῆκε τὸ θάρρος νὰ χαμογελᾶ ὅταν ὁ Βιντσέντε προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορῇ. Μιὰ βραδυὰ περιμέναμε τὸν Βιντσέντε γιὰ νὰ καθήσωμε στὸ τραπέζι, ὅταν ἡ Εὐλαλία μοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τοὺς σκότωσαν, 'Ιζαμπέλλα, πρέπει νὰ εὐχαριστῆς τὸ Θεὸ ποὺ δὲν ἀπέκρουσες τὸν ντὸν 'Εντουάρντο. Ἂν εἶναι ἀλήθεια, πρέπει νὰ τὸν παντρευθῆς. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ σοῦ μένει γιὰ νὰ ζήσῃς. Ὁ μπαμπᾶς —τὰ χείλη της τρεμούλιαζαν σὰν παιδιοῦ ὅταν πρόφερε αὐτὴ τὴ λέξι —ὁ μπαμπᾶς μᾶς ἔστελνε χρήματα γιὰ νὰ ζοῦμε. Δὲν μποροῦμε κἂν νὰ σὲ βοηθήσωμε. Αὐτὰ ποὺ κερδίζει ὁ Βιντσέντε δὲν μᾶς φθάνουν γιὰ νὰ ζήσωμε. Δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ σὲ ἀναλάβωμε καὶ σένα, ὅταν δὲν θὰ ἔχωμε οὔτε γιὰ τὴ δική μας συντήρησι. Μᾶς χρειάζονται χρήματα, 'Ιζαμπέλλα.

Καὶ ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρέλλας. Θὰ διάβασε στὸ βλέμμα μου τὴν ἀντίστασί μου καὶ τὴν ἀηδία καὶ τὸ φόβο ποὺ μοῦ ἐνέπνεε ὁ ντὸν 'Εντουάρντο. γιατὶ τὸν φοβόμουν περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ τὴν πείνα.

—Πρέπει νὰ παντρευθῆς τὸν ντὸν 'Εντουάρντο. γιὰ νὰ μᾶς σώσῃς καὶ γιὰ νὰ σωθῆς καὶ σύ. Πρέπει νὰ τὸν παντρευθῆς, ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ γονεῖς μας πέθαναν.

Ξανάρχισε νὰ θρηνῇ κι' ὕστερα σταμάτησε ἀπότομα, ὅταν ἄκουσε τὸ κλειδὶ τοῦ Βιντσέντε στὴν κλειδαριά. Ὁ γαμπρός μου στάθηκε στὴν πόρτα, κυττάζοντάς μας μὲ τὰ μαῦρα του μάτια.

—Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε, ἐνῶ τὰ γλωμασμένα του χείλη ἔτρεμαν. Ἔλαβα τὴν ἐπίσημη ἐπιβεβαίωσι. Εἶναι ἀλήθεια! Τοὺς σκότωσαν καὶ τοὺς δύο.

Ὅταν μιλῇ ἡ ἀγάπη

ΔΕΝ μπορῶ νὰ παντρευτῶ τὸν ντὸν 'Εντουάρντο γιὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν φτώχεια! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω οὔτε καὶ γιὰ σᾶς! Ἐσεῖς πήρατε τὸ μερίδιό σας ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Πρέπει νὰ πάρω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου! Θὰ τὰ καταφέρετε καὶ χωρὶς τὰ χρήματα τοῦ ντὸν 'Εντουάρντο. Ἡ ζωὴ μέσα στὴ φτώχεια δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο σκληρὴ γιὰ σᾶς ὅσο γιὰ μένα ἡ ζωὴ μὲ τὸν ντὸν 'Εντουάρντο. Ὄχι, δὲν θὰ τὸν παντρευθῶ!

Αὐτὰ τοὺς εἶπα.

—Ἴσως νὰ μᾶς λάβῃς ἀνάγκη μιὰ μέρα, χρυσῆ μου. Κι' ἂν δὲν μπορέσωμε νὰ σὲ βοηθήσωμε, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ γίνῃς εὐτυχισμένη, μοῦ ἀπήντησε ἡ Εὐλαλία.

Ὁ Βιντσέντε εἶπε μὲ περιφρόνησι:

—Στὸ σημεῖον ποὺ βρισκόμαστε, κανεὶς μας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς.

Πέρασα μιὰ τραγικὴ νύχτα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς κάμαρᾶς

μου. Ἡ σκέψις τῆς δυστυχίας ποὺ περίμενε τὴν ἀδελφή μου, μὲ τυραννοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τί. Φτωχὴ μικρὴ Εὐλαλία! Ναί, θὰ τὸν παντρευόμουν τὸν ντὸν Ἐντουάρντο γιὰ νὰ τὴν σώσω. Ἤθελα νὰ δλέπω τὸ χαμόγελο στὰ χείλη της. Τούλάχιστον μιὰ ἀπὸ μᾶς ἂς γινόταν εὐτυχισμένη. Ἴσως κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν λιγώτερο δυστυχισμένη στὴ σκέψι ὅτι τῆς ἔσωσα τὴν εὐτυχία της, τὸ σπιτικό της, τὸ γάμο της.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ἡ Μαρὶ - Ρὸζ νὰ μὲ συλλυπηθῇ. Τὴν πῆρα στὸ δωμάτιό μου καὶ τῆς μίλησα γιὰ τοὺς δυστυχισμένους μου γονεῖς. Ἐκείνη, χαϊδεύοντάς που τρυφερὰ τὰ χέρια, προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ἐπὶ τέλους μοῦ εἶπε:

—Τὸν θυμᾶστε τὸν Μπόμπ, τὸν ἀδελφό μου.

—Ναί, τὸν θυμάμαι, ψιθύρισα.

Γιατί ἡ καρδιά μου σφίχτηκε ἔτσι παράξενα, ὅταν ἡ Μαρὶ Ρὸζ πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα;

—Λοιπόν, συνέχισε, καταλάβαινα ὅτι τὸν τραβοῦσατε, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους. Καὶ ἀναρωτιέμαι τί νὰ συμβαίνῃ μέσα του! Μιὰ ὡραία μέρα, ἔπαψε πιὰ νὰ σᾶς ἀναφέρῃ. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι λυπημένος. Μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχὴς νὰ σᾶς ἔβλεπε, ἂν θέλατε νὰ τὸν δεχθῆτε.

Ὁλόκληρη τὴν ἄλλη μέρα ἡ σκέψις μου ἦταν βαρειά. Οἱ ἀγωνίες μου ὅμως χάθηκαν μόλις μοῦ τηλεφώνησε ὁ Ρομπὲρ Σαμπινὺ ὅτι θὰ ἐρχόταν...

Ἤρθε τὸ ἀπόγευμα τὴν ὥρα ποὺ ὁ Βιντσέντε ἔλειπε. Ἡ Εὐλαλία κι' ἐγὼ τὸν δέχθήκαμε στὸ σαλόνι. Ἡ ἀδελφή μου φαινόταν ὅτι τὸν ἔβρισκε συμπαθητικὸν καὶ τοῦ μιλοῦσε μὲ ἐγκαρδιότητα. Λίγο ἀργότερα ἡ ὑπηρέτρια ἦρθε νὰ τὴν φωνάξῃ, κι' ἔτσι μείναμε μόνοι. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ρομπὲρ Σαμπινὺ ἐλαμψε, ἀμέσως ὅμως σκυθρώπασε.

—Μήπως φοβᾶσθε, μὲ ρώτησε, νὰ μείνετε μόνη μαζί μου;

—Δὲν εἴμαστε καὶ τόσο μόνοι ὥστε νὰ φοβᾶμαι, τοῦ ἀπεκρίθηκα.

—Τότε γιατί μὲ κυττᾶτε σὰν νὰ φοβᾶστε; μὲ ξαναρώτησε.

—Μιὰ μέρα μὲ προσβάλατε, εἶπα. Δὲν φοβᾶμαι τὶς προσβολές σας, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὶς ξανακούσω.

—Καὶ ἀπὸ πότε ἡ ἀγάπη εἶναι προσβολή;

—Δὲν ἦταν ἀγάπη.

—Ἀλλὰ τί ἦταν; μὲ ρώτησε. Σᾶς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἐπάνω σας. Νόμισα ὅτι διάβασα καὶ στὸ δικό σας βλέμμα λίγη ἀγάπη. Καὶ ὕστερα μοῦ εἴπατε ὅτι οἱ Ἰσπανίδες παίζουν μὲ τὴ φωτιὰ καὶ ὅτι τοὺς ἀρέσει νὰ παίζουν μὲ τὴν ἀγάπη γιατὶ καίει. Τώρα καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ παιγνίδι ἀπὸ μέρος σας, τότε ὅμως εἶχα πιστέψει αὐτὰ ποὺ μοῦ λέγατε. Καὶ εἶχα νομίσει ὅτι ἂν σᾶς φιλοῦσα θὰ σᾶς ἔκανα νὰ νοιώσετε αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι. Μόνον ἕνα πρᾶγμα μ' ἐνδιέφερε ἐκείνη τὴ βραδυά, ἕνα σας φιλί.

—Δὲν μοῦ εἴχατε μιλήσει γι' ἀγάπη, διαμαρτυρήθηκα. Καὶ ὁ τρόπος σας ἦταν προσβλητικός.

—Γιατί μιλᾶτε γιὰ ἀγάπη, ἐνῷ δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ ἀγάπη;

—Ξέρω τί θὰ πῇ ἀγάπη: Νὰ ζῇ μιὰ γυναῖκα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ τὴν εὐτυχία του, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὡραῖα παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι ὑπερήφανος. Νὰ τὸν περιμένῃ τίμια, ὅταν ἐκεῖνος εἶναι μακρυά. Νὰ πῶς τὴν νοιώθω τὴν ἀγάπη!

—Θέλετε νὰ πῆτε, Ἰζαμπέλλα, ὅτι μ' ἀγαπᾶτε ὅπως σᾶς ἀγαπῶ κι' ἐγώ;

—Ναί, ἀπήντησα τόσο σιγανά, ποὺ μόλις καὶ μ' ἄκουσε.

Ἀμέσως βρέθηκε γονατιστὸς δίπλα μου καὶ μοῦ ἀγκάλιασε τὴ μέση.

—Μ' ἀγαπᾶτε πάντα, Ἰζαμπέλλα;

—Ναί!

—Κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ πάντα, μοῦ εἶπε μὲ θέρμη. Ἀγαπῶ τὴν γαλήνια εἰκόνα ποὺ μοῦ δώσατε γιὰ τὴν ἀγάπη. Οἱ Γαλλίδες ὅμως δὲν περνοῦν τὴ ζωή τους περιμένοντας τὸν ἄντρα τους. Βγαίνουν μαζί τους, βλέπουν κόσμο. Αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μου ὄνειρο.

—Ἡ γυναῖκα εἶναι ὅπως τὴν θέλει ὁ ἄνδρας της. Θὰ μὲ διδάξετε νὰ γίνω Γαλλίδα.

Τὰ μπράτσα του μὲ κρατοῦσαν ἀγκαλιασμένη, τὸ μάγουλό του ἀκουμποῦσε στὸ δικό μου. Μὲ φωνὴ γεμάτη πάθος μοῦ εἶπε:

—Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς μιλῶ ἔτσι. Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου. Δὲν ἐκέρδισα ἀκόμα οὔτε πεντάρα. Καὶ μιλῶ γιὰ γάμο σὲ μιὰ νέα ποὺ τὰ ἔχασε ὅλα. Ἐσεῖς ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα σύζυγο ποὺ θὰ μπορῇ νὰ σᾶς προσφέρῃ ὅλες τὶς ἀνέσεις στὶς ὁποῖες ἔχετε συνηθίσει. Ἴσως δὲν πρέπει νὰ περιμένετε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔκαμε τίποτε στὴ ζωή του.

Εὐτυχισμένη καὶ ἥσυχη, τοῦ ἀπεκρίθηκα:

—Θὰ περιμένω!

Μὲ κύτταξε σοβαρά, ὕστερα μοῦ χαμογέλασε τρυφερὰ καὶ εἶπε:

—Ἐλπίζω ὅτι τώρα δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε ἕνα φιλί.

Τὸν ἐφίλησα. Δὲν θυμᾶμαι πιὰ τί εἴπαμε, τί γλυκὰ λόγια ψιθυρίσαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ξαφνικὰ ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ κοντά μου, καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι μιὰ ἄβυσσος μᾶς χώριζε.

—Μὲ κάνετε νὰ λησμονῶ τὴν πραγματικότητα, Ἰζαμπέλλα. Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ πρέπει νὰ κάμω καὶ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ σκεφθῶ πρὶν νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς παίρνω στὴν ἀγκαλιά μου. Ὅταν εἶμαι κοντά σας, δὲν μπορῶ νὰ σκέπτομαι τίποτε ἄλλο. Γίνομαι τρελλός. Διῶξτε με, ἐνόσῳ ἔχω ἀκόμη ἕναν κόκκο λογικῆς. Διῶξτε με, πρὶν λησμονήσω τὴν πραγματικότητα.

—Δὲν θὰ σᾶς διώξω ποτέ, τοῦ ἀποκρίθηκα. Μόνος σας πρέπει νὰ φύγετε ἂν καταλαβαίνετε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον σας.

—Ἀντίο, λοιπόν, χρυσῆ μου.

—Ἀντίο, ἀγαπημένε μου. Πότε θὰ σᾶς ξαναδῶ;

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἀπὸ τώρα, μοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲν ξέρω. Θὰ σᾶς γράψω.

Μὲ φίλησε καὶ ἔφυγε βιαστικός...

Λευκὰ τριαντάφυλλα

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἦταν φθινόπωρο. Ἔκανε ψύχρα καὶ ὑγρασία. Ἀπὸ τὸν Ρομπὲρ δὲν εἶχα λάβει οὔτε ἕνα γράμμα. Κρατοῦσα τὸν πόνο μου βαθειὰ κρυμμένον μέσα μου, καὶ προσπαθοῦσα νὰ χαμογελῶ ὅταν ἡ ἀδελφή μου στήλωνε ἐπάνω μου τὸ ἐρευνητικό της βλέμμα. Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ ἡ Εὐλαλία μὲ βασάνιζε μὲ τὶς ἐρωτήσεις της γιὰ τὴ σιωπὴ τοῦ ἀγαπημένου μου, δὲν κράτησα πιὰ καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε τὸ γράμμα του, μαζὶ μὲ μιὰ ὑπέροχη ἀνθοδέσμη. Ἤμουν μόνη στὸ σπίτι καὶ ἄνοιξα ἡ ἴδια τὴν πόρτα στὸ μικρὸ ποὺ τὰ ἔφερνε. Ὅταν διάβασα τὸ ὄνομά του στὸ ἐπισκεπτήριο, ἔκλεισα ἀμέσως τὰ μάτια, νομίζοντας ὅτι θὰ λιποθυμοῦσα.

Λευκὰ τριαντάφυλλα! Τὰ λουλούδια ποὺ οἱ Ἰσπανοὶ βάζουν στὰ χέρια τῶν νεκρῶν τους! Γιατί εἶχε διαλέξει ἄσπρα τριαντάφυλλα; Πίεσα στὸ πρόσωπό μου τὰ δροσερά τους πέταλα καὶ ὕστερα, ἀφοῦ τὰ ἀκούμπησα στὸ κρεββάτι, πῆρα τὸ γράμμα καὶ διάβασα:

«Ἀγαπημένη μου μικρὴ Ἰζαμπέλλα,

»Αὐτὰ τὰ λουλούδια μὲ τὴν ἄσπρη λευκότητά τους, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ σεβασμοῦ μου, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀμφιβάλλατε μιὰ μέρα, καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει ποτὲ πιὰ νὰ ἀμφιβάλλετε. Συγχωρεῖστε με ποὺ κάποτε σᾶς εἶπα λόγια σκληρὰ καὶ προσβλητικά. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτό μου. Ὑποφέρω ποὺ σᾶς λύπησα. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς λησμονήσω οὔτε στιγμή. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω; Καὶ πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσω αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σᾶς πῶ τώρα;

»Μοῦ μιλήσατε γιὰ γάμο. Εἴσαστε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τόσο γλυκειὰ καὶ τόσο ὄμορφη! Ἡ ζωὴ δίπλα σας θὰ ἦταν ἕνα ὄνειρο. Καὶ δὲν βρῆκα τότε τὴ δύναμι νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς παντρευτῶ. Εἶμαι ἀραβωνιασμένος τώρα τρία χρόνια μὲ μιὰ νέα ποὺ πρέπει νὰ τὴν παντρευτῶ.

»Τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ μισήσετε. Πρέπει νὰ τὸ κάμετε καὶ μισῶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου. Δὲν εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς πῶ τὰ λόγια ποὺ πρόφερα στὸ σπίτι σας. Ἤρθα κοντά σας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὰ βάνουσα λόγια ποὺ σᾶς εἶπα. Ἡ ζωὴ σᾶς εἶχε ἤδη δώσει τόσα κτυπήματα, ποὺ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σᾶς προσθέσω κι' ἐγὼ μιὰ πηγὴ πόνου. Πιστέψτε με ὅτι σᾶς σέβομαι καὶ σᾶς θαυμάζω, καὶ θὰ σᾶς σέβομαι καὶ θὰ σᾶς θαυμάζω πάντα. Τίποτε ἀπ' ὅ,τι σᾶς εἶπα δὲν ἦταν ψεύτικο. Ὑπῆρξα πάντα εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Ἡ κάθε στιγμή μου δίπλα σας ὑπῆρξε γεμάτη ἀλήθεια. Καὶ ἡ σκέψις μου εἶναι ἀπέραντη.

Ρομπὲρ Σαμπινύ».

Κύτταξα τὸ γράμμα σὰν ἀποβλακωμένη. Μοῦ φαινόταν ὅτι ἡ ζωὴ εἶχε σβύσει ἀπὸ μέσα μου. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μου σὰν νὰ εἶχαν σταματήσῃ. Εἶδα τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα ἐπάνω στὸ κρεββάτι μου, ἐκεῖνα τὰ τριαντάφυλλα ποὺ οἱ Ἰσπανοὶ βάζουν στὰ χέρια τῶν ἀγαπημένων τους νεκρῶν. Δὲν αἰσθανόμουν οὔτε λύπη, οὔτε θυμό, μόνο μιὰ παράξενη γαλήνη, σὰν νὰ ἀναπαύομουν ἤδη μὲ τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα στὰ χέρια μου. Ἄρχισα νὰ διορθώνω τὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ σκέπτομαι τί ἔκανα, σὰν νὰ εἶχε κάποιος πεθάνει, καὶ σὰν νὰ ἤθελα νὰ τοῦ τακτοποιήσω τὸ δωμάτιό του. Ὕστερα κάθησα στὸ γραφεῖο μου κι' ἄρχισα νὰ γράφω:

«Σενὸρ ντὸν Ἐντουάρντο Μοντέντα Ἀλβαρέζ,

»Φίλε κύριε,

»Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ζητήσατε ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου καὶ τὸν γαμπρό μου τὸ χέρι μου. Μοῦ τὸ ζητήσατε καὶ μένα. Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι δέχομαι τώρα τὴν πρότασί σας. Τότε ἔκρινα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω πρὶν γράψω στὴ μητέρα μου καὶ πρὶν τῆς ζητήσω τὴν συγκατάθεσί της καὶ τὴν εὐχή της».

Κατέβηκα. Τὰ πόδια μου ἦσαν βαρειὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ κρατήσουν.

Ὁ Βιντσέντε καὶ ἡ Εὐλαλία μιλοῦσαν μέσα στὸ γραφεῖο. Στάθηκα μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Θὰ παντρευτῶ τὸν ντὸν Ἐντουάρντο, τοὺς εἶπα. Τοῦ ἔγραψα!

Ἡ κατάπληξίς τους ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ μοῦ μιλήσουν. Ὅταν συνῆλθαν, βρισκόμουν ἤδη μακρυά. Ἀδιαφοροῦσα πιὰ γιὰ ὅ,τι θὰ μοῦ συνέβαινε, καὶ ὁ γάμος μου μὲ τὸν ντὸν Ἐντουάρντο θὰ ἦταν τούλάχιστον μιὰ ἀνακούφισις γιὰ τὴν ἀδελφή μου καὶ γιὰ τὸν γαμπρό μου.

Μιὰ περίεργη πρότασις

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου, κι' ἄρπαξα τὸ ἀκουστικὸ μὲ χτυποκάρδι. Ἦταν ὁ ντὸν Ἐντουάρντο ὁ ὁποῖος μὲ παρακαλοῦσε ἂν μποροῦσα νὰ πάω ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

Δὲν ἄργησα νὰ τὸ κάμω. Διέσχισα μιὰ αἴθουσα ὅπου πολλὲς δακτυλογράφοι ἔγραφαν στὴ μηχανή. Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο σηκώθηκε καὶ μοῦ προσέφερε ἕνα κάθισμα μὲ τὴν συνηθισμένη του εὐγένεια, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ ἐγκαρδιότητα. Εἴμαστε μόνοι μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του.

Μείναμε λίγην ὥρα σιωπηλοί. Τὰ μάτια μου ἦσαν καρφωμένα στὸ πρόσωπό του, ἡ καρδιά μου ὅμως χτυποῦσε γοργά. Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο φαινόταν χαμένος στὶς σκέψεις του. Καὶ ξαφνικὰ μοῦ εἶπε:

—Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε πιὰ τὸν νεαρὸ Γάλλο;

—Τὸν μισῶ, ἀποκρίθηκα, ἀπορῶντας καὶ ἡ ἴδια γιὰ τὸ ψυχρὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωσα νὰ μὲ πλημμυρίζῃ.

Καὶ μόνον ἀργότερα ἀναρωτήθηκα ἀπὸ ποῦ εἶχε μάθει ὁ ντὸν Ἐντουάρντο τὸ αἴσθημά μου γιὰ τὸν Ρομπέρ.

Ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Τὸ μῖσος ἢ ἡ ἀγάπη, εἶπε, εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὅταν τὸν ἀγαπᾶτε ἢ τὸν μισῆτε δὲν παύετε νὰ τὸν σκέπτεσθε. Ὅσο θὰ τὸν μισῆτε, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸν λησμονήσετε.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει πιὰ γιὰ μένα.

—Ἔχω πεῖρα τῆς ζωῆς, ἀποκρίθηκε ὁ ντὸν Ἐντουάρντο. Ἔμαθα ὅτι ἦρθε νὰ σᾶς δῇ, ἐνῷ ἐγὼ περίμενα τὴν ἀπάντησί σας.

Ξαφνικὸς θυμὸς ἔκαμε τὴν κοιμισμένη μου καρδιὰ νὰ ξυπνήσῃ:

—Μιὰ γυναῖκα δὲν ἔχει λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄνδρες; φώναξα.

—Ἔχει βέβαια. Ἄλλον ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγῃ τὸν ἕναν σήμερα καὶ τὸν ἄλλον αὔριο. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχεται σ' ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὴν καρδιὰ τόσο γεμάτην ἀπὸ μῖσος γιὰ ἕναν ἄλλον, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ θέσις γιὰ ἀγάπη. Θὰ τὸν λησμονήσετε, σενιορίτα Ἰζαμπέλλα, ἂν μπορούσαμε νὰ κάμωμε μιὰ πολὺ πλούσια ζωή. Ἂν μπορούσαμε νὰ πηγαίναμε στὴν Ἰταλία, στὴ Βόρειο Ἀφρική, στὴν Ἀμερική, ἐκεῖ ὅπου τίποτε δὲν θὰ σᾶς τὸν θυμίζε. Τὰ εἰσοδήματά μου ὅμως δὲν θὰ μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ σᾶς προσφέρω τέτοιες ἀπολαύσεις. Καὶ τώρα ποὺ ὁ πατέρας σας πέθανε καὶ χάσατε τὴν περιουσία σας, δὲν ἔχετε πιὰ τὴν προῖκα ποὺ εἴχατε ἐδῶ καὶ λίγον καιρό.

Δὲν εἶχα σκεφθῆ οὔτε μιὰ φορὰ τὴν προῖκα μου, γιατὶ ἤμουν βεβαία ὅτι ὁ ντὸν Ἐντουάρντο μ' ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἀπέβλεπε στὰ χρήματά μου. Οἱ βρισιὲς τοῦ Ρομπὲρ Σαμπινὺ μέσα στὸν κῆπο τῶν γονέων του ἦσαν λιγώτερο προσβλητικὲς ἀπὸ τὰ ψυχρὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

—Ἕνα σπίτι στὴν ἐξοχή, ἕνα διαμέρισμα στὴν πόλι, κόρες στὸ οἰκοτροφεῖο, γραφεῖο, ὅλα αὐτὰ μοῦ στοιχίζουν ἀκριβά! συνέχισε, σὰν νὰ μὲ κατηγοροῦσε ὅτι ἤθελα νὰ τοῦ ἐπιβάλω καινούργια ἐπιβάρυνσι. Δὲν μοῦ περισσεύει τίποτε γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω ταξίδια ἢ τίποτε ἄλλο ποὺ θὰ σᾶς ἔκανε νὰ διώξετε ἀπὸ τὴ θύμισί σας τὸν ξανθὸ νέο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς παντρευτῶ.

Πετάχθηκα ἐπάνω, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι.

—Ὥστε γι' αὐτὸ μὲ φέρατε ἐδῶ! φώναξα. Ἀποσύρετε τὴν αἰτησί σας ἐπειδὴ δὲν ἔχω πιὰ προῖκα! Καὶ ἰσχυρίζεσθε ὅτι τὸ κάνετε ἐπειδὴ μισῶ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο! Δὲν τολμοῦσατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε στὸ σπίτι μου, οὔτε νὰ τὸ ἀναγγείλετε στὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς μου! Ἀνανδρε! Θέλετε νὰ τοὺς τὸ πῶ ἐγώ, ἐπειδὴ ἐσεῖς δὲν τολμᾶτε!

Ἔκαμε μιὰ γοργὴ κίνησι καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ἀνάμεσα στὴν πόρτα καὶ σὲ μένα.

—Ἂν εἶχε τὴν καλωσύνη ἡ σενιορίτα νὰ ξανακαθήσῃ μιὰ στιγμή; μὲ ἱκέτευσε. Δὲν τελείωσα.

Ὁ νοῦς μου ἔτρεξε στὴν Εὐλαλία. Θὰ ἔμενα εἰς βάρος της, ἂν δὲν μποροῦσα νὰ τὴν βοηθήσω. Ξανάπεσα στὸ κάθισμά μου, νοιώθοντας μεγάλη ἐξάντλησι ὥστε νὰ μπορῶ νὰ σταθῶ ὄρθια.

Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο ξανακάθησε στὴν πολυθρόνα του καὶ πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι μιὰ δεσμίδα φωτογραφίες. Ἦταν πολὺ ἐκνευρισμένος. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν καθὼς καὶ ἡ φωνή του, παρὰ τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ μείνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

—Νὰ τὸ ἐξοχικό μου σπίτι, εἶπε, δίνοντάς μου μιὰ - μιὰ τὶς φωτογραφίες ποὺ παρίσταναν ἕνα ὄμορφο λευκὸ σπίτι, τριγυρισμένο ἀπὸ πεῦκα. Εἶναι ὡραῖο, δὲν εἶν' ἔτσι;

»Λοιπόν, μάθετε ὅτι ἡ οἰκονόμος μου ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν παντρεμένη της κόρη. Δὲν ἔχω κανέναν γιὰ νὰ διευθύνῃ τὴν ὑπηρεσία, μιὰ μαγείρισσα, μιὰ καμαριέρα κι' ἕναν κηπουρό. Τρεῖς ὑπηρέτες, καὶ ὄχι μόνον μιὰ ὑπηρέτρια γιὰ ὅλες τὶς δουλειές, ὅπως στὸ σπίτι σας. Κανεὶς δὲν χρησιμοποιεῖ τὸ ἀμάξι καὶ δὲν χαίρεται τὴ βίλλα, ὅσο ἐγὼ μένω στὴν πόλι. Τί λέτε γι' αὐτά;

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀπήντησα. Ἦταν δυνατὸν, ἔστω καὶ γιὰ νὰ βοηθήσω τὴν ἀδελφή μου, νὰ δεχθῶ τὴ θέσι οἰκονόμου; Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο εἶχε ἄρα γε πραγματικὰ ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προῖκα μου; Μήπως δὲν μποροῦσε νὰ παντρευθῇ παρὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ τοῦ ἔφερνε χρήματα; Ἤθελε, ἄρα γε, νὰ μὲ βοηθήσῃ, νοιώθοντας τὴ δυσκολία στὴν ὁποία βρισκόμουν; Περίμενα σιωπηλὰ νὰ μοῦ δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις.

—Δὲν ἔχω κανέναν, συνέχισε, γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ παιδιὰ ὅταν γυρίζουν σπίτι. Δὲν θέλω νὰ σᾶς παντρευτῶ. Σᾶς προσφέρω ὅμως νὰ γίνετε οἰκονόμος μου. Εἶμαι γενναιόδωρος στοὺς μισθοὺς καὶ δὲν ἐξετάζω τοὺς λογαριασμούς. Θὰ σᾶς δίνω ἕνα ὡρισμένο ποσὸν τὸ μῆνα. Ἂν καταφέρνετε νὰ κάνετε οἰκονομίες, θὰ εἶναι δικές σας. Δὲν ἐνδιαφέρομαι ποτὲ γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Δὲν εἶναι προτιμότερο αὐτὸ παρὰ νὰ ζῆτε στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς σας; Ἐκεῖ μέσα δὲν θὰ περνᾶτε πιὰ καλά, τώρα ποὺ δὲν ἔχετε πιθανότητες νὰ βρῆτε σύζυγο. Στὸ σπίτι μου θὰ ζῆτε ξένοιαστη, σενιορίτα Ἰζαμπέλλα.

Γεμάτη ἀμφιβολία καὶ δισταγμό, μὴν ξέροντας τί νὰ πῶ, τοῦ ἔδωσα μιὰν ἀόριστη ἀπάντησι:

—Εἶστε πολὺ καλός, ντὸν Ἐντουάρντο.

Τὴν ἔννοια τῶν λόγων του ἴσως νὰ μὴν τὴν καταλάβαινα, τὴν πωταπή του ὅμως στάσι τὴν ἔνοιωθα καλά. Καὶ τὸν περιφρονοῦσα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Σκύβοντας μπροστά, πρόοθεσε μὲ χονδρὴ φωνή, ὅπου ἔβραζε μιὰ ἀπειλή:

—Καὶ δὲν θὰ ξαναδῆτε ἄλλον ἄνδρα. Κανένας νεαρὸς γιατρὸς δὲν θὰ πατήσῃ σπίτι μου. Εἰδεμὴ θὰ χάνατε τὴ θέσι σας. Δὲν θὰ δῆτε ἄλλον ἄντρα ὅσο θὰ εἴσαστε σπίτι μου! Σᾶς τὸ λέω μιὰ γιὰ πάντα καὶ ἀλλοίμονό σας ἂν τὸ λησμονήσετε! Θὰ εἶμαι ὁ μόνος θαυμαστής σας!

Φωτιὰ μίσους καὶ φωτιὰ ἀγάπης

Τίποτε ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσα νὰ κάμω ἐκείνη τὴ στιγμή, τίποτε ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσα νὰ κάμω ἀκόμη καὶ τώρα, δὲν θὰ ἔσβυνε αὐτὴ τὴν ὕβρι. Σὰν νὰ μοῦ εἶχε κάψει τὴν ψυχήμου μὲ καμμένο σίδερο. Γυρίζοντας τὴν πλάτη μου, ἔφυγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, πρὶν ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ προφέρῃ λέξι.

Ὅταν βρέθηκα στὸ δρόμο, ἄρχισα νὰ βαδίζω μπροστά μου, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πήγαινα. Κι' ἀληθινὰ δὲν ἤξερα ποῦ νὰ πάω. Δὲν μποροῦσα κἂν νὰ σκεφθῶ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου. Δὲν εἶχα πιὰ πατέρα. Δὲν εἶχα ἀδελφό. Ἂν ὁ Βιντσέντε μάθαινε τί μοῦ εἶχε συμβῆ, θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ καὶ νὰ ἀναγκάσῃ, μὲ κάθε θυσία, τὸν ντὸν Ἐντουάρντο νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἡ Εὐλαλία κι' αὐτὸς θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ μοιρασθοῦν μαζί μου τὸ εἰσόδημά τους ποὺ δὲν ἀρκοῦσε οὔτε γιὰ τὴ δική τους συντήρησι.

Αὐτὸ καὶ μόνο θὰ μὲ ἐμπόδιζε νὰ γυρίσω σπίτι, ὑπῆρχε ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο ἐμπόδιο. Ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ἀτιμασμένο. Σὲ κανέναν, οὔτε καὶ στὴν ἴδια τὴν ἀδελφή μου, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ ἐπαναλάβω τί μοῦ εἶχε προτείνει ὁ ντὸν Ἐντουάρντο, γιατὶ θὰ φοβόμουν ὅτι θὰ διάβαζα στὸ πρόσωπό τους ὅτι κατὰ βάθος τὸ ἄξιζα αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβαινε.

Γιὰ τὸν ντὸν Ἐντουάρντο δὲν αἰσθανόμουν περισσότερη ἀηδία, ἀπ' ὅσην θὰ μοῦ προκαλοῦσε ἕνα ἀκάθαρτο ζῶο. Δὲν εἶχε κάμει ἄλλο παρὰ νὰ μὲ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴ νάρκη ὅπου βρισκόμουν.

Γιατὶ ἡ σχεδὸν θανάσιμη νάρκη καὶ ἀδιαφορία ποὺ μὲ εἶχαν κάμει νὰ γράψω στὸν ντὸν Ἐντουάρντο, εἶχαν πάρει τέλος. Τὸ ψυχρὸ μῖσος μου γιὰ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινὺ εἶχε γίνει τώρα ἕνα κῦμα ἀπὸ φωτιὰ ποὺ ἔτρεχε μέσα στὶς φλέβες μου. Ἔκανε τὸ σφυγμό μου νὰ πάλλῃ. Ἦταν ἡ θέλλα ποὺ ἔβραζε μέσα στὴν καρδιά μου, καὶ ἡ ἔντασίς της ἔκανε νὰ ξεπηδοῦν σπίθες ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ λύπη καὶ κανέναν πόνο. Καταπολεμοῦσα τὴ μιὰ φωτιὰ μὲ τὴν ἄλλη, τὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης μὲ τὴ φωτιὰ τοῦ μίσους. Τὸ μῖσος ἀντικαθιστοῦσε τὴ φτωχή μου ἀτελπισμένη ἀγάπη, ποὺ ὁ Ρομπὲρ τὴν εἶχε ἐπιζητήσει κι' ὕστερα τὴν εἶχε ἀπορρίψει μὲ περιφρόνησι. Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο τί γύρευε σὲ ὅλα αὐτά; Ποιὸς ἦταν; Ἕνα φίδι ποὺ εἶχε σφυρίξει στὸ δρόμο μου γιὰ νὰ μοῦ θυμίσῃ ὅτι ἔπρεπε τοῦ λοιπὸν νὰ προσέχω.

Κι' ἐνῷ ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἐξακολουθοῦσα νὰ βαδίζω, κυττάζοντας μὲ ἀφηρημένο βλέμμα τὰ ὀνόματα τῶν ξενοδοχείων ἀπ' ὅπου περνοῦσα. Τὸ ἀπόγευμα μπῆκα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ ζήτησα τὸ πιὸ φθηνὸ δωμάτιο.

Χορεύτρια σὲ Φολί...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα γιὰ τὸ Παρίσι. Κάθε μέρα, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, τριγύριζα σὲ μουζικ - χὼλλ καὶ σ

βραδυές, τίς περνοῦσα στὴ Φολὶ - Μπερζέρ, στὸ Καζινὸ ντὲ Παρὶ ἢ καὶ ἄλλοῦ, μελετῶντας ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον ποὺ μοῦ ἦταν ἄγνωστο. Ὕστερα ὅμως ἀρχισα νὰ μένω στὸ δωμάτιό μου, μελετῶντας τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τσιγγάνικα τραγούδια ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ρεπερτόριό μου —καὶ μετρῶντας τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔμεναν. Καὶ τὸ μῖσος μου γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ εἶχε φέρει σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, ὅλο καὶ μεγάλωνε.

Ἕνα πρωὶ ξεκίνησα πάλι γιὰ τὴν περιοδεία μου. Δὲν μοῦ ἔμεναν πιὰ παρὰ πέντε φράγκα, κι' ἂν δὲν ἔβρισκα ἀμέσως ἐργασία, θὰ γνώριζα τὴν πεῖνα. Ἐπὶ τέλους βρῆκα ἕνα καμπαρὲ ἱσπανικό. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ μπῆκα. Ἡ ὀρχήστρα ἔκανε δοκιμὲς κι' ἔπαιζε ἕναν ἱσπανικὸ σκοπό. Ὁ πατέρας μου τὸν ἀγαποῦσε αὐτὸν τὸ σκοπό. Πατέρα, θὰ μποροῦσες νὰ φανταστῆς ὅτι θὰ ἔβλεπες τὴν κόρη σου ἐδῶ μέσα; Πατέρα, κάμε νὰ μοῦ φερθῆ μὲ καλωσύνη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μου!

—Εἶστε Ἰσπανίδα; φώναξε ὁ ἄνθρωπος.

—Ναί, Ἰσπανίδα πρόσφυξ, ἀποκρίθηκα. Σκότωσαν τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου... ἐκεῖ κάτω... Ζητῶ ἐργασία.... Εἶμαι μόνη στὸ Παρίσι... —προσπάθησα νὰ χαμογελάσω μὰ τὰ χείλη μου ἔτρεμαν. Ξέρω τραγούδια ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἀγαποῦν στὸν τόπο μας.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καμπαρὲ μὲ προσέλαβε ἀμέσως, ἀφοῦ πρῶτα μ' ἔβαλε νὰ χορέψω.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ πῆγα στὸ καμπαρὲ γιὰ ν' ἀρχίσω τὴν ἐργασία μου.

Θὰ τραγουδοῦσα μόνο στὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος, καὶ ὡστόσο, κάθησα μὲ τοὺς ἄλλους καλλιτέχνες στὸ τραπέζι τὸ προωρισμένο γιὰ μᾶς, μέσα σ' ἕνα σαλονάκι, ὅπου τὸ γκαρσόνι μοῦ ἔφερε τὸ δεῖπνο μου, ἕνα ἀληθινὸ ἱσπανικὸ δεῖπνο. Κοτόπουλο μὲ ρύζι, καὶ φροῦτα.

★

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα, κι' ὕστερα ἕνας μῆνας. Τραγουδοῦσα. Πολλοὶ ἄνδρες παρακαλοῦσαν τὸν διευθυντὴ νὰ μοῦ τοὺς συστήση καὶ μὲ καλοῦσαν στὸ τραπέζι τους. Πότε μελαγχολικὴ καὶ σκεπτική, πότε ζωηρὴ καὶ εὔθυμη, τοὺς βοηθοῦσα νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους καὶ νὰ ξοδεύουν τὰ χρήματά τους.

Μιὰ βραδυὰ ἕνα γκαρσόνι ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἕνας κύριος μοῦ ζητοῦσε νὰ πάω στὸ τραπέζι του. Μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, ἀποκρίθηκα μὲ περιφρόνησι:

—Πέστε του ὅτι δὲν δέχομαι προσκλήσεις παρὰ ἀπὸ κυρίους ποὺ γνωρίζω. Δὲν μιλῶ μὲ ὁποιονδήποτε.

—Αὐτὸς ὁ κύριος λέει ὅτι σᾶς γνωρίζει, εἶπε τὸ γκαρσόνι.

—Τότε ἂς πῆ τὸ ὄνομά του! ἐπήντησα, ἀνεβαίνοντας στὴ σκηνή, γιατὶ ἦταν ἡ σειρά μου νὰ τραγουδήσω.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ νούμερό μου, ἀποφάσισα νὰ ἐξαφανισθῶ. Εἶχα ἀναγνωρίσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ παρακαλοῦσε νὰ καθήσω στὸ τραπέζι του. Μὲ περίμενε δίπλα στὴ σκηνή, μὲ πλησίασε καὶ ὑποκλίθηκε βαθειά.

—Φοβόμουν ὅτι δὲν θὰ δεχόσαστε νὰ μὲ δῆτε, εἶπε. Ἔστειλα τὸ γκαρσόνι νὰ σᾶς παρακαλέση νὰρθῆτε στὸ τραπέζι μου. Ἡ ἀπάντησίς σας ὅμως δὲν ἦταν ἀπάντησις.

—Τὸ γκαρσόνι μοῦ ἔφερε μιὰ διαταγὴ καὶ ὄχι μιὰ παράκλησι, ἀποκρίθηκα.

—Ἤρθα ἐδῶ σὰν θαυμαστὴς καὶ σὰν φίλος, συνέχισε ἐκεῖνος, ἂν ὅμως μοῦ φερθῆτε ἐχθρικά, μπορῶ νὰ κάμω νὰ σᾶς διώξουν ἀπὸ δῶ, ἀπόψε κιόλας. Ἀρκεῖ νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸν διευθυντή, νὰ τοῦ διηγηθῶ ὁτιδήποτε. Θὰ μὲ πιστέψη βέβαια, ἐμένα...

—Εἶστε πάντα ἱπποτικός, ντὸν Ἐντουάρντο.

Ἔνοιωθα ὅτι ἤμουν στὴν ἐξουσία του καὶ ὅτι ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ παλαίψω μαζί του, θὰ ἔχανα τὸ παιγνίδι.

—Καὶ εἶστε πάντα γοητευτική, συνέχισε. Μοιάζετε σὰν βασίλισσα ἀνάμεσα στοὺς ὑπηκόους της. Σᾶς παρατηρῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς βραδυᾶς, καὶ παρατηρῶντας σας, ἀνταμείφθηκα ἀρκετὰ γιὰ ὅλους τοὺς κόπους ποὺ ἔκαμα γιὰ νὰ βρῶ τὰ ἴχνη σας. Ὅσο ὅμως ἀρχοντικὴ καὶ λεπτὴ κι' ἂν φαίνεστε ἐδῶ, μόνον ἐγὼ ξέρω ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ψυχῆς σας. Κάματε καλὰ ποὺ ἀπορρίψατε τὴν πρότασί μου. Ἤρθα ἐδῶ ἐπίτηδες γιὰ νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην.

Δὲν πίστευα λέξι ἀπ' ὅσα ἔλεγε καὶ περίμενα τὴ συνέχεια.

—Πρέπει νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις, συνέχισε ὁ ντὸν Ἐντουάρντο. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα τότε στὸ γραφεῖο μου, ἦταν νὰ δοκιμάσω τὰ αἰσθήματά σας. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ τώρα εἶναι νὰ μοῦ ξαναδώσετε τὴν ἐκτίμησί σας. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐξηγηθῶ; Θέλετε νάρθῆτε νὰ πάρετε κάτι στὸ τραπέζι μου;

Τὸν ἀκολούθησα.

—Αὐτὸ τὸ καμπαρὲ δὲν εἶναι μέρος γιὰ σᾶς, μοῦ εἶπε.

—Οἱ πτωχοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, ἀποκρίθηκα μὲ πικρία. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κερδίσω τὴ ζωή μου.

—Θὰ μπορούσατε νὰ εἶστε γυναῖκα μου. Θέλησα μόνο νὰ δοκιμάσω τὰ αἰσθήματά σας καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι... δὲν μ' ἀγαπούσατε. Ἐγὼ ὅμως σᾶς ἀγαπῶ.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ περιμένετε ὅτι θὰ πιστέψω τὰ λόγια σας, φώναξα μὲ περιφρονητικὸ χαμόγελο.

—Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ κατακτήσω πάλι τὴν ἐκτίμησί σας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη σας, συνέχισε. Γιὰ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα καὶ γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην. Καὶ τότε —μόνον τότε— θὰ σᾶς ζητήσω καὶ πάλι νὰ γίνετε γυναῖκα μου.

—Εἶναι περιττὸ νὰ κάμετε αὐτὸν τὸν κόπο, τοῦ ἀποκρίθηκα.

—Μισεῖτε πάντα τὸν νεαρὸ γιατρό; ἦταν ἡ μόνη του ἀπάντησις.

—Ναί, εἶπα.

—Δὲν σᾶς ἀκολούθησε ἐδῶ;

—Ὄχι.

—Βλέπετε καλὰ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας σᾶς ἀγαποῦσε περισσότερο, φώναξε θριαμβευτικά. Σᾶς ἐνοχλῶ ὅμως. Στὸ ξενοδοχεῖο σας —ναί, γνωρίζω τὴν διεύθυνσί σας— θὰ βρῆτε κάτι ἀπὸ μένα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήση, ἂν καὶ παρουσία μου σᾶς δυσαρεστεῖ. Μπορῶ νὰ σᾶς φιλήσω τὸ χέρι;

—Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ παρεξηγηθῆ, τοῦ ἀποκρίθηκα, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἀνεχθῶ τὴν ἐπαφὴ τῶν χειλέων του.

Ὑποκλίθηκε, ἐνῷ τὰ μάτια του ἔμεναν καρφωμένα ἐπάνω μου.

—Προσπαθήσετε νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ καταλάβετε, εἶπε.

Καὶ μὲ ἄφησε. Ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι, ἐντατικά. Ἴσως νὰ μὴν εἶχε κατορθώση νὰ κάμη ἕναν πλούσιο γάμο, καὶ νὰ ἦταν ἕτοιμος τώρα νὰ παντρευθῆ μιὰ φτωχειὰ νέα, ἱκανὴ νὰ κερδίση τὸ ψωμί της. Ἴσως ὅμως καὶ νὰ ἀπέβλεπε σὲ κάτι ἄλλο καὶ ὄχι σὲ γάμο. Ἡ ἀπειλή του ὅτι θὰ ἔκανε νὰ μὲ διώξουν ἂν τοῦ φερόμουν ἐχθρικά, δὲν μοῦ φαινόταν λόγια στὸν ἀέρα. Ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα στὸ ὁποῖον πίστευα.

Δὲν εἶχε καταλάβει

ΟΤΑΝ τελείωσε τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι, εἶδα τὸν διευθυντὴ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο θὰ μὲ εἶχε διαβάλει, σκέφθηκα, θὰ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι εἶχα συζητήσει πολιτικά, πρᾶγμα ἀπαγορευμένο σὲ ὅλους τοὺς καλλιτέχνες τοῦ κατασκήματος. Θὰ μ' ἔδιωχνε τώρα.

Ἀντιμετώπισα τὸν κύριο Νογκουέρα μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό μου χαμόγελο. Τὰ χείλη μου ὅμως καὶ τὰ χέρια μου ἦσαν κρύα σὰν πάγος.

—Σενιορίτα, μοῦ εἶπε ὁ κύριος Νογκουέρα, ἕνας πελάτης μου ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἀνέπνευσα μὲ ἀνακούφισι, ὄχι ὅμως γιὸ πολύ, γιατὶ ὁ διευθυντὴς μοῦ παρουσίαζε τὸν καινούργιο πελάτη. Καὶ τότε κατάλαβα γιατὶ εἶχα ἀψηφήσει τὸν ντὸν Ἐντουάρντο. Γιατὶ ἕνα μῖσος ποὺ τὸ εἶχα σχεδὸν λησμονήσει, ἕνα μῖσος ποὺ δὲν τὸ εἶχα νοιώσει παρὰ γιὰ ἕναν μόνο ἄνθρωπο, φούντωσε πάλι μέσα μου. Ὁ πελάτης τὸν ὁποῖον μοῦ παρουσίαζε ὁ κύριος Νογκουέρά, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινύ!

Τίποτε δὲν ἀπόμενε ἀπὸ κεῖνες τὶς ἀτέλειωτες ἑβδομάδες ὅπου εἶχα προσπαθήσει νὰ ἐπιβιώσω μὲ ἀδιαφορία καὶ ψυχρότητα! Τίποτε δὲν ἀπόμενε ἀπὸ τὶς προσπάθειες μου νὰ γίνω μακρυνὴ καὶ μυστηριώδης! Κάτω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ βλέμμα ἐκείνων τῶν γαλανῶν ματιῶν, ἔνοιωσα πάλι ξεγυμνωμένη τὴν ψυχή ποὺ εἶχα προσπαθήσει νὰ κρύψω, τὴν τρυφερὴ καὶ πληγωμένη ψυχὴ μιᾶς παιδούλας!

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα, τρέμοντας σύγκορμη, μὲ συγχωρεῖτε... δὲν αἰσθάνομαι καλά...

Θὰ προτιμοῦσα ὁτιδήποτε στὸν κόσμο, παρὰ νὰ βρεθῶ μὲ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινύ!

Ὁ κύριος Νογκουέρα φάνηκε στενοχωρημένος ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀδιαθεσία μου, καὶ ψιθύρισε στὸν Ρομπὲρ Σαμπινὺ διαλογίες.

—Λυποῦμαι, εἶπε ὁ Ρομπέρ. Αὔριο τὸ βράδυ ἴσως, πρόσθεσε, βλέποντας ὅτι ἤμουν ἑτοιμη νὰ φύγω.

—Οὔτε αὔριο τὸ βράδυ, οὔτε κανένα βράδυ, φώναξα, περνῶντας ἀπὸ μπροστά του γιὰ νὰ καταφύγω στὸ θεωρεῖο μου.

Ἔρριξα ἕνα πανωφόρι στοὺς ὤμους μου καὶ ἑτοιμάσθηκα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ δρόμου, ὅταν ὁ κύριος Νογκουέρα μὲ σταμάτησε.

—Δὲν θὰ συνεχίσετε τὸ νούμερό σας ἀπόψε; μὲ ρώτησε μὲ ἔκπληξι.

—Εἶμαι ἀληθινὰ ἄρρωστη, τοῦ ἐξήγησα.

—Δὲν εἶστε καμμιὰ πριμαντόνα γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἔχετε τέτοιες ἰδιοτροπίες.

Στὸ ξενοδοχεῖο βρῆκα λουλούδια μὲ τὴν κάρτα τοῦ ντὸν Ἐντουάρντο. Ἂν τὸν παντρευόμουν, θὰ γλύτωνα γιὰ πάντα ἀπὸ ὀδυνηρὲς συναντήσεις μὲ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινύ.

Ὁ ντὸν Ἐντουάρντο μοῦ τηλεφώνησε γιὰ νὰ μὲ ρωτήση ἂν ἤμουν πραγματικὰ ἄρρωστη. Δὲν θὰ προτιμοῦσα νὰ πάω μαζί του σὲ κανένα μέρος εὐχάριστο, παρὰ νὰ μείνω μόνη στὸ δωμάτιό μου; Τοῦ εἶπα ὅτι ναί. Καὶ ὡς τὴν αὐγή, ὁ ντὸν Ἐντουάρντο μὲ ἔσερνε ἀπὸ τὸ ἕνα κέντρο διασκεδάσεως στὸ ἄλλο. Ὅταν γύρισα σπίτι μου, κοιμήθηκα βαρειὰ ὡς τὸ μεσημέρι, καὶ ὅταν ξυπνησα σκέφθηκα ὅτι φοβόμουν τὶς ἀπειλὲς τοῦ ντὸν Ἐντουάρντο, ἐνῷ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶμαι παρὰ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινύ.

Ξαναῆρθε τὸ βράδυ στὸ καμπαρέ, καθὼς καὶ τὴν ἑπομένη βραδυά. Δὲν μοῦ μίλησε, οὔτε μὲ πλησίασε. Βρισκόταν ὅμως ἐκεῖ, μὲ κυττοῦσε καὶ μερίμνε. Ὁ κύριος Νογκουέρα τὸν εἶδε καὶ κάτι μοῦ εἶπε —φαινόταν νὰ ἔχη ὑποψίες. Ἴσως νὰ ὑποψιαζόταν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ὕποπτη πολιτικὴ ὑπόθεσι, ἀπὸ κεῖνες ποὺ φοβόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι.

Μοῦ ἦρθε ἡ σκέψις νὰ πῶ ὅτι ἤμουν ἄρρωστη, καὶ νὰ ἐξαφανισθῶ γιὰ λίγον καιρό. Ἤξερα ὅμως ὅτι, ἂν ὁ Ρομπὲρ Σαμπινὺ εἶχε κάτι νὰ μοῦ πῆ, θὰ ἤμουν ἀναγκασμένη ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ δεχθῶ νὰ τὸν ἀκούσω. Δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ μιά του ἀπόφασι. Ἔτσι μιὰ βραδυὰ πλησίασα στὸ τραπέζι του καὶ κάθησα στὴν ἀδειανὴ καρέκλα, ἀντίκρυ του.

—Γιατί, τὸν ρώτησα, μὲ καταδιώκετε ἔτσι; Ἡ ἐργασία μου ἐδῶ εἶναι τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἀπομένει γιὰ νὰ ζήσω. Ὁ διευθυντὴς φαίνεται νὰ ἔχη ὑπόνοιες ἐξ αἰτίας σας. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχη. Μήπως σᾶς ἔκαμα ἐγὼ κανένα κακό;

Τὰ μάτια του βυθίστηκαν ὡς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, καὶ μοῦ ἀπήντησε μὲ μιὰ καινούργια ἐρώτησι;

—Εἶστε εὐτυχισμένη;

—Εἶναι σκληρό, ἀπὸ μέρος σας νὰ ἔρχεσθε ἐδῶ νὰ περιπαίζετε καὶ νὰ μοῦ μιλᾶτε γιὰ εὐτυχία! φώναξα.

—Τὸ ἤξερα ὅτι δὲν εἶστε εὐτυχισμένη, μοῦ ἀπήντησε. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. Μὲ μισεῖτε;

Τοῦ εἶπα ὅτι τὸν μισῶ.

—Τὸ καταλαβαίνω, εἶπε, σκύβοντας τὸ κεφάλι. Συνέβηκε ὅμως κάτι, κάτι ποὺ σᾶς ἄλλαξε περισσότερο, παρὰ τὸ μῖσος σας γιὰ μένα.

—Τὸ βρίσκετε πνευματῶδες νὰ ἔρχεσθε νὰ μὲ κοροϊδεύετε ἔτσι;

—Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς περιπαίξω. ἀφοῦ εἶμαι κι' ἐγὼ δυστυχισμένος;

—Ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆτε, εἶπα. Ὅταν παντρευθῆτε, θὰ γίνετε εὐτυχισμένος γιὰ πάντα.

—Δὲν παντρεύομαι. Ἡ νέα ποὺ ἀγαπῶ δὲν μ' ἀγαπᾶ. Δὲν μὲ ἀγάπησε ποτέ.

—Πόσο τὴν καταλαβαίνω! φώναξα.

—Κι' ἐγὼ ἐπίσης, ἀποκρίθηκε. Τώρα τὴν καταλαβαίνω. Ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ ὅπου δὲν μποροῦσα νὰ τὴν καταλάβω.

—Δὲν τὴν καταλαβαίνατε ὅταν εἴσαστε ἀρραβωνιασμένος μαζί της ;

—Δὲν ἤμουν ποτὲ ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴ νέα γιὰ τὴν ὁποία μιλῶ. Ἡ νέα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῶ, διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες μας. Μοῦ εἶπε ὅτι ἀγαποῦσα ἐσᾶς καὶ ὄχι ἐκείνην. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤξερα τί θὰ πῆ ἀγάπη πρὶν σᾶς γνωρίσω. Καὶ εἶχε δίκηο. Ἔμαθα ὅτι βρίσκεσθε ἐδῶ καὶ ἦρθα γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς τὸ πῶ. Γιατὶ βρίσκεστε ἐδῶ; Μήπως παντρευθήκατε μὲ κανέναν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κατάστημα; Μήπως ἀρραβωνιασθήκατε; Σᾶς ἀγαπῶ. Σᾶς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα. Θέλετε νὰ μὲ παντρευθῆτε; Ἀπόψε. Ἀμέσως. Πρὶν σᾶς ξαναχάσω.

—Καὶ αὔριο, ἀποκρίθηκα, θὰ μοῦ πῆτε ὅτι εἴσαστε τρελλὸς ἀπόψε ἐπειδὴ βρισκόσαστε μαζί μου καὶ ὅτι δὲν ξέρατε τί λέγατε.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἦταν σὰν ἕνα κομμάτι μέταλλο ποὺ τὸ τραβοῦσε ἕνας μαγνήτης. Δὲν μποροῦσα ν' ἀναπνεύσω, οὔτε νὰ κουνηθῶ.

—Αὐτὸ τὸ μέρος σᾶς κάνει φρίκη, μοῦ εἶπε. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς πάρω ἀπὸ δῶ. Δὲν εἶμαι πιὰ παιδί. Ἄρχισα νὰ ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου.

Μοῦ ἔτεινε μιὰ κάρτα ὅπου διάβασα τὸ ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσί του.

—Τώρα μπορῶ νὰ δημιουργήσω ἕνα σπιτικό. Κερδίζω χρήματα καὶ θὰ κερδίσω πολὺ περισσότερα. Θὰ μὲ περιμένετε στὸ σπίτι, ὅπως μοῦ τὸ ὑποσχεθήκατε μιὰ μέρα, ἐνῷ ἐγὼ θὰ ἐργάζομαι γιὰ σᾶς.

—Σᾶς περίμενα μιὰ φορά, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ σᾶς περιμένω πιὰ ποτέ.

—Κρατῆστε αὐτὴν τὴν κάρτα καὶ νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω πάντα. Ἴσως μιὰ μέρα νὰ μὲ λάβετε ἀνάγκη.

Καὶ ἔφυγε. Μοῦ φαινόταν ὅτι εἶχα ξαναγίνει τὸ κορίτσι ποὺ ἤμουν ὅταν εἶχα συναντήσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινύ.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἐργασία μου, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀμέσως ἔκαμα ἕνα λουτρό, φόρεσα τὸ πιὸ ἁπλὸ φουστάνι μου καὶ πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ὁ ντὸν Ἐντουάρντο, πρὶν ἐκεῖνος μοῦ τηλεφωνήση νὰ βγοῦμε μαζί. Ὅταν χτύπησα τὴν πόρτα του, μοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος.

—Ντὸν Ἐντουάρντο, τοῦ εἶπα, ἀκουμπῶντας στὸ τραπέζι ἕνα δέμα ποὺ κρατοῦσα. ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ φέρω αὐτὸ σήμερα. Καὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ξαναϊδῶ. Ποτέ! Ὁρίστε ὅλα σας τὰ δῶρα. Ὑπῆρξατε πολὺ γενναιόδωρος μαζί μου, θελήσατε ὅμως νὰ μὲ ἀγοράσετε. Μιὰ στιγμὴ νόμισα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ πουληθῶ σὲ σᾶς. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν καὶ βλέπω καθαρὰ τὸ καθῆκον μου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τ ἐδῆτε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο καθαρά. Σᾶς εὔχομαι νὰ γίνετε εὐτυχισμένος καὶ νὰ βρῆτε τὴν ἀγάπη, γιατὶ ἀμφιβάλλω ἂν μπορῆ κανεὶς νὰ εὐτυχήση χωρὶς ἀγάπη.

Μέσα στὴν ἔξαψί μου, ὅλα, ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ ντὸν Ἐντουάρντο, μοῦ φαίνονταν μεταμορφωμένα. Δὲν καταλάβαινα ὅτι ἡ ἔκφρασίς του ἔμοιαζε μὲ ἑνὸς ἄγριου ζώου ἕτοιμου νὰ ριχθῆ ἐπάνω στὸ θῦμα του. Θὰ τὴν εἶδα ὅμως αὐτὴ τὴν ἔκφρασι, ἀφοῦ τὴν θυμᾶμαι τώρα.

—Ἀνόητη! φώναξε. Τολμήσατε νάρθῆτε ὡς τὸ σπίτι μου! Τώρα πιὰ δὲν θὰ σᾶς παντρευόμουν ἔστω κι' ἂν εἴσαστε ἡ τελευταία γυναῖκα στὴ γῆ!

Ἄρπαξε τὸ πακέτο μὲ τὰ δῶρα καὶ τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Ἔξω ἀπὸ δῶ! οὔρλιασε, ἂν δὲν θέλετε νὰ πάρετε τὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὸ πακέτο σας! Ἀπὸ τότε ποὺ δεχθήκατε νὰ βγῆτε μαζί μου χωρὶς συνοδό, δὲν εἶχα πιὰ κανένα σκοπὸ νὰ σᾶς κάμω γυναῖκα μου. Εἶστε γοητευτική, σενιορίτα Ἰζαμπέλλα, καὶ εἶχα μεγάλη εὐχαρίστησι βγαίνοντας μαζί σας. Ὑπῆρξατε μιὰ εὐχάριστη διασκέδασις στὴ ζωή μου. Αὐτό, καὶ τίποτε ἄλλο!

Στεκόμουν ὄρθια μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸ παίρνετε ἔτσι τὸ πρᾶγμα, εἶπα. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ δὲν λιπηθήκατε. Πόνεσα τόσο ἐγὼ στὴ ζωή μου, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἀνεχθῶ νὰ ὑποφέρη κανεὶς ἐξ αἰτίας μου. Ἀντίο!

—Ἀντίο! μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ νεανικὴ ζωηρότητα.

★

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, βρισκόμουν μέσα σ' ἕνα τραῖνο. Ἡ αὐγὴ μὲ βρῆκε σ' ἕναν ἔρημο σταθμό. Δὲν εἶχα ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πάρω ταξί. Ἴσως νὰ ἔβρισκα κανένα τράμ. Ὕστερα ζήτησα καὶ μοῦ ἔδειξαν τὸ δρόμο καὶ ἄρχισα νὰ βαδίζω. Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ περιμένω περισσότερο. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι ἐκείνη τὴν ὥρα. Οὔτε τράμ. Οὔτε λεωφορεῖο.

—Δὲν θέλω νὰ τὸν κάμω νὰ μὲ περιμένη, ἐπανελάμβανα ἀδιάκοπα, δὲν θέλω νὰ τὸν κάμω νὰ μὲ περιμένη.

Δὲν περπατοῦσα γρήγορα. Δὲν εἶχα πιὰ δυνάμεις. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδα δῆ τὸν Ρομπὲρ Σαμπινύ, σχεδὸν δὲν εἶχα ἀναπαυθῆ. Συγκέντρωσα τὶς δυνάμεις μου καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω. Ἡ καρδιά μου ἦταν πλημμυρισμένη ἀγωνία. Τὸ σῶμα μου μοῦ πονοῦσε. Ἄρχισα νὰ μετρῶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιῶν.

«Θὰ εἶναι στὸ παρακάτω τετράγωνο. Ὄχι, πιὸ κάτω ἀκόμη. Νὰ ὁ ἀριθμὸς 26. Ἑβδομῆντα σπίτι ἀκόμη. Ὄχι, μόνο τριανταπέντε. Μένει στὸ 96.Πῶς νὰ περπατήσω ἀκόμη; Δώδεκα σπίτια ἀκόμη! Ποτὲ οὐὲν θὰ φθάσω!»

Εἶδα μιὰ πλάκα σὲ μιὰ πόρτα καὶ σωριάστηκα στὰ σκαλοπάτια. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ σπίτι του. Θὰ μοῦ ἄνοιγε κανείς; Τί θὰ ἔλεγε ἐκεῖνος;

Τὸ τρεμάμενο χέρι μου ψηλάφισε τὸν τοῖχο, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸ κουδοῦνι. Ἄκουσα ἕνα κουδούνισμα, ποὺ ἀντήχησε μέσα στὸ σιωπηλὸ σπίτι. Καὶ σωριάσθηκα πάλι στὰ σκαλοπάτια.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δυνάμωνε. Τὰ πράγματα ἄργησαν νὰ πάρουν τὸ φυσικό τους χρῶμα. Καὶ τότε λιποθύμησα.

Ὅταν εἶχαμε καταλάβει

ΤΙ σᾶς συνέβηκε; ρώτησε ὁ Ρομπὲρ Σαμπινύ, ψηλαφῶντας τὸ σφυγμό μου. Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ;

Τότε τὰ θυμήθηκα ὅλα. Δὲν ἦταν ὄνειρο, ἦταν πραγματικότης.

—Μήπως εἶναι πιὰ ἀργά; ρώτησα μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία.

Πές τε μου πῶς δὲν εἶναι πιὰ ἀργά, Ρομπέρ!

Γιατὶ ἀργά; μὲ ρώτησε.

—Μὲ περιμένετε πάντα; Μοῦ εἴπατε ὅτι θὰ μὲ περιμένετε.

—Χρυσῆ μου, φώναξε ὁ Ρομπὲρ, παίρνοντάς με στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε ὅλα ἔγιναν εὔκολα. Δὲν λάβαμε ἀνάγκη νὰ δώσωμε ἐξηγήσεις. Τὰ καταλαβαίναμε πιὰ ὅλα.

Γράψαμε στὴν Εὐλαλία γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλωμε τὸ γάμο μας, κι' ἐκείνη ἦρθε νὰ μᾶς δῆ. Ὁ Ρομπὲρ μπῆκε στὸ σαλόνι ἐνῷ ἡ ἀδελφή μου κουβέντιαζε μαζί μου. Τῆς μίλησε μ' ἐγκαρδιότητα καὶ τῆς ἔσφιξε φιλικὰ τὸ χέρι. Τὴν κάλεσε νὰ ξαναρθῆ μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της, καὶ ὅταν ἐκείνη ἔφυγε, τὴν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα, Ὕστερα ἔτρεξε κοντά μου καὶ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: Ι. ΔΑΒΑΡΑ

Ὀδόντ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΚΑΙΗ ΦΡΑΝΣΙΣ

Τὰ πρῶτα της χρόνια.— Ἐρωτικὲς ἀπογοητεύσεις. — Ἐπὶ τέλους στὸν κινηματογράφο. — Ρεκὸρ διαζυγίων.— Ἡ σημερινὴ Καίη Φρανσίς. — Ἐγκαταλείπει τὴν ὀθόνη...

Ἡ Καίη Φρανσις, ἢ μὲ τὸ πραγματικό της ὄνομα, ἡ Κάθρην Κλίντον, γεννήθηκε στὸ Ὀκλαχόμα Σίτυ, τὸ 1905, 13 μῆνες μετὰ τοὺς γάμους τῶν γονέων της τὴν 13ην ὥραν τῆς ἡμέρας. Ἴδιοὶ γιατὶ ἔχει τὴν μοναδικὴν πρόληψιν τοῦ 13. Ὅλα τὰ εὐτυχισμένα γεγονότα τῆς ζωῆς της συνδέονται μὲ τὸν ἀριθμὸν αὐτό.

Ἡ μητέρα της ἦταν μιὰ ὡραιοτάτη γυναῖκα τοῦ θεάτρου καὶ ὁ πατέρας της διευθυντὴς ξενοδοχείου. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴν γέννησιν τῆς Κάθρην, ἡ οἰκογένεια μετηνάστευσε στὴν Σάντα Βαρβάρα, κατόπιν δὲ στὸ Λὸς Ἀντζελες καὶ στὸ Ντένβερ. Ἔπειτα οἱ γονεῖς της ἐχώρισαν. Ἡ μητέρα της ἐπέστρεψε στὸ θέατρο, ἡ δὲ μικρὴ Κάθρην ἐκλείσθηκε σ' ἕνα κολλέγιο καὶ ἀπὸ τότε ποτὲ πιὰ δὲν εἶδε τὸν πατέρα της.

Τὰ σχολεῖα στὰ ὁποῖα ἐφοίτησε ἦσαν ὅλα πολυτελείας, ἔκανε ὅμως διαρκῶς κάθε εἴδους τρέλλες. Μιὰ μέρα, καθὼς διηγεῖται ἡ Ἰδια στὶς φίλες της, εἶχεν ἀνέλθει στὴ στέγη τοῦ κοιτῶνος ἐγλύστρησε ὅμως καὶ ἔπεσε... εὐτυχῶς ὅμως ἔμεινε κρεμασμένη ἀπὸ ἕνα σωτήριο καρφί!... Ἐχρειάσθηκε στὸ τέλος νὰ ἔλθουν οἱ πυροσβέσται γιὰ νὰ τὴν βγάλουν ἀπ' ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν.

Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν, ἡ Κάθρην ἀφοῦ παρηκολούθησε μερικὲς ἐπιτυχίες τῆς μητέρας της ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχολεῖο καὶ νὰ ἐπιδοθῇ στὸ θέατρο. Ἡ μητέρα της ὅμως εἶχε τελείως διαφορετικοὺς σκοπούς. Τὴν ἀνάγκασε νὰ σπουδάσῃ ἐμπορικὰ καὶ ἔτσι σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν εὑρίσκουμε τὴν Καίη ὑπάλληλο στὸ κατάστημα κάποιων φίλων τῆς οἰκογενείας της μὲ μισθὸ 30 δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Καίη ἐγνώρισε τὸν Ντούϊτ Φράνσις, ὁ ὁποῖος ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες οἰκογένειες τῆς πολιτείας Νέας Ἀγγλίας. Παντρεύτηκε βιαστικὰ στὴ Νέα Ὑόρκη. Παρ' ὅλον ὅτι εἶχε γίνει σύζυγος ἡ Καίη παρέμεινε ἀκόμη ἕνα παιδὶ στὴν ψυχή.

Οἱ πλούσιοι γονεῖς τοῦ Φράνσις ἐπλήρωναν τὴν συνδρομὴ του γιὰ τὸ θέατρον, τοὺς ἔδωσαν δύο αὐτοκίνητα γιὰ νὰ διατηρῆται ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς οἰκογενείας, δὲν παρεδέχοντο ὅμως ἡ νύφη τους νὰ πάρῃ στὸ σπίτι της ὑπηρέτρια. Ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἐκείνη ὅλες τὶς ἐργασίες. Ἡ Καίη ὅμως ἐμισοῦσε θανάσιμα τὸ ξεσκόνισμα καὶ τὸ μαγείρευμα. Δὲν ἠμποροῦσε ἐν τούτοις παρὰ νὰ ὑπακούσῃ... Ὁ σύζυγός της παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του δὲν κατώρθωνε νὰ ἐξήγησῃ τὴν δυσθυμία της. Δὲν ἐκαταλάβαινε ὅτι ἡ Καίη δὲν ἠμποροῦσε νὰ προσαρμοσθῇ σὲ μιὰ ζωὴ τόσο διαφορετικὴ ἀπ' ἐκείνη ποὺ εἶχεν ὀνειρευθῆ.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα τὸ ἀνδρόγυνον ἐχώρισε. Ἐνῷ ἡ Καίη ἑτοίμαζε τὶς ἀποσκευές της γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, ἐδέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ γνωστοῦ της Μπίλ Γκάστον ποὺ ἐρχόταν νὰ τῆς εὐχηθῇ καλὸ ταξίδι. Ἔμειναν μαζὶ ἀρκετὴν ὥρα καὶ ἡ Καίη αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐρωτευθῇ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο.

Στὸ Παρίσι ἔμειναν 7 μῆνες, ἐχρειάσθηκαν 6 μῆνες γιὰ νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό της καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἐκείνη δὲν ἐζήτησε διατροφῆ, ἡ οἰκογένεια τοῦ Ντούϊτ ἐπέμεινε νὰ δεχθῇ ὁπωσδήποτε νὰ πάρῃ 100 δολλάρια τὸν μῆνα.

Μιὰ μέρα ἔφθασε στὸ Παρίσι ὁ Μπίλ Γκάστον. Ἦταν τότε ἕνας νεαρὸς δικηγόρος καὶ δὲν ἠσχολεῖτο μὲ τὴν πολιτικὴν παρ' ὅλον ὅτι θὰ γινόταν ἀργότερα κυβερνήτης τῆς Μασσαχουσέτης...

Μαζί του ἡ Καίη ἐπεσκέφθη τὰ νυκτερινὰ Παρισινὰ κέντρα, τὰ μουσεῖα κλπ. Ἔπειτα ἐπέστρεψαν στὴν Ἀμερική... Ἕνα βράδυ, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν συζήτησιν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀρραβωνιασθοῦν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἡ Καίη τὸ θέατρο. Δὲν ἔκαμαν ὅμως σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, δὲν μίλησαν γιὰ γάμο... Ὅταν ἔφθασαν ὅμως στὴ Νέα Ὑόρκη οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐχώρισαν. Ὁ πατέρας τοῦ Μπίλ τὸν καλοῦσε στὸ Μπόστον.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες οἱ δυὸ νέοι συνηντήθησαν καὶ πάλιν στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ παντρεύθηκαν... Ἀργότερα ὅμως ὁ Μπίλ ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὶς ἐργασίες του καὶ ἡ Καίη ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ χωρίσουν. Τοῦ τὸ εἶπε ἕνα πρωὶ καὶ ἐκεῖνος δὲν διαμαρτυρήθη.

Ἡ Καίη ἔγινε ὑπάλληλος διαφόρων ἑταιριῶν. Τέλος μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ἐγνώρισε τὸν σκηνοθέτη Γούντς, ὁ ὁποῖος ἀπόρησε ἐπειδὴ δὲν εἶχε κλίσι πρὸς τὸ θέατρο ὅπως ἡ μητέρα της. Ἡ Καίη χωρὶς ἐνθουσιασμὸ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ δοκιμάσῃ. Ἐπαιξε ἕνα ρόλο στὸ δρᾶμα «Ἔγκλημα» καὶ ὅλοι τὴν βρῆκαν πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε ἡ «Παραμάουντ» τὴν ἐκάλεσε στὸ Χόλλυγουντ... Ἔτσι ἄρχισε ἡ Καίη τὸ κινηματογραφικό της στάδιο.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα ἡ Καίη ἐγύρισε ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Οὐάλτερ «Τὸ εὐγενικὸ σφάλμα». Μαζὶ μὲ τὴν Καίη πρωταγωνιστοῦσε ὁ Κέννεθ Μάκ Κέννα. Μεταξὺ τῶν δύο νέων ἀνεπτύχθη κατὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας ἕνα τρελλὸ καὶ φλογερὸ εἰδύλλιο, ποὺ κατέληξε στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Καίη ὑπὸ τοῦ Κέννεθ.

Αὐτὰ συνέβησαν τὸ 1931. Τὸ ἄστρον τῆς Καίη ἄρχιζε νὰ μεσουρανῇ ἐνῷ ἀντιθέτως τὸ ἄστρον τοῦ Κέννεθ ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν του... Ἕνα χρόνο ἀργότερα ἡ Καίη Φράνσις εἶχε γίνει μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότητες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀναμφισβητήτως ὁ Κέννεθ τὴν εἶχε βοηθήσει πολὺ σ' αὐτό. Εἶχε πολὺ μεγαλυτέραν πεῖραν ἀπ' ἐκείνη στὸν κινηματογράφο. Πάντως ἡ ἐξαιρετικὴ μονομερὴς ἐπιτυχία της ἄρχισε νὰ θαμπώνῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν κοινὴ εὐτυχία τους.

Ὁ Κέννεθ ἔφυγε μιὰ μέρα γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ τότε ἡ Καίη θέλοντας νὰ σώσῃ τὴν οἰκογενειακή της εὐτυχία ἔκανε τὴν μεγαλυτέρα θυσία τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ κάνῃ μιὰ γυναῖκα. Τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπάγγελμά της παρ' ὅλον ὅτι φυσικὰ αὐτὸ τῆς ἐκόστιζε πολύ. Ὁ Κέννεθ ὅμως δὲν δέχθηκε τὴ θυσία αὐτὴ καὶ στὸ τέλος ἕνα δικαστήριο τῆς Νέας Ὑόρκης ἔκοψε τὸ δεσμὸ ποὺ τοὺς ἔνωνε.

ΚΑΙ Η ΦΡΑΝΣΙΣ 1939

Ὑψηλή, μὲ θαυμάσιες ἀναλογίες καὶ μὲ πρόσωπο γεμᾶτο ἐκφραστικότητα, ἡ Καίη Φράνσις ἡ βασίλισσα τῆς κομψότητος ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν στὸ Χόλλυγουντ σκορπίζει γύρω της τὴν συγκινητικὴν ἐκείνη γοητεία μιᾶς γυναίκας τῶν 35 ἐτῶν ποὺ ἔχει πλήρη πεποίθησι στὸν ἑαυτό της.

Καὶ σήμερα ἔπειτα, ἀπὸ μερικῶν ἐτῶν σιγή, ἡ Καίη Φράνσις ἀπασχολεῖ καὶ πάλιν τὸν παγκόσμιο Τύπο. Θὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ πάντα τὸ στούντιο; Αὐτὸ πάντως ἐδήλωσε ἡ Ἰδία καὶ δὲν δέχεται νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαια γιὰ νέες ταινίες.

Ἡ Καίη Φράνσις τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσαμε τελευταίως στὴν ταινία «Ἐξομολόγησις» παντρεύθηκε καὶ πάλιν, μὲ τὸν πολυεκατομμυριοῦχο ἀεροπόρο Ἐρρῆκο Μπάρνεκορντ καὶ ἐγκαταλείπει προσεχῶς τὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὸν σύζυγόν της στὴν Νέα Ὑόρκη. Ἡ Καίη Φράνσις περιφρονεῖ τὶς 800.000 (2½ ἑκατομμύρια δραχμὲς) ποὺ ἔπαιρνε μηνιαίως ἀπὸ τὴν ἑταιρία Γουῶρνερ Μπρὸς καὶ εὐτυχισμένη ἐδήλωσε ἡ Ἰδία τὰ ἑξῆς:

«Θεωρῶ ὅτι ἡ κινηματογραφική μου σταδιοδρομία τελειώνει στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ δὲν μετανιώνω γιὰ τίποτε. Θὰ μπορέσω νὰ ἀφοσιωθῶ στὸν σύζυγό μου καὶ νὰ τὸν κάμω εὐτυχισμένο, ἐλπίζω συγχρόνως νὰ εὐτυχήσω καὶ ἐγώ. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι ἐστράφηκα πρὸς τὸν κινηματογράφο καὶ τώρα, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι βρῆκα τὴν εὐτυχία στὸν γάμο, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ γίνομαι καὶ πάλιν ἁπλῶς γυναῖκα».

Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ πιστεύσουμε ὅτι ἡ Καίη Φράνσις θὰ ἐγκαταλείψῃ ὁριστικὼς τὴν ὀθόνη... Πάντως ἄς περιμένουμε...

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ. Σ

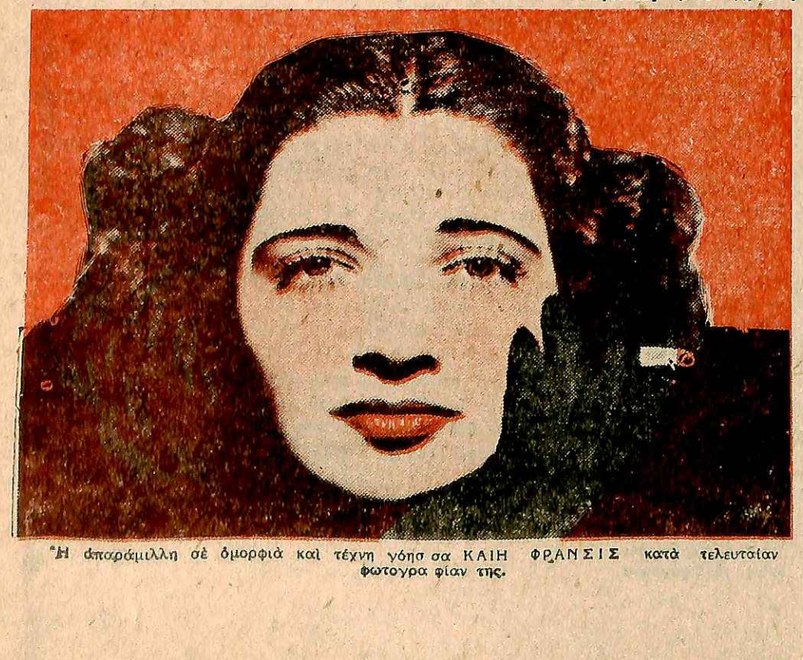

Ἡ ἀπαράμιλλη σὲ ὀμορφιὰ καὶ τέχνη γόησσα ΚΑΙΗ ΦΡΑΝΣΙΣ κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν της.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

⁂ Ἡ μικρούλα Καρὸλ Ἄν, θετὴ κόρη τοῦ Οὐάλλας Μπῆρυ, ἔκαμε τὸ ντεμοῦτο της στὴν ὀθόνη σ' ἕνα φιλμ ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Στὴν ὑπηρεσία τοῦ Νόμου». Καὶ ξέρει ἤδη ὅλα τὰ τρύκ γιὰ νὰ ἐμφανίζεται ὡς θεντέττα. Ἀπόδειξις ὅτι ἔκαμε τὴν ἑξῆς δήλωσι:

— Ὅταν ὁ μπαμπᾶς καταλαμβάνῃ ὅλη τὴ θέσι μπροστὰ στὸ φακό, τὸ καλύτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς εἶναι νὰ κάθεσαι στὰ γόνατά του. Ὁπωσδήποτε τότε οἱ θεαταὶ θὰ σὲ προσέξουν!

⁂ Ὁ Τάϋρον Πάουερ καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα ἐξεδήλωσαν τὴν φιλοδοξία νὰ γίνουν οἱ πρῶτοι ἀστέρες τῆς ὀθόνης ποὺ θὰ περνοῦσαν τὸν Ἀτλαντικὸ ἐπιβαίνοντες ἀεροπλάνου. Ἀλλὰ εἶχαν κάνει τὸν λογαριασμό τους χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ στὴν προκειμένη περίπτωσι ἦταν ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρία στὴν ὁποίαν ἐργάζονται καὶ ἡ ὁποία ἐδήλωσε ὀρθὰ-κοφτά:

— Δὲν εἶναι φρόνιμον!

Κατόπιν αὐτῆς τῆς δηλώσεως τὸ καλλιτεχνικὸν ζεῦγος πῆρε τὸ βαπόρι. Καὶ τώρα ἐρωτᾶται: Ἀράγε ποιὸς θὰ εἶναι ὁ ἀστὴρ ἐκεῖνος ποὺ θὰ μιμηθῇ τὸν Λίντμπεργκ; Ἴδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα!

⁂ Ξέρετε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ κατέχει μιὰ ὑπέροχη βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία εἶναι στὴ διάθεσι ὅλων τῶν σκηνοθετῶν, τῆς ὁποίας ὅμως τὰ βιβλία ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν εἶνε ὅλα ἄκοπα γιατὶ δὲν τὰ ἔχει μέχρι τοῦδε χρησιμοποιήσει κανείς; Φτωχὰ βιβλία ποὺ σᾶς ἔλαχε ὁ κλῆρος νὰ παίζετε τὸν ρόλο . φιγκυράν — εἴσθε δηλαδὴ μόνο γιὰ φιγούρα!

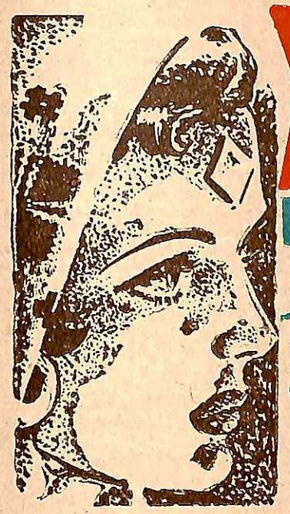

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

„Ἆσμα ἀσμάτων" τοῦ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Οἱ κριταὶ κατεδίκασαν σὲ θάνατο τὸν Ἀμὼρ καὶ τὴ Σουλαμίτιδα, ὁ δὲ Σολομὼν ἐπεκύρωσε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ὁρίζοντας ὅτι ἡ ποινὴ θὰ ἐξετελεῖτο τὴν αὐγὴ τῆς ἑπομένης ἡμέρας. Περίλυπος ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόφασι αὐτή, ὁ βασιλιᾶς τῆς Ἰουδαίας γυρίζει στὸ ἀνάκτορό του καὶ κλείνεται στὰ διαμερίσματά του, ἐνῷ οἱ φύλακες ὁδηγοῦν τὸν Ἀμὼρ καὶ τὴ Σουλαμίτιδα σ' ἕνα ὑγρὸ καὶ ἀνήλιο κελλί. Ἐκεῖ οἱ δύο κατάδικοι θὰ περάσουν τὴν τελευταία των νύκτα).

17ον (τελευταῖον)

Στὸ τέλος, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, παρέμειναν μόνον ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις, περιστοιχιζόμενοι ἀπὸ τοὺς φρουρούς.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκαμε τότε νεῦμα στοὺς δύο νέους νὰ σηκωθοῦν.

Ἔπειτα τοὺς ὡδήγησαν μέσα ἀπὸ εἰς σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ ἀπεράντου παλατιοῦ καὶ τοὺς ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα κελλί.

Ἦταν μικρὸ καὶ σκοτεινὸ τὸ κελλὶ αὐτὸ καὶ ἐπάνω στοὺς τοίχους του ἔτρεχαν νερά.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἦσαν μόνοι.

Ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου των θὰ ἔμεναν μαζί, σφιγμένοι μέσα στὶς ἀλυσίδες μὲ τὶς ὁποιες τοὺς ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Σουλαμίτις εἶχε ἀπαλλαγεῖ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Ἦταν φυλακισμένη, ἀλλ' εἶχε τούλάχιστον τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεών της.

Ἀλλὰ τώρα κάθε κίνησις ἔκαμε τὰ μέλη της νὰ πονοῦν καὶ ἐξέσχιζε τὶς σαρκες της.

Οἱ δύο μελλοθάνατοι σωριάσθηκαν κάτω στὸ ὑγρὸ δάπεδο τοῦ κελλιοῦ των...

ΝΥΚΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Σολομὼν δὲν θέλησε νὰ βάλῃ τίποτα στὸ στόμα του.

Ἀποσύρθηκε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του καὶ διέταξε νὰ μὴ τὸν ἀνησυχήσῃ κανείς. Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ κανέναν, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ κανέναν νὰ τοῦ μιλῆ.

Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, οἱ ὧρες ἄρχισαν νὰ κυλοῦν βαρειὲς καὶ ἀτέλειωτες γιὰ τὸν Σολομῶντα.

Εἶχε κατορθώσει νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς δίκης, ἀλλὰ τώρα ἡ ψυχή του ἦταν βαρειὰ καὶ περίλυπη ἕως θανάτου.

Ἡ Σουλαμίτις, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο, θὰ ὡδηγῆτο στὸ θάνατο καὶ ὁ πέλεκυς τοῦ δημίου θὰ ἀπέκοπτε τὸ ὡραῖο της κεφάλι ἀπὸ τὸ σῶμα.

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι εἶχε ὁ ἴδιος ἐπικυρώσει τὴν ἀπόφασι αὐτή.

Ἐμπρὸς στὰ ἐξαγριωμένα βλέμματα τῶν αὐλικῶν του, δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι, δὲν μπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἡ ἀδυσώπητη μοῖρα εἶχε ὁρίσει.

Ποῦ ἦταν λοιπὸν ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχύς του;

Ἡ θέλησίς του ἦταν νόμος σεβαστός. Εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπάνω σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἰουδαίας καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα γιὰ τὶς πράξεις του.

Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ πανίσχυρος, ὁ παντοδύναμος, ποὺ ὅλοι ἔτρεμαν τὴν ὀργή καὶ ἐλύγιζαν ἐμπρὸς στὸ θυμό του, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ σώσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου.

Ἦταν ματαια λοιπὸν ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχύς του, μάταιο τὸ κράτος καὶ ἡ ἐξουσία του. Λόγια κενά, χωρὶς ἔννοια καὶ χωρὶς σημασία.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας δὲν εἶχε κατορθώσει γὰ ὀρθώσῃ τὸ ἀνάστημά του ἐμπρὸς στὴ συνασπισμένη δύναμι τῶν κριτῶν, τῶν αὐλικῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

Εἶχε ὑποκύψει καὶ εἶχε ὑποταχθῆ.

Πρώτη φορὰ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε ἀντικρύσει στὴν πραγματικότητα τὴν ἀδυναμία του.

Καὶ τὸ ἀντίκρυσμα αὐτό, ποὺ ἦταν αἰφνίδιο καὶ ἀπροσδόκητο, εἶχε παγώσει τὴν ψυχὴ καὶ εἶχε θολώσει τὸ λογικὸ τοῦ κραταιοῦ Σολομώντος.

Μέσα ἀπὸ τὴ συντριβὴ αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπινου ἐγωϊσμοῦ του, ξυπνοῦσε τώρα ἕνα ἄλλο αἴσθημα, ποὺ ἔκανε τὴν ψυχή του νὰ σπαράζῃ.

Ὁ κυρίαρχος τῆς Ἰουδαίας αἰσθανόταν τύψεις.

Δὲν ἦταν πιὰ ὁ βασιλιᾶς ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ εἶχε τυφλωθῆ ἀπὸ τὸ πάθος του. Μέσα του εἶχε ἀφυπνισθῆ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας του καὶ ὑψωνόταν κριτὴς ἐμπρὸς στὶς ἰδιες του τὶς πράξεις.

Γιατὶ λοιπὸν ἦταν ἔνοχοι ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις;

Ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημά τους;

Ἡ συνείδησίς του ἀπαντοῦσε κατηγορηματικά: κανένα.

Ἂν ὑπῆρχε κάποιος πταίστης, ὁ πταίστης αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Σολομών.

Αὐτὸς εἶχε ἐγκληματίσει καὶ ἀφοῦ πρῶτα εἶχε σκοτώσει τὶς ψυχὲς τῶν δύο νέων σταλάζοντας τὸ δηλητήριο τοῦ ψεύδους μέσα σ' αὐτές, διατάσσει τώρα τὴ θανάτωσι καὶ τοῦ κορμιοῦ των.

Γιατὶ ὁ Σολομὼν εἶχε ψευσθῆ. Ἀπὸ ἀγάπη. Ἔστω! Ἀλλὰ τὸ ψέμα του δὲν ἦταν λιγώτερο ἀξιοκατάκριτο γι' αὐτό.

Εἶχε πεῖ στὴ δυστυχισμένη Σουλαμίτιδα ὅτι ὁ Ἀμὼρ τὴν εἶχε ξεχάσει καὶ εἶχε παντρευθῆ μὲ ἄλλη γυναῖκα. Καὶ τότε —τότε μόνον— ἡ παρθένος τοῦ Σαλὲμ εἶχε δεχθῆ νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Προηγουμένως ἀκόμη εἶχε ἐξαναγκάσει τὴ Σουλαμίτιδα, ἀπειλώντας την ὅτι διαφορετικά, θὰ διέτασσε τὴ θανάτωσι τοῦ ἀγαπημένου της, νὰ πῇ στὸν Ἀμὼρ ὅτι εἶχε παύσει πιὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ ὅτι τὸν εἶχε ἐντελῶς λησμονήσει.

Ἐμπρὸς στὸ δικό του ἔγκλημα, ὅ,τι εἶχαν κάμει κατόπιν ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις, ἦταν ἕνα πρᾶγμα τελείως ἀσήμαντο.

Ἡ Σουλαμίτις ἀρνήθηκε νὰ ἐκπληρώσῃ μιὰ ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει, πιστεύοντας στὴν ψεύτικη διαβεβαίωσί του ὅτι ὁ Ἀμὼρ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Καὶ ὁ Ἀμὼρ εἶχε θελήσει νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄρπαγα.

Δὲν εἶχαν κάμει τίποτε ἄλλο.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ εἶχε προέλθει ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Σολομῶντα. Εἶχε κάμει κατάχρησι τῆς ἐξουσίας του καὶ εἶχε χρησιμοποιήσει τὴ δύναμι ποὺ συνεκέντρωνε στὰ χέρια του εἰς βάρος τῶν ὑπηκόων του.

Καὶ ὅμως δὲν ἐτιμωρεῖτο ὁ πταίστης, ἀλλὰ τὰ θύματα...

Καὶ αὐτὸς ἔπρεπε τώρα νὰ ἀνεχθῇ αὐτὴ τὴν ἀδικία, ἔπρεπε μάλιστα νὰ συντελέσῃ στὴ διάπραξί της;

Ποῦ ἦταν λοιπὸν ἡ δικαιοσύνη του; Ποῦ ἦταν ἡ σοφία του; Ἡ φήμη του εἶχε φθάσει ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Κι' ὅμως ὁ Σολομὼν ἔβλεπε τώρα πὼς ἦταν κι' αὐτὲς λέξεις μάταιες καὶ κενές, ὅπως μάταιες καὶ κενὲς ἦταν ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχύς του.

Ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν καὶ τὸν ἐσέβοντο. Ἀλλ' αὐτὸς ἀποστρέφετο τώρα καὶ καταφρονοῦσε τὸν ἑαυτό του.

Ἦταν αὐτὸς ἔνοχος καὶ στὴ θέσι του θὰ ἐτιμωροῦντο ἄλλοι.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;

....

Οἱ ζοφερὲς αὐτὲς σκέψεις ἐγύριζαν ὧρες πολλὲς μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Σολομώντος.

Ἀλλὰ δὲν εὕρισκε καμμιὰ λύσι, ποὺ νὰ ἦταν δίκαιη καὶ ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὴ βασιλικὴ ἀξιοπρέπειά του.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει πολὺ τώρα καὶ μέσα στὸ ἀπέραντο ἀγάκτορο δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Ξαφνικά, μέσα στὴ σιωπή, μιὰ ἀδύνατη φωνὴ ἔφθασε ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Σολομῶντος.

—Ἀγρυπνεῖ ὁ κύριός μου;

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἀνεσκίρτησε. Ἐγύρισε τότε τὸ κεφάλι καὶ διέκρινε στὸ βάθος τῆς αἰθούσης τὴ Βελισάμιδα λάμψις ἐπέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

—Εἶχα διατάξει, εἶπε, νὰ μὴ μὲ ἀνη-

συχήση κανείς. Δὲν ἔμαθες λοιπὸν τὴ διαταγή μου;

—Τὴν ἔμαθα, Κύριέ μου, ἀλλ' εἶδα πὼς ἀγρυπνεῖς καὶ θέλω νὰ σοῦ μιλήτω....

—Ὑπάρχει καὶ αὔριο καιρός.

—Ὄχι, βασιλιᾶ. Ἦταν ἀνάγκη νὰ ἔρθω νὰ σοῦ μιλήσω ἀπόψε. Καὶ ἔπειτα εἶμαι ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς σου. Ἀφοῦ ἐσὺ ἀγρυπνεῖς καὶ ὑποφέρεις, δὲν πρέπει κι' ἐγὼ νὰ βρίσκωμαι κοντά σου;

Ἡ Βελισσᾶ, λέγοντας αὐτά, εἶχε κάμει ἕνα βῆμα.

—Ἄφησε τὴν καλή σου Βελισσᾶ, ἱκέτευσε, νὰ ἔρθῃ νὰ καθήσῃ στὰ πόδια σου καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ...

Ὁ θυμὸς εἶχε φύγει πιὰ ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Σολομῶντος. Ἐκύτταζε τὴ Βελισσᾶ μὲ καλωσύνη καὶ τρυφερότητα σχεδόν.

—Ἔλα, κόρη μου, εἶπε, νὰ καθήσῃς κοντά μου.

Ἔστεκαν τώρα καὶ οἱ δυὸ ἀμίλητοι, σὰν νὰ ἐφοβοῦντο νὰ ἐξωτερικεύσουν τὶς σκέψεις ποὺ ἐτάρασσαν τὴν ψυχή τους.

Ἡ Βελισσᾶ ἐμίλησε στὸ τέλος πρώτη.

—Βασιλιᾶ, εἶπε, νοιώθω τὸν πόνο σου κι' ἔρχομαι νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτόν.

—Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου Βελισσᾶ, ἀπήντησε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ Σολομών, ἀλλ' ὁ πόνος μου εἶναι μεγάλος καὶ τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε...

—Τὰ λόγια ἀσφαλῶς δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε, βασιλιᾶ. Ἀλλ' ἂν σοῦ ἔφερνα τὴ λύσι ποὺ ζητᾶς;

Ὁ Σολομὼν ἀνεσκίρτησε.

—Τί θέλεις νὰ πῆς, Βελισσᾶ;

—Σοφέ μου κύριε, ἀπήντησε ἡ νέα. Ἔκαμα τὴ σκέψι μὲ τὸ ταπεινό μου μυαλὸ πὼς δὲν μπορεῖς νὰ θέλῃς τὸν θάνατο τῆς Σουλαμίτιδος...

—Τί σὲ κάνει νὰ τὸ φαντάζεσαι αὐτό, κόρη μου;

—Πολλὰ πράγματα, βασιλιᾶ. Ἡ Σουλαμίτις εἶναι καλή. Ποτὲ δὲν θέλησε νὰ σοῦ κάμῃ κακό. Ὅταν εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ στὸ γυναικωνίτη σου, ἐμιλούσαμε πολλὲς φορὲς μαζί. Καὶ ἡ Σουλαμίτις μοῦ ἔλεγε τότε ὅλο τὸν πόνο ποὺ ἔνοιωθε γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ σ' ἀγαπήσῃ. Δὲν ἦταν σφάλμα της αὐτό. Ἡ ἀγάπη ἔρχεται μόνη της. Ὅσο καὶ νὰ θέλῃ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ κανεὶς στὸν ἑαυτό του, οὔτε καὶ στοὺς ἄλλους. Βασιλιᾶ, μὴν ἀδικῆς τὴ δυστυχισμένη τὴ Σουλαμίτιδα...

—Τὰ σκέφθηκα ὅλα αὐτά, Βελισσᾶ, ἀπήντησε ὁ Σολομών. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ θανατωθῇ μοῦ σπαράξει τὴν καρδιά. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε πιά...

—Ὑπάρχει καιρὸς ἀκόμη, ἀπήντησε ἡ Βελισσᾶ. Ἂν θέλῃ ὁ σοφός μου Κύριος, θὰ τοῦ ὑποδείξω ἐγὼ τὸν τρόπο...

Ὁ Σολομὼν ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Μίλησε, Βελισσᾶ, εἶπε. Δὲν θέλω νὰ διαπράξω μιὰ κακούργα ἀδικία. Καὶ ὑποφέρω γιατὶ δὲν βλέπω μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἐμποδίσω.

Ἡ Βελισσᾶ ἦρθε τότε κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Σολομῶντος καὶ εἶπε:

—Ἡ θέλησίς σου κι' ἡ ἀνάγκη μ' ἔκαμαν βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας καὶ συζύγου σου...

—Ὄχι ἡ ἀνάγκη, Βελισσᾶ. Ἤσουν πιὸ ἄξια ἀπὸ ὅλες γιὰ νὰ καταλάβῃς αὐτὴ τὴ θέσι.

Ἡ Βελισσᾶ ἐσυνέχισε χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴ διακοπὴ αὐτὴ τοῦ Σολομῶντος.

—Δὲν θὰ ἀγνοῇς βέβαια, Βασιλιᾶ, ὅτι ὁ λαός δίνει μερικὰ δικαιώματα στὴ βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας.

—Φυσικὰ δίνει. Ἀλλὰ δὲν ξέρω νιὰ ποιὰ δικαιώματα θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς.

—Γιὰ ἕνα ἀπ' ὅλα. Γιατὶ αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρει. Τὰ ἄλλα δὲν πρόκειται νὰ τὰ διεκδικήσω ποτέ.

—Καὶ ποιὸ εἶναι αὐτό, Βελισσᾶ;

—Τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχει ἡ βασίλισσα νὰ χαρίζῃ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο τὴ ζωὴ σὲ δυὸ καταδίκους εἰς θάνατον. Νομίζω ὅτι στὴν περίπτωσι αὐτὴ μπορῶ νὰ ἐξασκήσω τὸ δικαίωμά μου.

Ἕνα χαμόγελο ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ Σολομῶντος, ἐνῷ συγχρόνως ἀνεσήκωσε ἀπὸ κάτω τὴ Βελισσᾶ καὶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

—Βελισσᾶ, εἶσαι ἕνας ἄγγελος, εἶπε. Τώρα πιὰ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς σου...

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ σκιὰ ἐπέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

—Ὄχι, εἶπε. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό.

—Γιατί; ἐφώναξε μὲ ἀγωνία ἡ Βελισσᾶ.

—Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ, Βελισσᾶ.

—Ἐὰν αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική σου ἐπιθυμία, βασιλιᾶ, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ;

—Γιατί ἡ πρᾶξις σου αὐτὴ θὰ σὲ φέρῃ ἀντιμέτωπη στοὺς Κρητάς, στοὺς αὐλικούς μου, στὸ λαὸ ἴσως. Θὰ δημιουργήσῃς ἐχθροὺς γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ θὰ στραφοῦν ἐναντίον σου.

—Καὶ τί μὲ νοιάζει ἡ ἐχθρότης τους, βασιλιᾶ;

—Δὲν εἶναι σωστό, κόρη μου, νὰ περιποιίζεται κανεὶς ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἐχθρεύονται.

—Ἐμένα ἕνα μόνο πρᾶγμα μὲ νοιάζει, ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ νέα. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συγκατάθεσί σου. Ἐὰν ἔχω τὴ συγκατάθεσί σου, εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάμω τὰ πάντα. Ἐὰν ἔχω τὴν ἀγάπη σου, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ βλάψουν οἱ ἐχθροί μου, κι' ἂν ἀκόμη ἦτον μυριάδες...

ΣΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ

Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει τώρα ν' ἁπλώνεται σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω στὸν ὁρίζοντα, ἀπομακρύνοντας τὸν σκοτεινὸ πέπλο ποὺ ἐσκέπαζε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἱερὴ πόλι τῶν προφητῶν.

Τὰ σπίτια ἦταν ὅλα κατάκλειστα καὶ οἱ δρόμοι ἔρημοι ἀκόμη ἀπὸ διαβάτες.

Ἀλλὰ στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάλου ἀνακτόρου, μιὰ ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐβασίλευε ἐκείνη τὴν ὥρα.

Οἱ φύλακες ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ οἱ διαταγὲς τῶν ἀξιωματικῶν ἐξέσχιζαν τὸν ἀέρα.

Ἡ ὥρα ποὺ εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Ἀμὼρ καὶ τῆς Σουλαμίτιδος ἐπλησίαζε.

Μέσα στὴ μεγάλη ὑπόγεια αἴθουσα, ποὺ βρισκόταν πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ, οἱ αὐλικοὶ εἶχαν πάρει τὶς θέσεις τους, περιστοιχιζόμενοι ἀπὸ στρατιῶτες καὶ δαδοῦχους.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ βάθους καὶ στὸ ἄνοιγμα ἐμφανίσθηκε ἡ ὠχρὴ μορφὴ τοῦ δημίου.

Ἦταν ντυμένος μ' ἕναν ὁλόμαυρο χιτῶνα καὶ περιεστοιχίζετο ἀπὸ τοὺς δύο βοηθούς του, ποὺ ἦταν κι' αὐτοὶ ντυμένοι στὰ μαῦρα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπροχώρησαν μερικὰ βήματα καὶ τότε πίσω τους ἐφάνηκε ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις.

Τοὺς εἶχαν ἀφαιρέσει τώρα τὶς σιδερένιες ἁλυσίδες ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ ἐκινοῦντο καὶ οἱ δυὸ ἐλεύθερα.

Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνῃ κανεὶς καὶ τὴν ἐλαχίστη συγκίνησι ἐπάνω στὰ πρόσωπά τους.

Ἐβάδιζαν μὲ σταθερὸ βῆμα καὶ τὸ βλέμμα τους ἦταν ἤρεμο καὶ γαλήνιο.

Ὁ θάνατος θὰ τοὺς ἔνωνε περισσότερο. Γιατὶ λοιπὸν θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν φοβηθοῦν;

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ἐσταμάτησαν.

Οἱ δύο βοηθοὶ τοῦ δημίου ἦλθαν τότε νὰ σταθοῦν κοντά τους, ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τὶς διαταγὲς ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν.

Ἕνας ἀνώτερος τιτλοῦχος τοῦ παλατιοῦ ἐδιάβασε τὴν ἀπόφασι...

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ μεγάλη πόρτα τῆς αἰθούσης ἄνοιξε καὶ πάλι.

Στὸ ἄνοιγμά της ἐπρόβαλε ἡ Βελισσᾶ.

Δύο σωματοφύλακες τὴν περιεστοίχιζαν.

Οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ παριστάμενοι ἔσκυψαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὴ βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας.

Ἐρχόταν μήπως γιὰ νὰ παραστῇ κι' αὐτὴ στὴν ἐκτέλεσι;

Ἀλλ' ἡ Βελισσᾶ δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ στὰ ἔκπληκτα βλέμματα ποὺ ἐστηλώθηκαν ἐπάνω της.

Ἐπροχώρησε μὲ ἀργὰ βήματα ὡς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης καὶ ἦλθε νὰ σταθῇ ἐμπρὸς στὸν Ἀμὼρ καὶ τὴ Σουλαμίτιδα.

Καὶ τότε μὲ φωνὴ σταθερὴ εἶπε:

—Μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ οἱ ἱεροί μας νόμοι δίνουν στὴ βασίλισσα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴ θέλησί μου, χαρίζω τὴ ζωὴ στὸ βοσκὸ Ἀμὼρ καὶ τὴ Σουλαμίτιδα! Νὰ ἀφεθοῦν καὶ οἱ δύο ἐλεύθεροι!

Ὅλοι τὴν ἐκύτταζαν μὲ ἀπορία, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Δὲν ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπα; Φύλακες, ἀφῆστε ἐλευθέρους τοὺς δύο κρατουμένους νὰ φύγουν!

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους εἶχαν ἐκπλαγῆ ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις.

Ὅταν τέλος ἀντελήφθησαν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν πραγματικότης καὶ ὅτι δὲν ὠνειρεύοντο, ἐρρίχτηκαν στὰ πόδια τῆς Βελισσᾶς καὶ τὰ κατεφίλουν.

....

Ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλη πύλη τοῦ ἀνακτόρου, ὁ γέρω Ἰακὼβ —ποὺ ἦταν ὁ πραγματικὸς πατέρας τῆς Σουλαμίτιδος— ἐπερίμενε.

Ὅταν εἶδε τοὺς δύο νέους νὰ τρέχουν ἀγκαλιασμένοι πρὸς τὸ μέρος του, δὲν θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστεύσῃ στὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπαν τὰ μάτια του.

Ἀλλ' ἦταν λοιπὸν δυνατὸν αὐτό;

Εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἡμέρα τὴν καταδίκη τους καὶ ἐπερίμενε τώρα μὲ τὴν ἀγωνία μέσα στὴν ψυχὴ νὰ μάθῃ τὸ τέλος τους, γιὰ νὰ τερματίσῃ κι' αὐτὸς τὴ δική του ζωή.

Οἱ δύο νέοι ἐρρίχτηκαν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἐξήγησαν μὲ δυὸ λόγια τί εἶχε συμβῆ.

Ἔτειτα ἦρθαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ Σαλέμ, ὅπου, λίγες μέρες ἀργότερα, ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Ἀμὼρ μὲ τὴ Σουλαμίτιδα.

★

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ποὺ ἡ Βελισσᾶ εἶχε χαρίσει τὴ ζωὴ στὸν Ἀμὼρ καὶ τὴ Σουλαμίτιδα, ὁ Σολομὼν ἔγραφε τοὺς τελευταίους στίχους στὸ «Ἆσμα Ἀσμάτων»:

«Ἡ ἀγάπη εἶναι κραταιὰ ὡς θάνατος καὶ σκληρὰ ὡς Ἅδης. Πέριξ αὐτῆς μαίνονται φλόγες καὶ χείμαρροι τυρός. Ὕδωρ πολὺ δὲν δύναται νὰ σβύσῃ τὴν ἀγάπην, οὐδὲ ποταμοὶ συγκλείουσιν αὐτήν... Ὅτι ἡ ἀγάπη κραταιὰ ὡς θάνατος καὶ σκληρὰ ὡς Ἅδης...»

ΤΕΛΟΣ

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ
(Περιοδ. «Ἑλλάς»)

ΒΑΒΟΥΧΟΓΙΑ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιᾶς

Η ΕΚΔΡΟΜΗ

Τί τοῦ ἦρχε, κωνα - Μαριγίτσα μου, τοῦ ἀδερφοῦ μου τοῦ λωλο-Στε φανῆ, νὰ μᾶς βγάλῃ Κεριακάτικα ἀπὸ τὸ χουζοῦρι μας καὶ νὰ μᾶς πάῃ ἐκδρομή; Ὁ δέ' ἀπὸ δῶς τοῦβανε αὐτὴ τὴν ἰδέα; Ὅπως καὶ νἆναι τὸ πρᾶμα, ἦρχε σεινάμενος καὶ κουνάμενας τὸ Σαββάτο καὶ μᾶς εἶπε τὴ νοβιτά:

— Αὔριο πιὰ εἴμαστε γιὰ νἄμαστε!

— Τί θὲς νὰ πῆς, καλὲ Στέφο;

— Θὰ τὸ ἀφήκουμε πιὰ αὔριο τὸ σπίτι. Μαρίτσα. Θὰ πᾶμε λιγάκι ἔξω νὰ μᾶς φυσήξῃ ἀγέρας, γιατὶ κοντεύουμε νὰ μπαϊλντίσωμε ἐδῶ μέσα!

— Καὶ ποῦ θὰ βροῦμε καλλίτερα ἀπὸ δῶ;

— Στὴ Μεγάλη Κουκουναριά... Στὸ Μεγάλο Πεῦκο, ὅπως τὸ λένε ἀθηναῖίκα. Ἄντε, σήκω τῶρα νὰ χαζιρέψῃς τὰ φαγιά.

— Καὶ σὰν τί νὰ κάνω, μπέη μου;

— Πρῶτα-πρῶτα κιοφτέδες. Ἀπ' ὕστερα νὰ τηγανίσῃς πατέτες καὶ τίποτις ψαράκια. Ἅμα πάρουμε καὶ λίγες ντομάτες κι' ἀγουράκια γιὰ σαλάτα, θὰ τηνὲ κάνωμε τόπι...

Τί νὰ τοῦ πῆς, κωνα-Μαριγίτσα μου; Νὰ τονὲ σουγιουρντίσῃς; Δὲ βαρυέσαι. Μιὰ ποὺ τοῦκανε εὐχαρίστησι, ἂς τοῦ γενότανε ἡ χάρι. Στὸ κάτω-κάτω τσῆ γραφῆς θὰν ἰξεχνῶτιζε καὶ τὸ σπίτι.

Τὸ λοιπόν, ποὺ λές, ἰχαζίρεψα τσοὶ κιοφτέδες, τσοὶ πατέτες καὶ τ' ἄλλα φαγιὰ καὶ τὴν Κεριακή, αὐγή-αὐγή, ἰκινήσαμε. Μπροστὰ τὸ παιδὶ τσῆ ἀδρεφῆς μου τσῆ Παγώνας ποὺ ἰβάσταγε τσοὶ καλαθοῦνες μὲ τὰ φαγιὰ καὶ ἐροπίσω ἡ Παγώνα μὲ τὸν ἄντρα τση καὶ τσοὶ δυὸ τους μικρότεροι γυιοί. ὁ Στεφανῆς, ἡ ξαδρέμη μου ἡ Σουλτάνα μὲ τὸν καὶ νούργιο γιαβουκλοῦ τση, ἡ συνυφάδα μου ἡ Στασία μὲ τὸ κλοκιὸ τση τὸ Δημητράκη (αὐτὸ τὸ παιδί — Θέ μου, συχώρεσέ με — τρώει τὸν ἄμπαχο καὶ δὲν κάνει οὔτε μιὰ σταλίτσα κρέας, λὲς κι' ἔχει σκουλήκια στὴν κοιλιά του), ὁ ξάδρεφός μου ὁ Ἀριστομένης κι' ἐγώ.

Τὸ τί ἰτράβηξα μ' αὐτήνε τὴν ἐκδρομή, κωνα - Μαριγίτσα μου, εἶνε ἄλλο νὰ στὸ λέω κι'ἄλλο, ὅ μὴ γένοιτο, νὰ τὸ πάθῃς. Πρῶταπρῶτα μὲ ἀφάνισε ὁ ἥλιος. Ἀτσιτσιρίστηκα, ἰσυγκάη κα, ἴλυωσα. Τέτοιο λιλιρίδι καὶ κακὸ δὲν ἔχω ματασυναντήσει. Ὅταν ἰφτάσαμε στὴ Μεγάλη Κουκουναριὰ δὲν ἰβρήκαμε οὔτε μιὰ πιθαμὴ τόπο νὰ στρώσωμε τὰ χράμια μας καὶ νὰ ξαπλώσωμε. Ἡ σκάσι μου ἦτανε ἄλλο πρᾶμα.

— Τὰ βλέπεις, προκομμένε; Εἶπα στὸ Στέφο. Κόπιασε τώρα νὰ μοῦ πῆς τί θὰ κάνουμε. Ἔρημοι καὶ σκότεινοι, σὲ ξένο τόπο, δὲν ἔχουμε ποῦ τὴν κεφαλή... κλίνη. Καὶ μὴ χειρότερα, Παναΐτσα μου!

Τελοσπάντων, ἀφοῦ ἰγυρίσαμε μιὰ ὥρα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ γιαγκίνι, βρήκαμε μιὰ ψωριάρικη κουκουναριά, ἰστρώσαμε καὶ ἰξαπλώσαμε. Ἐκειδανάς, ὅμως, ποὺ ἀρχίσαμε νὰ ξεκουραζούμαστε, ἰπέσανε ἀπάνω μας τὰ μερμήγκια, Ἰλωλάθηκα!

— Πᾶμε νὰ φύωμε, καλὲ Στέφο!, εἶπα στὸν ἀδρεφό μου.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, Μαρίτσα! Δὲν εἶνε καλὰ ἐδῶ;

— Μωρέ, καλὰ καὶ περίκαλα εἶνε. Ἐγώ, ὅμως, θέλω νὰ φύω!

— Ἔ, φύε!

Αὐτό, κωνα - Μαριγίτσα μου, δὲν τὸ ἰπερίμενα. Νὰ μοῦ πῇ ἐμένα «φύε», ὁ ἀδρεφός μου; Ἰζάρωσα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν ξανάβγανα μιλιά. Μονάχα σὰν ἰγυρίσαμε στὸ σπίτι, λύθηκε ἡ γλῶσσα μου.

— Ἄκου δῶ, Στέφο, εἶπα στὸν ἀδρεφό μου, νὰ μὴν ξαναπάρῃς τὰ μοῦτρα σου νὰ μοῦ πῆς γιὰ ἐκδρομή, γιατὶ θὰ γίνωμε ἀπὸ χίλια χωριά! Ἐσεῖς νὰ πηγαίνετε ὅπου θέτε. Ἐγώ, ὅμως, θὰ κάθωμαι στὸ σπίτι. Κι' ἅμα θέλω ἀγέρα θ' ἀνοίγω τὸ παράθυρο, κι' ἅμα θέλω νερὸ θὰ γιομίζω τὴ σκάφη καὶ θὰ τσαλαβοῦτῶ ἐκεῖ μέσα ὅσην ὥρα θέλω. Τ' ἀκοῦς; Τ' ἀκούω νὰ λές. διαόλου τζερεμέ!

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

Ἔργα καὶ ἡμέραι τοῦ Ἀγκόπ

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Προχτὲς ἰβράδυ μιὰ καὶ ἰδουλειὰ δὲν εἶχα — ἰστέ, γιὰ νὰ ἰλέμε καθαρὴ ἀλήθεια, ἐγὼ ποτὲ ἰδουλειὰ δὲν ἔχω — εἶπα σὲ ἰσινεμὰ νὰ ἰπάω. Ἡναῖκα μου σὲ ἰσπίτι μαμᾶς της γιὰ ἐπίσκεψι πηγαιμένη ἤτανε, κι' ἔτσι χωρὶς ἐμπόδιο δρόμο ἰπῆρα.

Σὲ ἰσινεμὰ ἕνα ἔργο ἰπαίζανε ποὺ «Μιξοπάρθενες» ἐλέανε. Αὐτὸς ἰτίτλος, ἰστέ, τραβηγμένο μ' ἔκανε.

— Ἀγκόπ, εἶπε σὲ ἑαυτό μου, γκιουζὲλ πράματα ἰδωμένα θὰ ἰκάγῃς. Ὡραῖες ὑναῖκες θὰ εἶνε, χορὸ θὰ ἰκάνουνε, ἰτραγούδια θὰ ποῦνε, καλὰ θὰ ἰπεράσουμε...

Σὲ μιὰ ἰκαρέκλα ἰκάθησα, σὲ τρεῖς ἀκουμποῦσα, καφὲ βαρυ-γλυκὺ καϊμακλῆ παράγγειλα, τσιγάρο ἄναψα. Βὲρ σελιάμ. Αὐτὴ ἰφορὰ τσόκ-τσόκ εὐτυχισμένος ἤμουνα καὶ βιαβάς-γιαβάς ἰξέχασα πὼς ἰπαντρεμένος εἶμαι. Ἀκόμα καὶ φασαρία ἔκανα. Ἕνας ποὺ ἰκοντά μου καθότανε, ἅμα φίλμ ἄρχισε, δυνατὰ τὰ ἰγράμματα διαβασμένα ἔκανε.

Πρώτη φορὰ ἔβηξα σιγάσιγά. Δεύτερη ἰφορὰ πολὺ δυνατὰ ἔβηξα. Τρίτη φορὰ ὑπομονή μου ἰχασα καὶ εἶπα σὲ μισιοῦ ποὺ δυνατὰ ἰδιάβαζε:

— Σούς, μπέ!

— Τί θές, τζάνουμ!

— Σούς!

— Ἐνοχλημένος εἶνες;

— Ναί, ἰστέ. Καὶ ἅμα σωπασμένος δὲν ἰγῆς μεγάλος καυγᾶς θὰ ἔνεται. Ἀναντίν;

Ἀπάνω σ' ἐκεῖνη ἰστιγμὴ ἕνας ἄλλος, ποὺ ἀπὸ δεξιά μου καθισμένος ἤτανε, σ' ἐμένα ἰφώναξε:

— Θὰ ἰπάψῃς, ἰστέ;

— Ἐγώ,τζάνουμ, εἶπα, χίτς δὲν ἰμίλησα. Αὐτὸς ἐδῶ ἀπ' ὄξω του γράμματα ἰδιαβάζει...

— Καλὰ ἰκάνει!

— Ἔτσι ἐσὺ ἰλές;

— Ἔτσι ἰλέω. Κι' ἅμα ἰθέλεις, ὅσο τρία νὰ ἰμετρήσῃς, μοῦτρα σου ἰκάνω νὰ ἰσυχαίνεσαι νὰ ἰβλέπῃς!

Ἄντρωπος ἐκεῖνος, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὰ ἔλεε, χίτς δὲν ἰγέλασε. Ἀπὸ αὐτὸ ἰκατάλαβα πὼς σοβαρὰ ἰμιλοῦσε καὶ παλαβὴ ἔκανα.

Ἂς εἶνε, γιαβρούμ. Φίλμ εἶδα, τσόκ-τσόκ εὐχαριστημένος ἔμεινα καὶ ἅμα ἰτελέωσε μὲ πάσο μου σὲ ἰσπίτι ἰγύρισα. Ἡναῖκα μου σὲ πόρτα μὲ ἰπερίμενε.

— Βάϊ-βάϊ, ἐρίφ μπουντάλα, εἶπε μόλις μὲ εἶδε. Ποῦ ἰγύριζες, μπέ;

— Ἰστέ, πουθενά, κουζούμ...

— Δὲν εἶπα κιοπόγλου κιοπέκ, νὰ μὴν ἰβγαίνῃς χωρὶς ἄδειά μου; Ποῦ ἤσουνα; Ὅλη ἀλήθεια λέε...

— Σὲ «Μιξοπάρθενες» ἰπῆα, σὲ ἰσιν...

Ἁμὰ αὐτὴ τελευταία ἰλέξι δὲν ἐπρόλαβα τελειωμένη νὰ ἰκάνω. Ἡναῖκα μου μόλις πρῶτες ἰλέξεις ἄκουσε ἀπάνω μου θηρίο γκιμπὶ ἔπεσε. Ξύλο ἰσύννεφο ἔπεσε. Κι' ὅταν ὑναῖκα μου κουράστηκε καὶ ἰσταμάτησε, καιρὸ βρῆκα νὰ πῶ ἰλέξι μου...

— Σὲ ἰσινεμὰ ἤμουνα,

— Σούς, ἐρίφ! Καὶ αὐτὲς παρθένες ποῦ εἶδες;

— Ἐκεῖ, ἰστέ. Ταινία ἔτσι ἐλέανε.

— Καὶ γιατὶ πρὶν δὲν εἶπες;

Ἤθελα νὰ πῶ πὼς δὲν ἰπρόλαβα, μὰ μετανοιωμένος εἶνα. Μποροῦσε ἅμα αὐτὸ ἔλεα, πάλι ἰξύλο νὰ ἰφάω. Μὲ ἀναποδιὰ ὑναῖκας μου, ὅλα πρέπει κανεὶς νὰ ἰπεριμένῃ. Φτοῦ!

Ο ΑΓΚΟΠ

2ον

Ἡ θάλασσα ὡρμοῦσε ἐπάνω στὸ βράχο, χτυποῦσε ἀγριεμένη καὶ χυνόταν ἐπάνω τους σὰν χοντρὴ βροχή. Φλόγες φώτιζαν τὸν οὐρανὸ σὰν νὰ εἶχε πάρει φωτιά. Κεραυναὶ κατρακυλοῦσαν βροντῶντας ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον...

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΦΑΤΑ ΜΟΡΓΚΑΝΑ

Ὅταν χάραξε ἡ μέρα, ἄρχισε νὰ φωτίζεται ἡ ἀτμόσφαιρα καθαρὴ καὶ ἥσυχη. Μόλις σηκώθηκε ὁ ἥλιος οἱ κύκνοι πέταξαν μὲ τὴν Ἐλίζα ἀπὸ τὸ βράχο. Ἡ θάλασσα ἦταν ἀπότομα ταραγμένη, κύματα φούσκωναν, καὶ ἀπὸ ψηλὰ οἱ ἀφροί τους φαίνονταν σὰν νὰ ἦσαν ἑκατομμύρια κύκνοι ἐπάνω στὸ νερὸ ποὺ κλειδονίζονταν.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέβηκε ψηλότερα, ἡ Ἐλίζα εἶδε μπρός της μιὰ ψηλὴ χώρα. Φαινόταν ἐκείνη ἡ χώρα σὰν νὰ κρεμόταν ἐπάνω ἀπὸ θάλασσα ἐνῷ τὰ βράχια της, ποὺ ἔφθαναν ὡς κάτω, ἦσαν ἀσπρα καὶ λαμπίριζαν σὰν νὰ τὰ σκέπαζαν πάγοι.

Ἐπάνω σ' αὐτὴ ἐκτεινόταν, μίλια μακρύ, ἕνα παλάτι μὲ πανύψηλες κολῶνες. Στὸ βάθος, κυμάτιζαν, σὰν ἀνεμόμυλοι, φοίνικες καὶ λαμπερὰ λουλούδια...

Ρώτησε νὰ μάθῃ ἄν αὐτὴ ἦταν ἡ χώρα ποὺ πήγαιναν, ἀλλὰ οἱ κύκνοι κούνησαν τὰ κεφάλια τους, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε, ἦταν τὸ ἀπὸ σύννεφα παλάτι, ποὺ διαρκῶς ἀλλάζει ὄψι, τῆς Νεράϊδας Φάτα Μοργκάνα.

Κύτταξε πιὸ προσεχτικὰ ἐκεῖ καὶ εἶδε πὼς δὲν ἦταν παρὰ ἡ ὁμίχλη τῆς θάλασσας ποὺ ἀναδεύονταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό.

Προχώρησαν ἀκόμα ἀρκετὰ καὶ τότε εἶδε πίσω ἀπὸ κείνη τὴν ὁμίχλη τὴν πραγματικὴ χώρα ποὺ πήγαιναν. Ἐκεῖ ὑψώνονταν θαυμάσια μπλὲ βουνὰ μὲ δάση ἀπὸ κέδρα, πόλεις καὶ παλάτια.

Πολὺ πρίν δύσῃ ὁ ἥλιος, καθόταν ἡ Ἐλίζα σὲ ἕναν βράχο μπρὸς σὲ μιὰ σπηλιὰ ποὺ τὴν σκέπαζαν σὰν τάπητες ἀναρριχητικὰ φυτά.

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

— Τώρα θὰ ἰδοῦμε τί ὄνειρα θὰ ἰδῇς ἀπόψε, εἶπε ὁ μικρότερος ἀδελφὸς καὶ τὴν ὡδήγησε στὸν κοιτῶνα της.

— Ὠ!, ἄς μποροῦσα νὰ ἰδῶ πῶς θὰ σᾶς λυτρώσω, ἀπάντησε ἐκείνη.

Αὐτὴ ἡ σκέψις τὴν κυρίευε τόσο δυνατὰ ποὺ ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο της, τὸ πνεῦμα της παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Καὶ τέλος τῆς φάνηκε σὰν νὰ πετοῦσε ψηλὰ πρὸς τὸ παλάτι τῆς Φάτα Μοργκάνα καὶ πὼς ἡ Νεράϊδα ἐρχόταν πρὸς αὐτὴν λαμπρὴ καὶ ὡραία. Καὶ ὅμως ἔμοιαζε πάλι μὲ τὴ γρηούλα μὲ τὰ βατόμουρα ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ δάσος καὶ τῆς εἶχε πῆ γιὰ τοὺς κύκνους μὲ τὶς χρυσὲς κορῶνες.

— Τὰ ἀδέρφια σου μποροῦν νὰ λυτρωθοῦν, τῆς εἶπε αὐτή. Ἔχεις ὅμως θάρρος καὶ ὑπομονή;

Ἡ θάλασσα εἶναι ἀπαλὴ σὰν τὰ χέρια σου καὶ ὅμως ξήνει τοὺς σκληροὺς βράχους καὶ τοὺς δίνει μορφή, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεται τοὺς πόνους ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν οἱ δάχτυλά σου. Βλέπεις αὐτὴ τὴν τσουκνίδα ποὺ κρατῶ στὸ χέρι μου; Ἀπὸ τὶς ἴδιες φυτρώνουν γύρω στὴ σπηλιὰ ποὺ κοιμᾶσαι. Μόνον αὐτὲς καὶ ἀπὸ κεῖνες ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους τοῦ νεκροταφείου μπορεῖς νὰ χρησιμοποιήσῃς. Πρόσεχε, ὅμως, αὐτὲς τὶς τσουκνίδες θὰ τὶς κόψῃς μὲ τὰ χέρια σου, ἀκόμα καὶ ἄν καῖνε ἀπὸ τὰ πριξήματα, ποὺ θὰ τοὺς κάνουν. Θὰ τὶς σπάσῃς μὲ τὰ πόδια σου καὶ θὰ πάρῃς τὸ λινάρι. Μ' αὐτὸ θὰ πλέξῃς ἕντεκα πουκάμισα μὲ μακρυὰ μανίκια. Αὐτὰ θὰ τὰ ρίψῃς ἐπάνω στοὺς ἕντεκα κύκνους καὶ τὰ μάγια θὰ λυθοῦν.

— Ἀλλὰ νὰ θυμᾶσαι πάντοτε τοῦτο, ἐπρόσθεσε ἡ νεράϊδα: ὅτι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς, ἔστω κι' ἄν αὐτὴ πρόκειται ἱνὰ διαρκέσῃ χρόνια, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσῃς. Ἡ πρώτη λέξις ποὺ θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου θὰ πάῃ σὰν θανατερὸ μαχαῖρι στὴν καρδιὰ τῶν ἀδελφῶν σου. Ἀπὸ τὴ γλῶσσα σου κρέμεται ἡ ζωή τους.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ γρηά, ἄγγιξε μὲ τὴν τσουκνίδα τὸ χέρι τῆς Ἐλίζας ποὺ ἄναψε σὰν νὰ τὸ ἀκούμπησε στὴ φωτιὰ καὶ ἔνοιωσε τέτοιους πόνους ἡ πριγκήπισσα ὥστε ξύπνησε.

*

Ἦταν πιὰ φῶς ἡμέρα. Δίπλα στὴ θέσι ποὺ κοιμῶταν βρισκόταν μιὰ τσουκνίδα ὅμοια μὲ κείνη ποὺ ὠνειρεύτηκε. Τότε ἔπεσε στὰ γόνατα, εὐχαρίστησε τὸν καλὸ Θεὸ καὶ ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως τὴ δουλειά.

Μὲ τὰ λεπτά της χέρια ἔπιανε ἐκεῖνες τὶς ἄσχημες τσουκνίδες καὶ ἦταν σὰν νὰ ἔπιανε φωτιές. Μεγάλες φουσκάλες ἔκαιγαν τὰ χέρια της καὶ τὰ μπράτσα της. Ἀλλὰ ὑπόφερε μὲ εὐχαρίστησι ἀρκεῖ ποὺ θὰ μποροῦσε μ' αὐτὸ νὰ λυτρώσῃ τὰ ἀδέλφια της. Πατοῦσε κάθε τσουκνίδα μὲ τὰ γυμνά της πόδια ἔπαιρνε καὶ ἔπλεκε τὸ πράσινο λινάρι.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσε, ἦρθαν τὰ ἀδέρφια της καὶ σὰν τὴν βρῆκαν ἄφωνη τρόμαξαν. Στὴν ἀρχὴ νόμισαν πὼς ἦταν κάποια νέα μαγεία τῆς κακιᾶς τους μητρυιᾶς, ὅταν ὅμως εἶδαν τὰ χέρια της κατάλαβαν τὸ σκοπό της.

Ὅλη τὴν πρώτη νύχτα τὴν πέρασε δουλεύοντας, γιατὶ δὲν εὕρισκε ἡσυχία ὡς ποὺ νὰ λυώσῃ τὰ ἀδέρφια της. Ὁλόκληρη τὴν ἀκόλουθη μέρα τὴν πέρασε στὴ μοναξιὰ ἐνῷ ἔλειπαν οἱ κύκνοι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν περνοῦσε τόσο γρήγορα ἡ ὥρα ὅπως τώρα. Ἕνα πουκάμισο ἦταν κι' ὅλας ἕτοιμο καὶ ἄρχισε τὸ δεύτερο.

Ο ΟΜΟΡΦΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Τότε ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ ἀνάμεσα στὰ βουνὰ ὁ ἦχος μιᾶς κυνηγετικῆς σάλπιγγας.

Τὴν ἔπιασε φόβος. Ὁ ἦχος ὅλο καὶ πλησίαζε. Ἄκουγε γαυγίσματα σκύλων. Τρομαγμένη ἔτρεξε πίσω μέσα στὴ σπηλιά, μάζεψε τὶς τσουκνίδες ποὺ εἶχε ξάνει, ἔκανε ἕνα δεμάτι καὶ κάθησε ἐπάνω.

Ξαφνικὰ φάνηκε ἕνας μεγάλος σκύλος ποὺ ξεπήδησε μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους. Γρήγορα ἦρθαν καὶ ἄλλοι καὶ σὲ λίγα λεπτὰ μιὰ παρέα ἀπὸ κυνηγοὺς στέκονταν μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Ὁ ὡραιότερος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν ὁ βασιλιᾶς ἐκείνης τῆς χώρας, μίλησε στὴν Ἐλίζα:

— Ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ἦρθες ἐδῶ, ὦ θαυμάσιο παιδί;

Ἡ Ἐλίζα κούνησε τὸ κεφάλι της, δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ θάνατο τῶν ἀδρεφιῶν της. Τὰ χέρια της τάκρυψε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ ὁ βασιλιᾶς πὼς ὑπόφερε.

— Ἀκολούθησέ με, ἄρχισε νὰ λέῃ πάλι ἐκεῖνος, δὲν πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ. Ἄν εἶσαι τόσο καλὴ ὅσο καὶ ὡραία θὰ σὲ ντύσω στὸ μετάξι καὶ στὸ χρυσάφι καὶ θὰ βάλω καὶ τὴ χρυσῆ κορώνα στὸ κεφάλι σου.

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἁπλώνῃ παρακαλετὰ τὰ χέρια της, ἀλλὰ ὁ βασιλιᾶς εἶπε:

— Θέλω τὸ καλό σου μόνον, κάποτε θὰ μοῦ εἰπῇς εὐχαριστῶ' γι' αὐτό.

Ὕστερα τὴν ἄρπαξε, ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του καὶ κρατῶντας την μπρὸς στὴν ἀγγαλιά του κάλπασε μὲ ὁρμὴ ἀνάμεσα στὰ βουνά, ἐνῷ οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν πίσω του.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴ δύσι τους, ἔβλεπαν μπρός τους τὴ μεγαλόπρεπη πόλι τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὶς ἐκκλησίες της καὶ τοὺς θόλους της.

Ὁ βασιλιᾶς τὴν ὡδήγησε στὸ παλάτι του. Πέρασε ἀπὸ ψηλὲς μαρμάρινες κολῶνες, ἀπὸ τεχνητὲς βρύσες καὶ ρυάκια μὲ γάργαρο νερό, μπῆκε σὲ τοίχους καὶ σκεπὲς στολισμένα μὲ εἰκόνες, ἀλλὰ δὲν εἶχε μάτια νὰ τὰ ἰδῇ. Ἔκλαιγε καὶ ἦταν λυπημένη.

Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἄφησε τὶς γυναῖκες νὰ τὴν ντύσουν μὲ βασιλικὰ φορέματα, νὰ χτενίσουν καὶ νὰ στολίσουν τὰ μαλλιά της μὲ περλάντια καὶ νὰ φορέσουν στὰ ματωμένα δάχτυλά της γάντια.

Ὅταν παρουσιάστηκε σὲ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο, ἦταν τόσο ἐκθαμβωτικὰ ὡραία, ποὺ ὅλη ἡ αὐλὴ ὑποκλινόταν μπρός της ἀκόμα πιὸ βαθειά. Καὶ ὁ βασιλιᾶς τὴν ὠνόμασε μνηστή του, ἄν καὶ ὁ ὑπουργὸς σύμβουλός του κούναγε τὸ κεφάλι του καὶ εἶχε τὴ γνώμη ὅτι τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο κορίτσι τοῦ δάσους ἦταν μιὰ μάγισσα.

*

Ὁ βασιλιᾶς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τίποτα ἀπ' αὐτά. Διέταξε νὰ παίξῃ μουσικὴ καὶ τὴν ὡδήγησε μέσα ἀπὸ μοσχοβόλα ἄνθη σὲ μεγαλόπρεπες σάλλες. Ἀλλὰ οὔτε ἕνα μειδίαμα δὲν φάνηκε στὸ πρόσωπό της οὔτε μιὰ μικρὴ χαρὰ δὲν ἄστραψε στὰ μάτια της.

Τώρα ὁ βασιλιᾶς ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκαν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν στολισμένο μὲ πολύτιμα πράσινα χαλιὰ καὶ ἔμοιαζε τέλεια μὲ τὴ σπηλιά, ποὺ τὴν εἶχε βρῆ. Πάνω στὸ πάτωμα, βρισκόταν τὸ δεμάτι μὲ τὸ λινάρι ποὺ εἶχε ξάνει ἀπὸ τὶς τσουκνίδες καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκεπὴ κρεμῶταν τὸ πουκάμισο ποὺ εἶχε πλέξει. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε πάρει μαζὶ ἕνας κυνηγὸς ὡς ἀξιοπερίεργα.

— Ἐδῶ μπορεῖς ν' ἀναπολῆς τὴν πατρίδα σου, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιό σου. Ἐδῶ εἶναι ἡ δουλειὰ ποὺ σ' ἀπασχολοῦσε. Τώρα μέσα στὰ μεγαλεῖα σου θὰ διασκεδάζῃς ἀναπολῶντας τὰ περασμένα.

Η ΒΟΥΒΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ὅταν ἡ Ἐλίζα, εἶδε τὸ ἐργόχειρο ποὺ λαχταροῦσε ἡ καρδιά της, ἕνα χαμόγελο παιχνίδισε στὰ χείλη της καὶ τὸ αἷμα ξανανέβηκε στὰ μάγουλά της. Σκέφθηκε τὸ λυτρωμὸ τῶν ἀδελφῶν της, φίλησε τὸ χέρι τοῦ βασιλιᾶ καὶ κτίνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

Σὲ λίγο ὅλες οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, ἀνήγελλαν τὴν γιορτὴ τῶν γάμων.

Τὸ ὡραῖο βουβὸ κορίτσι τοῦ δάσους ἔγινε βασίλισσα τῆς χώρας. Ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς ποὺ δὲν τὴν ἤθελε, ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς φορέσῃ τὴν κορώνα στὸ κεφάλι καὶ πάνω στὰ νεῦρα του πίεσε τόσο πολὺ τὸ στενὸ στεφάνι στὸ μέτωπό της ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πονέσῃ.

Τὸ στόμα της ἔμενε ἄφωνο. Τί νάκανε; μιὰ της λέξις θὰ κόστιζε τὴ ζωὴ στὰ ἀδέρφια της. Τὰ μάτια της ὅμως ἀντανακλοῦσαν τρυφερότητα πρὸς τὸν καλὸ καὶ ὡραῖο βασιλιᾶ ποὺ ἔκανε τὸ κάθε τί γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἄχ, ἄς μποροῦσε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸν πόνο της.

Ἀλλὰ τώρα ἔπρεπε νὰ εἶναι βουβή, ἔπρεπε ἀμίλητη νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο της. Γι' αὐτὸ γλυστροῦσε τὴ νύχτα, στὴν ἀπόμερη καμαρούλα της ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴ σπηλιὰ καὶ ἔπλεκε καὶ τελείωνε τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ πουκάμισα. Ὅταν ὅμως ἄρχισε νὰ πλέκῃ τὸ ἕβδομο τῆς σώθηκε τὸ λινάρι.

Ὅπως ἤξερε, τσουκνίδες σὰν αὐτὲς ποὺ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ, φύτρωναν στὸ νεκροταφεῖο. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὶς δρέψῃ, καὶ πῶς θὰ τὸ κατώρθωνε αὐτό;

— Πρέπει νὰ τολμήσω, ὁ καλὸς θεὸς δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ χαθῶ, σκέφθηκε.

*

Μὲ ἕνα φόβο στὴν καρδιά, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ κάποια κακὴ πρᾶξι ξεγλύστρησε, μιὰ φεγγαρόλουστη νυχτιὰ στὸ περιβόλι. Ἀπὸ κεῖ βγῆκε σὲ ἕνα μακρὺ μονοπάτι ἀνάμεσα σὲ δένδρα, πέρασε ἔρημους δρόμους καὶ ἔφθασε ἔξω στὸ νεκροταφεῖο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η Σουσού στην ΕΞΟΧΗ

(Συνέχεια απο τη σελ. 9)

Καὶ ἀκολούθησαν ἄλλες:

— Ἡ Σουσοῦ!
— Στὴν Πεντέλη!
— Χα-χα-χά.
— Ἡ Σουσάνα!
— Χο-χο-χο.
— Στὴν Μύκονο τῆς Πεντέλης!
— Χοῦ-χοῦ-χοῦ!

Πράγματι ἔξω ἀπὸ μιὰ πανάθλια σκηνὴ ἦταν ξαπλωμένη ἡ Σουσοῦ στὴν ἑτοιμόρροπη σαίζ-λόγκ, μὲ τὸ τεράστιο καρτόνι στὰ χέρια κι' ἔκανε ἀέρα μὲ ἀργὲς κι' ἀρχοντικὲς κινήσεις. Πλάϊ της καθόντουσαν δυὸ, ἄλλες κυρίες. Μόλις εἶδε ἡ Σουσοῦ τὸ στράτευμα νὰ πλησιάζῃ, ἔγινε κατακίτρινη. Ἐσκέπασε μὲ τρόπο τὸ πρόσωπο πίσω ἀπ' τὸ καρτόνι γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθοῦν, ἀλλὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Τὸ μπουλοῦκι ἐπλησίασε ὀρυόμενον:

—Ἐδῶ κ. Σουσοῦ;

— Δὲν πῆγες στὴν Μύκονος;

— Σὲ τσαντίρι κάθεσαι;

— Πῶς ἔγινε αὐτό;

Τότε ἡ Σουσοῦ, σηκώθηκε ἐπάνω, μισόκλεισε τὰ μάτια, ἐσήκωσε τὰ φασαμαΐν της, ἐκύτταξε ὅλους ἕνα γύρω καὶ γυρίζοντας πρὸς τὶς δυὸ κυρίες:

— Πτωχοὶ ἄνθρωποι τῆς συνοικίας μου μαντάμ! Εἶναι καὶ ὑπηρέτριές μου μοζί, τὶς καϋμένες!

Κι' ὕστερα γυρίζοντας στὸ μπουλοῦκι:

— Ὁ ἰατρὸς στὴν Μύκονος μοῦ συνέστησε βουνὸ καὶ γύρισα ἐδῶ...

Τὸ τί ἐπηκολούθησε εἶναι μεγάλη ἱστορία, ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ σ' ἕνα δεύτερο κομμάτι

Δ. ΨΑΘΑΣ

Οἱ ἄθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΕΠΩΛΟΥΝ... ΔΩΡΕΑΝ

Λόγῳ τὸ δεκαήμερον τῆς τόσης εὐθηνείας
καὶ λόγῳ τῆς τῶν πελατῶν μεγάλης ἀφθονίας,
μὲ προσεκάλεσεν γοργῶς ὁ ἀνεψιός μου Χρῖστος,
ὅστις κρατεῖ κατάστημα εἰδῶν γιὰ τὰς γυνὰς
ἵνα τοῦ δώσω συνδρομὴν προθύμως καὶ εὐπίστως
κάμνων πωλήσεις εἰς τιμὰς τὰ μάλα εὐθηνάς.
Στὸ μαγαζίον ἔσπευσα κεφώδης καὶ μαγκιόρος
νὰ δῶ εἰς τὸ ἐμπόριον ἄν εἶχον λίγην τύχην
καὶ ἵνα τ' ἀνεψίδιον βοηθήσω παραφόρως,
ἔφθασα οὖν πυριφλεγὴς καὶ ἤρπαξον τὸν πῆχυν.
—Περάσατε, ἀνέκραξον, περάσατε, γοργόναι!
Σᾶς ἀναμένουν ἀνοικταὶ αἱ ἰδικαί μας θύραι.
Πωλοῦνται ἐνταῦθα πανικά, τσάνται, παπούτσια,
[ζῶναι.
Ἔλθετε, οὖν, ψωνίσατε, ὕπανδροι, δίδες, χῆραι...
Ἰδού, προσέρχεται ἀβρὰ καὶ νεαρὰ πελάτις
κάτοχος μέσης λιγηρᾶς καὶ ἐξαισίας πλάτης
καὶ λέγει εἰς ἐμέ:
—Ἔχετε ἐμπριμέ;
—Ὦ, μὴ ρωτῆτε, δεσποινίς, τῆς λέγω μὲ καϋμόν.
Εἴμεθα σπεσιαλιτὲ ἡμεῖς... τῶν Ἐμπριμῶν!
Ἡ νέα ἐμειδίασεν ὡς ἄνθος τῆς Χαβάϊ
καὶ δείξασα ἓν ὕφασμα ὀλίγον παρδαλῶδες
εἰς τόπιον ὀγκῶδες
μοὶ εἶπεν: «Φέρτε μου αὐτό, νὰ ἰδῶ ἐὰν μοῦ πάῃ».
Ἔσπευσον οὖν καὶ παρευθὺς κατέβασον τὸ τόπιον
ἐνῷ νὰ ῥέῃ ἔνοιωθον στὰ χείλη μου σιρόπιον.
Ἡ νέα τὸ ἐξήτασεν μὲ μιὰ ματιὰν ὠμὴν
καὶ τέλος μὲ ἠρώτησεν νὰ μάθῃ τὴν τιμήν.
Ἄν τοῦτο γὰρ τὸ ὕφασμα εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας
σᾶς τὸ χαρίζω, πάρτε το, μαμζέλ, μὲ τὰς ὐγειας
[σας.
—Ἄ, ὄχι, εἶπεν μὲ φωνὴν ἐξόχως τρυφεράν,
νὰ τὸ πληρώσω στὴν τιμὴν ποὺ εἶναι ὡρισμένη
Ἡ νεαρὰ ἐκ τῆς χαρᾶς βαθύτατα ἐρρίγησεν,
λαβοῦσα δὲ τὸ ὕφασμα μὲ χάριν... ἐπτερύγισεν
Ὦ, πόσον ἤμην εὐτυχὴς ποὺ τόσον ἀνελπίστως
τῆς ἔκαμον ἓν δῶρον
μὲ τρόπον, κι' ἄνευ ντόρων
ὥστε οὐδὲν ἠννόησεν ὁ ἀνεψιός μου Χρῖστος.
Κατόπιν τούτου σύντομον ἐπέρασεν διάστημα
καὶ ἐκ θηλέων γέμισεν—ἐξαίφνης τὸ κατάστημα.
Μοὶ ἔδειχνον τὴν χάριν των ἡ καὶ ὀλίγην γάμπα
κι' ἔπαιρναν πρᾶμα τζάμπα.
Καὶ ὅτε ἦλθεν δίπλα μου ὁ Χρῖστος νὰ ρωτήσῃ
σὰν γέρος πῶς τὰ πάω
κι' ἄν ξέρω νὰ πουλάω,
εἶχον ἐγὼ ἀπὸ πολλοῦ.... τελεῖως ξεπουλήσει.
Ὁπότε αὐτὸς τὸν πῆχυν του ἁρπάζει μὲ γινάτι
καὶ μοῦ... μετρᾷ τὴν πλάτη.
Καὶ οὕτω πως, ὦ φίλτατοι, ὁ μέγας δωρητὴς
ἐν τέλει ἐπληρώθηκα, ὦ φεῦ!, ποῖς... μετρητοῖς.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἐρωτήσαμε τοὺς διασάρχας τῶν Ἀθηναϊκῶν θεατρῶν:

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ τοῦ "Ἑλληνος ἠθοποιοῦ;

Ἐμάθατε ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ κάθε λόξα καὶ κάθε ἰδιοτροπία ὅλων τῶν διεθνῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, Ἐφτάσαμε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ξέρωμε τί μάρκα ξυραφάκια μετοχειρίζεται ὁ Φρὲντ Ἀστὰιρ καὶ τί ὥρα... λούζεται ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ. Ξέρομε ἐπίσης... πόσα δράμια γάλα πίνει κάθε πρωὶ ἡ Βίβιαν Ρομάνς καὶ τί ὥρα παίρνει τὸ ἀπογευματινὸ μπάνιο της ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.

Σωστὸ λοιπὸν εἶνε σήμερα νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ὑποτιθεμένη περιέργεια τοῦ ἀναγνώστου καὶ γιὰ τὶς λόξες καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τῶν ἐγχωρίων ἀστέρων, τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

Ποιὰ εἶνε ἄραγε τὰ καλλιτεχνικὰ προτερήματα καὶ ποιὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν; Τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἐκ τοῦ φυσικοῦ κάθε βράδυ μᾶς διασκεδάζουν κάναντάς μας νὰ ξεχάσωμε γιὰ λίγες ὧρες τὴν κούρασι τῆς ζωῆς καὶ τὰ βάσανά της;

Τὸ ἐρώτημα τὸ ἀπευθύναμε στοὺς διασάρχας τῶν Ἀθηναϊκῶν θεάτρων, Εἶνε οἱ ἀρμοδιώτεροι νὰ μᾶς ἀπαντήσουν, ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τῆς καθημερινῆς ἐπαφῆς των μὲ ἕνα πλῆθος ἠθοποιῶν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τοῦ ὅτι — κατὰ σύμπτωσιν—ὅλοι οἱ θιασάρχαι τῶν θεάτρων ποὺ λειτουργοῦν ἐφέτος στὴν Ἀθήνα εἶνε συγχρόνως καὶ ἠθοποιοὶ καὶ μάλιστα πρωταγωνισταὶ τῶν θιάσων τῶν ὁποίων ἡγοῦνται.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Πρώτη, τὴν ὁποία ἐπισκεφθήκαμε, εἶνε ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη, ἡ θιασάργις καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ ὁμωνύμου καὶ μοναδικοῦ στὴν Ἀθήνα —τοὐλάχιστον ὡς τώρα— θερινοῦ θεάτρου πρόζας, τῆς πλατείας Κυριακοῦ. Τὴν συναντοῦμε λίγα λεπτὰ πρὸ τῆς βραδυνῆς παραστάσεως, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἠθοποιῶν, μὲ τὸν σκηνογράφον καὶ τὸν σκηνοθέτην τοῦ θεάτρου της. Κατορθώνομε νὰ τὴν ἀποσπάσωμε γιὰ λίγο ἀπ' τὸν κύκλο της αὐτὸν καὶ τὴν βομβαρδίζομε μὲ τὸ ἐρώτημά μας, Ἡ κυρία Ἀνδρεάδη χαμογελᾶει.

—"Ὁμολογῶ πὼς εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ θέμα σας, μᾶς λέγει, ἀλλὰ μὲ βρίσκει τελείως ἀπροετοίμαστη. «Ποιὰ εἶνε τὰ καλλιτεχνικὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν;» Ἀσφαλῶς ἀὸ πρῶτο τους μεγάλο προτέρημα εἶνε τὸ ὅτι εἶνε ἐργατικοί, Ἕνα δεύτερο ἐπίσης προτέρημά τους ἐξ ἴσου μεγάλο εἶνε καὶ ἡ ἀντίληψις ἡ ὁποία τοὺς διακρίνει κατὰ γενικὸν κανόνα. Σὰ τελευταῖο αὐτὸ μάλιστα ἐπιμένω πὼς κανεὶς ξένος καλλιτέχνης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φτάσῃ τοὺς Ἕλληνες συναδέλφους του.

—Ἐλαττώματα; Ποιὰ εἶνε ἄραγε τὰ ἐλαττώματά τους;

—Τὰ ἐλαττώματα; Ἐπιτρέψετέ μου στὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ σιωπήσω...

—Δὲν ἀναγνωρίζετε κανένα ἐλάττωμα λοιπὸν στοὺς συναδέλφους σας;

—Λέτε νὰ νομίζω πὼς εἶνε ἄψογοι; Τέλειοι; Ὄχι, βέβαια. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι καὶ ἐγὼ ἠθοποιός. Δὲν νομίζω λοιπὸν πὼς εἶνε σωστὸ νὰ ἀγάλωμε μόνοι μας τ' ἄπλυτά μας στὴ φόρα...

—Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπλύτων, ἐκτὸς δὲ τούτου ἀφοῦ κι' ἐσεῖς εἶστε ἠθοποιός, εἶνε ἔνσα λόγον νὰ μὴ σᾶς παραξηγήσῃ κανείς.

—"Ἐχετε δίκηο, ἀλλά... προτιμῶ νὰ ἐπιμείνω στὴ σιωπή μου "Ἄλλωστε δὲν θὰ κερδίζατε τίποτε ἂν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ τὸ Α ἢ Β, ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον ὁπωσδήποτε θὰ σᾶς τὸ πῇ κάποιος ἄλλος...

Ο ΑΤΤΙΚ

Ὁ Ἀττὶκ δὲν εἶνε μόνον θιασάρχης τῆς ὁμωνύμου «Μάνδρας» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, δὲν εἶνε μόνον ὁ συγγραφεὺς καὶ συνθέτης τόσων ὡραίων τραγουδιῶν, εἶνε καὶ δάσκαλος. Ἀπὸ τὴν «Μάνδρα» του ἔχουν ξεπηδήσει πολλοὶ καλλιτέχνες καὶ καλλιτέχνιδες ποὺ θριαμβεύουν τὼρα σὲ διάφορα θέατρα. Εἶνε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἁρμοδιωτέρους νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν,ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρκετοὶ κάποτε ὑπῆρξαν μαθηταί του.

Καὶ ἄς δώσωμε τὸ λόγο στὸν κ. Ἀττίκ.

»Βασικὸ ἐλάττωμα τοῦ "Ἑλληνος ἠθοποιοῦ εἶνε ἡ ἀδιδαξία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προερχομένη προχειρολογία. "Αν ἡ λέξις καιμποτίνος σημαίνει σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπερβολικὸς ἄνευ ταλέντου ἠθοποιόν, στὴν Ἑλλάδα —ἂν ἀφαιρέσῃ κανεὶς τρία-τέσσερα ὀνόματα ἀπὸ κάθε θίασο— ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε τέτοιοι, καμποτίνοι!

»Βλέπετε στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν σχολὲς εἰδικὲς γιὰ κάθε κλάδο τῆς τέχνης. Ἐπειτα, στὸ Ἑλληνικὸ θέατρο δυστυχῶς ἐλάχιστοι εἶνε οἱ νέοι καὶ οἱ νέες μὲ ἀνοτροφή, ποὺ μποροῦν νὰ σταθοῦν ἐπὶ σκηνῆς. Φταίει, βεβαίως, καὶ τὸ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ "Ἑλληνος ἠθοποιοῦ δὲν χαίρει καὶ μεγάλης ἐκτιμήσεως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ. "Ετσι, οἱ ἐκ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν λατρεύοντες δῆθεν τὸ θέατρον περιορίζονται νὰ φοιτήσουν λίγα χρόνια σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπειράριθμα Ὠδεῖα τὴν τέχνην τοῦ ἄδειν καὶ νὰ κατασταθοῦν τὸν ἥμισυν τῶν μὲ ἀγοιχτὰ παράθυρα κοιμωμένων Ἀθηναίων ἀδύνατον,., χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κολασμὸς τοῦ πράγματος, γιατὶ σκέπτονται ὅτι μπορεῖ κάποτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς κραυγάζοντας αὐτοὺς νὰ καταλάβῃ περίοπτον θέσιν καὶ —ποιὸς ξέρει;— νὰ δοξάσῃ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς... τὴν ἐπαρχίαν!

Ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ «Λυρικοῦ» κ. ΜΙΜΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ

»Ἀλλὰ κι' ἂν ὁ "Ἕλλην εὕρῃ τὸν κατάλληλο δάσκαλο, διϋλίζει διαρκῶς κάθε συμβουλὴ καὶ κρατεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ νομίζει αὐτὸς ὠφέλιμα καὶ τὰ ὁποῖα τὸν καθιστοῦν ἀκριβῶς... ἀστοιχείωτον. Τοὺς παρακολουθεῖτε δὲ ὕστερα ὅλους αὐτοὺς νὰ κάθωνται στὰ διάφορα καλλιτεχνικὰ καφενεῖα καὶ νὰ περιμένουν τὸν ἔρχομό τοῦ μεσσίου θεατρώνου, ξαπλωμένοι σὲ τρεῖς καρέκλες μὲ ἡμισὺν καφὲ καὶ γύρω τους τρία τέσσερα περιοδικὰ ποὺ... δὲν περιέχουν τὸ ὄνομά τους!

»Ὁ ἠθοποιὸς πρέπει νὰ διδάσκεται ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας του ἀκόμα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα. Διότι ὁ μικρὸς δὲν ἔχει ἀκόμα ἐκεῖνον τὸν καμποτινισμὸν καὶ τὴν ἐγωπάθειαν καὶ εἶνε ψυχικῶς εὐπλαστος. Σὰ τὴν τρυφερὴ ψυχὴ ἀποτυπώνεται ἡ συμβουλὴ τοῦ διδασκάλου καὶ ὁ μικρὸς μαθητευόμενος ἀποσπᾷ σὲ κάθε μάθημα ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ διδάσκοντος. Γι' αὐτὸ ἀπεκάλεσα κάποτε τὴν μαθήτριά μου δίδα Λουΐζαν Πολζέλλι «παιδὶ τῆς ψυχῆς μου».

»Ὁ "Ἕλλην ἠθοποιὸς λοιπὸν πρέπει νὰ διδάσκεται προτοῦ γίνῃ καμποτίνος καὶ ἀρχίσῃ ἀπὸ σκηνῆς νὰ διορθώνῃ τὰ ἔργα ὄχι μόνον τοῦ Μωραϊτίνη καὶ τοῦ Λιδωρίκη, τοῦ Σακελλαρίδη καὶ τοῦ Γιαννίδη, τοῦ Ξενόπουλου ἢ τοῦ Μελᾶ, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Βάγνερ καὶ τοῦ... Ἀττίκ

Ο ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ

Ὁ Νίκος Μηλιάδης εἶνε ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου ποὺ ἐργάζεται στὸ «Θέατρον Σαμαρτζῆ».

Ἡ ὥρα εἶνε ἐννέα, βράδυ. Συναντοῦμε τὸν κ. Μηλιάδη ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρό του. "Οταν τοῦ ἀπευθύνωμε τὸ ἐρώτημα, μᾶς παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε στὸ καμαρίνι του κι' ὅταν βρισκώμαστε ἐκεῖ, μᾶς λέει:

—Τώρα ρωτῆστε με ὅ,τι θέλετε. Τώρα εἶμαι ὁ "ἠθοποιός"...

—Τὸν ἀγαπᾶτε πολὺ τὸν «ἠθοποιὸ» Μηλιάδη;

— Τριάντα ἑφτὰ χρόνια τὸν ἀγαπῶ. Τριάντα ἑφτὰ χρόνια...

Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα κάθως μᾶς λέει αὐτὰ τὰ λόγια. Πόσες χαρές, πόσες ἀγωνίες, πόσοι θρίαμβοι, πόσα βάσανα. Τριάντα ἑφτὰ χρόνια καλλιτεχνικῆς ζωῆς, στὸ καιμπρίνι στὴ σκηνή, κάτω ἀπ' τὰ φῶτα τῆς ράμπας... Ἀλλά... ἂς μὲ συγχωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης ποὺ γιὰ λίγο ἐξέφυγα ἀπ' τὸ θέμα. Μὲ παρέσυρε ἡ συγκίνησις ἀπ' τὰ λόγια τοῦ καλοῦ κ. Μηλιάδη, ὁ ὁποῖος στὸ ἐρώτημά μας, ἀπήντησε:

—Ὁ "Ἕλλην ἠθοποιὸς δὲν ἔχει ἐλαττώματα, ἢ κι' ἂν ἔχῃ, εἶνε ἀσήμαντα. Ἔχει ὅμως δυὸ μεγάλα προτερήματα: Πρῶτον εἶναι εὐσυνείδητος καὶ καθόλου ἐγώϊστης καὶ δεύτερον ἔχει σπουδαίαν ἀντίληψιν. Καὶ νομίζω πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ προτερήματα εἶνε ἱκανὰ νὰ καλύψουν ὁποιοδήποτε ἐλάττωμα κι' ἂν ἔχῃ.

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ

Ὁ Μίμης Κοκκίνης εἶναι ὁ θιασάρχης τοῦ θεάτρου «Λυρικόν», τὸ ὁποῖον στεγάζει τὸν θίασον τῶν ἐπιχειρήσεων Μακέδου. Τὸν συναντοῦσε λίγο πρὶν ἀπ' τὴν παράστασι στὸ καμαρίνι του. Τὸ ἐρώτημά μας τὸ ἀκούει χαμογελῶντας.

— Ὁ Ἕλλην ἠθοποιὸς ὅταν θέλῃ — δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ δὲ συμβαίνει συχνά—κάνει θαύματα, κάνει πράγματα ποὺ κανεὶς ξένος ἠθοποιὸς δὲν τὸν φτάνει. Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο ἀνεβάζει ἔργο μέσα σὲ δυὸ μέρες.. "Οταν ἀνεβάζαμε στὰ 1925, τὴν «Καρακάξα» τοῦ Λιδωρίκη, βρεθήκαμε στὴν πρόβα τζενεράλε τελείως ἀπροετοίμαστοι λόγῳ τῆς καθυστερήσεως τῆς παραδόσεως τοῦ ἔργου ἀπὸ τὸν συγγραφέα. "Οταν λοιπόν, εἶπαν στὸν Λιδορίκη νὰ μὴν κάμῃ πρεμιέρα τὸ βράδυ τῆς ἑπομένης, ὅπως εἶχε δοσιθῆ, ἀπήντησε: «Δὲν τὸν ξέρετε τὸν "Ἕλληνα ἠθοποιό. Εἶναι... θαυματοποιός, ὅταν θέλῃ...» Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα στὴν πρεμιέρα. ἐμεῖς οἱ ἀμελέτητοι τῆς προηγουμένης, εἴχαμε πανηγυρικὴν ἐπιτυχία. Ὁ "Ἕλλην ἠθοποιὸς συγκεντρώνει ὅλες τὶς ψυχικὲς καὶ πνευματικές του δυνάμεις στὴ δουλειά του, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχει τὰ μέσα τῶν ξένων συναδέλφων του. Καὶ λίγο, λίγο σπάζουν τὰ νεῦρα του κι' ἀπελπίζεται.

— Τὰ ἐλαττώματά τους;

— Οἱ περισσότεροι εἶνε ἀπειθάρχητοι 'Απειθάρχητοι! Θέλετε μεγαλύτερο ἐλάττωμα ἀπ' αὐτό;

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Πέτρος Κυριακός, ὁ γνωστὸς ἄσσος τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, εἶναι ὁ ἕτερος τῶν θιασαρχῶν τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ. "Ας τοῦ δώσωμε τὸ λόγο.

— "Ὁλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κι' ἕνα ἐλάττωμα. Τὴν ἔχουν στὰ νεφρά. Ὁ "Ἕλλην ἠθοποιὸς τὴν ἔχει, στὸ μυαλό. Ἀσκεῖ μισὸ χειρεκρύτημα γι' αὐτόν νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω του ἀνεπανορθώτως. Προχτὲς μοῦ συνέβη μὲ μιὰ νεαρὴ σουμπρέττα τοῦ θιάσου μας, τὸ ἑξῆς ἀμίμητο:

»Προβάραμε ἕνα νούμερο μαζὶ καὶ θέλησα νὰ τῆς ὑποδείξω κάτι. Ποιὰ νομίζετε πὼς ἦταν ἡ ἀπάντησίς της; «Καλά, ντέ, δὲν εἶμαστε καὶ κούτσουρα!... Ξήνομε γράμματα!..»

»Ματαίως προσπάθησα νὰ τῆς ἐξηγήσω ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς καλὸς ἠθοποιὸς δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ τυχὸν τοῦ πανεπιστημίου ἀλλὰ νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ θεατρικὰ γράμματα. νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης τοῦ θεάτρου.

»Οἱ "Ἕλληνες ἠθοποιοί, καὶ ποοπάντων οἱ γυναῖκες νομίζουν πὼς ξέρουν ὅλα ἐνῷ ἀγνοοῦν τὸ σύμπαν. Μόνο μιὰν Λουΐζα Πολζέλλι πρέπει νὰ ἐξαιρέσῃ κανεὶς ἡ ὁποία δέχεται τοὐλάχιστον συμβουλὲς καὶ γι' αὐτο θὰ προσδεύσῃ».

— Οἱ "Ἕλληνες ἠθοποιοὶ ἔχουν ποοτερήματα;

— "Ἕνα προτέοημα καὶ μέγα ποὺ ἔχουν εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἔχουν βγῆ ἀπὸ κανένα κονσερβατουάρ.. Ἀπὸ τοὺς ἄσσους τῆς μουσικῆς σκηνῆς, τοὐλάχιστον, κανεὶς δὲν βγῆκε ἀπὸ κανένα θεατρικὸ. πανεπιστήμιο.. "Ἕνα ἄλλο προτέρημά τους ἐπίσης εἶνε τὸ ὅτι οἱ "Ἕλληνες ἠθοποιοὶ εἶνε γεμάτοι καλωσύνη, ἐπίσης ἔχουν κι' ἕνα.. κάτι ποὺ ἄλλοι τὸ λένε προτέρημα καὶ ἄλλοι ἐλάττωμα: Φροντίζουν ὅσα βγάζουν ἀπ' τὴ δουλειά τους, νὰ τὰ τρῶνε μέχρι δεκάρας!...

Δ. ΣΙΑΤ.

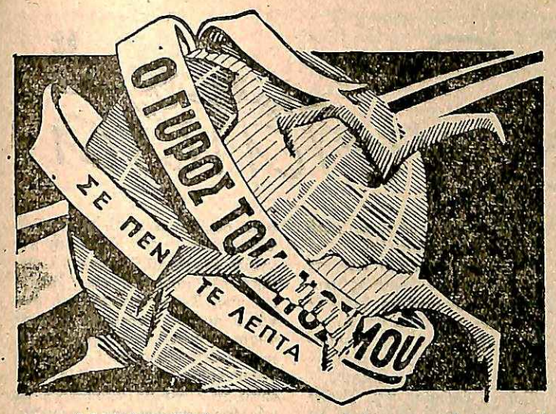

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Μία περίεργη δοκιμὴ πτώσεως ἀπὸ ἀεροπλάνων μὲ ἀλεξίπτωτον, ἐν συνδυασμῷ μὲ ραδιοφωνικὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ μὲ τὸ κοινὸν ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν ἄσκησι, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ στρατιωτικὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀλεξίπτωτο εἶχε μαζί του καὶ ἕνα φορητὸ ραδιοφωνικὸ μηχάνημα ἐκπομπῆς, τὸ μικρόφωνον τοῦ ὁποίου ἦταν τοποθετημένο μπροστὰ στὸ στόμα του.

"Ετσι οἱ θεατές, ὅταν εἶδαν τὸν ἀκροβάτην ἀεροπόρον νὰ πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, στὸ κενὸν καὶ ν' ἀνοίγῃ τὸ ἀλεξίπτωτον, ἄκουσαν συγχρόνως τὴν φωνή του ποὺ ἔλεγε: «Ἀνεβαίνω πάνω στὸ φτερὸ τοῦ ἀεροπλάνου... πηδῶ στὸ κενόν... τραβῶ τὸ σχοινί.. Τώρα αἰσθάνομαι σὰν νὰ πετῶ μὲ φτερά. πλησιάζω σὲ κάποιο ποτάμι... βρίσκομαι ἀπάνω ἀπὸ ἕνα λειβάδι... τὸ ἔδαφος μὲ πλησιάζει ὁλοένα πιὸ πολύ... προσγειοῦμαι!»

ΑΥΤΙΑ ΩΣ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Υπαρχουν ἔντομα, ὅπως οἱ ἀκρίδες καὶ οἱ γρῦλλοι, ποὺ ἔχουν τ' αὐτιὰ στὰ πόδια, κοντὰ στὰ γόνατα καὶ ἄπειρες μῦτες, κατεσπαρμένες εἰς ὅλο τὸ σῶμα, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ ἄλλα ζῶα πολὺ τελειότερα ἀπὸ τὴν ἀκρίδα καὶ τὸν γρῦλον, ἔχουμε μονάχα μίαν μύτην, στὴ μέση τοῦ προσώπου.

Οἱ μῦτες αὐτὲς τῶν ἀκρίδων εἶνε πάρα πολὺ εὐαίσθητες στὴ μυρωδιὰ τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὰ ἔντομα αὐτὰ ὡς ὁδηγοὶ γιὰ νὰ βρίσκουν τὴν τροφή τους. Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν λόγον γιὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἔντομα αὐτὰ πρέπει νὰ ἀκοῦνε μὲ τὰ πόδια καὶ νὰ ὀσφραίνωνται μὲ ὅλον τὸ σῶμα. Πάντως ὅμως, θὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος, ἀφοῦ τὰ ἔκαμεν ἔτσι ἡ φύσις.

Η ΝΕΑ «ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ»

Ξέρετε τί εἶνε ἡ γλωσσολογία; "Οχι ἡ παλαιὰ ἐπιστήμη ποὺ ἐξετάζει καὶ μελετάει τὶς γλῶσσες τῶν διαφόρων λαῶν, ἀλλὰ μιὰ νέα ἐπιστήμη, ποὺ διατείνεται ὅτι ἀπὸ τὴν γλῶσσα κάθε ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τὸν χαρακτῆρα του. Ἀκοῦστε λοιπὸν γιὰ νὰ μάθετε καὶ σεῖς νὰ ἐκτιμᾶτε τοὺς φίλους σας, βλέποντες τὴ γλῶσσα τους.

"Ἀνθρωπος ποὺ ἔχει μακρυὰ γλῶσσα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι εἰλικρινής. Κοντὴ γλῶσσα φανερώνει ὑποκριτήν, πλατειὰ διαχυτικότητα, στενὴν χαρακτῆρα συγκεντρωμένον, μακρυὰ καὶ πλατειὰ ἄνθρωπον ἀσυνεπῆ, μακρυὰ καὶ στενὴν εἰλικρίνειαν καὶ σύνεσιν, κοντὴ καὶ πλατειὰν εὐφράδεια καὶ ψευτιά.

ΤΟ ΔΡΟΣΕΡΩΤΕΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Μιαν ἀπὸ τὶς ἡμέρες αὐτὲς, ποὺ ἡ ζέστη ἦταν τόσο τρομερὴ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἕνας γιατρὸς θέλησε νὰ δοκιμάσῃ ποιὰ καπέλλα εἶνε πιὸ δροσερά, ἀφοῦ ἔχει ἐξακριβωθῆ ὅτι τὸ ξεκαπέλλωμα εἶναι πολὺ ἀνθυγιεινὸ, πρὸ παντὸς τώρα τὸ καλοκαῖρι.

Ἐφόρεσε λοιπὸν πρῶτα ἕναν παναμᾶ, τὸν ὁποῖον ἐκράτησαν εἰς τὸ κεφάλι του ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Μετὰ τὸν ἔβγαλε καὶ ἐφόρεσε ἀλληλοδιαδόχως ἕνα ψαθάκι, μιὰ ρεπούμπλικαν, ἕνα ἡμίψηλο καὶ ἕνα ναυτικὸν σκοῦφον. Καὶ βρῆκε τὴν ἑξῆς θερμοκρασία: Κάτω ἀπὸ τὸν παναμᾶ τὸ θερμόμετρο ἐσημείωσε 25 βαθμούς, κάτω ἀπὸ τὸ ψαθάκι 26, ἀπὸ τὴν ρεπούμπλικα 31,5, ἀπὸ τὸ ἡμίψηλον 33,5 καὶ ἀπὸ τὸν ναυτικὸν σκοῦφον 36.5.

ΕΚΛΩΤΣΗΣΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ

Οπιο στενοχωρημένος ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας εἶναι ἀσφαλῶς σήμερα ἕνας δασοφύλακας ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ Μπορντώ, κάποιος Ἀνρὺ Πετιώ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπὸ τὴν στενοχώρια του ἔπαθε ἕνα τόσον ἰσχυρὸν νευρικὸν κλονισμὸν,ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ μεταφερθῆ σὲ μιὰ κλινική, ὅπου καὶ νοσηλεύεται.

Ἡ στενοχώρια αὐτὴ τοῦ Πετιὼ εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη. Γιατί, ἀκοῦστε τί ἔπαθε ὁ ἄνθρωπος: εἶχε ἀγοράσει ἕνα λαχεῖο ἀπὸ τὰ τόσα ποὺ βγαίνουν στὴ Γαλλία καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ ἀριθμός, ἀκριβῶς τὴν παραμονὴ τῆς κληρώσεως, τὸν ἄλλαξε μὲ τὸ λαχεῖο ἑνὸς φίλου του. "Οταν, τὴν ἑπομένην, ἔγινε ἡ κλήρωσις, τὸ λαχεῖο τοῦ δασοφύλακα, τὸ πρῶτο ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε, ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμόν

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΖΕΙ

Σ' ἕνα μέρος τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἀκριβῶς στὸ νότιον τμῆμα τῆς Νουβίας βρίσκεται ἕνα πολὺ παράξενο δένδρο, ποὺ, ὅταν φυσάει ἀέρας, παράγει κάτι ἤχους ἐντελῶς ὁμοιους μὲ τοὺς ἤχους μιᾶς φλογέρας. "Αλλοτε πάλι τὸ δένδρο αὐτὸ σφυρίζει. Οἱ περίεργοι αὐτοὶ ἦχοι παράγονται ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ μπαίνει σὲ μικρὲς κοιλότητες, τὶς φωλιὲς μερικῶν ἐντόμων ποὺ δημιουργοῦν κάποτε ὁλόκληρη συναυλία.

ΤΟ ΚΟΠΥΡΑΪΤ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

Μιαν ἀρκετὰ περίεργη, ὄχι ὅμως καὶ ἄδικη καινοτομία πρόκειται νὰ καθιερώσῃ ἡ Βουλὴ τοῦ Σίδνεϋ, μὲ ἕνα νόμον ποὺ θὰ ψηφίσῃ. Ὁ νόμος αὐτὸς καθιερώνει τὸ κοπυράϊτ τῆς φυσιογνωμίας.

Τὸ κοπυράϊτ εἶναι λέξις ἀγγλικὴ ποὺ ἔχει γενικευθῆ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ σημαίνει δικαίωμα ἀντιγραφῆς, τὸ δικαίωμα δηλαδὴ νὰ βάλῃ κανεὶς σὲ κυκλοφορία ἀντίτυπα ἢ ἀντίγραφα ἑνὸς ἄρθρου, ἑνὸς συγγράμματος, μιᾶς φωτογραφίας κλπ. Σὲ ὅλα αὐτά, ὁ νέος νόμος τοῦ Σίδνεϋ προσθέτει τώρα τὸ κοπυράϊτ τῆς φυσιογνωμίας τῶν διαβατῶν. Ὁρίζει δηλαδὴ ὅτι κανένας φωτογράφος, φωτορεπόρτερ ἢ κινηματογραφικὸς ὁπερατὲρ δὲν δικαιοῦται νὰ φέρῃ εἰς δημοσιότητα τὴν μορφὴ ἑνὸς διαβάτου, χωρὶς νὰ πάρῃ προηγουμένως τὴν ἄδειά του.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς ἀπὸ τώρα τὶς περιπλοκὲς καὶ τὶς δίκες ποὺ θὰ προκαλέσῃ ὁ νόμος αὐτός. Γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ δημοσιεύωνται ἢ θὰ προβάλλωνται στὸν κινηματογράφο οἱ φυσιογνωμίες τῶν διαβατῶν ποὺ ἔχει συλλάβει ὁ φακός, αὐτοὶ θὰ δικαιοῦνται νὰ ὑποβάλουν ἀγωγὴ καὶ νὰ ζητήσουν ἀποζημίωσιν, ἐπειδὴ ἐξετέθη ἡ μορφή τους στὴν δημοσιότητα, χωρὶς νὰ τοὺς ζητηθῇ ἡ ἄδεια.

Παροράματα

"Ἕνα φρικτὸ ἀνακάτωμα, ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, ἔγινε στὴν σελίδα 29 τοῦ παρόντος τεύχους στὸ θέμα «"Οταν ὁ Ἀπόλλων γελᾷ καὶ θυμώνῃ», ἔτσι ποὺ νὰ καταντᾷ ἀκατανόητο. Ἐὰν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται μας ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ προσέξουν τὶς παρακάτω ὁδηγίες, θὰ μπορέσουν.. μὲ λίγο κόπο, νὰ παρακολουθήσουν τὸ κείμενο.

Στὴν τρίτη στήλη : 'Η παράγραφος «'Ο Βίγκλερ ἔνοιωθε ἔ-» συνεχίζεται στὶς 6 τελευταῖες γραμμὲς τῆς ἰδίας στήλης καὶ πάλιν συνεχίζεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς 4ης στήλης μέχρι τῆς φράσεως «ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ».

Ἐπίσης στὴν 3η στήλη, ἡ ἀτελείωτη φράσις «Παρομοία ὑπῆρξεν ἡ θεραπεία τῆς κομήσσης Πιναστέλλι, πού..» συνεχίζεται στὴν 4η στήλη, 26η γραμμή : «...ἦταν ἀπαρηγόρητη κλπ.» μέχρι τέλους τῆς στήλης κάτω.

Οἱ φίλοι ἀναγνῶσται ἂς μᾶς συγχωρήσουν γιὰ τὴν ἀνησυχία.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Κουβεντούλες

Παραπονεῖσθε, ἀγαπητή μου φίλη, ὅτι δὲν σᾶς ἀναγνωρίζει ἡ κόρη σας τὶς θυσίες ποὺ ἔχετε κάμει καὶ ἐξακολουθῆτε νὰ κάνετε γι' αὐτήν. Ἐπειρμένατε μιὰ μικρὴ ἀνταπόδοσι τώρα ποὺ ἐμεγάλωσε, μιὰ συμπεριφορὰ ποὺ νὰ μαρτυρῇ ὅτι ἐκατάλαβε πόσο ἀτοργικὴ μητέρα εἶσθε, ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ φέρεται περιφρονητικά, γιατὶ καθὼς λέτε εἶχε τὴν τύχη νὰ μορφωθῇ καὶ σεῖς δὲν ἔχετε τὴν δική της μόρφωσι, φέρεται αὐταρχικά, δὲν ἐννοεῖ νὰ σᾶς δίδῃ λόγον τῶν πράξεών της καὶ ὅλα αὐτὰ σᾶς λυποῦν καὶ σᾶς κάμνουν νὰ μετανοῆτε ποὺ τὴν ἀναθρέψατε ἔτσι. Βλέπετε τὴν φίλη σας ποὺ καθὼς μοῦ λέτε δὲν ἔκαμε γιὰ τὴν κόρη της οὔτε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἐκάματε σεῖς καὶ ὅμως ἡ κόρη της τὴν ἀγαπᾶ καὶ τὴν σέβεται, ποτὲ δὲν τῆς μιλῇ ἄσχημα καὶ δὲν κάμνει τὸ παραμικρὸ χωρὶς νὰ τὴν συμβουλευθῇ.

Εἶναι πολὺ φυσικό, ὅλα αὐτὰ νὰ σᾶς λυποῦν, ἀλλὰ τί μπορεῖτε νὰ κάμετε ἀφοῦ ἡ κόρη σας ἀπ' ὅ,τι καταλαβαίνω, ἔχει κακὸν χαρακτῆρα; Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀλλάζει δυστυχῶς καὶ ἂν παρ' ὅλη της τὴν μόρφωσι δὲν ἐκατάλαβε ἡ κόρη σας ὅτι τὸ πρώτιστον γιὰ ἕναν μορφωμένον ἄνθρωπον εἶναι ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ σέβεται τοὺς γονεῖς του δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ ὅ,τι κι' ἂν κάμετε. Δυστυχῶς αὐτὸς εἶναι ὁ ἄχαρης ρόλος τῆς μητέρας νὰ θυσιάζεται γιὰ τὰ παιδιά της καὶ τὶς περισσότερες φορὲς νὰ μὴ τῆς τὸ ἀναγνωρίζουν καθόλου. Εὐχαρίστως θὰ γράψω στὴν κόρη σας ἕνα ἰδιαίτερο γράμμα στὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦ ἐδώσατε, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ θὰ τὴν προσβάλῃ καὶ θὰ τὴν κάμῃ νὰ θυμώσῃ μαζί σας, διότι τὴν ἐκθέσατε. Σκεφθῆτε τὸ λοιπὸν ἀκόμη καὶ ἂν ἐπιμένετε στὴν ἀποψίν σας γράψετέ μου καὶ τότε θὰ τὸ κάμω ἀμέσως.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ μονοκόμματα φορεματάκια βρίσκονται σ' ὅλη τους τὴ δράσι.

Εἴτε πρόκειται γιὰ τὸ πρωΐ, εἴτε γιὰ τὸ ἀπόγευμα, εἴτε γιὰ τὸ βράδυ, ἡ κοῦπ των δὲν μεταβάλλεται κατὰ πολὺ καὶ μόνο τὸ διάφορο ἑκάστοτε ὕφασμα ἔρχεται νὰ προσδώσῃ μίαν ὅλως διαφορετικὴν ἐντύπωσιν.

Γιὰ τὸ πρωΐ, τὰ ὄμορφα λινά, μονόχρωμα ἢ σταμπάτα, τὰ σαντούγκ, τὰ βουαλάζ, οἱ βατίστες, εἶναι τὰ ἐνδεδειγμένα ὑφάσματα γιὰ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς νὰ αἰσθάνεται κάπως δροσερὰ καὶ εὐχάριστα.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ μεταξωτὸ ὕφασμα ἔχει φυσικὰ τὰ πρωτεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπογευματινὰ γίνονται τόσο ἁπλᾶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν κοῦπ, ὥστε δὲν διαφέρουν, καθὼς εἴπαμε, παρὰ ἐλάχιστα ἀπὰ τὰ πρωϊνά.

Γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα ἡ δαντέλλα χρησιμοποιεῖται πολὺ σὲ διαφόρους συνδυασμοὺς μὲ χρωματιστὰ φουρώ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟ ΡΑΚΙΑ

Ἂς μὴ σᾶς ξεγελάσῃ ἡ ἀφόρητη ζέστη αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Τὸ καλοκαιρινὸ ἐπανωφοράκι εἶναι κάτι ἀπαραίτητο καὶ χρήσιμο πρὸ πάντων στὸν τόπο μας, ὅπου στὶς ὁμαλὲς περιστάσεις ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι μεγάλη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὡς τὴν νύχτα.

Καταλληλότατο ὕφασμα γιὰ τὸ καλοκαιρινὸ ἐπανωφόρι σας εἶναι τὸ τόσον ὄμορφο κουκουλάριο, ποὺ ἔχει καὶ τὴν χάρι νὰ εἶναι χειροποίητο καὶ νὰ εἶναι γνήσιο ἀπόκτημα τοῦ τόπου μας.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, πολὺ τῆς μόδας εἶναι καὶ τὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ χονδρὸ λινό, ποὺ παρουσιάζει κι' αὐτὸ μιὰ χάρι ἐξαιρετική, κι' ἀκόμη καὶ ὁ πικές, ποὺ χρησιμοποιεῖται ἐφέτος ὄχι μόνο γιὰ φορέματα ἀλλὰ καὶ γιὰ ζακετοῦλες καὶ ἐπανωφοράκια.

ΤΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ κτενίσματα τῆς μόδας παρουσιάζουν καὶ ποικιλίαν μεγάλη καὶ χάρη ἐξαιρετική.

Ἀλλὰ προσοχή, φίλες ἀναγνώστριες, μὴ σᾶς ἐλκύσῃ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο κτένισμα καὶ μὴν τὸ ἐφαρμόσετε προτοῦ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι πράγματι αὐτὸ εἶναι ποὺ σᾶς ταιριάζει.

Ἡ μεγάλη ποικιλία τῶν κτενισμάτων, αὐτὴ ἀκριβῶς προκαλεῖ καὶ τὸν κίνδυνο, διότι ἑνῷ τὸ ἕνα κτένισμα μπορεῖ νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὴν φυσιογνωμία σας τὸ ἄλλο μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς κολακεύῃ καθόλου.

Γιὰ νὰ ἀφήσετε π.χ. ξεσκέπαστο τὸ λαιμό σας πρὸς τὰ πίσω, πρέπει ἡ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ σας νὰ εἶναι τελεία, γιὰ νὰ ξεσκεπάσετε τὰ αὐτιά σας, κι' αὐτὰ πρέπει νὰ παρουσιάζουν σχῆμα ἁρμονικό.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει προτιμήσατε ἕνα κτένισμα ποὺ κρύβει αὐτὲς τὶς διάφορες μικροατέλειες σας.

Ὁ καλλωπισμός

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΕΡΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ

Ἂν ἡ παχυσαρκία, καθὼς εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, εἶναι πάθησις ἀνησυχαστική, δὲν εἶναι λιγώτερο δυσάρεστη καὶ ἡ μεγάλη ἀδυναμία. Ἔχει κάποτε πολὺ ἄσχημα ἀποτελέσματα γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν πολεμοῦμε μὲ κάθε τρόπο. Προτοῦ ὅμως τὴν πολεμήσωμε πρέπει νὰ καταλάβωμε ἀπὸ τί προέρχεται : Ἀπὸ ἔλλειψιν τροφῆς, ἀπὸ ὑπερκόπωσιν, ἔλλειψιν ὕπνου, ἀπὸ κακὴν λειτουργίαν τῶν ἐντέρων ἢ τοῦ στομάχου κ.λ.π.

Ἀπαραίτητον γιὰ ὅσες θέλουν νὰ παχύνουν εἶναι νὰ τρώγουν καλὰ καὶ ἡ τροφή τους νὰ εἶναι θρεπτική, νὰ χωνεύουν ὅ,τι τρώγουν, νὰ τρώγουν ὡρισμένες ὧρες, νὰ ἀναπαύονται τοὐλάχιστο μιὰ ὥρα μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ καὶ γιὰ ν' ἀποκτήσουν ὄχι πάχος ἀλλὰ μῦς θὰ κάμνουν γυμναστικὴ κάθε πρωΐ ντυμένες μόνο μὲ μαγιό. Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ ἀναπνέουν καθαρὸν ἀέρα καὶ θὰ κάμουν θαλάσσια μπάνια ἂν τοὺς τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ γιατρός τους.

Ἡ ἀδυναμία φέρνει πρόωρες ρυτίδες καὶ ὡς γνωστὸν οἱ ρυτίδες προσθέτουν ἡλικία. Κάθε γυναῖκα λοιπὸν ποὺ θέλει νὰ διατηρήσῃ καὶ τὴν ὁμορφιά της πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀδυναμία. Ἕνα καλὸ δυναμωτικὸ εἶναι ἡ ψητὴ σπλήνα, ὁλὰ τὸ ψήσιμο νὰ εἶναι τόσο λίγο ὥστε νὰ μείνῃ μὲ τὸ αἷμα της. Καλὸ εἶναι ἐπίσης τὸ γυριστὸ γλυκὸ ἀπὸ καρύδα.

Ἡ καλή συμπεριφορά

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Καπνίζετε ἂν ἀποκτήσετε αὐτὴ τὴ συνήθεια —τὴν ὑγεία σας μονάχα βλάπτετε καὶ τὴν τσέπη σας— ἀλλὰ μὴ γίνεσθε ἐνοχλητικὴ οὔτε νὰ κινῆτε τὴν προσοχὴ τῶν τριγύρω σας. Τὸ κάπνισμα στὴ γυναίκα πρέπει νὰ περνᾶ ἀπαρατήρητο, γιατὶ ὅταν γίνεται ἐπιδεικτικὰ καὶ χωρὶς κάποια χάρη εἶναι πολὺ ἄσχημο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἂς ἀποφεύγῃ νὰ καπνίζῃ σὲ δημόσια κέντρα, στὰ διαλείμματα τῶν κινηματογράφων τὸν χειμῶνα, μέσα στὰ ταξί. Κατὰ περισσότερον λόγο ἂς ἀποφεύγῃ νὰ καπνίζῃ στὸν δρόμο.

Τέλος πάντων ἂς μὴ ξεχνᾶ ὅτι τὸ κάπνισμα δὲν πρέπει νὰ τὴν κάνῃ νὰ χάνῃ τὴν κομψότητά της καὶ τὴ χάρη της. Ἂς προσέχῃ ἐπίσης νὰ εἶναι πάντοτε ἐφωδιασμένη μὲ τσιγάρα καὶ σπίρτα, ὥστε νὰ μὴ ζητᾶ ἀπὸ τοὺς κυρίους. Στὴν τσάντα της μαζὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πράγματα ἂς ἔχῃ καὶ τὴν σιγαροθήκη της καὶ τὸν ἀναπτῆρα της. Εἶναι ἔνδειξις καλῆς συμπεριφορᾶς διότι ἡ γυναῖκα ποὺ καπνίζει δὲν πρέπει νὰ βασίζεται ποτὲ στὰ τσιγάρα ποὺ θὰ τῆς προσφέρουν οἱ κύριοι.

Κάτι ἄλλο ἐπίσης ποὺ πρέπει νὰ προσέχῃ ἡ γυναῖκα ποὺ καπνίζει εἶναι νὰ μὴν ἐνοχλῇ ἄλλες ὁμοφύλους της ποὺ δὲν καπνίζουν· γι' αὐτὸ προτοῦ καπνίσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τους ἂς τὶς ἐρωτήσῃ ἂν τὶς ἐνοχλῇ ὁ καπνός, ἂς μὴ καπνίζῃ ποτὲ ὅταν εὑρίσκεται σὲ δωμάτιον ὕπνου, σὲ ἀσθενῆ, σὲ ἡλικιωμένον. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ἔλλειψιν ἀνατροφῆς καὶ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγῃ. Ὅπως ἀπαιτοῦμε νὰ προσέχουν οἱ ἄνδρες ἔτσι πρέπει νὰ προσέχωμε κι' ἐμεῖς πῶς φερόμεθα.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Εἶσθε καθισμένη μέσα στὸ τραμ καὶ βλέπετε νὰ μπαίνῃ μιὰ κυρία ἡλικιωμένη. Θέσις ἄδεια δὲν ὑπάρχει. Κανεὶς κύριος δὲν ἔχει τὴν εὐγένεια νὰ προσφέρῃ τὴ θέσι του. Τί πρέπει νὰ κάμετε;

Θὰ σηκωθῆτε ἀμέσως νὰ προσφέρετε τὴ θέσι σας στὴν ἡλικιωμένη κυρία, ἀλλὰ ἐὰν τότε βρεθῇ κανένας κύριος ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς προσφέρῃ τὴ θέσι του δὲν θὰ τὴ δεχθῆτε γιὰ νὰ τοῦ δώσετε ἕνα καλὸ μάθημα.

—Ὁ ἄνδρας σας συνηθίζει νὰ σᾶς φέρνῃ φίλους του νὰ τρῶνε στὸ σπίτι χωρὶς νὰ σᾶς προειδοποιῇ. Μὴ παραπονιέσθε γι' αὐτὸ, μόνο φροντίστε νὰ ἔχετε πάντοτε μερικὰ κουτιὰ κονσέρβες, αὐγά, τυρὶ κι' ἔτσι τὰ καταφέρνετε νὰ παρουσιάσετε ἀμέσως πρώτης τάξεως γεῦμα.

—Φεύγετε γιὰ ἐκδρομὴ καὶ ἔχετε μαζί σας καὶ τὰ παιδιά σας. Μὴ παραλείψετε ποτὲ νὰ πάρετε μαζὶ ἕνα πρόχειρο φαρμακεῖο, γιατὶ τυχαίνουν πολλὰ ἀπρόοπτα στὴν ἐξοχή.

—Αἰσθάνεσθε κουρασμένη, βρίσκετε τὴ ζωὴ βαρετή, μονότονη, ὅλα σᾶς ἐκνευρίζουν; Κλεισθῆτε μιὰ ὥρα στὴν κάμαρά σας μὲ ὅλα τὰ παραθυρόφυλλα κλειστὰ καὶ κλείσετε τὰ μάτια σας. Θὰ ἰδῆτε πόσο θὰ σᾶς ξεκουράσῃ τὸ σκοτάδι καὶ ὅταν βγῆτε ἀπ' ἐκεῖ θὰ εἶσθε ἄλλος ἄνθρωπος.

—Ἀνήκετε στὴν ἀστικὴ τάξι ; Μὴ φορεῖτε ποτὲ πολλὰ ψεύτικα κοσμήματα οὔτε νὰ ντύνεσθε μὲ τρόπον ἐπιδεικτικόν. Διαθέτει πολὺ κακὰ αὐτοὺς ποὺ σᾶς βλέπουν.

Ἡ κουζίνα μας

ΤΟ ΠΕΠΟΝΙ

Τὸ πεπόνι εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ γευστικὰ ὀπωρικά, ὑπάρχουν δὲ πολλὰ εἴδη πεπονιῶν, τῆς Μπάκρενας, τὰ Μουκείκα, τὰ Ἀργήτικα.

Ὅλα τὰ εἴδη εἶναι καλά, φθάνει νὰ εἶναι ὥριμα, ἀναγνωρίζουμε δὲ τὸ ὥριμο πεπόνι ἀπὸ τὸ βάρος του καὶ ἀπὸ τὸ λιγάκι μαλακὸ ποὺ εἶναι ἂν τὸ πιέσωμε ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὸ κοτσάνι.

Τὸ πεπόνι σερβίρεται παγωμένο ἢ ἂν βρισκώμαστε στὴν ἐξοχὴ τὸ τοποθετοῦμε γιὰ νὰ κρυώσῃ μέσα σ' ἕνα κουβὰ καὶ κατεβάζομε τὸν κουβὰ στὸ πηγάδι, ἂν ἔχωμε πηγάδι. Εἶναι ἕνας εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ παρουσιάζωμε τὸ πεπόνι κρύο.

Μερικοὶ τρῶνε τὸ πεπόνι μὲ ζάχαρι, ἄλλοι μὲ ἁλάτι καὶ ἄλλοι μὲ πιπέρι. Ἐπειδὴ δὲ θεωρεῖται δύσπεπτο φροῦτο, πολλοὶ Εὐρωπαῖοι τρῶνε τὸ πεπόνι στὴν ἀρχὴ τοῦ γεύματος ὡς ὀρεκτικὸ καὶ τότε χωνεύεται εὔκολα.

Ἂν σᾶς τύχῃ ἄγουρο πεπόνι κόψετέ το μικρὰ κομμάτια καὶ βράσετέ το μὲ λίγη ζάχαρι. Γίνεται πολὺ γευστικὸ γλυκὸ εἶδος κομπόστας καὶ συνιστᾶται ἰδιαιτέρως στοὺς ἔχοντας κάποια δυσκολία στὴ χώνευσι.

Πρῶτες βοήθειες

Εἴπαμε κι' ἄλλοτε πὼς ὥσπου νὰ φέρωμε τὸν γιατρὸ ἐν περιπτώσει μικροατυχήματος δὲν πρέπει νὰ καθόμαστε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ἰδοὺ λοιπὸν τί θὰ κάνωμε:

Σὲ ἕνα κάψιμο. — Κάνουμε μιὰ ἐπάλειψι μὲ λάδι τῆς κουζίνας καὶ δένομε τὸ τραῦμα μὲ γάζα καὶ ἐπίδεσμο.

Σὲ στραυπούλημα. — Ζεστὲς κομπρέσσες καὶ ἂν εἶσθε ἀναγκασμένος νὰ περιπατήσετε μετὰ τὸ συμβὰν μὴ βγάλετε διόλου τὸ ὑπόδημά σας.

Σὲ δηλητηρίασι. — Δῶστε ἐμετικὸ — λίγο ἀσπιράδι αὐγοῦ κτυπημένο.

Σὲ ρινορραγία. — Σφίξατε καλὰ τὸ ρουθοῦνι ποὺ ματώνει, βάλετε κρύες κομπρέσσες στὸν σβέρκο καὶ κάμετε ζεστὸ ποδόλουτρο.

Σὲ πονόλαιμο. — Γαργάρες μὲ λεμόνι καὶ ἂν πρόκειται περὶ παιδιοῦ, προσέξατε τὶς ἀμυγδαλές.

Σὲ πληγές. — Πλύσιμο μὲ βρασμένο νερὸ, λίγη ἐπάλειψι μὲ ἰώδιο φρέσκο καὶ ἀκουμπήσετε ἐπάνω γάζα ἀποστειρωμένη.

Σὲ λιποθυμία. — Ξαπλώσατε τὸν ἀσθενῆ μὲ τὸ κεφάλι πιὸ χαμηλὰ καὶ δῶστε του ν' ἀναπνεύσῃ λίγη ἀμμωνία ἢ αἰθέρα. Πρὸ πάντων μὴ τοῦ δώσετε νὰ πιῇ τίποτε γιατὶ μπορεῖ τὸ ὑγρὸ νὰ πάῃ στοὺς πνεύμονας καὶ νὰ προκληθῇ ἀσφυξία.

Ἂν μπῇ κάτι στὸ μάτι σας. —Πλύνατέ το μὲ ζεστὸ χαμομῆλι καὶ μὴ τὸ τρίψετε διόλου.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Πονεμένην Μητέρα, Ἡράκλειον. — Διαβάσετε τὴν «Κουβεντούλα» μου καὶ περιμένω ὁδηγίας σας.

Μελαχροινούλαν Μ. Λ. — Εἶναι τὸ χειρότερο πάχος δυστυχῶς αὐτὸ ποὺ ἔχετε καὶ ὅ,τι δίαιταν καὶ ἂν κάμετε δὲν θὰ ἀδυνατίσετε εἰς τὸ μέρος αὐτό. Ἀποταθῆτε μόνον σὲ μιὰ καλὴ κορσεδοῦ καὶ αὐτὴ θὰ σᾶς κάμῃ εἰδικὸ συτιὲν ποὺ θὰ σᾶς περιορίζῃ κάπως. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Λευκὴν ντὲ Μορά γ. — Δὲν θὰ σᾶς βλάψῃ ὀλίγη ἡλιοθεραπεία, νὰ τὴν κάμετε ὅμως μὲ σύστημα ἀρχίζοντας ἀπὸ 2 λεπτὰ καὶ αὐξάνοντας καθημερινῶς ἀπὸ 1 λεπτόν.

Μαρ. Πρωτόπ.—Ν. Φάληρον. — Ἡ ἰδική σας περίπτωσις ἀπαιτεῖ συμβουλὴν ἰατροῦ, διότι μετὰ μίαν πλευρίτιδα δὲν ἐπιτρέπονται οὔτε θαλάσσια μπάνια οὔτε ἡλιοθεραπεία. Ἑπομένως μὴν ἀρχίσετε τίποτε ἂν δὲν συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρὸν ποὺ σᾶς ἐθεράπευσε ἀπὸ τὴν πλευρίτιδα. Ἀπαιτεῖται μεγάλη φροντίς.

Σόνια ν.—Διαβάστε τὴ σημερινή μου «Κουβεντούλα» γιὰ τὸ ζήτημά σας.

Εὐάγγ. Φῶκον.— Λυποῦμαι πολὺ ποὺ θὰ σᾶς δώσω ἀπογοήτευσιν, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ξύρισμα. Σᾶς φαίνεται ὑπερβολικὸ τὸ ξύρισμα κάθε δεύτερη ἡμέρα. Μὰ ἀγνοεῖτε ὅτι οἱ περισσότεροι κύριοι ξυρίζονται κάθε πρωΐ. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ θεραπεία.

Καν Ἀθανασίου. — Τὸ ἀγγουρόνερο, τοῦ ὁποίου ἔχετε τὴν συνταγήν, εἶναι πολὺ καλό, ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη συνταγὴ τῶν μαλλιῶν μὴ πιστεύετε στὸ θαυματουργὸ ἐκεῖνο κατσάρωμα. Ἡ πούδρα καὶ τὸ κραγιὸν σας καλὰ εἶναι, θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα ὅμως στὸ χωριὸ ν' ἀφήσετε τὸ πρόσωπό σας νὰ ξεκουρασθῇ ἀπ' ὅλα καὶ νὰ βάζετε μόνον πρὶν κοιμηθῆτε λίγο ἀγγουρόνερο. Ὅσο γιὰ προφύλαξι τὸ μόνο ποὺ ὑπάρχει εἶναι νὰ μὴν ἐκτίθεσθε στὸν ἥλιο. Τίποτε ἄλλο. Φορᾶτε μιὰ γάζα ἢ παίρνετε ὀμπρέλλα.

Πονεμένον, Δράμα. — Θὰ σταματήσῃ τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν σας ἂν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ κάθε βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε νὰ τρίβετε καλὰ τὶς ρίζες μὲ τὰ δάκτυλά σας, τὰ ὁποῖα θὰ βουτᾶτε σὲ πετρέλαιο. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες σταματήσετε, λουσθῆτε καλὰ καὶ ξαναρχίζετε πάλι μετὰ δυὸ ἑβδομάδες.

Ἄλκην Κ. Ἀμαλιάδα.— Σᾶς συμβουλεύω νὰ πλύνετε συχνὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ καὶ κολώνια κι' ἔπειτα νὰ τὸ πουδράρετε μὲ αὐτὴ τὴν ἀντιδρωτικὴ πούδρα : Ἀμιντὸν 200 γρ., Ἴρις πούδρα 200 γρ., Ταυίνη 10 γρ. Τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Χαριτωμένα σύνολα γιὰ τὴν πλάζ. 1ον) Αὐτὸ τὸ ὡραῖο σὸρτ ἀπὸ λευκὸ τοὐαλ-προβανσάλ μὲ σοὐρες πικέ, εἶναι γαρνιρισμένο μὲ φαρδειὲς τσέπες κάπρὲ ἀπλικαρισμένες. Φορίεται ἐπάνω σὲ μαγιὸ ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ ζώνη κορσελέ μὲ ἕνα ριγὲ σουετερ διακοσμημένο μὲ μιὰ κεντητὴ ἀγκυντοῦρα θαλασσιά. Τσέπες κουμπωτὲς καὶ μανίκια μακρυὰ γουιστά. 4ον) Ἐπάνω ἀπὸ τὸ προηγούμενο σὸρτ ἢ ἀντ' αὐτοῦ φορίεται ἡ χαριτωμένη αὐτὴ φουρεττσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς μπλοὺ ζας. Σύνολο κατάλληλο γιὰ τέννις.

Οἱ Διαβολάκηδες

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 57

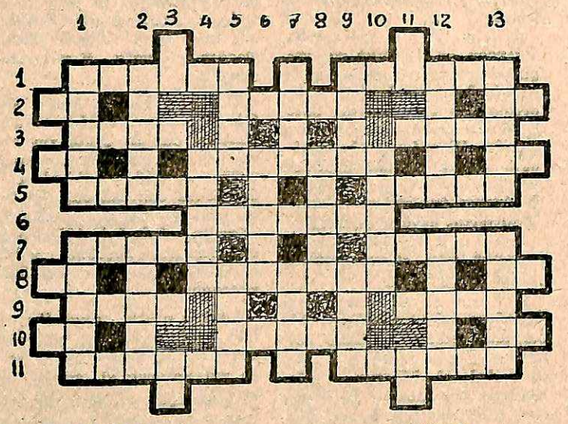

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐκτελεῖ τὰς ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένας θανατικὰς ποινάς.— Ὁ εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν φυλὴν ἀνήκων

2) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (ὁ προσώπου).— Θέσις ἀσυμπλήρωτος, χάος χάσμα.— Ὑποθετικὸς ἀριον, καὶ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος.

3) Ἀρκεῖ νὰ τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς μεγαλοφώνως διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά — Μέγα δροσέδιον τῆς Ἀσίας ὑπαγόμενον πολιτικῶς εἰς τὴν Περσίαν τὸ Ἀφγανιστὰν καὶ τὸ Βελουχιστάν.

4) Μουσικὸν φθόγγος.— Μεγάλη ἀγάπη πρὸς τι πρόσωπον. Τὸ ὑπάρχον τὸ ἔχον ζωήν.

5) Ἡ τελευταία ποσότης οἴνου ἡ ἀντλουμένη ἀπὸ οἰνοφόρον βυτίον.—Τὸ κατώτερον μέρος ἑνὸς σώματος τὸ σπουδαιότερον μέρος ὅλου τινός.

6) Νῆσος τῆς Μεσογείου ἀνήκουσα στὴν Ἰταλία.

7) Ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως (μεταφορικὴ σημασία). — Εἰς τῶν προφητῶν τῆς Π. Διαθήκης.

8) "Αρθρον.— Ὁ χρόνος καθ' ὃν δὲν εἶνε τις παρὼν ποῦ. — Ἀνθη.

9) Ἔνοπλος σύγκρουσις δύο στρατῶν.— Ὑπομονητικὸν ζῶον

10) "Αρθρον. — Δίδεται σὲ κάθε ἄνθρωπο, λίγες μέρες μετὰ τὴν γέννησί του. — Ἄρθρον (πληθυντικός).

11) Ὁ ὁμοιότατος κατὰ τὴν μορφὴν πρὸς ἄλλον ὥστε νὰ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ ἐκείνου.— Ἡ μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων ὑπάρχουσα ἀναλογία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Παρακμή, τέλος (μεταφορικὴ σημασία).— Βιβλίον ἀποτελοῦν μέρος μεγαλυτέρου συγγράμματος.

2) Ὁ ἔχων σπουδαίαν ἀξίαν ἢ φήμην.— Ἑνῷ μᾶς ἐβασάνισε κατὰ τὸν Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον, μᾶς ἐγκαταλείπει τώρα ποῦ τὸ ἀναζητοῦμε.

3) Μουσικὸς φθόγγος. — Λεπτὸν νηματίον.

4) Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Θιβέτ.

5) Ἔλλειψις φωτός.— Ὁ XI ἀπέθανε πρὸ μηνῶν.

6) Μεγάλη Ἀσιατικὴ πρωτεύουσα.

7) Ὀπτασία καθ' ὕπνον ἀλληλουχία φαντασιωκῶν γεγονότων.—Ὁ ἀτομικὸς ἰδίως τρόπος τῆς ἐκφράσεως ἐν τῷ λόγῳ.

8) Μικρὸν μὲν ἀλλὰ περίφημον διὰ τὴν Ἱστορίαν του εὐρωπαϊκὸν κράτος.

9) Πρόθεσις.— Ταινία ἐκ δέρματος χρησιμοποιουμένη εἰς δίφρους χρήσεις.

10) Ἡ πρωτεύουσα τῆς Κούβας ἀλλὰ καὶ τῶν πούρων.

11) Μουσικὸν φθόγγος.— Ἀριθμητικόν.

12) Πρόσοδος εἰσόδημα.—Ἀγαπημένου τῶν Ἑλλήνων ποιόν.

13) Χρησιμοποιεῖται ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν.— Τὸ νὰ αἰσθάνεται τις σφοδρὰν ἀπέχθειαν πρὸς ἄλλον καὶ νὰ ποθῇ τὸ κακὸν αὐτοῦ

Ἀποστολεύς:

ΒΥΡΩΝ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Θεσσαλονίκη

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁριζοντίως

1) ΔΟΡΑ — ΙΝΕΣ. 2) ΑΙ — ΒΗΜΑΤΩΝ — ΑΙ. 3) ΖΩΝΗ — ΕΟΝ — ΤΙΜΑ. 4) ΕΙΝΕ — ΤΟΥΛΙ. 5) ΟΔΟΣ — ΘΕΑ — ΗΜΑΣ. 6) Σ.Ι — ΑΡΑΧΝΕΣ — ΥΣ. 7) ΡΑΣΑ — ΟΝΥΞ.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων αὐτῶν σχηματίζουν τὴν περίφημον φράσιν, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀναγνῶσται μας δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν:

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Καθέτως

1) ΒΟΟΖ — ΟΣΣΑ. 2) ΟΝ — ΟΝΕΙΡΟΝ — ΙΑ. 3) ΑΝΗΡ — ΠΑΝ — ΟΡΘΑ. 4) ΛΑΘΟΣ — ΛΕΣΧΗ 5) ΙΣΩΣ — ΣΟΣ ΘΕΙΟ. 6) ΕΝ — ΔΙΠΛΩΜΑ — ΣΥ. 7) ΑΙΜΑ — ΣΑΣΑ.

Ἡ ἀνωτέρω λύσις μᾶς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ κ. ΜΗΝΑ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗ

ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

36) Βιργινία Κότη. 37) Λιλὴ Μπιζνιτκιάν. 38) Μαρία Νομικοῦ. 39) Μηνᾶς Ματσάκης. 40) Ἀναστασία Μπότσαρη. 41) Γεώργιος Μπόγρης. 49) Βασ. Γεωργόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

50) Δημ. Δανδαλίδης (Ξάνθη). 51) Χριστ. Χ. Μπητσκᾶς. 52) Ἄννα Λιναρδάτου (Σέρραι) 53) Τάσος Μπούρας (Θεσσαλονίκη). 54) Ἡλίας Τζῆκας (Ἀρνισσα). 55) Ἡρακλῆς Στυλιαρᾶς (Ἡράκλειον—Κρήτης). 56) Ἡλίας Καπετανάκης ("Ασσηρος). 57) Μάνος Καλλιᾶς (Μυτιλήνη). 58) Ἰωάννης Σπύρης (Θεσσαλονίκη). 59) Π. Κωνσταντινίδης ("Αρτα). 60) Παν. Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη). 61) Εὐάγγελος Καλοντᾶς (Σύρος).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

62) Ἑλένη Σιδέρη (Χαρμπιὲ Γιουνοὺλ Μπὲκ).

(Τὰ τελευταῖα ὀνόματα στὸ προσεχές μας τεῦχος).

Λύται 3ου διαγωνισμοῦ

Καθὼς εἴχαμε προθέλψει, ἔγινε ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ στὸν Διαγωνισμὸν αὐτό. "Αφθονα τὰ καταφθάνοντα καθημερινῶς στὰ γραφεῖα μας Σταυρόλεξα, ἑκτὸς αὐτοῦ ὅμως, ὅλα σχεδὸν εἶνε καὶ ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Ἰδοὺ τώρα μερικὰ ἐνόματα συνοδευόμενα ἀπὸ τὴν θαθμολογίαν τοῦ ἀποσταλέντος Σταυρολέξου:

1) ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ (Παγκράτι—Ἀθηνῶν).— Ἡ ἐπιτυχία σας ἐξαιρετική τὸ Σταυρόλεξόν σας ὁμολογουμένως θαυμάσιον, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ μεταπροσεχὲς ἢ καὶ προσεχὲς τεῦχος μας (θαθμολογία 10 ἐπὶ 10).

2) ΝΕΛΛΗ ΚΑΡΑΜΑΝΩΦ (Πειραιεύς).— Δὲν σκοπεῦω διόλου νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω ἐξ ἄλλου τὸ Σταυρόλεξόν σας εἶνε πολὺ καλό. Δυστυχῶς ὅμως περιέχει μερικὲς λέξεις τὶς ὁποῖες ὁ ἀναγνώστης θὰ δυσκολευθῇ νὰ τὶς εὕρῃ. π.χ. ΣΑΤΙ, ΓΕΝΑ ΟΡΕΧ καὶ μερικὲς ἄλλες. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν αὐτές, τὸ Σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν θαυμάσιο (θαθμολογία 8 ἐπὶ 10).

3) ΘΑΛΕΙΑ Θ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ (Θεσσαλονίκη). — Μερικὲς ἀθλέψεις κατασταστέρουν τὸ πολὺ καλὸ Σταυρόλεξό σας : Π. χ ΑΡΝΗ — ΥΝΙ — ΜΙΛΝ κλπ. Γιατὶ δὲν προσπαθήσατε νὰ τὶς ἀποφύγετε;... (θαθμολογία 7 ἐπὶ 10).

4) ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΑΛΑΜΑΖΙΝΑ.— Δὲν σᾶς ζητήσαμε τὶς ἰδίες λέξεις ὁποιζοντίως καὶ καθέτως, ἀλλ' ἐπίσης ἐτονίσαμε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου λέξεις ἐξωνικὲς καὶ χωρὶς σημασία, ὅπως π.χ.: ΣΛΕΛ — ΑΛΕΡ — ΡΟ — ΚΙΕΛΑ κ. ἄ. (θαθμολογία 5 ἐπὶ 10).

5) ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΣΤΑΓΚΟΥ (Σέρραι).— Καὶ σεῖς ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὶς αὐτὲς λέξεις. Ἀφ' ἑτέρου, ἐλάχιστοι ἀναγνῶσται μας γνωρίζουν Γερμανικὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βροῦν τὴν λέξι ΣΝΕΛ. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ Σταυρόλεξό σας ἀρκετὰ καλό. Πάντως θὰ ἔπρεπε καθέτως νὰ σχηματίζωνται ἄλλες λέξεις. (θαθμολογία: 6 ἐπὶ 10)

6) ΗΛΕΚΤΡΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ, (Κων)πολις).— Πολλὲς ξενικὲς λέξεις ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου σας : ΚΑΝΑΛ — ΠΟΛ — ΝΟ καὶ μερικὲς ἄλλες. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξετίμησα τὴν προσπάθειά σας, θὰ τὸ δημοσιεύσω λίαν προσεχῶς μὲ μερικὲς θελτιώσεις καὶ μὲ τὴν φωτογραφίαν σας, (θαθμολογία 8 ἐπὶ 10).

7) ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ, (Πειραιεύς). — Πράγματι, εἶχα παρατηρήσει καὶ ἐγὼ τὴν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας καὶ δὲν ἠξερα ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσω.. Πάντως ἡ νέα σας ἀποστολὴ μὲ κατενθουσίασε. Τὸ Σταυρόλεξό σας τὸ σχετικὸ μὲ τὸν Διαγωνισμὸν πολὺ καλὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν. (θαθμολογία 8 ἐπὶ 10).

8) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΠΑΝΟΣ (Λαμία). — Ὑπέροχο τὸ Σταυρόλεξό σας. Δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ δημοσιευθῇ. (θαθμολογία 10 ἐπὶ 10).

9) ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Καλάμαι). — Καλὸ τὸ Σταυρόλεξό σας ὅπως ὅμως συμθαίνει συνήθως, μερικὲς λέξεις τὸ καταστρέφουν: ΜΟΥΑ — ΣΑΚΑ — ΑΚΗ κ. ἄ. Γιατὶ δὲν τὶς ἀποφύγατε συμφώνως πρὸς τὶς συστάσεις μας; (θαθμὸς 7 ἐπὶ 10).

10) ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΥΦΑΝΤΟΓΛΟΥ (Θεσσαλονίκη).— Οἱ λέξεις: ΟΤΩ — ΕΤΑΜ — ΠΕΤΕΡ — ΤΕΤ — ΑΡΑΚΑ κ. ἄ, καθιστοῦν τὸ Σταυρόλεξόν σας μέτριον. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν προσπαθήσατε διόλου νὰ ἀποφύγετε τὶς ξενικὲς καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις (θαθμολογία 6 ἐπὶ 10).

11) ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΝ, (Ἄργος).—Τὸ Σταυρόλεξόν σας καλό, θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς μὲ τὴν φωτογραφία σας (θαθμολογία 9 ἐπὶ 10)

12) ΘΕΟΔ ΑΛΕΦΡΑΓΚΗΣ Τὸ Σταυρόλεξόν σας καλό, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του, καὶ μὲ τὴν φωτογραφία σας (θαθμολογία 9 ἐπὶ 10).

13) Ι. Γ. Μ. ('Αθῆναι).—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰς συστάσεις σας. Τὸ Σταυρόλεξό σας πολὺ καλὸ ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐγκύκλοπαιδικό. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ λέξεις εἶνε ὅλες ἐκλεκτές, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του (θαθμολογία 8 ἐπὶ 10)

14) ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ (Ξάνθη). — Μέτριον τὸ Σταυρόλεξό σας καὶ αὐτὸ λόγῳ τῶν λέξεων : ΑΛΑΝΑΚΙ — ΠΙΕΡ — ΡΕΜΑ — ΘΑΜΑ — ΜΑΣΑ κ. ἄ. τὶς ὁποῖες μὲ μίαν ἐλαχίστη προσπάθεια θὰ μπορούσατε νὰ ἀποφύγετε. Ἐυχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ τὸ πεζοτράγουθο ἄλλον, ὁ ἀρμόδιος, στὸν ὁποῖο καὶ τὸ παρέδωσα.

Ἀλληλογραφία

ΜΙΤΣΑ ΘΩΜΑ (Γλυφάδα). —Τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν λαθαίνω τὰ τρία Σταυρόλεξά σας. 1ον τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ "Ανω — Κάτω Σταυρολέξου καὶ 2ον τὰ δύο Σταυρόλεξά σας ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ σχεδίου τοῦ Διαγωνισμοῦ συνθέσεως Σταυρολέξου. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅμως ὅτι δὲν ἐργασθήκατε πολὺ ἐπὶ τῶν δύο τελευταίων Σταυρολεξῶν τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν πολλὲς ἀθλεψεις , Θὰ τὰ προσεξω πάντως καλύτερα καὶ θὰ τὰ θαθμολογήσω στὸ προσεχὲς μας τεῦχος.

ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ (Παγκράτι). — Ὁ νέος σας θρίαμβος. Ὑπερβαίνει κάθε προηγούμενον Ὁμολογῶ ὅτι τὸ Σταυρόλεξον αὐτό, (τὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ) εἶνε πολὺ καλύτερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε, καθὼς ἀσφαλὼς θὰ ἔνθυμῆσθε. μεγάλην ἐπιτυχία. Θὰ ἔπρεπε, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔχετε στὴν διάθεσί σας τὸν ἀπεστάλμεν καιρὸ νὰ μᾶς ἀποστέλλετε τὰ κτικὰ κανένα Σταυρόλεξο (περιποιημένο φυσικά) καὶ νὰ εἴσθε θέθαια ὅτι εὐχαρίστως θὰ τὸ δημοσιεύσουμε.

Μὲ δόσεις

Σᾶς προσφέρομεν τὰ ὡραιότερα γυναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ Ἑλβετικὰ ὡρολόγια Ἀγκύρας 15 ρουμπινίων ἠγγυημένα διὰ 20 ἔτη, εἰς τιμὰς ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ καὶ μὲ πολὺ μεγάλας εὐκολίας πληρωμῆς.

Πλουσία συλλογὴ ὡρολογίων σπόρ, τσέπης, ἐγγερτρίων, ἠλεκτρικῶν τοίχου, στυλογράφων, κοσμημάτων κ.λ.π.

Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

Ἀριστείδου 3, Μέγαρον Ἑνώσεως. Τηλ. 23.266

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποῦ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὔτω καὶ μόνον θὰ εἶσθε βεβαίο ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὄχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κἂν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον που σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν μάρκα ΑΡΤΙ.

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντὸς τύπου καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικὰς θὰ εὕρετε εἰς τὸ κατάστημα Ἀδελ. Π. Φίλη. Ἐπίσης ὅλα τὰ ὀρειχάλκινα εἴδη εἰς ποικιλίαν σχεδίων.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30.— Τηλέφωνον 55.283

Τὸ ὡροσκόπιόν σου θησαυρόν

Οἱ ἀπευθυνομενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὴν ὥραν

Αἱ ἐπιστολαὶ πρεπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ὧραι κατάλληλοι διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας κατὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδος εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

3—4.30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (29), 1.30—2.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (31), 3.30—4.15 μ.μ. τῆς Τρίτης (1) καὶ 9—10 π.μ. τῆς Πέμπτης (3).

Ἀποφύγετε τοὐναντίον τὴν ὥραν 6—9 π.μ. τῆς Τετάρτης (2).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων προτιμήσατε τὰς ὥρας: 6—7 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (29) καὶ 10—11 π.μ. τῆς Δευτέρας (31).

Αἱ αἰσθηματικαὶ ὑποθέσεις εὐνοοῦνται κατὰ τὴν ὥραν: 6.30—8.30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (29).

Διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ μέλλον ἢ τὴν καλυτέρευσιν τῆς θέσεώς σας ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν ὥραν 12.30—2 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (28).

Μία ἐπικίνδυνος διὰ νὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν σας ὥρα εἶναι ἡ 12—1.30 μ. μεσ. τῆς Τετάρτης (2).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, Πειραιά.— Χαρακτὴρ φιλόδοξος καὶ ἐγωϊστικός. Κρυψόνους. Θέλησις ἀσθενὴς καὶ Ἐλλείψεις σοβαρᾶς τολμης. Ἐπιφυλακτικότης. Γάμος ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Τὴν εὐτυχίαν σας θὰ ἀπειλήσουν ὅμως πολλὰ πάθη καὶ ραδιουργίαι. Ὑγεία ἐπισφαλής. Πρέπει πάντοτε νὰ προσέχετε. Ἡμέρα Πέμπτη, ἀριθμὸς 7.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ 18.— Χαρακτὴρ ἀρκετὰ ἐπίπολαιος καὶ ἀστατος. Σᾶς ἐλκύει ἡ ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι τὸ βάθος των. Πρόωροι καὶ πολλαὶ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι. Πολλὰς φορὲς θὰ φθάσετε εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γάμου, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιήσῃ πολὺ ἀργότερα. Οἰκογενειακὴ ζωὴ ἀρκετὰ εὐτυχὴς. Κοινωνικὴ θέσις ἀστάθης Οἰκογένειακὰ πένθη. Θὰ ἀφήσετε πολλὰ εὐκαιρίας νὰ σᾶς διαφύγουν. Ἡ ζωή σας θὰ καλυτερεύῃ πολὺ μετὰ τὸν γάμον σας. Οἰκονομικὴ ἄνεσις. Χρῶμα γκρίζο ἀνοικτό. Λίθος σάπφειρος, ἡμέρα Τετάρτη.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ. Ἐμπόδια καὶ ἐναντιότητες πολλαὶ εἰς τὴν ζωὴν σας Προσκόμματα εἰς τὰς ὑποθέσεις σας. Οἰκονομικὴ κατάστασις ἀστάθης καὶ ἀθέεαία. Ἐλπίζετε ἀκόμη εἰς τὴν τύχην, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ, ὄχι ὅμως ἀπὸ ἐργασίαν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἄπροοπτον καὶ ἀπροσδόκητον. Γάμον πρὸς τὸ παρὸν δὲν προθλέπω. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς ὅ,τι ἄλλο θελήσετε.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Α, Π., Χανιά. Ὁ αἰσθηματικὸς χαρακτὴρ σας σᾶς ὠθεῖ εἰς πρόωρους περιπετείας. Βιάζεσθε ὅμως διότι ἡ ὥρα τῆς ἀποκαταστάσεώς σας θρα εὑνει ἀκόμη. Ἡ σημερινή σας περιπέτεια δὲν εἶνε διώσιμος. Θὰ συναντήσῃτε ἐκ νέου μὲ τὸν νέον αὐτὸν καὶ θὰ συνάψετε σχέσεις. Τὸ αἴσθημά του εἶνε πολὺ ἀκριθὲς πρὸς τὸ παρόν. Ὑπάρχουν ὅμως πολλαὶ πιθανότητες νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ἀργότερα πραγματικὰ καὶ μὲ μεγάλην εἰλικρίνειαν.

ΤΡΕΛΛΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Γ. Ρ., Χανιά.— Τὸ σημερινόν σας αἴσθημα θὰ ὑποστῇ πολλὰς διακυμάνσεις καὶ θὰ συναντήσῃ πολλὰς δυσχερείας. Δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρὸν καμμία περίπτωσις γάμου. Ὁ φίλος σας ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια θὰ περάσῃ μίαν ταραχώδη ζωήν. Ἀργότερα ἡ θέσις του θὰ σταθεροποιηθῇ καὶ τότε μόνον θὰ συζητηθῇ σοβαρῶς ἡ περίπτωσις τοῦ γάμου σας. Μὴν ἀφήνετε τὴν μελαγχολίαν ποὺ σᾶς καταλαβαίνει κάποτε διότι ἡ τύχη θὰ εἶνε πολὺ εὐνοϊκὴ γιὰ σᾶς καὶ θὰ σᾶς δώσῃ πολλὰς χαρές.

ΑΣΣΟΝ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ, Χανιά. — Ἡ ἀνάμνησις τῆς σχέσεώς αὐτῆς θὰ διατηρηθῇ καὶ θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ ἐπὶ μακρόν. Δὲν θλέπω ὅμως καμμίαν περίπτωσιν γάμου. Πιθανὸν θὰ ἐπανασυνδέσετε καὶ ἀργότερα σχέσεις ἀλλὰ καὶ πάλιν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅταν ἠρεμήσετε ἀπ' αὐτὴν τὴν σχέσιν, μὲ ἐρωτᾶτε ὅ,τι ἄλλο θελήσετε.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΡΟΔΟ Ι. Α. Π. Δὲν θλέπω κανένα αἴσθημα σήμερον. Ἀργότερα θὰ ἀγαπήσετε καὶ θὰ ἀγαπηθῆτε πολύ Θὰ παρουσιασθοῦν ὅμως πολλαὶ δυσχέρειαι εἰς τὸν γάμον σας. Χρήματα ἐπαρκῆ θὰ ἀποκτήσετε μετὰ τὴν ἀποκατάστασίν σας. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Διαφθῶστε τὴν ἀπαισιόδοξον διάθεσιν ποὺ σᾶς κατέχει, διότι κινδυνεύετε νὰ καταστρέψετε τὴν ζωήν σας. Ταξεῖδιον δὲν θλέπω πρὸς τὸ παρόν. Προσέχετε τὴν ὑγείαν σας.

ΟΥΤΩ, Πειραιά.— Δὲν προθλέπω καμμίαν μεταθολὴν εἰς τὴν ζωήν σας, οὔτε αἰσθηματικήν, οὔτε ἄλλην. Ὁ χαρακτὴρ σας ἄλλωστε δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀφοσιωθῆτε πραγματικῶς εἰς ἕνα πρόσωπον, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμῃ τὰ ἀναζητήτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς μιὰν διαρκῆ ἐναλλαγὴν προσώπων καὶ περιστάσεων. Πάντως τὸ τρέχον ἔτος θὰ σᾶς παρουσιάσῃ μερικὰς ἐκπλήξεις. Αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ ἐρώτημά σας. Δι' ὅ,τι ἄλλο εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΡΟΔΟΝ Ν.—Δὲν θλέπω πιθανότητα γάμου πρὸς τὸ παρόν, παρὰ μόνον ἐὰν ὅσον ἐξομαλυνθοῦν ὡρισμέναι δυσχέρειαι ἀπὸ μέρους τοῦ φίλου σας. Εἶνε πολὺ καλὸς χαρακτὴρ καὶ νομίζω ὅτι ἂν τὸν ἐνισχύσετε καὶ σεῖς εἶνε δυνατὸν νὰ διευκολύνετε κατὰ πολὺ τὴν ἕνωσίν σας.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ Σ.— Ζωὴ μὲ συχνὰς μεταπτώσεις καὶ μεταλλαγας. Θὰ δοκιμάσετε πολὺ ἰσχυρὰ καὶ φλογερὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ὁδηγήσουν εἰς γάμον. Οἰκογενειακὴ δυσαρμονία, ἔριδες καὶ προστριθαί. Οἰκονομικὴ θέσις ἀστάθης Θὰ βελτιωθῇ πολὺ ἀργότερα. Θὰ καταλάθετε καλὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν.

ΜΑΝΙΤΑΡΙ 2•1.— Ζωὴ ἤρεμος καὶ ὁμαλὴ χωρὶς σοβαρὰς περιπετείας. Θὰ δοκιμάσετε ἕνα φλογερὸν αἴσθημα καὶ θὰ ἀγαπηθῆτε ἐξ ἴσου. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς γάμον. Στὰ διοδρομία τοῦ συζύγου σας καλή, ἀλλ' ὄχι πολὺ ταχεῖα. Χρήματα ἐπαρκῆ διὰ μίαν ἄνετον ζωήν. Μιὰ ἀπειλὴ τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας σας θὰ σημειωθῇ περὶ τὸ μέσον τῆς ζωῆς σας. "Εχετε μερικὰς καλλιτεχνικὰς τάσεις. Γιατὶ δὲν τὰς καλλιεργῆτε;

191081011. Κων)πολιν.— Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετά, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐντείνετε τὰς προσπαθείας σας. διότι σήμερα θλέπω μίαν μεγάλην ἀταξίαν καὶ ἀσυναρτησίαν εἰς τὴν ζωήν σας. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Εὐτυχὴς οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ οἰκονομικὴ ἄνεσις. Τὸ σημεριὸν περιθάλλον σας δεσμεύει τὴν ζωήν σας Συχναὶ μετακινήσεις καὶ ταξίδια.

ΓΙΟΛΑΝΤΑΝ 3.— Ζωὴ πολὺ ἤρεμος, Ἐλάντσται περιεργειαι. Γάμος ἐξ ἔρωτος πολὺ εὐτυχής. Οἰκονομικὴ ἄνεσις, ἀλλ' ὄχι μεγάλα πλούτη. Μετακινήσεις χωρὶς ἀξίαν. Τὸ ἔτος 1945 θὰ σημειώσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ζωή σας. Θὰ καταλάθετε καλὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀποφύγετε τοὺς προώρους ἐρωτικοὺς θεσμούς. Χρῶμα κυανοῦν. Λίθος σμάραγδος.

ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ 18. — Πρέπει ν' ἀποτινάξετε τὴν νωχέλειαν ποὺ σᾶς κοπέχει. Κινηθῆτε δραστηριώτερα. Αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι μακρᾶς διαρκείας καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἀφήσουν ἀνεξάλειπτα ἴχνη εἰς τὴν ζωήν σας. Θὰ νυμφευθῆτε ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ἡ εὐτυχία σας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν προσαρμογὴν σας εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν. Διότι ἀπὸ ἀπόψεως διαθέσεως εἶσθε ἀπειθάρχητος. Ἡ σημερινή σας περιπέτεια ἐχει πολλὰς πιθανότητας νὰ καταλήξῃ εἰς εὐτυχῆ γάμον. "Ετος σημαντικὸν τὸ 1942 καὶ ἀκολούθως τὸ 1951. Λίθος ὄνυξ. Χρῶμα κυανοῦν ἐσθοῦ ἢ γκρίζον πρὸς τὸ μέλαν.

ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΑ.— Ἤρεμος ζωή. Θὰ διακινδυνεύσετε ὅμως πολλὲς φορὲς τὴν εὐτυχίαν σας λόγῳ τοῦ πείσματος καὶ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης σας. Θὰ νυμφευθῆτε ἐξ ἔρωτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ἡ εὐτυχία σας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν προσαρμογὴν σας εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν. Διότι ἀπὸ ἀπόψεως διαθέσεως εἶσθε ἀπειθάρχητος. Ἡ σημερινή σας περιπέτεια ἐχει πολλὰς πιθανότητας νὰ καταλήξῃ εἰς εὐτυχῆ γάμον. Τὸ 1939 θὰ σημειώσῃ ἐπίσης μίαν καμπὴν εἰς τὴν ζωήν σας Οἰκονομικὴ ἄνεσις καὶ κοινωνικὴ διάκρισις.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ. Λευκάδα.— Ἀεὶ θλέπω τίποτε τὸ ἄξι

ΛΕΥΚΗΝ ΜΙΜΟΖΑΝ.— Πλουσία αἰσθηματικὴ ζωή, ἀλλ' ὄχι πάντοτε εὐτυχής. Περιορίσατε τὴν ὑπερευαισθησίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχεσθε. Ὑγεία ἐπισφαλής. Θὰ ἀποκατασταθῆτε ἐξ ἔρωτος. Ζωὴ ἄνετος καὶ εὐτυχής. Χρῶμα κυανοῦν. Ἡμέρα Παρασκευή.

ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ.— Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετὰ ἀλλ' ἡ ἐξέλιξίς σας θὰ συνοδευθῇ ἀπὸ πολλὰς μεταλλαγὰς καὶ μεταπτώσεις, τόσον ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκονομικὴν ὅσον ἐπίσης καὶ τὴν κοινωνικήν σας θέσιν. Οἰκογενειακαὶ διχόνοιαι καὶ στενοχωρίαι. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Ὄχι πολὺ σύντομος. Πολλὰ ἐμπόδια μέχρι τῆς πραγματοποιήσεώς του. Ἡμέρα Κυριακή. Ἀποχρώσεις πρὸς τὸ κίτρινον ἢ τὸ πολὺ ἀνοικτὸν πράσινον.

ΑΝΗΣΥΧΗΝ ΨΥΧΗΝ.— Ἡ ζωὴ σᾶς ἐπιφυλάσσει ἀκόμη ἀρκετὰς περιπετείας. Οὔτε τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, οὔτε τὸ ζήτημα τῆς ἐξομαλύνσεως τῶν σχέσεων διὰ τὰς ὁποίας μοῦ γράφετε θὰ λυθοῦν τόσον εὔκολα. Ἰδίως τὸ δεύτερον θὰ παρουσιάσῃ πολλὰς περιπλοκὰς ἀκόμη μολονότι δὲν θλέπω καμμίαν αἰσίαν ἔκβασιν. Πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλην ὑπομονήν. Γάμον πρὸς τὸ παρὸν δὲν προβλέπω. Πάντως εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ εὐνοηθῆτε ὅταν ἐλθῇ ἡ στιγμή. Χρήματα ὀλίγα. Προσέχετε τὴν ὑγείαν σας. Ἡμέρα Δευτέρα, χρῶμα κυανοῦν, λίθος σμάραγδος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΗΝ, Θεσ)νίκην.— Μεγάλη ἀστάθεια εἰς τὴν ζωήν σας. Ὡραῖαι πρωτοβουλίαι μὴ ἀκολουθούμεναι ὅμως ἀπὸ καμμίαν συνέχειαν. Πολλαὶ δυσκολίαι εἰς τὰ πρῶτα σας ἐπιτεύγματα. Θέσις ἀσταθὴς καὶ μεταβαλλομένη διαρκῶς. Οἰκονομικὴ κατάστασις μετρία. Οἰκογενειακαὶ ἔριδες καὶ στενοχωρίαι. Ἐπιπολαιότης καὶ ἔλλειψις συνεπείας.

Σ. Κ. ΚΑΡΥΑΤΙΔΑ.— Συχναὶ μεταπτώσεις εἰς τὴν ζωήν σας. Ἐμπόδια καὶ δυσκολίαι. Γάμος ἐξ αἰσθήματος, ἀλλ' ὄχι σύντομος. Οἰκονομικὴ κατάστασις καλή ἀλλ' ὄχι σταθερά. Ἀμφίβολον ἡ ἀπόκτησις τέκνων. Οἱ κογενειακαὶ διχόνοιαι καὶ ἔριδες. Συχναὶ ἀσθένειαι ἀλλ' ὄχι πολὺ σοβαραί. Κίνδυνοι ἀπροόπτων δυστυχημάτων καὶ καταστροφῶν.

ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑΝ.— Λυποῦμαι, διότι ἔλαβα πολὺ ἀργὰ τὸ γράμμα σας. Ἡ ζωή σας θὰ κλίσῃ ἀρκετὰ ὁμαλή. Πολλαὶ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι ἀλλ' ἐπιπόλαιαι καὶ χωρὶς σημασίαν. Θὰ πανδρευθῆτε πολὺ ἀργότερα ἐξ ἔρωτος. Ἡ ὑγεία σας σᾶς ἐπιφυλάσσει μερικὰς ἐκπλήξεις καὶ πρέπει νὰ προσέχετε. Περιβάλλον ὄχι εὐμενές. Μετρία οἰκονομικὴ κατάστασις. Δόστε μιὰν σταθερότητα στὸν χαακτῆα σας καὶ καταπολεμῆστε τὴ δειλία ποὺ σᾶς διακρίνει.

Μὶς ΜΠΑ Ε. Β.— Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἀρκετὰ καὶ καθ' ὅλας τὰς πτυχὰς θὰ ἀποκτήσετε χρήματα κατὰ τρόπον ἀνέλπιστον καὶ ἀπροσδόκητον. Ἀλλὰ συγχρόνως θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολίας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν σας. Διχόνοιαι μὲ τὸ περιβάλλον σας. Πολὺ ἐγωϊσμὸς καὶ κάποια βιαιότης εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις σας. Γάμος θραδύτερον.

ΡΕΝΑΡ ΚΙΟΥΙΡ.— Κάνετε μεγάλο λάθος. Στὴν ἐπιστολήν σας γράφετε: Μῆνα Ἰανουάριον ἡμέραν Κυριακήν. Τίποτε ἄλλο. Τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι μοῦ λέτε ὅτι κρατεῖτε ἀντίγραφον καὶ ὅτι εἰς τὸ ἀντίγραφον βρίσκεται ἡ... ἡμέρα τοῦ μηνός! Τέλος πάντων! Ἡ ζωή σας θὰ εἶνε ἀσταθὴς καὶ θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ γιὰ νὰ δημιουργήσετε μιὰ μόνιμη καὶ σταθερὰ θέσι. Συχναὶ ἐναλλαγαὶ καὶ ἀπότομοι μεταπτώσεις. Τὸν ἴδιον ρυθμὸν θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ οἰκονομική σας κατάστασις. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συμθῇ διαφορετικά. Ἀποφύγετε τὰ ταξίδια, ἰδίως τὰ θαλάσσια. Ἐὰν σᾶς εὐνοοῦν.

ΛΕΥΚΗΝ ΣΑΝ ΤΟ ΚΡΙΝΟ.— Γάμος πιθανώτατα κατὰ τὸ 1943—44, κατόπιν αἰσθήματος, ὄχι ὅμως νέου. Εἶνε ἐνδεχόμενον συνεπῶς νὰ πρόκειται περὶ τοῦ προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε. Πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἐναντιότητες εἰς τὴν ζωήν σας. Μιὰ διαρκὴς ἀνησυχία καὶ ἀλλεπάλληλοι στενοχωρίαι. Ἡ ζωή σας θὰ ἠρεμήσῃ ἀρκετὰ ἀργότερα. Συχναὶ μετακινήσεις χωρὶς σημασίαν.

ΞΑΝΘΗΝ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΝ.— Καταλαβαίνετε καὶ μόνη σας ὅτι εἴσθε πολὺ μικρὴ γιὰ αἰσθηματικὲς περιπέτειες. Δὲν θὰ ἦταν σωστὸ ν' ἀρχίσετε ἀπὸ σήμερα ἀφοῦ ἄλλωστε ἡ ζωή σας ἐπιφυλάσσει πολλὲς χαρὲς καὶ πολλὲς ἀπολαύσεις. Θὰ ἀποπερατώσετε καλῶς τὰς σπουδάς σας καὶ θὰ ἐργασθῆτε. Αἰσθηματικὴ ζωὴ ἀρκετὰ ἀνήσυχος. Θὰ πανδρευθῆτε ἀργότερα καὶ θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῆς καὶ μὲ οἰκονομικὴν ἄνεσιν. Ἀσθένειαι καὶ κίνδυνοι ἀτυχημάτων. Προσέξετε

ΛΙΛΟΓΚΑΝ.— Γράψατέ μου τὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθητε ὑπενθυμίζοντας τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σας.

ΕΛΙΖΑΝ Π. Πειραιᾶ.— Ζωὴ ἀρκετὰ ἀνήσυχος, μὲ πολλὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ καὶ πολλὰς εὐχαρίστους ἐκπλήξεις. Ζωτικότης καὶ δυναμὶ χαρακτῆρος. Οἰκονομικὴ κατάστασις ἀσταθής. Δὲν θλέπω μεγάλην οἰκογενειακὴν εὐμπνοιαν. Γάμος ἐξ ἔρωτος μετὰ τὸ 30ὸν «αθ' ὅλας τὰς πιθανότητας. Σᾶς προσδιορίζω τὰ ἔτη 1946 καὶ 1948 ὡς τὰ σημαντικὰ γιὰ τὴν ζωήν σας. Ἡμέρα Πέμπτη ἀριθμὸς 4 χρῶμα κυανοῦν, πολύτιμος λίθος τουρκουάζ.

ΚΛΟ—ΚΛΟ.— Ποῖον ἔτος; Δὲν μοῦ γράφετε οὔτε διὰ τὸν ἑαυτόν σας οὔτε διὰ τὸν φίλον σας.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ, Ε. Α. Μ.— Ἡ ζωή σας θὰ περάσῃ ἀρκετὰ ὁμαλή, χωρὶς σοβαρὰς περιπετείας. Περιορίστε τὸν μεγάλον αἰσθηματισμὸν καὶ τὴν νευρικότητά σας καὶ προσγειωθῆτε περισσότερο στὴν πραγματικότητα. Ὁ γάμος σας προσκρούει εἰς πολλὰς δυσκολίας ἀκόμη. Ἡ πραγματοποίησίς του εἶνε μᾶλλον ἀδύνατος πρὸς τὸ παρόν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀπελπίζεσθε, διότι θὰ πραγματοποιηθῇ. Μὴν φοθῆσθε, θὰ ζήσετε ἀρκετὰ καὶ εὐχάριστα. Ἡμέρα Παρασκευή, χρῶμα πράσινον, λίθος ἀδάμας

ΑΡΑΠΑΚΙ 19.— Ἡμέρα Τετάρτη. χρῶμα γκρίζον ἄλλα πρὸς τὸ λευκὸν ὄχι πρὸς τὸ μέλαν. Λίθος Ἴασπις ἢ ρουμπίνι. Σᾶς συνιστῶ νὰ καλλιεργήσετε περισσότερο τὰς καλλιτεχνικὰς διαθέσεις σας. Θὰ προοδεύσετε πολὺ καὶ θὰ διακριθῆτε, μολονοτι ἡ καλλιτεχνία δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ ποτὲ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου.

ΝΑΥΤΑΚΙ 13.— Ἡμέρα Τετάρτη. Ἀνοικταὶ ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου. Ρουμπίνι. Λυποῦμαι διότι ἡ ἀπάντησίς μου ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ λυπηθῆτε. Ὁπωσδήποτε εἶνε προτιμότερο νὰ μὴν ρωτᾷ κανεὶς γιὰ ὡρισμένα πράγματα. Ὅ,τι μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶνε τοῦτο. Θὰ πανδρευθῆτε ἀργότερα καὶ θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Τὸ σημερινό σας αἴσθημα θὰ καταλάθῃ μεγάλη θέσι στὴ ζωή σας καὶ στὴ ζωὴ τοῦ φίλου σας. Ὁ φίλος σας θὰ προοδεύσῃ πολὺ στὴ ζωή του, ἀλλ' ἡ θέσις του θὰ εἶνε παντοτε ἀσταθής. Δὲν μπορῶ νὰ δηλητηριάσω τὴ σημερινή σας χαρὰ λέγοντάς σας τί θὰ συμθῇ ἀργότερα Συμθαίνουν ἄλλωστε καὶ λάθη κάποτε.

ΤΡΕΛΛΟ ΑΡΑΠΑΚΙ.— Ἡμέρα Σάθθατον. Σκοῦραι ἀποχρώσεις ἀποκλίνουσαι πρὸς τὸ μέλαν. Λίθος ὄνυξ ἢ σάπφειρος.

ΣΟΝΙΑ 58.— Ἡ ζωή σας θὰ εἶνε πολὺ ταραχώδης. Κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ θέσις διαρκῶς μεταθαλλομένη. Ἀπροοπτοι μεταλλαγαὶ ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν πολλάκις εἰς ἀδιέξοδο Ἔχετε ὅμως πολλὰς πιθανότητας νὰ ἰδῆτε μεταθαλλομένην τὴν ζωήν σας ἐπὶ τὸ καλύτερον, ἀλλ' εἰς ἀρκετὰ προκεχωρημένην ἡλικίαν. Ἐρωτικαὶ ἀτυχίαι. Ἡ ἀποκατάστασίς σας προσκρούει εἰς πλεῖστα ἐμπόδια, Ἄλλωστε ὁ χαρακτήρ σας δύσκολα θὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν προβλέπω καμμίαν μεταθολήν. Οἰκογενειακαὶ ἀντιθέσεις καὶ ἀτυχήματα.

ΟΛΓΑΝ Π.— Ἐναντιότητας καὶ ἐμπόδια εἰς τὴν ζωήν σας. Πιθανὸς γάμος ἐκ συνοικεσίου περὶ τὸ ἔτος 1942—43. Οἰκογενειακαὶ διχόνοιαι. Οἰκονομικὴ κατάστασις μετρία ἀλλὰ πάντως ἄνετος. Δὲν θλέπω περίπτωσιν ἐπανασυνδέσεως σχέσεων. Ἡμέρα Πέμπτη. Ἀριθμὸς 4. Χρῶμα κυανοῦν. Σμάραγδος.

ΣΑΜΨΩΝ.— Ὁ πόθος σας νὰ διακριθῆτε εἶνε πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν πραγματικὴν καλλιτεχνικήν σας διάθεσιν. Προσέξετε στὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ μὴν κάνετε τίποτε χωρὶς νὰ τὸ καλὸ σκεφθῆτε. Αἱ σημεριναί σας ψυχικαὶ διαθέσεις εἶνε ἀκαθόριστοι καὶ χαώδεις. Περιμένετε μέχρις ὅτου ἀποκρυσταλλωθοῦν οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι σας. Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ ἐπιτύχετε, ἀλλ' εἰς τὰ πρῶτα σας θήματα θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀπογοητευθῆτε. Ἀργότερα θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα. Πολλαὶ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ Μ.— Ἡ τύχη θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολύ. Θὰ ἐμπνεύσετε ἰσχυρὰ πάθη. Ἕνα μεγάλο αἴσθημα θὰ ἀπασχολήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν τὴν ζωήν σας καὶ Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς περιπετείας θὰ καταλήξῃ εἰς εὐτυχῆ γάμον. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις καὶ ἀρκετὰ χρήματα. Ὡρισμέναι διχόνοιαι θὰ ταράξουν τὴν ἠρεμίαν τῆς οἰκογενειακῆς σας ζωῆς. Πρέπει νὰ ἐνισχύσετε τὴν καλαισθησίαν σας, διὰ νὰ συγκρατήσετε τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα σὲ ἐμπνεύσετε.

ΜΑΓΚΑΛΙ 7.— Χαρακτὴρ παραδοξολόγος, μὲ πολλὰς ἀντιθέσεις. Ἀπαισιόδοξος διάθεσις. Ὑγεία πολὺ ἐπισφαλής. Προσέξετε. Δημιουργεῖτε πολλὰς συμπαθείας, ὄχι ὅμως πολὺ ζωηράς. Ὁ κάπως αἰνιγματικὸς χαρακτὴρ σας προκαλεῖ μᾶλλον ἀπογοήτευσιν. Πολλὰ αἰσθήματα. Ἡ ἀποκατάστασίς σας θραδύνει ἀκάμη Ἡ κατάστασίς σας θὰ μεταθληθῇ ἀργότερα καὶ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχής.

ΣΟΥΔΑΝΕΖΑΝ 13.— Χαρακτὴρ ὁρμητικός, βίαιος ἀρκετὰ ἐνθουσιώδης. Ἔχετε μίαν προσωπικὴν γοητείαν ἡ ὁποία ἑλκύει πολὺ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον. Εἰς τὸν ἔρωτα θὰ εἶσθε πολὺ ἀπαιτητικὴ καὶ πολλὲς φορὲς θὰ διαρρήξετε σχέσεις μὲ τοὺς φίλους σας δι' ἀσημάντους ἀφορμάς. Θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὴν ζωήν σας καὶ θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Ἔως τότε ὅμως θὰ δοκιμάσετε ἀρκετὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας θὰ χρειασθῇ νὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος καὶ ψυχραιμίαν. Προτιμᾶτε τὰς κτυπητὰς ἀποχρώσεις ποὺ πλησιάζουν πρὸς τὸ ἐρυθρόν. Λίθος Ρουμπίνι.

ΙΣΑΒΕΛΛΑΝ Μ. Β.— Ἡ ζωή σας δὲν εἶνε τόσον ἄτυχη ὅσον φαντάζεσθε. Κατέχεσθε ἀπὸ ἕνα πόθον ἀνεξαρτησίας καὶ ἐπιβολῆς καὶ ὁ χαρακτήρ σας αὐτὸς ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὰς σχέσεις σας μὲ τοὺς ἄλλους. Οἰκογένεια δυσμενής, χωρὶς κακὰς προθέσεις ὅμως. Ζῆτε πολὺ κλεισμένη εἰς τὸν ἑαυτόν σας καὶ ἐξωτερικεύεσθε μὲ μεγάλην δυσκολίαν. Ἄμεσος μεταθολὴ ὄχι. Ἀποκατάστασις πιθανὸν θραδύτερον κάποιου συνοικεσίου. Ἡμέρα Παρασκευή. Χρῶμα γκρίζον πρὸς τὸ μέλαν.

3. Ξ Ξ. Ξ.— Ζωὴ ταραχώδης καὶ ἀνώμαλος. Πολλαὶ περιπέτειαι. Ἡ θέσις σας εἶνε ἀσταθὴς καὶ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ τὴν κατασφαλίσετε. Μὴν ἐκτίθεσθε εἰς περιπετείας, διότι δὲν σᾶς εὐνοοῦν. Εἶνε προτιμότερον νὰ προσαρμοσθῆτε εἰς μίαν σταθερὰν καὶ μόνιμον ἐργασίαν. Ἔχετε πολλὰς πιθανότητας νὰ ἐπιτύχετε καὶ νὰ διακριθῆτε. Ὑγεία πολὺ ἐπισφαλής. Προσέξετε. Ἡμέρα Πέμπτη. ἀριθμὸς 4. Μέταλλον ὀρείχαλκος. Λίθος σμάραγδος.

Π. Φ. ΖΙΝΕΤΤΑ Ε.— Γάμος θραδύνει ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Προαγωγὴ ὄχι πρὸς τὸ παρόν. Οἰκονομικὴ κατάστασις μετρία ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄνετος. Οἰκογένειαν θ' ἀποκτήσετε, ἀλλὰ θὰ ὑποφέρετε κατὰ τὸν τοκετόν. Προτιμήσατε σμαραγδον ἢ ἕνα κόσμημα ἀπὸ ὄνυχα. Ὁ ἀμέθυστος δὲν σᾶς εὐνοεῖ. Ἡμέρα Σάθθατον.

ΜΑΡΙΑΝ — ΑΝΝΑΝ — ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ.— Τὴν περίπτωσιν γάμου δὲν θλέπω πρὸς τὸ παρόν. Θὰ σᾶς παρουσιασθοῦν ἀργότερα δύο περιπτώσεις τὴν μίαν τῶν ὁποίων θὰ ἀπορρίψετε. Ἡ δευτέρα παρουσιάζει πιθανότητας ἐπιτυχίας, ἀλλ' ὄχι βεβαιότητα. Θὰ πρόκειται μᾶλλον περὶ ἐπαναλήψεως παλαιᾶς προτάσεως. Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ σήμερον ὄχι διὰ γάμον, ἀλλὰ διὰ μίαν ἀλλαγὴν τῆς ζωῆς σας ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐνοϊκή. Ἡ ἀπομάκρυσίς σας θὰ διακόψῃ ὅμως κάθε δεσμὸν μὲ τὸ παρελθόν. Τὸ ἐπάγγελμα ποὺ μοῦ γράφετε σᾶς ταιριάζει καὶ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ πολλαπλᾶ προσόντα καὶ τὰς ἱκανότητάς σας. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασίς σας θὰ βελτιωθῇ ἀργότερα, εἰς τὸ προσεχὲς ὅμως μέλλον θὰ περάσετε ἀρκετὰς στενοχωρίας. Ἐπωφεληθῆτε αὐτῆς τῆς σημερινῆς εὐκαιρίας Μὴν διστάζετε. Τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε ἀντιμετωπίζει σήμερα πολλὰς δυσχερείας εἰς τὴν ζωήν του, Ἡ κατάστασίς του θὰ ὑποστῇ μίαν σημαντικὴν μεταθολὴν τὸ 1942. Δὲν θλέπω σήμερον δυνατότητα γάμου. Ἡμέρα δική σας Τετάρτη. Χρῶμα γκρίζον ἀριθ. 3.

ΝΤΟΛΛΥ Π.— Πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀργήσατε ἀρκετὰ νὰ σκεφθῆτε γιὰ τὴν ἀποκατάστασίν σας, ἐνῷ εἴχατε ὅλα τὰ χαρίσματα γιὰ νὰ φροντίσετε ἐνωρίτερα. Ἡ τύχη πάντως σᾶς εὐνοεῖ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Βλέπω μεγαλυτέρας πιθανότητας διὰ τὸ δεύτερον πρὸ σωπον. Στραφῆτε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πάντως ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἐκ συνοικεσίου. Ὄχι ὅμως πολὺ σύντομος. Θὰ προκύψουν πολλαὶ ἀναβολαί, ἴσως δὲ καὶ ἐμπόδια. Δι' ὅ τι ἄλλο ἐπιθυμεῖτε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ὁ δόκτωρ ΚΑΜΑ

★

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ σὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέν τα μέχρι τῆς μεσημβρίας Σαββάτου 22 Ἰουλίου:

Μαραμένο Λουλοῦδι (Δ. Π.) Κυκλάμενο 13, Ἐσιεράλδα Ο., Γραφιᾶς Μ. Κ. Λάκης, Ὡραῖα, Ἵππος, Φρέκα, Λαμπιγόν, Ρασπουτίν. Γυιὸς τοῦ Ψιλορείτη Ι. Χ. Ζερβᾶ—Ζωζῶ, Ἀγνὴ—Χανιὰ Μελαγχολοῦσα.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ τῶν Βρυξελλῶν, εἰδικοί, ἀπεφάνθησαν ὅτι τὰ καλλυντικά μας εἶναι ἐδραιωμένα ἐπὶ ἀληθῶν ἐπιστημονικῶν βάσεων καὶ ἡ θεραπευτική των ἀξία εἶναι ἀξιοσύστατος». Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ—Ἑρμοῦ 35—Τηλεφ. 22-0-88

Αὐτό τὸ Μικρό Λάθος
μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε
10 Χρόνια Μεγαλυτέρα

Ἐνῷ ἕνα χρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολίζῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπερίγραπτον ὡραιότητα, μία ἄλλη μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μοιάζετε σάνγρηά. Τὸ νὰ εἶσθε μελαχροινή, δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διὰ μελαχροινὲς ἢ ρασὲλ σκοῦρα ἐὰν πάλι εἶσθε ξανθιὰ τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσι πούδρας ρασὲλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξητε τὸ χρῶμα ὅπου σᾶς πηγαίνει καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἐξ διαφόρους χρωματισμοὺς καὶ νὰ δῆτε ποιὸ σᾶς πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὸ νὰ μὴ βρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατῇ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ mousse de creme. Εἰς τὴν πούδραν Γοκαλὸν ἡ mousse de creme, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν μὲ πούδρα ἐκτάκτως λεπτήν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μία ἁπλῆ χρησιμοποίησις θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλύτερο καὶ γοητευτικώτερο χρῶμα.

3.000.000 γυναικες μεταχειρίζονται κάθε πρωῖ τὴν πούδρα Γοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ὅπερ ἀποκλείει οἱοδήποτε λάθος.

Pétrole-Hahn (Πετρόλ Χάν) ἐξαλείφει τὴν Πυτιρίδα.

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει τὴν τριχόπτωση κι' ἡ τριχόπτωσις τὴ φαλάκρα. Σταματῆστε τὸ κακὸ ἐγκαίρως. Ἰνστιτ. Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ Ἑρμοῦ 35 - Τηλ. 22-0-88

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ: Δρχ. 250, ἑξάμηνος Δρχ. 125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ: Λίρ. Ἀγγλ. 1.10, Ἀμερικῆς Δολ. 6

ΕΚΔΟΤΑΙ: Ἑταιρία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ ΣΙΑ»
Ὑπεύθυνος συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Λεωχάρους 19
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης: Κ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Γαλλικὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν Ι. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περιοδεύουσα ἀντιπρόσωπος διὰ τὰς Ἡν.Πολιτείας Ἀμερικῆς Κα ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντὴς τυπογραφείου: ΣΤΕΦ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ Δαμάρεως 4

PÉTROLE HAHN ἡ Τροφὴ τῶν μαλλιῶν.

Μέσα σ' ἕνα κουτὶ πούδρα Rea... ...βρίσκεται ἡ ὁμορφιά σας...

ἡ πούδρα Rea εἶναι προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana
Ὑπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΕΧΘΡΑ

Ἦσαν καὶ οἱ δυό τους ξερακιανές.

Ψηλές, σὰν τηλεγραφόξυλα, μὲ ἴδιες μεγάλες γαμψὲς μύτες, μὲ πρόσωπα σκελετωμένα, καὶ μελανιασμένα, ὡς νὰ ἦσαν καπνισμένα κρέατα, μὲ μάτια βαθουλωτά-σβυσμένα, ποὺ ἀσφαλῶς, σὲ κάποια ἐποχὴ τῆς νεότητός των, δὲν ἦσαν οὔτε κἂν συμπαθητικά, ἔδειχναν καὶ οἱ δυό τους δίδυμες ἀδελφές. Ἴδιες στὸ βάδισμα, ἴδιες στὴ φωνή, ἴδιες στὶς κινήσεις τους, ἴδιες στὶς ἐπιθυμίες τους....

Ἐξῆντα χρόνων ἡ μία. Πενῆντα πέντε ἡ ἄλλη.

Γεροντοκόρες, οἱ δυστυχισμένες, ὀρφάνεψαν ἀπὸ δῶ καὶ τριάντα χρόνια. Ἡ μεγαλύτερη, ἡ Εὐδοξία, μικρότερη ἡ Μαριάνθη. Ἡ γενεαλογία τους, ἕνα ἀρχοντόσπιτο παληὸ μιᾶς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας. Σὰν ὀρφάνεψαν, εἴτε ἀπὸ τὴν αὐσπηρὴ ἀνατροφὴ ποὺ εἶχαν πάρει μέσα στὸ πατριρκό τους, εἴτε ἀπὸ τὸ στενὸ καὶ θεοφοβούμενο περιβάλλον τοῦ τόπου, ἡ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀσχήμια τους καὶ τὴν ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια ἔμφυτη νευρασθένεια ποὺ συνήθως φωλιάζει σὲ ἀτυχῆ πλάσματα τῆς Δημιουργίας, οἱ δυὸ ἀδελφάδες δὲν κατώρθωσαν νὰ παντρευτοῦν. Οὔτε καὶ νὰ γελάσουν ποτέ τους... Τῆς μιᾶς τῆς ἄρεσαν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπεσκέπτοντο μὲ τὰ καράβια τους, τὴ γραφικὴ παραλία τοῦ νησιοῦ τους. Τοὺς ἔβλεπε στὴ λέσχη, σὲ χορούς. Οὐδεὶς βέβαια τὴν ἐπρόσεχε κάν. Ἐκείνη ὅμως, ἐπιστρέφοντας ἀργὰ τὸ βράδυ, μέσα ἀπ' τὸ στενὸ ἀνηφορικὸ δρομάκι τοῦ νησιοῦ, πρὸς τὸ σπίτι της, καὶ χτυπῶντας στὸ πλακόστρωτο τὸ σατέν-ρὸζ γοβάκι της, μὲ τὶς μπανέλλες στὸ λαιμό, καὶ τὰ σουρωτὰ φλοτὰν μανίκια τοῦ φουστανιοῦ της, ἦταν εὐτυχισμένη. Καὶ ἦταν εὐτυχισμένη, γιατὶ ἐνόμιζε ὅτι τὴν εἶχαν ἐρωτευθῆ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀργὰ πρὸς τὸ σούρουπο, σὰν ὁ ἥλιος σκόρπιζε στὴν ἀκύμαντη θάλασσα τὶς τελευταῖες πορφυρές του ἀκτῖνες, καὶ τὰ καράβια φαινόντουσαν στὸν ὁρίζοντα σὰν μέσα σὲ ὁμίχλη φεύγοντας μακρυά, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν ἴσως ποτέ, ἡ Εὐδοξία στεκότανε καρφωμένη στὸ παράθυρο κι' ἄφηνε δυὸ δάκρυα, νὰ τῆς φεύγουν... Τὰ δάκρυα τῆς ἐγκαταλείψεως...μιᾶς σκληρῆς ἐγκαταλείψεως.

Ἡ ἄλλη ἡ Μαριάνθη, χρόνια ἀγαποῦσε ἕναν ἔμπορο ἀποικιακῶν τοῦ τόπου της. Δὲν τοῦ μίλησε αὐτὴ ποτέ, δὲν ἐγνωρίσθηκαν οὐδέποτε... Κι' ὅμως, ἂν καὶ αὐτὸς παντρεύτηκε κι' ἂν ἔγινε δημοτικὸς σύμβουλος, κι' ἂν παρῆλθαν ὡς τώρα τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾶη καὶ νὰ κρύβη ἐπιμελῶς στὸ παρθενικό της σεντοῦκι μιὰ ξεθωριασμένη φωτογραφία του, ὅπου αὐτὸς φαίνεται ὡς δημοτικὸς σύμβουλος μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο σὲ μιὰ τελετὴ τῆς 25ης Μαρτίου, τῆς ἐπαρχίας. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐκυκλοφόρησε εὐρύτατα στὰ χαρτοπωλεῖα τοῦ τόπου. Εἶχε ἀγοράσει τότε δέκα. Τῆς εἶχε μείνει μία... Αὐτὴ ἡ φωτογραία εἰκόνιζε ὅλη τὴς τὴ ζωή...

★

Τὶς βρίσκομε στὰ Ἐξάρχεια...

Πρὸ δεκαπενταετίας ἔχουν μετοικήσει στὴν πρωτεύουσα. Μεγάλη ἀπόφασις ἡ ὁποία εἶχε ληφθῆ κατόπιν... πολυετῶν συσκέψεων.

Πούλησαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους στὴν ἐπαρχία, κι' ἀγόρασαν ἕνα ἰσόγειο σπιτάκι, μὲ αὐλή, μὲ κληματαριὰ καὶ μὲ πηγάδι. Ἐπρομηθεύθησαν καὶ δύο γάτους. Ἡ μία ἕναν ἀρσενικό, ἡ ἄλλη μιὰ θηλυκή. Ἔτσι παρηκολούθουν καὶ τὴ φυσιολογικὴ συμβίωσι δύο ὄντων, ποὺ τὰ ἤνωσαν αὐτές, εἰς πεῖσμα τῆς ἰδικῆς των κακοτυχίας... Καὶ ἐπερνοῦσαν καλά. Ἐρρρβοντο στὴν «Κική» τὴ γνωστὴ καλύτερη μοδίστρα τῶν Ἐξαρχείων, ὅπου ράβονταν ὅλες οἱ... καλὲς κυρίες τῶν Ἀθηνῶν... Ἀλλ' αὐτὲς κρατοῦσαν καὶ λίγο ἀπὸ τὰ παλιά. Ἡ μπανέλλα δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ λαιμό, εὔτε τὸ βελουδάκι μὲ τὴ διαμαντένια καρφίτσα. Οὔτε ἀκόμη ἡ βεντάλλια μὲ τὰ πούπουλα ποὺ τὶς ἐδρόσιζε λίγο στὴν αὐλή, μέσ' τὶς μεγάλες ζέστες τῶν Ἀθηνῶν....

★

Ὑπάρχουν περιπτώσεις τῆς ζωῆς μας, ποὺ κι' ἂν δὲν εἴμαστε κακοί, κι' ἂν ἔχωμε ἀκόμη μέσα μας βάθη καλωσύνης, ἐν τούτοις, θάβωμε καὶ τὴν καλωσύνη μας καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς γύρω μας, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ζωὴ δὲν μᾶς ἔδωσε παρὰ πίκρες, πίκρες συνεχεῖς καὶ κακοτυχίες, τεράστιες. Οἱ δυὸ ἀδελφάδες εἶνε πλέον γεματες κακία... Εἶνε τόσο κακές, τόσο δύστροπες, τότο πεισματάρες... Ἔχουν νὰ μιληθοῦν πέντε χρόνια μεταξύ τους.. Μιὰ λέξι μέσα στοὺς ἀπελπιστικοὺς αὐτοὺς καφὲ τοίχους, ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σουφρωμένο στόμα του... Συνεννοοῦντο με χαρτάκια. Εἶχαν μαλώσει πρὸ πενταετίας ἀκριβῶς καὶ εἶχαν ὁρκισθῆ ἡ μιὰ στὴν ἄλη γιὰ μὴ μιλήση... Καὶ δὲν ἄνοιξαν τὸ στόμα τους ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ἐτήρησαν τὸν ὅρκο τους. Καὶ μέσα στὴν πεισματάρικη αὐτὴ σιγή, μιὰ σιγὴ θανάτου, τόσο καὶ ἐξεδήλωναν, ἡ μία στὴν ἄλλη τὴν κακία τους. Ἐπαιρνε ἡ μιὰ τὸ μαξηλαράκι τὸ θαλασσί ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ τὸ ἔβαζε στὴν πολυθρόνα. Τώρα ἀμέσως ἡ ἄλλη καὶ τὸ ξανάβαζε στὸ ντιβάνι. Πήγαινε κατὰ λάθος... ὁ ἀρσενικὸς γάτος στὰ πόδια ἐκείνης ποὺ εἶχε τὴ θηλυκιά, νὰ ξύλο ὁ ἀρσενικὸς καὶ τόσο θύμωνε ἡ ἄλλη, ποὺ δὲν ἔβρισκε εὐκαιρία νὰ δείρη τὴ θηλυκιά, εἰς ἐκδίκησιν.

Ἡ Εὐδοξία, σὰν μεγαλύτερη, κρατοῦσε τὸ ταμεῖο. Ἀλλὰ γιὰ τὸ φαΐ μαζὶ ἀπεφάσιζαν. Ἔγραφε λοιπὸν σ' ἕνα χαρτάκι ἡ Μαριάνθη στὴν Εὐδοξία: «Αὔριο νὰ κάνωμε ἀλιάδα μὲ μπακαλιάρο τηγανιτό, γιατὶ βαρέθηκα πιὰ ὅλο χόρτα». Ἀπαντοῦσε ἡ Εὐδοξία ἐγγράφως πάλι: «Ἅμα θέλῃ τέτοια φαγιὰ ποὺ βρωμάει σκόρδο ὅλο τὸ σπίτι, νὰ πᾶς νὰ τὸ φᾶς ἔξω στὰ ρεστοράν. Θὰ κάνωμε μελιτζάνες ἰμάμπαΐλντί».

Μὲ πεῖσμα ἀμέσως ἡ Μαριάνθη ἔγραφε: «Ὅπως θέλεις. Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲ μοῦ κάνεις τὸ χατῆρι, ἐγὼ θὰ φάω σκέτο σκόρδο, ποὺ κάνει καλὸ καὶ γιὰ τὴν ἀρτιριοσκλήρωσι, κι' ἔτσι θέλοντας καὶ μὴ θὰ βρωμάη τὸ σπίτι.

Τέτοια καὶ ἄλλα ἀντηλλάσσοντο καθημερινῶς καὶ ἔγραφες πάντοτε. Καὶ ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ἀπεργίας τοῦ λόγου ἦταν ἀσήμαντη. Παρ' ὅλη τὴν πάστρα ποὺ διέκρινε καὶ τὶς δυὸ ἀδελφάδες, εἴτε γιατὶ τὸ σπίτι ἦταν παληό, εἴτε γιατὶ τὰ... παρθενικά τους κρεββάτια τὶς ὑπηρέτησαν τόσα χρόνια, εἶχαν ἀνακαλύψει πολλοὺς κορηοὺς οἱ ὁποῖοι τόσο ἀδιάκριτα ἐπετίθεντο τὴ νύχτα καὶ ἐτσιμποῦσαν μὲ θράσος τὰ δυὸ παρθενικά τους σώματα... Εἶχαν, λοιπόν, συνεννοηθῆ κάθε βράδυ νὰ σηκώνεται πότε ἡ μία καὶ πότε ἡ ἄλλη ἐκ περιτροπῆς καὶ νὰ κυνηγάη τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ζωῦφια.

Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ποὺ ἦταν ἡ σειρὰ τῆς Εὐδοξίας νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ προσχέρη τὴν καθιερωμένην της ὑπηρεσίαν στὸ κρεββάτι τῆς ἀδελφῆς της—καὶ ἦταν στρατιὲς ἀπὸ τὰ μαῦρα αὐτὰ ζωῦφια—ἡ Εὐδοξία δὲ σηκώθηκε.

—Σήκω, Εὐδοξία, σοῦ λέω!... Εἶναι ἡ σειρά σου, ἀπόψε...

—Κοιμήσου τώρα κι' ἄφησέ με ἥσυχη... Δὲν εἶναι ἡ σειρά μου, ἀπαντοῦσε ἡ Εὐδοξία μὲ πεῖσμα.

— Ἔτσι λοιπόν;

— Ναί..

—Καλέ. Δὲ θὰ σοῦ μιλήσω πιὰ ποτέ μου.

—Τόσο τὸ καλύτερο... ἀπαντοῦσε ἡ Εὐδοξία ἐνῷ ἔξυνε μὲ πεῖσμα τὸ σκελετωμένο μπράτσο της.

Αὐτὸ ἦταν. Δὲν ξαναμίλησαν πιὰ ποτέ... Ἔκλεισαν τὸ στόμα τους ὅπως εἶχαν κλείσει καὶ τὴ ζωή τους, σὲ μιὰν ἀπέραντη σιωπή.

★

Πρὸ ἡμερῶν στὸ στενὸ σοκάκι τῶν Ἐξαρχείων, ἕνας παπᾶς συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ψάλτη τῆς ἐκκλησίας ἔμπαινε μέσα στὸ παλαιό-γραφικὸ σπίτι τῶν δυὸ ἀδελφάδων. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ θανάτου. Οὔτε περὶ ἐξομολογήσεως ἢ μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων... Εἶχε κληθῆ ὁ παπᾶς νὰ κάνη ἐπειγόντως στὸ σπίτι ἁγιασμό. Καὶ ὁ λόγος ἁπλούστατος. Οἱ δυὸ κακιασμένες ἀδελφάδες εἶχαν συμφιλιωθῆ. Ἡ ἀπεργία τοῦ λόγου ἐλύθη. Καὶ ἡ χαρὰ ἐπανῆλθε στὸ σιωπηλὸ σπίτι. Οἱ γάτοι ἄρχιζαν νὰ κάνουν παιγνίδια ποὺ ἄκουσαν τὴν «γλυκύλαλον φωνὴν» τῶν δυὸ γεροντοκορῶν, καὶ νιαούριζαν καὶ αὐτοί, σὲ καλύτερη νότα βέβαια ἀπ' αὐτές.

Τί εἶχε συμβῆ; Ποία θεϊκὴ εὐλογία τοὺς ἐπανέφερε τὴ χαρά;

Ἀπὸ τὴν προηγούμενη εἶχαν σηκωθῆ πρωΐ-πρωΐ, λὲς καὶ εἶχαν συμφωνήσει. Ἡ κάθε μία ἄρχισε νὰ στολίζεται. Ἔφυγαν, πρὸς ἀντίθετες κατευθύνσεις. Εἶχαν διαβάσει, ἐκ συμπτώσεως, στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ περίφημο ἑλληνικὸ ἐντομοκτόνο τῆς Ἑταιρίας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων. Ποιὸς ξέρει, ἴσως αὐτὸ νὰ τοὺς ἔδινε τὴν ἀπολεσθεῖσαν μοναδικὴν χαρά τους.

Τὸ μεσημέρι σὰν γύρισαν βρέθηκαν καὶ οἱ δυό τους μὲ μιὰ τρόμπα στὸ χέρι καὶ μὲ τὸ ὀξάλ, νὰ τρομπάρουν τὰ κρεββάτια τους.

Κοιμήθηκαν εὐχάριστα... Καὶ τὸ ἀπόγευμα βρέθηκαν ἀγκαλιασμένες καὶ κλαίγοντας. Ἐκλήθη ἀμέσως ὁ παπᾶς καὶ ἁγίασε τὸ σπίτι. Τὸ βράδυ ποὺ ἔπεσαν στὸ κρεββάτι, δὲν κοιμήθηκαν καθόλου ἀπὸ τὴν πολυλογία. Καὶ εἶχαν νὰ μιλήσουν πέντε χρονῶν γεγονότα...

Ἄραγε ὁ παπᾶς ἁγίασε τὸ σπίτι, ἢ τὸ ὀξὰλ τῆς Ἑταιρίας Λιπασμάτων; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

Ω.

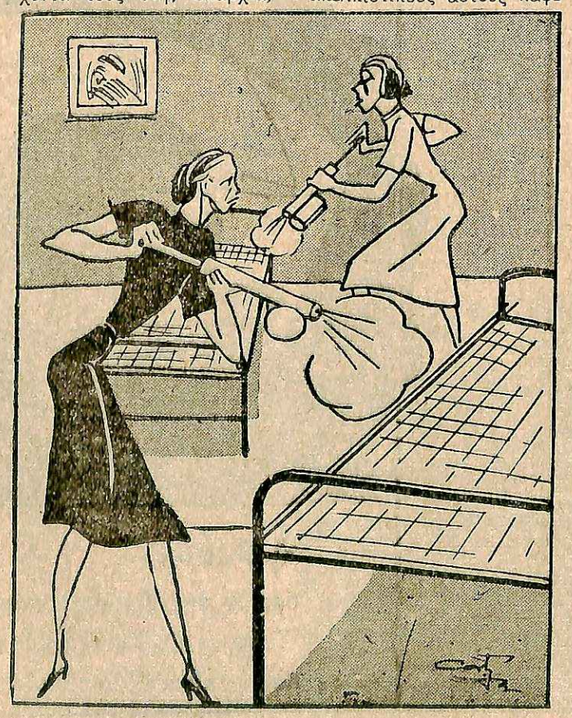

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθῆνας) πρέπει νὰ περιέχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.

Προσέξατε ὅμως: Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθῆστε νὰ εἶσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς δλάψη χωρὶς νὰ σᾶς ὠφελήση σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιῶδες.

Ἀπαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.

Ἑκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχ. εἰς γραμματόσημα, δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

Μ. Μ., Ψυχικό. — Χαρακτὴρ πολὺ δύστροπος καὶ στριφνός. Φύσις νευρικὴ καὶ στενόχωρος. Πολὺ ζηλότυπος καὶ ἐκδικητική. Μεγάλαι ἰδέαι. Διάθεσις ἐπιδολῆς. Πάθη βίαια καὶ δρμητικά. Ἕνα μεγάλο αἴσθημα θὰ γεμίση τὴ ζωή σας, θὰ κινδυνεύσετε ὅμως νὰ διώξετε μόνη τὴν εὐτυχία ἀπὸ κοντά σας λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος σας. Ἀποκατάστασις λίγο δύσκολος.

Μ. Π. Β.— Ὁ δικός σας χαρακτὴρ εἶνε δύστροπος καὶ στενόχωρος, ἐνῷ τοῦ φίλου σας εἶνε πιὸ ἀνοικτὸς καὶ γεμᾶτος μὲ περισσότερη τόλμη καὶ αἰσιοδοξία. Ἡ κατάστασίς του θὰ διορθωθῆ συντόμως, ἀλλὰ μὲ ρυθμὸν ἀρκετὰ ἀργόν. Σᾶς συνιστῶ νὰ μὴν διασθῆτε, ἂν δὲν ἐξομαλυνθοῦν προηγουμένως ὅλαι αἱ δυσχέρειαι καὶ αἱ ἐκκρεμότητες. Ἡ ζωὴ σᾶς ἐπιφυλάσσει ἀρκετὲς χαρὲς ἀργότερα. Ὁ φίλος σας σᾶς ἀγαπᾶ, ἀλλ' εἶνε ἀρκετὰ ἐγωϊστὴς καὶ λιγάκι ἐπιπόλαιος.

Μαρία ν. Πειραιά.— Χαρακτὴρ εὐαίσθητος καὶ ὀνειροπόλος, ἀλλὰ πολὺ στενόχωρος καὶ δειλός. Φυσικὴ ἀδεξιότης καὶ ἀτολμία. Διάθεσις πρόθυμος εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Πνίγεσθε εἰς τὶς λεπτομέρειες καὶ διαρκῶς περιορίζετε τὰς ἐκδηλώσεις σας. Γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σὲ ὅλα ὅσα μοῦ ζητεῖτε πρέπει νὰ μοῦ στείλετε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου σας.

Λουλουδιτῆς Σεβίλλης.— Θὰ μὲ διευκόλυνε ἕνα σημείωμα τοῦ φίλου σας. Ἂν ἔχετε στείλτε μου. Περίπτωσιν γάμου δὲν βλέπω σήμερα. Ἡ μετακίνησις ἀπὸ τὴν πατρίδα σας θὰ εἶνε δύσκολος.

Λελὲ Ε. Β.— Χαρακτὴρ πολὺ ἐπιπόλαιος, φιλάρεσκος καὶ ἐγωϊστικός. Ἀρκετὴ ματαιοδοξία. Καλαὶ διαθέσεις, ἀλλὰ χωρὶς σταθερότητα καὶ συνέχειαν. Θὰ σᾶς ἀπασχολήση περισσότερον τὸ φλερτ καὶ λιγώτερο ὁ Ἔρως. Ἀσθενὴς θέλησις.

Γ. Α. Μ. Ψύχραιμον.— Χαρακτὴρ εἴαιος, πείσμων καὶ ἐγωπαθής. Ἡ βιαιότης αὐτὴ συγχίζει τὸ λογικόν σας καὶ σᾶς παρασύρει εἰς ἀσκόπους ἐνεργείας. Φλέγεσθε ἀπὸ τὸν πόθον νὰ νικήσετε εἰς τὴν ζωήν, ἀλλ' αἱ προσπάθειαί σας δὲν εἶνε ἀνάλογοι. Θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια στὴ ζωή σας, θὰ τὰ ὑπερνικήσετε ὅμως χωρὶς σοβαρὰς συνεπείας. Ἀποφύγετε τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας. Οἰκονομικὴ κατάστασις ἀσταθής.

Ἀγρολουλουδο.— Ὅ,τι μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ τὰ δυὸ κομματάκια ποὺ μοῦ στέλνετε εἶνε τοῦτο: "Ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προέρχεται ἀπὸ ἄνθρωπους χυδαίους καὶ ὅτι ἡ ἀνορθογραφία του εἶνε ἐπίπλαστη. Ἡ ἡλικία τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὰ ἔγραψαν πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 18—21 ἔτους. Τίποτε ἄλλο μοῦ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντιληφθῶ.

Λουΐζαν Ρ. Αἰνερ Κ. — Εἶνε τὸ πρῶτο σας γράμμα ποὺ λαμβάνω. Χαρακτὴρ τρυφερός, ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ ὑπολογιστικός. Ἡ φιλαρέσκειά σας δὲν εἶνε τόσον μεγάλη ὅσον κυρίως ἡ διάθεσίς σας νὰ διακρίνεσθε καὶ νὰ ξεχωρίζετε. Τὸ ἐπιτυγχάνετε αὐτό, ἀλλ' αἱ σχέσεις σας εἶνε ἐπιφυλακτικαὶ καὶ στεροῦνται θερμότητος. Δὲν προβλέπω καμμίαν σύντομον μεταβολήν. Τὸ αἴσθημά σας θὰ περάσῃ ἀπὸ πολλὰς περιπετείας. Τελικῶς θὰ ἔχῃ καλὴν ἔκβασιν. Πάντως, πολὺ σύντομα θὰ πάρῃ συγκεκριμένην μορφήν. Ὁ φίλος σας εἶνε λιγάκι ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ κατὰ βάθος καλὸς χαρακτὴρ καὶ σᾶς ἀγαπᾶ εἰλικρινῶς.

Ε. Σ. Ε. Α. Θεσ)νίκην — Χαρακτὴρ ἄτακτος καὶ ἀσυνάρτητος. Καπρίτσια καὶ μεταβολαὶ διαθέσεως. Πολὺ αἰσθηματική. Ἀφήνετε τὸν ἑαυτόν σας νὰ ἐκδηλώνετε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσον πρέπει καὶ κάνετε πολλὲς φορὲς ἀπερισκεψίες. Ὁ φίλος σας εἶνε ἄνθρωπος πολὺ δραστήριος, ἀλλὰ καὶ ἐνωϊστής. Μεγάλο πεῖσμα. Ἐπιφανειακὴ ἀπάθεια ἀλλὰ κατὰ βάθος θερμὸς καὶ αἰσθηματικὸς χαρακτήρ. Πρέπει ὅμως διαρκῶς νὰ ὑποδαυλίζετε τὸ πάθος σας ἂν θέλετε νὰ τὸν συγκρατήσετε. Θὰ σᾶς ἀγαπήση ἀρκετὰ καὶ θὰ συνδεθῆτε πολὺ στενά.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

★

Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήση κατὰ σειρὰν καταχωρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Σαββάτου 22 Ἰουλίου:

Ε. Γ. Κ. Κάριεν. Νάζι Θάσσος, Ἑλληνοπούλα, Ζὰν ντ' Ἀρκ Α. Μ. Λίζα Χριστοφορίδου, Ἄγνωστος Ρέθυμνον Γ. Α. Ἀεροπόρος, Γκέισσα, Κ. Φ Ταγκανίκα, Α. Δ. Υ. Λογοτέχνης Ν. Μ. Κ Μαραμένη καρδιά, Ρένα Φ. Ἀκρωτήριον Κύαμος Χαϊνιά, Λέλα μικρή, Ἀγνούλα Ι., Κρὶς Κ. «Τοὶν-Τοὶ-Λά», Ντόροθυ Λαμούρ, Ἀπόφοιτος 1939 Π. Α., Ἔσεβρο Α. Ε.

Ἡ Γραφολόγος Χ δὲν θὰ ἀπαντήση στὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑλένη Μ. γράμμα, διότι δὲν ἐσώκλεισε τὸ κεκανονισμένο 5δρα χιο γρσμματόσημο

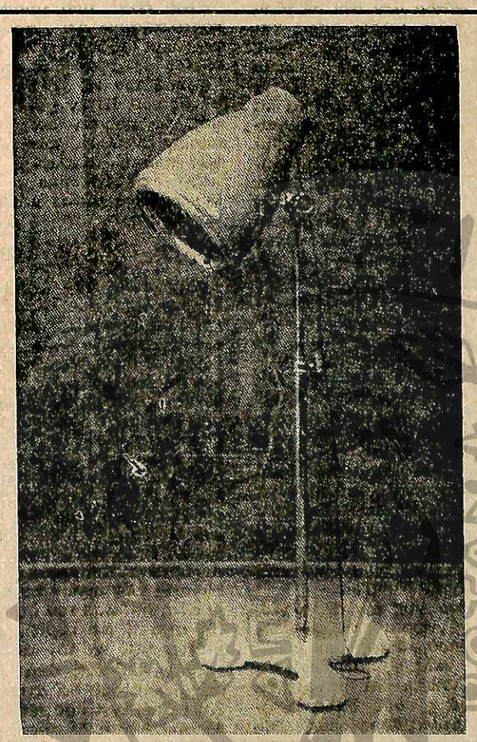

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΞ

Πανεπιστημίου 75

Συμπληρῶνον τὰς ἀνακαινίσεις του, παρέλαβεν τὰ νέα ἀθόρυβα καὶ αὐτόματα Sechoir δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται τὸ στέγνωμα τῶν μαλλιῶν ἀνέτως ἐντὸς 20 λεπτῶν· Ἀριθ. Τηλ. 23776.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ τῶν ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

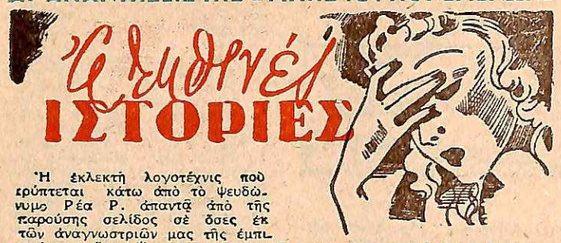

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μιαν αἰσθηματική τους περιπέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ, ΧΑΝΙΑ

Ἡ στάσις τοῦ ἀγαπημένου σου εἶναι φυσικωτάτη συνεπείᾳ τῆς δικῆς σου στάσεως, καλή μου φίλη. Ἐφόσον ἀπέκρουσες τὸ αἴσθημά του, εἶναι φυσικὸ νὰ παύσῃ αὐτὸς νὰ σὲ ἐνοχλῇ, ἔστω καὶ μὲ τὰ βλέμματά του. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν εἶχε ἴχνος ἐγωϊσμοῦ καὶ ἀξιοπρεπείας, γιὰ νὰ ἐξακολουθῇ ὕστερα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, νὰ σὲ κυττάζῃ ὅπως πρῶτα...

Πάντως, τὸ ὅτι ὅταν τὸν παρακολουθεῖς πίσω ἀπὸ τὶς γρίλιες βλέπεις ὅτι μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα κυττάζει πάντα πρὸς τὸ γραφεῖο σου, σημαίνει ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ σ' ἀγαπᾷ. Δὲν ἔχεις, λοιπόν, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς καὶ ἐσὺ τόσο, παρὰ νὰ τοῦ δώσῃς λίγο θάρρος καὶ θὰ δῇς πῶς θὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σου — καὶ πῶς θὰ σπεύσῃ νὰ σὲ καθησυχάσῃ γιὰ τοὺς μελλοντικούς του σκοπούς, ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ πράγματι σοβαρά. Γιατὶ θὰ ἔχῃ ἐννοήσει καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἕνας σύνδεσμος μεταξύ σας, μόνον ἐὰν πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ σύντομα ἡ ἕνωσίς σας μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ...

Ε. ΕΛΒΙΡΑ

Μοῦ λὲς ὅτι ὁ νέος τὸν ὁποῖον συμπαθεῖς σοῦ ἐμήνυσε πὼς «δὲν θέλει σχέσεις μαζί σου, γιατὶ ἔχεις ἄλλον». Δὲν μοῦ γράφεις ὅμως ἐὰν οἱ ὑποψίες του εἶνε ἀληθινές, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί ἀκριβῶς συμβαίνει... Πῶς θέλεις νὰ κρίνω, λοιπόν, καὶ νὰ σοῦ δώσω τὴν κατάλληλη συμβουλή;

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗ

Τὸ γράμμα σου μὲ ἔκανε νὰ μελαγχολήσω πολύ, μικρή μου φίλη. Ἡ περίπτωσίς σου, δὲν εἶναι δυστυχῶς μοναδική. Πολλὰ κορίτσια ποὺ, ἐπειδὴ εἶναι ὄμορφα, θαρροῦν πὼς ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουν γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν εὐμάρεια καὶ τὰ πλούτη, τὴν παθαίνουν ὅπως τὴν ἔπαθες ἐσύ. Εἶσαι νέα, βέβαια, ἀκόμη καὶ μπορεῖς νὰ διορθώσῃς τὴ ζωή σου. Γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃς ὅμως αὐτό, πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ νδιώσῃς καλὰ ποιὸ ὑπῆρξε τὸ σφάλμα σου.

Ἄκουσέ με, λοιπόν, μικρούλα μου:

Σὲ ἀγάπησε, ὅπως μοῦ γράφεις, κάποιος πλούσιος κύριος καὶ ἐνῶ ἐσὺ ὄὲν τὸν ἀγαποῦσες καθόλου, ἐπήγαινες ἐν τούτοις μαζί του, μὲ τὴν ἐλπίδα μόνο καὶ μόνο νὰ τὸν παντρευθῇς, ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι αὐτὸς μὲν δὲν σὲ παντρεύθηκε, χωρὶς ὅμως καὶ ἐσὺ νὰ καταλάβῃς πῶς παρασύρθηκες σὲ κάποιο ραντεβοῦ σας καὶ... ἔγινε τὸ κακό. Δὲν μπορῶ νὰ κακίσω ἀπολύτως τὸν ἀσυνείδητο αὐτὸν ἄνθρωπο γιὰ ὅ,τι ἔκανε, ἀφοῦ ἐσὺ πρώτη δὲν τοῦ ἐφέρθης ἀθῶα καὶ τίμια. Ἐπῆγες νὰ τὸν ἐξαπατήσῃς, νὰ τοῦ πουλήσῃς αἰσθήματα, γιὰ νὰ τὸν παρασύρῃς στὸν γάμο, ἀντὶ ὅμως νὰ τὸν ἐξαπατήσῃς ἐσύ, σὲ ἐξηπάτησε αὐτὸς καὶ σὲ παρέσυρε στὴν καταστροφή. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι ἔφταιξες, γιατὶ δὲν ὑπῆρξες εἰλικρινής, γιατὶ ποδοπάτησες τὸ θεῖον αἴσθημα τῆς ἀγάπης. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι καὶ ὁ πλούσιος αὐτὸς κύριος εἶναι πραγματικὰ «κύριος»... εἶναι ἁπλούστατα ἄνθρωπος χωρὶς εὐγένεια ψυχῆς, χωρὶς λεπτότητα αἰσθημάτων καὶ πρέπει νὰ τὸν περιφρονήσῃς καὶ νὰ τὸν λησμονήσῃς...

Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο νέο, ποὺ ἐγνώρισες τελευταία, καὶ ποὺ, ὅπως μοῦ γράφεις, «κλαίει καὶ ὀδύρεται στὴν σκέψι ὅτι μπορεῖ νὰ σὲ χάσῃ, σοῦ δηλώνει ὅμως συγχρόνως πὼς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ παντρευθῇ, γιατὶ ἔχει μισθὸ πέντε χιλιάδες μόνο καὶ θὰ σὲ παντρευθῇ ὅταν θάχῃ μισθὸ δέκα χιλιάδες, μετὰ δέκα χρόνια δηλαδή, συγχρόνως δὲ ἀπὸ τότε ποὺ κατάλαβε τὴν θέσι σου ἱκανοποιεῖ ἁπλῶς τὶς ἀτομικές του ὀρεξεις». Ὅσο γι' αὐτὸν τὸν νέο, λοιπόν, εἶναι καὶ αὐτὸς ἁπλούστατα ἕνας ἐγωϊστης καὶ ἕνας ἐπιπόλαιος ποὺ, ἀντὶ νὰ σεβασθῇ τὴν θέσι σου, ὅπως θὰ ἔκανε ἐὰν σὲ ἀγαποῦσε ἀληθινά, ἐκμεταλλεύεται τὴν κατάστασί σου — θὰ χαίρῃ, μάλιστα, ἴσως καὶ γι' αὐτὴν — καὶ σὲ σπρώχνει πρὸς τὸν τελειωτικὸ γκρεμνὸ γιὰ νὰ περάσῃ μερικὲς εὐχάριστες στιγμές...

Διάκοψε κάθε σχέσι, λοιπόν, μαζὶ καὶ μὲ αὐτόν. Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅμως καὶ νὰ ἀπελπίζεσαι γιὰ ὅ,τι συνέβη. Ὑπῆρξες θῦμα καὶ ἐσύ, καὶ ἐπλήρωσες ἀκριβὰ — πολὺ ἀκριβὰ — μίαν ἐπιπολαιότητά σου. Θὰ τύχῃ νὰ συναντήσῃς μιὰ μέρα — ποὺ σοῦ εὔχομαι κοντινὴ — τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸ νοιώσῃ αὐτό, ποὺ θὰ σ' ἀγαπήσῃ, ποὺ θὰ σκύψῃ μὲ στοργὴ στὴν πονεμένη σου ψυχούλα καὶ μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον θὰ θεμελιώσετε, τὴν ὑγιῆ, τὴν πραγματική σας εὐτυχία.

ΦΤΩΧΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ, ΧΑΝΙΑ.

Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις, καταλαβαίνω ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ νέου, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ ἀληθινά. Ἄφησέ τον νὰ ἐκδηλωθῇ μόνος του. Ἡ ἐν γένει στάσις του δείχνει ὅτι ἔχει πλήρη ἀντιληψι τῶν εὐθυνῶν ποὺ θ' ἀναλάβῃ. Νομίζω ὅτι εὑρέθηκε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

ΜΙΚΡΗ ΤΡΕΛΛΗ, ΣΟΥΕΖ

Οἱ γονεῖς σου ἔχουν ἀπόλυτο δίκηο, καλή μου φίλη. Γρήγορα θὰ ξεχάσῃς τὸν ἀγαπημένο σου. Ἀποδειξις, ἄλλως τε, αὐτοῦ εἶναι τὸ ὅτι μὲ ρωτᾷς... ἂν θὰ τὸν ξεχάσῃς ἢ ὄχι, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι.. ἀρχίζεις καὶ ἐσὺ νὰ συνηθίζῃς στὴν ἰδέα αὐτή.

Ἀφοῦ εἶναι τόσο δύσκολο, ἐξ ἄλλου, νὰ παρθῆτε, πρὸς τί νὰ προετοιμάσῃς στὸν ἑαυτό σου μιὰ ζωὴ πικριῶν, ἀπογοητεύσεων, στενοχωριῶν; Ἐξήγησέ του καθαρὰ πῶς ἔχουν τὰ πράγματα, δήλωσέ του ὅτι γιὰ τὴν ἀγάπη του κυρίως χωρίζεις, γιὰ νὰ τὸν ἀπολυτρώσῃς, δηλαδὴ, ἀπὸ μιὰ ὑποχρέωσι ποὺ θὰ ἀνελάμβανε ἀπέναντί σου καὶ ποὺ θὰ τὸν βασάνιζε γιατὶ θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ τὴν ἐκτελέσῃ καὶ.. ἀποχαιρέτησέ τον γιὰ πάντα.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο, τὸν Ἐγγλέζο, ἐὰν σοῦ εἶναι συμπαθὴς καὶ ἂν νομίζῃς ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ταιριάξετε — τότε ὅμως μόνον — δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο νὰ μὴ τὸν πάρῃς.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

Εἶναι μεγάλος ὁ πόνος σου, τὸ καταλαβαίνω, καλή μου φίλη, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ θέλῃς καὶ νὰ πεθάνῃς. Ἀγάπησες ἕνα νέο, σ' ἀγάπησε κι' αὐτός, ἀρρώστησε ὅμως βαρειὰ, στάθηκες στὸ προσκέφαλό του ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, καὶ, τελικὰ, αὐτὸς πέθανε μὲ τὸ ὄνομά σου στὰ χείλη.. Ἦταν ἡ πρώτη σου ἀγάπη αὐτὸς ὁ νέος, γιατὶ δὲν εἶσαι παρὰ 19 χρονῶν καὶ, ὅπως εἶναι φυσικό, χαράχθηκε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά σου ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ του. Εἶναι φυσικὸ ἀκόμα, τὸν πρῶτον αὐτὸν καιρό, νὰ σοῦ φαίνεται μαύρη ἡ ζωή. «Τὰ γιγνόμενα — ὅμως — δὲν ἀπογίγνονται». Ἔχεις τὴν παρηγοριὰ ὅτι ἐτόνωσες ψυχικὰ τὸν ἀγαπημένο σου ὅσο μποροῦσες, ὡς τὴν τελευταία του πνοή. Τὸ καθῆκον σου τὸ ἔκανες καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Κάνε, τώρα, ἕνα ταξίδι. Λησμόνησε. Καὶ νὰ εἶσαι βεβαία, πὼς μιὰ τόσον εὐγενικὴ καὶ λεπτὴ ψυχὴ σὰν τὴ δική σου, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ γνωρίσῃ ἀργότερα μιὰ μεγάλη εὐτυχία. Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή. Πότε λύπες, πότε χαρές...

ΑΤΥΧΗ, ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ

Μοῦ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀφοῦ δὲν ξέρω ἀπὸ τί ἀρρώστεια προσεβλήθη ὁ φίλος σου. Τὸ γεγονὸς πάντως ὅτι φοβᾶσαι νὰ ἐπανασυνδεθῇς μαζί του γιατὶ, παρὰ τὶς βεβαιώσεις του ὅτι γιατρεύθηκε, φοβᾶται μὴ τυχὸν ἡ ἀρρώστεια του ἐξακολουθεῖ, σημαίνει ὅτι εἶσαι λογικὸ κορίτσι, ὅτι σκέπτεσαι πολὺ σωστὰ καὶ ὅτι... δὲν τὸν ἀγαπᾷς.

Συνεπῶς, νομίζω ὅτι τηρεῖς τὴν ἐνδεδειγμένη στάσι...

«ΝΗΣΟΣ ΣΚΙΑΘΟΣ»

Ὅταν, μὲ τὸ καλό, γυρίσῃς κοντά της, τότε, καὶ μόνον, τότε, προφορικά, θὰ κανονίσῃς τὸ ζήτημά σου.

ΡΕΑ Ρ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ,
γιὰ τὰ μπάνια γιὰ τὶς ἡλιοθεραπεῖες ζητήσατε μας τὰ κατάλληλα προστατευτικὰ καλλυντικά.
Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς
Με ΚΕΤΤΥ — Ἑρμοῦ 35
Τηλ. 22-0-88

ΕΛΛΑΔΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΥΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΠΕΙΡΟΤΑΝΩΝ

Onkaupós